Julia London

COLECŢIA

SERIA „NUNŢI REGALE”

Toţi tinerii din protipendada londoneză râvnesc la mâna lui Lady Caroline Hawke, mai puţin unul singur. Chipeşul prinţ Leopold de Alucia nu-şi mai aminteşte cum o cheamă şi insulta *nu* poate fi tolerată. Aşa încât Caroline face ce ar face orice doamnă inteligentă şi descurcăreaţă ca să se asigure că Leo nu i-l mai uită niciodată: are grijă ca gazeta de bârfe dedicată doamnelor să publice informaţii scandaloase despre el... în timp ce ea îşi mobilizează toate resursele pentru a-l fermeca pe craiul cu pricina.

Cineva are grijă să-l zugrăvească pe Leo ca pe un şarlatan, însă cine ? Din punct de vedere social, acest lucru îl ruinează. Şi mai important, îi pune în pericol investigaţia pe care o face în legătură cu o uneltire demnă de tot dispreţul, care ajunge până la vârfurile cele mai înalte ale guvernului britanic. Leo are nevoie de ajutorul lui Lady Caroline pentru a recăpăta accesul la înalta societate. însă fermecătorul prinţ e pe cale să descopere că ajutorul acestei tinere femei, înşelător de dulce şi de sexy, l-ar putea costa atât sufletul, *cât ţi* reputaţiile *amândurora*...

Julia London este autoarea a peste 30 de bestselleruri *New York Times, USA Tqday* şi *Puhlishers Weekly.* A fost de şase ori finalistă

la prestigiosul premiu RITA pentru excelență în ficțiunea romantică.

A Royal Kiss & Ted
Julia London Copyright © 2020 Dinah Dinwiddie Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de reproducere totală sau parțială, sub orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Enterprises ULC.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Aima este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: con tac tulite ra.ro
www.litera.ro

Bârfe, baluri și săruturi focoase Julia London Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Laura Runcanu Corector: Ionel Palade Copertă: Mariana Manolache Tehnoredactare și prepress: Laura Carlp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JULIA
Bârfe, baluri și săruturi focoase / Julia London trad. din limba engleză: Dana Purgaru . – București: Litera, 2022 ISBN 978-606-33-9469-0
I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111

JULIA LONDON

Bârfe, baluri și săruturi focoase

Traducere din limba engleză Dana Purgaru

LITERA
București

Capitolul 1

<msms>

Helenamar, Alucia 1846

Este un adevăr absolut că bărbații și femeile, deopotrivă, își doresc să aibă parte de jurământul onest al cuiva care să-i iubească și să-i aprecieze toată viața, și că nimic nu stârnește mai multă bucurie în sânul omenirii decât o nuntă.

Recent, cea mai fericită ocazie a fost nunta dintre Lady Eliza Tricklebank, admirată de toată lumea, și Alteța Sa Regală Sebastian Charles Iver Chartier, prințul moștenitor al Aluciei.

Mireasa a intrat în Catedrala Sfântul Paul din capitala alucianã, Helenamar, la douãsprezece şi jumãtate. Ea a purtat o rochie albã din mãtase şi şifon, în stil alucian, croitã strâns pe corp şi cu o trenã simplã, de nouã metri lungime. Trena a fost cusutã manual cu fir de argint şi aur, având simbolurile Aluciei şi Angliei, inclusiv faimoşii cai de curse alucieni, flori de piciorul-cocoşului şi blazonul Chartier. Anglia a fost reprezentatã corespunzãtor prin trandafirul Tudor, leul şi steagul regal englez. Mottoul naţional alucian, Lihertatem et Honorem, era brodat cu minuţiozitate, cu litere festónate pe tivul mânecilor.

Mireasa a purtat un voal prins cu o tiarã de diamant, cu o piatrã centralã de zece carate, împrumutatã de Maiestatea Sa regina Daria. În jurul gâtului, a purtat un colier cu douãzeci şi treideperle, cãteuna pentru flecare provincie din Alucia, cadou de la Maiestatea Sa regele Karl. La piept, Lady Tricklebank a purtat o broşã din safir şi aur, cadou de nuntã de la logodnicul ei, prinţul Sebastian.

Prinţul a îmbrãcat un frac negru din lânã superfinã, lung pânã la jumãtatea gambei, vestã albã, brodatã cu minuţiozitate, cu aceleaşi simboluri ale Aluciei şi Angliei precum cele de pe trena miresei, şi o cravatã de mãtase tivitã cu fir de argint şi aur. El a purtat coroana primitã la învestirea sa ca prinţ moştenitor. După ceremonie, tinerii cãsãtoriţi au cãlãtorit cu trãsura deschisã la Palatul Constantin, printr-o

mulţime de oameni care s-au aliniat pe bulevard cale de cinci kilometri pentru a le transmite felicitări.
Regele le-a acordat prinţului şi noii sale mirese titlurile de Duce şi Ducesă de Tannymeade. Ei vor locui în oraşul-port, la Palatul Tannymeade.

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţa gospodărească dedicată doamnelor

Orice nuntă aduce cu ea o promisiune inerentă încântătoare, însă în cazul unei cununii *regale,* bucuria paroxistică poate întipări cu uşurinţă zâmbete permanente pe toate chipurile vesele. Până şi cea mai blazată inimă s-ar preface într una binevoitoare. Iar dacă fericita mireasă regală se întâmplă să fie cea mai dragă prietenă a cuiva, acest lucru nu poate provoca decât valuri de fericire, în cascadă.

Lady Caroline Hawke era peste poate de bucuroasă pentru norocul ce dăduse peste cea mai dragă prietenă a ei, Eliza Triclebank, care, chiar în acel moment, îşi jura dragostea şi loialitatea faţă de prinţul Sebastian. Până în urmă cu câteva luni, Eliza fusese hotărâtă să rămână fată bătrână şi să aibă grijă de tatăl ei orb, pentru tot restul zilelor. Îşi petrecuse timpul în rochii şi şorţuri simple, când citindu-i tatălui său, când delectându-se cu acel hobby curios al ei, reparând ceasuri. Apoi însă, Eliza fusese invitată la un bal regal, un bărbat îşi pierduse viaţa, iar ea intrase în posesia unor informaţii care indicau spre identitatea ucigaşului şi, nu peste mult timp, Caroline aflase că Eliza urma să se mărite cu un bărbat care într-o bună zi avea să fie rege peste această ţară. Ceea ce însemna că Eliza avea să devină *regină*.

Fusese atât de improbabil, de imposibil, Încât întrecea chiar şi cel mai nebunesc basm pe care-l auzise vreodată Caroline sau pe care şi-l imaginase.

Stând în primul rând în catedrală, un loc de onoare ce-i fusese acordat în postura de cea mai dragă prietenă a Elizei, Caroline se simţea puţin nostalgică. Eliza radia de fericire. Caroline nu se considerase niciodată genul sentimental, dar iată că era.

Îşi îndreptă privirea către prinţul Leopold, care stătea lângă fratele său, prinţul Sebastian. Se întrebă ce părere avea el despre acel prilej şi despre fericitul cuplu. Prinţul era destul de înalt şi avea o siluetă robustă şi musculoasă. Haina care îi acoperea umerii largi se îngusta spre o talie subţire, apoi se evaza din nou. Arăta atât de regal şi de masculin încât

•fui în £t»it(í.)ii

Caroline îşi permise să viseze puţin cu ochii deschişi – se imagină păşind, chiar spre acest altar, la braţul lui.

Refuză să îşi strice acest mic vis plăcut, amintindu-şi de primirea jalnică de care avusese parte la banchetul regal. La acel eveniment prestigios, el se uitase la ea ca la o slujnică venită să-i ridice hainele murdare. Făcuse acelaşi lucru din nou în timpul unei plimbări matinale prin parcul Klevauten, organizată pentru invitaţii de la nuntă. În ziua aceea, când ea galopase lângă el şi prietenii lui, el se încruntase şi ii spusese:

- Pesemne v-aţi rătăcit, madam.

Ca şi cum ar fi fost vreo mucoasă care se strecurase în mijlocul unei petreceri regale!

Din fericire pentru el, Caroline avea o fire iertătoare şi, în ciuda pizmei, încă îşi imagina cum ar fi dacă prinţul Leopold i-ar zâmbi aşa cum îi zâmbea Elizei prinţul Sebastian. Ce bucurie ar fi să păşească spre altar alături de el, purtând o rochie la fel de frumoasă ca a Elizei, creată de croitoresele regale, desigur, cu ajutorul ei. Era talentată la modă.

Lângă Eliza stătea sora ei, doamna Hollis Honeycutt, care era doamnă de onoare. Hollis era ajutată de opt îngeraşi care supravegheau trena elaborată a Elizei, ataşată rochiei de mireasă. îngeraşii erau îmbrăcaţi la fel ca Eliza, fără trenă, desigur, pentru că doar cele mai experimentate doamne se puteau descurca cu aşa ceva. în schimb, fetele purtau pe cap coroane de flori. Nu existau domnişoare de onoare.

Dacă ar fi fost nunta ei, Caroline ar fi avut o flotă de domnişoare de onoare.

în Alucia însă, după cum explicase Eliza, nu se obişnuia aşa ceva.

- Fete cu flori, spusese ea. Vin din toată ţara. Din câte am înţeles, e o onoare destul de mare să fii fată cu flori.

- Dar de ce nu poţi avea ce-ţi place *ţie?* se plânse Caroline, presupunând evident că Elizei îi plăcea acelaşi lucru ca şi ei.

Din ziua logodnei Elizei cu prinţul Sebastian, Caroline presupusese, destul de incorect, că ea avea să fie domnişoara de onoare principală. Doar ea, Eliza şi Hollis fuseseră nedespărţite de pe vremea când erau nişte fetiţe.

-Sincer, sunt încântată de fetele cu flori, spusese Eliza. M-aş mulţumi cu ceva foarte simplu. Am fost *mulţumită* de ceremonia civilă. însă regina Daria preferă altceva.

~ Bineînţeles. *Asta* e nunta la care vei fi văzută de toţi oamenii pe care-i vei conduce într-o bună zi.

Eliza pufnise.

- Nu voi conduce, Caroline. O să fiu norocoasă dacă o să-mi găsesc soţul în locul ăsta imens.
Arătă spre pereţii cu decoraţiuni din jurul lor. Nu era o exagerare... Palatul Constantin părea chiar mai mare decât Palatul Buckingham.
- Lasă-mă să fiu domnişoară de onoare, o implorase Caroline. Sunt mult mai pregătită să-ţi supraveghez trena decât Hollis.
- Pardon! Eu sunt *sora* ei, îi amintise Hollis lui Caroline.
-Trena are nouă metri, Hollis. Cum o să te descurci? Abia te-ai
descurcat cu trena ta de când suntem în Alucia. Iar rochia *mea* ar trebui să fie văzută. N-am precupeţit nici o cheltuială pentru ea.
Eliza şi Hollis aruncaseră priviri spre Caroline.
-Adică, desigur, după ce e văzută rochia *ta.*
Surorile continuaseră s-o privească fix.
Caroline ridicase puţintel din umeri.
-De bună seamă, adăugase ea.
-Asta am şi crezut că vrei să spui, replicase Eliza înţelegătoare.
Cele trei adoptaseră bucuroase stilul vestimentar alucian de când sosiseră în Helenamar, cu o lună în urmă. Rochiile în stil englezesc – cu fuste pline, decolteuri înalte şi mâneci lungi – erau călduroase şi grele. Admiraseră frumoasele rochii aluciene, care se mulau pe formele corpului, cu mânecile lor lungi şi vaporoase şi, mai ales, cu trenele lor cu broderii complicate... până când descoperiseră că trenele neobişnuit de lungi nu erau deloc simplu de purtat.
O să mă descurc, insistase Hollis. Nimeni n-a venit la nunta asta ca să-ţi vadă fie rochia. Caro.
- Hi bine, evident, *Hollis,* că n-au făcut asta. însă vor fi încântaţi, nu-i aşa? Şi, apropo, nu-i nici o lege care să spună că însoţitoarei de onoare trebuie să fie sora cuiva.
- Nu-i nici o lege, dar ea *este* sora mea şi va fi însoţitoarea de onoare, spuse Eliza. Şi, în plus, dacă ai fi tu lângă mine, mi-aş face griji întreaga ceremonie că eşti prea absorbită de Leo ca să-mi su- praveghezi trena.
Arcuise din sprânceană uitându-se direct la Caroline. Ca şi cum Caroline făcuse ceva rău.
Sigur că nu făcuse.
-Leo? Aşa îi spui acum? rostise ea tărăgănat.

•fui în £t»it(í.)ii

Leo era fratele mai mic al prinţului Sebastian. Alteţa Sa Regală prinţul Leopold.

Prinţul Leopold, aşa cum îl ştia toată lumea, îşi petrecuse ulti-mii ani în Anglia, „frecventând" Cambridg'e, ceea ce însemna, de fapt, că petrecea mai mult timp la serate şi cluburi pentru gentlemeni şi cabane de vânătoare decât studiind. Caroline îl întâlnise vara trecută, la Chichester, cu ocazia unei petreceri, la o casă din provincie. Avuseseră un mic schimb fermecător de cuvinte, pe care Caroline şi-l amintea foarte bine, cuvânt cu cuvânt. Prinţul Leopold, în schimb, nu şi-l amintea deloc. Mai rău, părea să nu-şi amintească nici de *ea.*

Vocea arhiepiscopului se înălţă brusc într-un fel de cântare, atrăgându-i atenţia lui Caroline înapoi spre ceremonie. Vai, iar se gândea la prinţul Leopold când ar fi trebuit s-o privească pe cea mai bună prietenă a sa, care se mărita cu un prinţ. În acel moment, Eliza îşi strecură degetele în mâna prinţului Sebastian pe care o ţinu strâns în timp ce arhiepiscopul îi ceru să repete după el în engleză: *Să* iubeşti, *să cinsteşti, să protejezi ţi să aperi.*

Aşa de romantic.

Caroline aruncă o privire în dreapta ei. Stătea aşezată lângă fratele ei, baronul Beckett Hawke. Era mai mare decât ea cu şase ani şi fusese protectorul ei de când ea avea opt ani, iar el paisprezece. Se aplecă spre el.

- Nu-i aşa că e frumoasă? şopti ea.

-Şşs.

- Cred că e mai drăguţă chiar decât regina Victoria în ziua nunţii, şopti Caroline. Rochia ei e frumoasă. Firele de aur şi argint din trenă au fost ideea mea.

Beck se prefăcu că nu auzise nici un cuvânt.

- Ştii, cred că aş fi putut să creez chiar eu trena.

Fratele ei îi puse mâna pe genunchi şi strânse în timp ce îşi îndreptă spre ea ochii de un verde pal. Se încruntă amenin ţător.

Caroline îi dădu mâna la o parte şi aruncă o privire în jurul ei. Era imensă această catedrală Sfântul Paul. Tavanele pictate se înălţau deasupra capului cu imagini angelice şi divine. Toate decoraţiunile erau placate cu aur, în special amvonul, care aducea mai mult cu un monument decât cu un suport pentru Biblie. Erau atât de multe vitralii încât lumina dimineţii se răspândea pe trena lungă a Elizei, transformând-o într-un curcubeu în mişcare, în timp ce razele soarelui licăreau prin geamuri.

Fiecare scaun era ocupat în catedrala masivă, plină de oameni frumoşi cu pielea în diferite nuanţe, costume colorate şi bijuterii strălucitoare. Veniţi de departe, din câte înţelesese Caroline, din ţări despre care nici măcar nu auzise.

Într-o boltă deasupra altarului, un cor de tineri şi băieţi cântau imnurile care o însoţiseră pe Eliza pe culoarul central către prinţul ei. Sunaseră ca şi cum cerurile s-ar fi despărţit şi îngerii ar fi cântat pentru această mireasă.

Ceremonia, care dura deja de aproape o oră, era marcată de solemnitate şi mult fast. Caroline nu era foarte sigură ce se întâmpla pentru că ceremonia se desfăşura în latină şi aluciană, doar părţile în care Eliza trebuia să vorbească fiind în engleză. I se părea că Eliza şi Sebastian se mişcau tot timpul ba în sus, ba în jos, într-un minut în genunchi, cu capetele plecate, iar în următorul în picioare, privindu-se ochi în ochi. Urmă un moment solemn în care Eliza fu îndrumată să stea singură în genunchi. Părea că ar fi fost unsă cavaler sau învestită în vreun fel, iar la final, arhiepiscopul îşi puse mâna pe capul ei, regele şi regina se ridicară, apoi prinţul Sebastian o sălta şi îi prinse la piept o superbă broşă cu safir şi aur.

- Acum e o prinţesă adevărată, îi şopti Caroline lui Beck. După cum era de aşteptat, el o ignoră.

Eliza chiar *arăta* ca o prinţesă, iar Caroline şi-ar fi dorit ca tatăl Elizei, judecătorul Tricklebank, să poată fi aici. Din păcate, îi era imposibil să participe din cauza vârstei lui înaintate şi a orbirii. În Anglia avusese deja loc o ceremonie mai restrânsă, privată – prima cununie civilă –, înainte ca Sebastian să se întoarcă în Alucia. Acea ceremonie, la care participase şi tatăl ei, fusese necesară din cauza faptului că Eliza şi Sebastian nu păreau să-şi poată ţine mâinile departe unul de celălalt, nici măcar pentru câteva ore.

Mai fusese o uniune civilă, de îndată ce Eliza ajunsese în Alucia, pentru nu fi luat în discuţie un comportament neadecvat, din moment ce relaţia dintre Eliza şi prinţul era şi

mai înfocată. Fusese chiar stânjenitor. Dar nici una dintre ceremonii nu fusese astfel. *Acesta* era un spectacol public grandios, o sărbătoare pentru ochii şi inimile romanticilor de pretutindeni.

Mintea lui Caroline zbură întrebându-se dacă toţi aceşti oameni se vor afla la bal în acea seară. Ea aşa spera. Avea o rochie albastră aluciană, brodată cu aur, uluitor de frumoasă. Ea însăşi făcuse trena. Balul putea fl momentul ei de strălucire... pe lângă Eliza, desigur. Cu o zi în urmă, Eliza enumerase emoţionată şefii de stat care urmau să participe la nuntă şi la bal şi se făcuse puţin cam palidă odată cu numărul care creştea. Pulsul lui Caroline crescuse de încântare.

- Nu pot să fac faţă! exclamase Eliza, tulburată de numărul demnitarilor, al regilor şi reginelor. Dacă spun ceva greşit? Ştii cum sunt eu. Ai idee câte cadouri am primit? Trebuie să le ţin minte pe toate? N-am văzut în viaţa mea atâtea potire de aur, platouri de argint şi porţelan fin! Dacă mă împiedic? Dacă vărs ceva pe rochie?

-Sfatul meu, draga mea, este să nu-ţi umpli farfuria astfel încât să dea pe-afară, spusese Hollis absentă.

Se concentra asupra hârtiei la care lucra, luând notiţe pentru revista pe care o publica, *Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor.* Gazeta bilunară acoperea subiecte precum cele mai recente tendinţe în modă, gospodărie, sfaturi pentru sănătate şi – partea cea mai interesantă – cele mai ispititoare bârfe despre înalta societate londoneză.

Hollis reuşea să ţină pasul cu greu acum, având în vedere pofta insaţiabilă de ştiri în legătură cu înalta societate. Avea de gând ca odată întoarsă la Londra să publice o gazetă cu o ofertă dublă faţă de cea obişnuită, cu toate ştirile despre nunta regală. Era ocupată să-i trimită servitorului ei, Donovan, scrisori pe care acesta trebuia să i le păstreze în siguranţă pe întreaga durată a lunii în care ea se afla în Alucia.

Era atât de preocupată încât sfatul ei, deşi venit pe un ton relaxat, nu fu oferit cu prea multă consideraţie, iar Eliza se simţi ofensată.

- Pardon! N-am mâncat mai nimic de când am ajuns în Alucia. La fiecare masă regina se uită la mine de parcă n-ar fi de acord cu nimic! Mi-e frică să fac orice, cu atât mai puţin să mănânc, se plânse Eliza. Toţi o să fie cu ochii pe mine. O să aştepte să fac ceva greşit sau o să facă speculaţii dacă sunt

deja însărcinată. Nici nu vă puteţi imagina cât de mult interes există pentru capacitatea mea de a avea un moştenitor.

- Păi, sigur că da! spusese Caro line veselă. Va trebui să fii o iapă de prăsilă, dragă, dar după ce le dai ceea ce vor, o să trăieşti în fericire conjugală pentru restul zilelor tale, înconjurată de bogăţii şi de privilegii şi de mulţi, *mulţi* slujitori.

- N-o să stea *toţi* cu ochii pe tine, Eliza. Cel puţin jumătate dintre cei din încăpere o să se uite la frumosul tău soţ, spuse Hollis făcând cu ochiul.

Caroline fu din nou trezită la realitate când arhiepiscopul ridică un potir greu împodobit cu bijuterii deasupra capetelor Elizei şi prinţului Sebastian. Asta însemna că se apropiau de final? Prinţul Sebastian o luă de mână pe Eliza şi se întoarseră cu spatele la arhiepiscop, cu faţa spre oaspeţi şi cu zâmbete ridicol de fericite pe chipuri. Erau căsătoriţi!

Hollis se întoarse la rândul său şi Caroline văzu chiar şi din locul în care şedea că ochii ei de un albastru-închis străluceau încărcaţi de lacrimi de bucurie. Oaspeţii se ridicară în picioare în timp ce prinţul şi mireasa lui începură să se îndepărteze de altar. Petale de trandafir căzeau de sus deasupra cuplului şi a oaspeţilor lor. Fetele cu flori se mişcau în spatele Elizei ca nişte fluturi, flancându-i trena în timp ce mergeau pe urmele cuplului, pe culoar. Prinţul Leopold îi oferi braţul lui Hollis, iar ea îi zâmbi. Caroline se simţi exclusă. Hollis şi Eliza îi erau foarte dragi, aproape ca două surori, şi îşi dorea să fie cu ele acum.

Eliza şi prinţul Sebastian trecură pe lângă Caroline şi Beck fără să-i bage în seamă. Era de aşteptat – cei doi păreau din cale-afară de înamoraţi. De fapt, erau atât de fermecaţi unul de celălalt, încât Caroline se temu ca nu cumva să dea peste una dintre coloanele de marmură care le mărgineau drumul.

O, dar era invidioasă, plină peste poate de invidie. În Anglia, rareori se gândea la căsătorie, cu excepţia cazurilor în care Beck se plângea că ea ar fi trebuit să se mulţumească cu cineva, cu *oricine,* ca să-şi onoreze îndatoririle. Dar ei nu-i păsa cu adevărat de îndatoriri, chiar dacă protestele lui nu încetau. Caroline bănuia că îi plăcea mai degrabă să o ţină sub papuc. Aşa că ea trecea de la o petrecere la alta, bucurându-se de atenţia numeroşilor gentlemeni care-i ieşeau în cale, fericită de libertatea pe care o avea de a face ce dorea.

Dar, uitându-se la Eliza. Caroline îşi dădu seama că îşi dorea cu adevărat ca într-o bună zi să se îndrăgostească de un bărbat care să-i fie la fel de devotat cum era prinţul

Sebastian miresei lui. Voia să simtă tot ceea ce simţea Eliza, să înţeleagă cum putea să schimbe o persoană o astfel de dragoste.

Prinţul Leopold şi HoUis trecură pe lângă Caroline şi Beck. Chipul lui Hollis era brăzdat de lacrimi de fericire. Se întâmplă ca prinţul Leopold să se uite la oaspeţi în timp ce trecea prin dreptul lor, cu un zâmbet politicos pe buze. Privirea lui se adânci în ochii lui Caroline – ei bine, nu tocmai *se adânci,* mai degrabă trecu peste ea dar, chiar şi aşa, ea îi zâmbi larg. Dădu să ridice mâna, dar se simţi brusc înghiontită între coaste. îi aruncă o căutătură surprinsă fratelui său.

- Nu te mai holba, şopti el. O să-ţi frângi gâtul dacă-l mai întinzi mult.

Caroline îşi atinse cu aroganţă o buclă din dreptul gâtului.

Beck îşi îndreptă atenţia spre procesiune. Regele şi regina treceau acum prin dreptul lor. Beck se aplecă spre ea şi îi şopti:

- E un *prinţ,* Caro, iar tu eşti doar o englezoaică obişnuită. Iar te duci cu gândul la istorisiri cu zâne. Văd asta clar pe faţa ta.

Doar o englezoaică obişnuită? l-ar fi plăcut foarte mult să-l lovească pe Beck, aşa cum făcea pe vremea când era doar o mică englezoaică obişnuită.

- E mai bine să visezi la poveşti cu zâne decât să nu visezi deloc.

Beck îşi dădu ochii peste cap. Rămase imperturbabil în timp ce

arhiepiscopul şi băieţii de la altar îi urmau pe rege şi *pe* regină.

Doar o englezoaică, chiar aşa.

CapitoCuí2

Proaspăt căsătorita ducesă de Tannymeade a fost admirată de locuitorii din Alucia şi chiar de intreaga lume. După ceremonialul de nuntă, cuplul a fost sărbătorit în cadrul unei petreceri private de familia ducelui ţi de oaspeţii invitaţi special, timp în care ducesei i-au fost oferite cadouri de nuntă, printre acestea numărându-se un colier cu rubin din partea împăratului Ferdinand I al Austriei, o casetă placată cu aur ţi porţelan din partea sultanului Abdülmecid şi a poporului Turciei, şi o pereche de cai dansatori din

partea prinţului Florestan I de Monaco. Regina noastră, Victoria, şi prinţul Albert le-au dăruit ducelui şi ducesei reşedinţa provincială Crawley Hali, din Sussex, ale cărei chei au fost înmânate cuplului de onorabilul Lord Russell, care s-a deplasat la Helenamar pentru a ţine locul reginei.

Ducele ţi ducesa de Tannymeade nu au fost singurii care s-au bucurat de atenţie în timpul ceremoniei. Unii observatori au remarcat că o rudă foarte apropiată a ducelui a investit mare parte din atenţia sa asupra unei moştenitoare wesloriene, mai degrabă decât asupra tinerilor căsătoriţi.

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Nunta fu, probabil, cea mai lungă ceremonie din istoria omenirii. Nici măcar un bacanal grecesc nu putea să dureze atât. Cravata de la gâtul prinţului Leopold părea prea strânsă. Medaliile pe care le purta ca parte a ţinutei sale oficiale păreau să tragă ciudat de ţesătură, ceea ce-l făcea să-şi mişte umărul din când în când ca să-şi îndrepte haina. La ce oră fusese adus în pat de garda sa, Kadro, în dimineaţa asta? La patru? Acum era doar o amintire neclară. De fapt, nu era vina lui Leo. Fusese un fel de provocare să bea *la fée verte,* sau zâna verde, aşa cum o numise ambasadorul suedez.

La finalul procesiunii din catedrală, tinerii însurăţei intraseră într-un mic vestibul pentru a semna în registrul de căsătorii al parohiei. Leo, doamna Honeycutt şi arhiepiscopul îi urmaseră ca martori. Leo îl privi pe fratele său semnându-se *Sebastian Chartier* cu mişcarea familiară, apăsată şi sigură, a stiloului său. Văzu că bătea cu degetul în cracul pantalonului de nerăbdare în timp ce Eliza luă stiloul şi semnă la rândul ei. Mâna ei tremura şi reuşi să lase o pată de cernealăsub liniile mari şi înfloritoare ce formau *Eliza Tricklebank Chartier.* De îndată ce lăsase stiloul jos, ea şi doamna Honeycutt se lipiseră una de cealaltă şi râseră de parcă ar fi fost nebune, doamna Honeycutt lipindu-şi capul brunet de cel al Elizei.

Sebastian şi Leopold schimbară o privire. Sau mai degrabă Leo se uită la Bas şi apoi la ceasul care era chiar deasupra umărului fratelui său. Nu voia să fie nepoliticos, dar capul îi bubuia şi îşi simţea gura uscată. De două săptămâni o ţinuseră într-o ceremonie şi o celebrare, într-un eveniment oficial şi o recepţie. Luase parte la toate, îndeplinindu-şi conştiincios obligaţiile de prinţ şi de cavaler şi de orice altceva

mai voiau ei să fie, totul în timp ce bea pentru a-şi amorţi plictiseala. Abia aştepta să termine cu asta, să fie alături de prieteni. Leo prefera o viaţă departe de Alucia, în Anglia, cu tovarăşii lui. Nu viaţa asta princiară în care nu era de nici un folos nimănui, o recuzită la o ceremonie după alta.

- Sunteţi martoră, doamnă Honeycutt, spuse Leo pentru a grăbi lucrurile şi ridică stiloul de aur pe care i-l dădu, în caz că nu îi era clar ce presupunea să fie martoră.

-Da, desigur, zise ea emoţionată şi îi dădu drumul surorii ei.

îşi scrise cu dexteritate numele, sub pata Elizei.

Leo o anexă şi el pe a lui – scriind în grabă, dornic să meargă mai departe apoi rămase în picioare cu mâinile duse la spate, în timp ce arhiepiscopul oferi o ultimă binecuvântare. De câte binecuvântări avea nevoie un cuplu?

Dar, în cele din urmă, ieşiră din catedrală, iar Bas şi Eliza urcară într-o caleaşcă deschisă. în această frumoasă zi însorită, fericitul cuplu avea să fie escortat de gărzile palatului pe bulevardul lung în drum spre palat, astfel încât mulţimile de oameni care aşteptau să o zărească pe noua lor prinţesă moştenitoare şi să aibă ocazia să facă cu mâna. Eliza devenise destul de populară de la sosirea ei în Alucia. Oamenii o vedeau ca pe una de-a lor, o persoană de rând, care îl fermecase pe prinţul moştenitor fără nici un efort deosebit, în afară de a fi ea însăşi. Leo le înţelegea fascinaţia – era o poveste despre speranţă şi fantezie. Înţelegea că cei mai mulţi oameni munceau din greu pentru a-şi asigura cele necesare traiului şi că viaţa într-un palat era doar un vis. Ea era cea care pătrunsese prin zidurile groase ale regalităţii şi privilegiilor şi ei o iubeau pentru asta.

Pentru el însă, nu era fascinant. Nu-i plăcea cuşca aurită care-l înconjura în Helenamar. Ura numeroasele reguli care-i guvernau comportamentul, cum ar fi cu cine să vorbească, unde să stea şi aşa mai departe. în Anglia, lumea ştia că e prinţ, desigur, însă majoritatea oamenilor de rând nu, şi, mai mult decât atât, nimeni nu se aştepta ca el *să fie* cineva. Ceea ce-i convenea, pentru că el nu era nimic. Era doar un bărbat cu un portofel gras şi o pereche de gărzi care să-l protejeze. în Anglia, se mişca după bunul-plac, vâna când voia, petrecea cu numeroşii săi tovarăşi când avea chef, călărea, făcea curte femeilor, stătea oriunde îi plăcea. Fără să se sinchisească de nimic.

Sau, mai degrabă, se *bucurase* de viaţa lui lipsită de probleme până când fratele său venise la Londra pentru a negocia un acord comercial, iar secretarul său privat fusese ucis, după

care toată lumea aflase dintr-odată că doi prinţi necăsătoriţi se aflau acolo. Viaţa lui se schimbase oarecum de atunci. În Anglia îl cunoşteau acum mai mulţi. Spera sincer ca atunci când se va reîntoarce, entuziasmul stârnit de o englezoaică ce se căsătoreşte cu un prinţ alucian se va fi stins şi că îşi va putea relua viaţa destrăbălată.

Din păcate, mai avea de parcurs un drum lung până să poată urca pe acel vas şi să plece. Dar astăzi, după recepţia privată pentru familie şi pentru ceea ce bănuia că vor fi sute dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lor, Leo urma să se întâlnească cu amicii săi din tinereţe pentru un mic răgaz înainte de balul regal final din această seară. Ar fi fost greu să mai bea după desfrâul de seara trecută, însă dacă era ceva la care Leo se pricepea, atunci acel lucru erau petrecerile.

Leo şi doamna Honeycutt se alăturară părinţilor lui în trăsura de aur şi urmară cuplul proaspăt căsătorit. Doamna Honeycutt părea cu adevărat intimidată de toate acestea – stătea ţeapănă, cu mâinile adunate atât de strâns încât el se temea că şi-ar putea rupte un deget. Şi-ar fi dorit să o poată asigura că nu avea de ce să-şi facă griji – părinţii lui o ignoraseră în mare parte şi, în afară de câteva remarci politicoase schimbate cu privire la nuntă, îşi îndreptau atenţia către mulţimi. Leo ştia părerea părinţilor săi despre doamna Honeycutt.

Era o străină, o persoană de rând. Ea avea să se întoarcă în Anglia în curând. Nu aveau nimic de câştigat cunoscând-o.

Lui Leo însă îi era milă de ea şi de emoţiile ei şi îi zâmbi. Îşi imagina că acea zi fusese la fel de copleşitoare pentru ea ca şi pentru sora ei. Ca să fie cinstit, erau momente în care mulţimile încă îl copleşeau. Îşi imagină cum trebuia să fie pentru un bărbat simplu să stea în mulţime şi să privească o trăsură regală trecând pe lângă el. Cum s-ar fi dus la cârciumă după aceea să bea în cinstea căsătoriei prinţului, apoi acasă la soţie şi copii, la patul lui.

îl avertizase pe Bas că Eliza ar putea avea dificultăţi de acomodare cu această viaţă.

-Ai grijă de mireasa ta, îi zisese el cu o zi înainte, într-un rar moment în care se aflaseră singuri. Asta e o lume nouă pentru ea.

-Aşa voi face, îi spusese Bas şi, deşi rostise cuvintele pe un ton relaxat, în ochii lui se citea îndârjirea, ceea ce sugera că o iubea pe Eliza mai mult decât orice pe lume.

Slavă Domnului pentru asta, pentru că ea urma să aibă nevoie de protecţia lui. Nobilimea aluciană o privea de sus. Nobilimea engleză care venise la nuntă părea consternată de ea. Eliza însăşi, la rândul său, era când neliniştită, când fermecător de veselă. Sora ei nu părea să se simtă în largul ei, în mare parte din timp.

Singura persoană apropiată Elizei care părea cu desăvârşire neatinsă de zorzoanele regalităţii era sora lordului Hawke. Femeia aceea lăsa impresia că n-ar fi fost afectată de emoţii nici dacă acestea s-ar fi ridicat şi i s-ar fi încolăcit în jurul gâtului. O, dimpotrivă – părea încurajată de situaţiile nefamiliare şi oficiale. Naviga printre acestea cu zâmbetul ei larg, plin de căldură, obrajii roz şi părul spectaculos de blond. Nu trecea neobservată – era din cale-afară de atractivă şi mai înaltă decât media. Era imposibil *să nu* o vezi. Genul de fluture social rar întâlnit, care stătea la discuţii cu oricine şi cu toţi cei care-i ieşeau în cale. Îi făcea plăcere să se facă auzită şi îi trata pe toţi la fel – fie că era vorba de un duce sau un majordom, de o regină sau o cameristă. Părea să-i facă în mod deosebit plăcere să intervină în orice conversaţie pentru a-şi da cu părerea şi nu-i păsa cine era acolo s-o audă.

Atenţia primită părea s-o revigoreze şi să o facă să-şi depăşească limitele. Cu siguranţă nu se gândise de două ori înainte să-l abordeze în urmă cu două seri, la banchetul regal, ca şi cum ar fi fost o bagatelă. Fie nu înţelegea că nu puteai să te apropii de un prinţ regal fără o prezentare adecvată în cadrul unui eveniment oficial, fie nu-i păsa – tot ce ştia el era că se afla în mijlocul unei conversaţii, simţindu-se ameţit de băutură în mod plăcut, când, dintr-odată, văzuse că ea era lângă el, zâmbind ca şi cum n-ar fi fost decât ei şi alţi câţiva oameni în acea încăpere.

- Bună seara! spusese veselă, cu ochii ei verzi licărind. Nu-i aşa că e un eveniment *glorios?* Sunt aşa de impresionată de primirea de care a avut parte Eliza în Helenamar. Ce spuneţi?

- Este foarte agreată, confirmă Leo pe un ton lipsit de intonaţie.

Nu fusese surprins de abordarea acelei lady, însă însoţitorii lui,

cu toţii provenind din cele mai înalte pături ale societăţii aluciene, se holbaseră la ea ca la o curiozitate venită de la circ, iar încălcarea etichetei regale adecvate avea să fie analizată şi discutată. Mai ales Lady Brunella Fortengau făcuse ochii mari şocată şi se uitase la Leo de parcă ar fi fost

invadaţi de o molimă, iar el se presupunea că ar fi trebuit să facă ceva în privinţa asta.
Ei bine, nu era nimic de făcut în privinţa asta, măcar atât dedusese Leo cu mult înainte de acea seară. în timp ce Lady Brunella continua să privească dezaprobator, sora lui Hawke luă un pahar de şampanie de pe tava unui servitor şi îi spuse bietului om:
- 0, vai, oare ar *trebui*? Ca şi cum se aştepta ca el să-i răspundă. Am băut un pahar cu şampanie la prânzul dat de mireasă şi, spre dezamăgirea mea, se oţetise. Aţi gustat din asta? întrebă ea ducând paharul la nas.
Servitorul se îmbujoră.
- Nu, doamnă.
Sorbi, miji ochii şi privi în sus în timp ce evalua şampania, apoi îi adresă servitorului un zâmbet strălucitor şi o declarase divină. Apoi se oferi să-i înmâneze lui Lady Brunella un pahar, încurajând-o să deguste o recoltă excelentă. Judecând după încruntătura lui Lady Brunella, acesteia nu îi păsa de recomandarea englezoaicei energice, care-i spunea că „pur şi simplu trebuie încercată" şampania, iar Leo luă decizia de a o zori pe femeie când îl întrebase şi pe el dacă ar vrea să o deguste.
- Mulţumesc, dar o să aştept până la sosirea regelui şi a reginei.
Ea râse.

- Atunci s-ar putea să aşteptaţi mult şi bine. Au ajuns *destui de* târziu seara trecută, nu-i aşa?
- Poftim?
Cu o mişcare din cap, îi făcu semn servitorului să meargă mai departe.
- Glumesc, spuse ea. Doar dacă nu cumva au rămas în urmă cu programul. Şi, în faţa privirilor uluite ale prietenilor lui, care se întrebau cine îndrăznea să facă o remarcă despre întârzierea regelui şi a reginei, ea explică arătând spre ea şi Leo: Ne cunoaştem.
-Nu tocmai, zise Leo.
- în Anglia, lămuri ea cu un zâmbet obraznic.
- Poate în treacăt, sugeră el politicos, încă iritat de insistenţa ei de a face acea afirmaţie ridicolă despre o întâlnire la o petrecere dintr-o casă din Chichester. Cum şi-ar fi putut aduce aminte de o persoană pe care o întâlnise în acea casă? Având în vedere cât băuse, era remarcabil că îşi amintea de Chichester. Cu o ridicare subtilă a degetului, îl chemă pe majordomul-şef, care interveni subtil.
- Madam? Dacă îmi permiteţi, spuse majordomul făcând un gest vag în direcţia scaunului ei.
La început, când fusese dat startul sărbătorilor ocazionate de nuntă, Leo crezuse despre sora lui Hawke că era pur şi simplu naivă, în genul unei ţărăncuţe venite la o nuntă măreaţă. Dar, cu cât o privise mai mult în timpul celebrării nunţii, cu atât devenise mai convins că era un amestec de spirit îndrăzneţ, un strop de insolenţă, un praf de impertinenţă şi un dram de veselie faţă de oricine ii ieşea în cale, indiferent dacă era sau nu justificat, toate acestea însoţite de un zâmbet drăguţ şi o urmă de veselie în ochii verzi.
Era exact genul de persoană pe care curtenii nu o agreau în preajma lor. Aceştia erau de obicei iritaţi de oricine atrăgea atenţia pe care o căutau cu disperare pentru ei înşişi. Iar când o persoană era străină, frumoasă şi enervantă, *frumos* de enervantă, aveau tendinţa să o ocărască din principiu.
în cele din urmă, cortegiul de căleşti de nuntă ajunse la palatul regal, întâmpinat de trâmbiţe şi mulţimi şi mai numeroase, din ele coborând toţi oamenii purtând însemne regale şi medalii militare grele. Familia regală şi zecile lor de prieteni fură introduşi într-o sală de recepţie privată, unde Bas şi Eliza aveau să-i primească pe demnitarii străini.
Când fură prezentaţi regelui şi reginei în salon, Eliza făcu o reverenţă mult îmbunătăţită, sub un candelabru strălucitor de cristal. Atunci când ajunsese prima dată în Alucia avea

tendinţa de a se apleca într-o parte atât de mult încât Leo se temuse că era în pericol să se răstoarne dacă se lăsa mai jos.
Bas radia. Leo nu-şi văzuse niciodată fratele cel stoic atât de fericit ca în acest moment. Avea întotdeauna o purtare rezervată şi adecvată. Curtenii obişnuiau să remarce că la mijloc era diferenţa de pregătire dintre fratele care avea să fie rege şi cel care nu. în timp ce Bas învăţase cum să se comporte, Leo învăţase să se distreze.
Bas îl apucă de cot pe Leo şi îl strânse cu putere, zâmbind.
- Sunt un bărbat căsătorit acum, Leo.
-Je, Bas, am fost lângă tine când s-a întâmplat.
Bas râse ca şi cum Leo ar fi spus ceva amuzant. Expresia de pe chipul lui îi aminti lui Leo de o întâmplare din urmă cu mulţi ani, de pe vremea când erau băieţi şi trăiau sub privirile atente ale guvernantelor şi profesorilor, însă rareori ale părinţilor lor. Dăduseră peste un nişte căţeluşi negri cu maroniu care dădeau din cozi şi aveau urechi catifelate, lăsaţi într-un sac de cineva care intenţionase evident să scape de ei. Când îi eliberaseră, fuseseră asaltaţi de o învălmăşeală de labe şi cozi din care dădeau cu înverşunare. Sebastian fusese încântat de descoperire şi până în ziua de azi Leo îşi amintea bucuria absolută a lui Bas, în timp ce stătea pe spate şi îi lăsa pe căţei să se agite şi să se zvârcolească în jurul lui, luptându-se între ei să-l lingă pe faţă. Căţeii fuseseră aduşi cu ei la palat şi le fuseseră găsite case la insistenţele lui Bas. Unul dintre căţeluşi devenise un tovarăş constant al lui Bas până ce murise, paisprezece ani mai târziu. Bas îi era la fel de devotat Elizei cum îi fusese lui Pontu.
- Priveşte-o, zise Bas indicând cu capul în spatele lui Leo.
Leo se răsuci şi dădu cu privirea de un mic grup de femei între care se aflau cumnata lui, doamna Honeycutt, o moştenitoare pe care o întâlnise o dată sau de două ori şi, desigur, sora lui Hawke. Care îi făcea cu mâna, ca şi cum stăteau separaţi la un bâlci.
- E frumoasă, spuse Bas. Nu-mi vine să cred că am găsit-o. Şi mai ales că m-am însurat cu ea.
Nici Leo, la drept vorbind. Eliza Tricklebank şi clica ei erau cât se putea de departe de genul de femei la care el şi Bas fuseseră educaţi să se aştepte pentru însurătoare. Leo nu avea să uite niciodată momentul în care o întâlnise prima dată. într-o casă modestă de la oraş cu câini lătrători, un motan insolent şi multe, multe ceasuri.
-întotdeauna am crezut că va fi cineva din Alucia, cugetă Bas. Rânji brusc. Bănuiesc că mireasa aluciană va fi a ta.

- Nici să nu spui asta, bombăni Leo privind în jur. Sunt destul de mulţumit cu viaţa mea de burlac, mersi. De fapt, abia aştept să mă întorc la ea.
- N o spun, dar fii sigur că tata o s-o facă în curând. Când ridici ancora?
- Peste două zile.

Bas încă zâmbea când făcu ceva total necaracteristic cuprinzându-l pe Leo după umeri şi strângându-l într-o îmbrăţişare afectuoasă.

- Chiar la ţanc, pun pariu. Baftă, Leo. Noi ne ducem la Tannymeade, unde am de gând să-mi petrec luna de miere ca o fiară în sălbăticie, pentru câteva zile.

Apoi, în mod remarcabil, fratele său, cel cu un comportament adecvat, râse şi îl înghionti cu cotul într-o laterală. Semăna cu ceva ce Leo ar fi spus şi pentru care ar fi fost admonestat de Bas în faţa Elizei.

-Asta face căsătoria dintr-un bărbat? îl face atât de al naibii de excitat? întrebă Leo.

Bas râse zgomotos, iar oamenii se întoarseră să privească, la fel de surprinşi ca şi Leo.

Nimeni nu era mai fericit pentru Bas decât Leo, dar avea să fie şi mai fericit când ceremoniile se vor termina, iar Bas şi Eliza îşi vor îndrepta atenţia către sarcina importantă de a crea moştenitori. Va jubila când se va putea descotorosi de cravata deranjantă de la gât şi de greutatea enervantă a medaliilor şi poate va lua o pulbere pentru dureri de cap. însă, până la ultima felicitare, până la ultimul cadou primit, ultimul tort tăiat şi ultimul dans, trebuia să îndure atenţia părinţilor şi a femeilor necăsătorite, cu toţii dornici de o partidă avantajoasă. Cu toţii dornici să facă pentru fiicele lor ceea ce Eliza Tricklebank realizase singură.

Apropo de Eliza, ea îşi croise drum prin mulţimea de oaspeţi, cu tovarăşele ei pe urme.

-Trebuie să încerci şampania! spuse ea, ridicând un pahar cu picior către Bas. E foarte bună.

- A, cadoul de la ambasadorul francez, zise Bas.
- Ce om bun! El a trimis şi vinul, nu-i aşa? Trebuie să se împrietenim cu el numaidecât, declară Eliza şi privi în jur părând a-l căuta pe acel gentleman.
Acela nu părea să fie primul pahar din nemaipomenita şampanie pentru Eliza.
- Iată-ne cu toţii, ca o trupă de trubaduri veseli! anunţă sora lui Hawke şi o cuprinse pe Eliza pe după umeri.
Ochii ei erau aţintiţi asupra lui Leo, licărind după ce, bănuia el, se desfătase cu cel puţin la fel de multă şampanie ca şi Eliza.
- Ei bine, înălţimea Voastră? îl întrebă ea pe Leo. Ce părere aveţi? Ceremonia a fost desăvârşită, nu-i aşa?
-A fost, je, confirmă el.
Se întrebă cât timp avea să mai fie nevoit să facă conversaţie până să reuşească să-şi ia tălpăşiţa.
- Mă bucur atât de mult că spuneţi asta! Am fost îngrijorată în ceea ce vă priveşte... Arătaţi destul de posomorât acolo, lângă fratele dumneavoastră.
Fu nevoit să se gândească o clipă la ceea ce spusese ea. Arăta posomorât?
-Pardon?
- Caro! spuse Eliza râzând uşor. Ce lucruri poţi să spui!
- Sunt sigură că emoţiile înălţimii Sale erau cât casa, ca şi ale mele, zise doamna Honeycutt. E înfricoşător să stai în faţa tuturor acelor oameni.
Asta îl amuză pe Bas, care se uită la fratele său.
-Ai fost înfricoşat, Leo? întrebă el făcându-i cu ochiul.
Leo nu fusese înfricoşat. La drept vorbind, încercase să stea drept.
- Respectam solemnitatea momentului.
- Solemnitate! Sora lui Hawke râse ca şi cum ar fi fost amuzant. Dar e o ocazie fericită! Atât de fericită n-am văzut-o niciodată pe draga noastră Eliza. Atât de fericită încât m-a făcut să tânjesc după acelaşi lucru.
-Acelaşi lucru? întrebă Eliza.
- Să am parte de acelaşi lucru ca şi tine, dragă! Să merg spre altar într-o rochie uluitoare, ca a ta, la braţul unui gentleman frumos. Ca tine. Făcu cu ochiul.
Nimeni nu spuse nimic. Leo era uluit. Cine vorbea astfel, punân- du-şi sentimentele pe tavă în faţa tuturor? Sora lui Hawke privi în jur la toţi, observându-le surprinderea.

- Ce? N-am voie să-mi imaginez? Râse. înainte ca cineva să se poată gândi la un răspuns potrivit, ea spuse: Nu-i aşa că fetiţele cu flori au fost adorabile?

Se uită direct la Leo, parcă aşteptând ca el să răspundă.

Ce era cu femeia asta? De ce îi vorbea lui despre astfel de lucruri? Dar acum se întoarseră cu toţii spre Leo, ca şi cum ar fi vrut să-i cunoască părerea despre fetiţele pe care abia le observase. Bas zâmbi maliţios, bucurându-se de această atenţie îndreptată spre Leo.

- Eu, ăăă... *je.* Din câte-mi amintesc, bombăni el şi îşi abătu privirea de la sora lui Hawke.

însă ea nu se lăsă descurajată şi continuă să trăncănească aşa cum era obişnuită, după cum constată el.

- I-am spus Elizei că ar trebui să aibă domnişoare de onoare, dar ea a zis că aici este obiceiul fetelor cu flori şi m-am întrebat cum va arăta asta într-un loc atât de grandios cum e catedrala, dar trebuie să recunosc că...

- îmi cer scuze, rosti o voce masculină gravă.

Leo nu-şi văzuse tatăl alăturându-se grupului până când acesta păşi din spatele surorii lui Hawke. Ea avu cel puţin bunul-simţ de a nu mai vorbi când regele îşi făcu apariţia. Se dădu la o parte şi făcu o reverenţă.

- Maiestatea Voastră, spuse ea cu solemnitate.

- N-am nici o dorinţă de a vă întrerupe sărbătoarea, dar aş vrea să vorbesc cu fiul meu, dacă îmi permiteţi.

- Desigur, spuse Bas.

-Nu cu tine, Sébastian... bucură-te de recepţie. Cu celălalt fiu al meu, zise tatăl său zâmbindu-i lui Leo.

Leo deveni instantaneu suspicios. Se uită curios la tatăl său zâmbitor, gândindu-se că ar fi trebuit să scape mai devreme. Tatăl său rareori simţea nevoia să-i vorbească între patru ochi, rezervându-şi conversaţiile serioase pentru Bas.

- Ei bine, Leopold?

- *Je,* spuse el, apoi făcu un semn cu capul către ceilalţi şi se duse la tatăl său alături de care se îndepărtă de grup.

în timp ce mergeau, colţurile ochilor regelui se încreţiră de la zâmbet, semn că se afla într-o dispoziţie foarte bună. Ca pentru a confirma asta, spuse:

- Ziua a fost excelentă din toate punctele de vedere. Eu şi mama ta n-am putea fi mai fericiţi că Bas al nostru este, în sfârşit, însurat.

Zâmbi din nou şi întoarse capul spre Leo.

Curba uşor calculată a acelui zâmbet îi provocă lui Leo un mic nod în stomac. De obicei, se pricepea destul de bine să evite

conversaţia care ştia că era pe cale să pornească din gura tatălui său, însă după toate festivităţile, băutura şi acea femeie frumos de enervantă care vorbea, dintre toate lucrurile, despre fetele cu flori, reflexele lui păreau a fi compromise.

Tatăl lui se opri lângă una dintre ferestrele mari. Pe domeniu, mulţimi imense încă se mai agitau, sperând să-i mai vadă o dată pe tinerii însurăţei.

-Acum, că prinţul moştenitor s-a însurat, zise tatăl său venind mai aproape de Leo, încă zâmbind, eu şi mama ta ne-am putea îndrepta atenţia spre tine.

- Ce? Spre mine?

Leo se simţea expus, ca şi cum ar fi plecat la război fără armură sau măcar o sabie.

- Eu... eu plec în Anglia peste două zile, îi aminti repede tatălui său.

Zâmbetul tatălui nu se stinse. îi făcu semn unui lacheu aflat în trecere şi luă de pe tavă două pahare cu şampanie, dându-i unul lui Leo.

Leo nu-şi dăduse seama că luase paharul de la el până ce nu-l văzu în propria mână. Era consternat, surprins că tatăl său se folosea de ocazia oferită de recepţia privată de la nunta lui Bas, când nici măcar nu se uscase bine cerneala din registrul de căsătorii, pentru a-i bate acest apropo.

- Ascultă-mă, Leopold, zise tatăl său pe un ton prietenos şi îl trase deoparte. Vreau să fie cât mai uşor şi mai nedureros pentru tine. Au existat deja discuţii.

Ambele lucruri făcură să răsune clopote de alarmă în creierul lui. Clopote mari de alarmă, care băteau tare. Căsătoria lui avea să fie uşoară şi nedureroasă? Regele făcea să sune ca şi cum Leo era un câine care urma să fie eutanasiat – Leo nu vedea nimic uşor sau nedureros la acest act de a se încătuşa pentru tot restul vieţii de o femeie pe care abia o cunoştea. Existaseră deja discuţii? Cu cine? Cu siguranţă nu cu *el*.

-Aş vrea să...

-Am făcut unele progrese cu Wesloria, nu? continuă tatăl său repede, înainte ca Leo să se poată eschiva de la discuţie.

Nodul din pântecul lui crescu. *Chiar* făcuseră progrese? Nu trecuse nici un an de când nişte weslorieni şi alucieni trădători complotaseră să-l răpească pe Bas. Cele două naţiuni aveau o istorie încărcată de războaie şi neîncredere, însă tatăl său se referea la tentativele recente de atenuare a tensiunilor existente între regatele vecine.

În miezul disputei se aflau doi fraţi vitregi de viţă regească. Când tatăl lui Leo, Karl, preluase tronul, cu aproximativ patruzeci de ani în urmă, unchiul Felix fusese alungat din Alucia... în principal pentru că se credea mai îndreptăţit la tron decât Karl.

Problema succesiunii de drept îşi avea rădăcinile într-un război civil din secolul al XVI-lea, când un Chartier fusese primul care urcase pe tron. Strămoşii lui Felix, familia Oberon, pierduseră acel război şi se retraseseră în Wesloria, sprijinindu-i în acest timp pe regii şi nobilii weslorieni. Ei susţinuseră mult timp că pretenţia familiei Chartier de a conduce Alucia nu era la fel de Legitimă ca a Lor, iar încăierările militare de-a lungul graniţei afectaseră cele două ţări ani de zile.

Felix şi Karl erau rezultatul încercării bunicului lui Leo de a aduce unitatea pentru cele două ţări după moartea primei lui soţii. Cea de-a doua soţie, o verişoară îndepărtată şi membră a familiei Oberon, fusese întrucâtva o uneltitoare. Se gândise să se amestece în gâlceava pentru tron odată cu naşterea fiului ei. Evident, acest lucru nu funcţionase pentru nici unul dintre ei.

Unchiul Felix făcuse destul de multă gălăgie în Wesloria. Se ştia că îl avea la degetul mic pe regele weslorian. Felix promisese că va uni Wesloria şi Alucia sub o singură conducere dacă reuşea să câştige tronul alucian. Şi, fiindcă mulţi supuşi erau dedicaţi cauzei familiei Oberon, deasupra celor două naţiuni atârna ameninţarea războiului. Familia Chartier căuta să suprime pe oricine despre care se zvonea că simpatiza cu Wesloria, ceea ce provocase multă gâl- ceavă şi stăvilise creşterea economică în ambele naţiuni. Zvonuri nenumărate erau lansate în fiecare săptămână despre câte un nobil sau câte un comerciant bogat care complota să-l dea jos de pe tron pe regele Karl.

Şi Sebastian voise să unească Wesloria şi Alucia. însă ideea lui fusese aceea de a încheia un acord comercial cu Anglia. Dorise ca familiile Chartier şi Oberon şi compatrioţii lor să fie uniţi prin puterea industrializării şi a prosperităţii comune – nu prin ravagiile războiului.

Din păcate, nu toată lumea îi împărtăşea dorinţa de pace. în timp ce Sebastian era în Anglia, avusese loc un complot, care implicase trădare la cel mai înalt nivel al guvernului Aluciei, şi care avusese drept urmare uciderea secretarului personal al lui Sebastian. Dar, aşa cum nu există rău fără bine, fratele său o întâlnise pe Eliza şi se îndrăgostise de ea.

Astăzi sărbătoreau cel mai fericit eveniment, dar ameninţarea războiului şi tentativele de lovitură de stat încă planau asupra familiei regale în afara zidurilor acoperite cu iederă ale palatului. Nimeni nu uitase asta. Mai ales regele.

- Putem să facem progrese mai mari cu Alucia dacă ne aliem cu weslorienii potriviţi, spuse tatăl său, aruncând o privire peste umăr.

- Weslorienii *potriviţi?*

- Cei care nu doresc unirea, zise tatăl său privind în jur. Păstrarea graniţelor şi a suveranităţii noastre are multe avantaje.

Leo nu ştia care erau acele avantaje şi chiar nu-i păsa să le afle. Îi plăcea să nu cunoască beneficiile suveranităţii. Totul părea excesiv de complicat.

- Un ministru cu poziţie înaltă în cabinetul weslorian este foarte dornic să promoveze aranjamente comerciale şi economice mai bune cu Wesloria. Este ministrul muncii şi avem toate motivele să credem că va fi următorul prim-ministru weslorian. Tatăl său ridică sugestiv din sprâncene. O căsătorie cu fiica lui ne-ar fi de folos.

Ne-ar. Tatăl său rostise acel cuvânt fără ezitare sau vreo urmă de ironie, ca şi cum părinţii lui şi chiar Bas şi Eliza aveau să vină şi ei la altar.

- Înţeleg, spuse Leo încercând să găsească rapid o cale de ieşire din acel colţ. Dar eu nu...

- O s-o cunoşti diseară, la bal. Trebuie să te asiguri că o faci în public, în văzul tuturor. Dansează cu ea.

Leo simţi cum bruma de energie care-i rămăsese după festivităţile din seara precedentă i se scurse din corp. Deci totul fusese aranjat.

Era, într-un fel, chiar supărător. în tinereţe, Leo îşi dorise o astfel de responsabilitate. Să fie un prinţ cu o cauză şi se rugase să se facă util. Tatăl lui însă îi dăduse lui Bas responsabilitatea reală. Leo încă îşi amintea că i se refuzase posibilitatea de a se alătura cavaleriei pentru că Bas urma să se înroleze. încă era amărât că îi ceruse tatălui său un scop şi fusese în schimb proclamat patronul regal al vestitorilor oraşului. Al blestemaţilor de vestitori ai oraşului.

Mai fuseseră şi alte lucruri şi, pe parcurs, lui Leo începtase să-i mai pese de scop. Scopul, învăţase el, era pentru Bas.

- Nu vrei să ştii cine-i? întrebă tatăl său pe un ton jovial, mândru de sine pentru acest aranjament.

Era evident că nu conta ce părere avea Leo în legătură cu asta.
Leo ridică din umeri.
- Lady Eulalie Gaspar.
Leo nu cunoştea nici un Gaspar, cu atât mai puţin vreo Eulalie. Tatăl său zâmbi cu răceală în faţa lipsei lui de entuziasm şi îi puse mâna pe umăr. Îl strânse ca şi cum Leo ar fi fost un copil precoce.
- A fost deja aranjat, Leopold. Vrem să facem anunţul oficial când o să te întorci din Anglia cu lucrurile tale, cu mult înainte de sfârşitul verii. O vei curta aşa cum se cuvine timp de câteva săptămâni şi un anunţ oficial va fi făcut până la sfârşitul verii. Dar, din toate punctele de vedere, te poţi considera logodit.
- Să mă consider logodit înainte de a o cunoaşte măcar? înainte de a o săruta? întrebă Leo cu răceală.
Tatăl său oftă şi îşi lăsă mâna jos.
- Ştii foarte bine cum sunt făcute aranjamentele astea. Mama ta şi cu mine cerem foarte puţin de la tine şi asta e ceva ce am nevoie să faci.
Faptul că cereau foarte puţine de la el era tocmai nemulţumirea lui.
-Nu e de parcă mi-ai cere să-ţi plimb câinele, spuse Leo.
- Fiule, zise tatăl său cu severitate. Întotdeauna ai ştiut că ziua asta va veni. Nu trebuie să arăţi de parcă am dat poruncă să ţi se taie capul. Pentru Dumnezeu, e doar o femeie.
Doar o femeie. Nu o soţie, nici o tovarăşă. Doar o femeie.
-Acum du-te şi vorbeşte frumos cu ambasadorul din Wesloria. Arătă cu capul în direcţia ambasadorului. În treabă-l de calul lui... Pretinde că are un armăsar care a atins o viteză mai mare decât oricare alt cal din partea asta a lumii, îl îndemnă el şi îi făcu cu ochiul într-o manieră complet neobişnuită, după care plecă mai departe, sorbind din şampanie înainte de a fi înghiţit de mulţimea dornică de atenţia lui.
Leo rămase în acelaşi loc în care îl lăsase tatăl său, simţindu-se afectat şi revoltat. Tatăl său avea dreptate – ştiuse că ziua aceasta va veni. Dar crezuse că avea să existe măcar o discuţie, că dorinţele lui vor fi luate în considerare.
Avea nevoie de o băutură şi se uită în jur după un lacheu. Nu vin, mulţumesc. Ceva mai consistent. Gin. Whisky.
Se întoarse să vadă unde era ambasadorul weslorian şi îl văzu angajat într-o conversaţie animată cu sora lui Hawke. Sau,

mai degrabă, ea îi oferea o audiență. Mâinile ei zvelte animau povestea oarecare pe care o transmitea cercului de domni din junii ei. Atrăgea mereu o mulțime femeia aceea. Dintr-odată, își dădu capul pe spate și râse zgomotos.

Ambasadorul păru luat prin surprindere de asta.

Femeia aceea. Gregară și zgomotoasă. Rădea nepăsătoare; spunea povești care, aparent, necesitau folosirea excesivă a mâinilor. Atingea un braț aici, un spate dincolo. Se afla într-un palat regal, la o recepție regală și se distra de minune, fără nici o grijă față de cum le părea celor din jur.

Între timp, el era un prinț lipsit de puteri, întrucât regulile societății și protocolul regal dictau ce avea de spus, ce mânca, pe cine lua de nevastă. El era cel căruia i se ordonase să pălăvrăgească despre un cal blestemat cu cineva pe care nici măcar nu-l cunoștea și pe care nu voia să-l cunoască, în timp ce ea trăncănea relaxată despre Dumnezeu știe ce.

Pesemne Leo stătea acolo holbându-se de prea multă vreme – deveni încet conștient de oamenii care se uitau spre el. Oameni care arătau ca și cum ar fi dorit să-i adreseze un cuvânt. Un „cuvânt" ducea, în general, la solicitări și prezentări neobișnuite, cu care nu voia să aibă de-a face.

Nu. Leo voia să scape de acest palat și de tot ceea ce avea legătură cu el. Dar, din moment ce nu putea face asta, decise că avea să-și găsească scăparea când se va întâlni cu tovarășii lui, așa cum era planificat. Într-o firavă încercare de autoincurajare, își spuse că nu avea nevoie decât de timp. Doar puțin timp pentru a-și da seama cum putea să-și mai amâne puțin soarta.

CapitoCui3

Sărbătorirea nunţii regale s-a desfăşurat în tot oraşul Helenamar, chiar şi la cârciuma „Ogarul", un loc unic de adunare din centrul vechi, unde se zvoneşte că şi-a făcut apariţia prinţul Leopold. Monsieur Bernard, un francez celebru despre care unii alucieni cred că ar complota cu weslorienii, a fost de asemenea văzut la „Ogarul" în compania prinţului Leopold.
Cizmele albe satinate se află seara în picioarele fiecărei femei alu- ciene exigente. Ele sunt adesea decorate cu mărgele şi panglici complementare rochiei şi cu tocuri atât de înalte încât un privitor obişnuit s-ar putea teme că doamna în cauză riscă să cadă în orice clipă.

-Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

La scurt timp după ce Eliza şi Bas evadară de la recepţia privată din acea după-amiază – fără îndoială, pentru a găsi o cameră, întrucât afecţiunea unuia faţă de celălalt devenise de acum notorie în fiecare colţ al palatului, dacă nu în întregul oraş –, Leo reuşi la rândul lui să plece.

Aşteptase cu nerăbdare această reuniune cu vechii prieteni de când sosise în Helenamar. Era inevitabil ca o astfel de ceremonie să includă evenimente la care să participe familia regală şi era la fel de inevitabil să se simtă iritat de asta. Dar era norocos că avea două gărzi care îi erau alături de mulţi ani şi care erau obişnuite să-i organizeze aceste escapade.

„Ogarul" se afla între câteva locuinţe impunătoare împrejmuite, vizavi de un grajd public. Se bucura de un amestec rar şi curios de clientelă – era singurul loc din tot Helenamarul în care aristocraţii se amestecau cu locuitorii obişnuiţi ai oraşului. Singurul loc în care Leopold se putea duce fără să fie năpădit de bărbaţi sau de femei care doreau ceva de la el, în care putea să audă ştirile din ţară, care nu ajunseseră filtrate până el sau prezentate într-o lumină cât mai plăcută de către personalul palatului. Adevărul ieşea întotdeauna la iveală la „Ogarul"

Tovarăşii lui erau cu toţii acolo şi băuseră deja trei halbe în acea după-amiază. Când intră se auziră strigăte de încântare.

- Cum rămâne cu festivităţile de seară? întrebă Leo râzând şi arătând către halbele goale împrăştiate printre ei.

- Avem destul timp să ne trezim și să ne facem prezentabili, zise Francois și își puse colegial un braț după umerii lui Leo, în timp ce îi făcu semn chelneriței să servească mai multă bere.

Francois era un francez care emigrase în Alucia la o vârstă foarte fragedă și urmase aceleași instituții faimoase de învățământ ca Leo și Bas. Cu bretonul roșcat-închis atârnând peste un ochi. Francois era fermecător și mereu jovial. Era și un povestitor talentat, iar astăzi avea o istorisire amuzantă despre o întâlnire cu o fată din sala de dans.

Leo și tovarășii lui mai băură niște bere, toastară în cinstea fratelui său și a miresei acestuia, își amintiră de zilele lor de școală și râseră în hohote la glume obscene. La un moment dat în cursul după-amiezii, Leo se trezi cu o chelneriță în poală. Nu-și aducea aminte detaliile, dar iat-o acolo, mângâindu-i părul după ureche.

Se părea, își spuse el confuz, că băuse prea mult. Din nou.

Har vel, un alt amic de la școală, părea de aceeași părere.

-Hei, Alteță, n-ar fi cazul să-ți vezi de drum? Nu trebuie să iei parte la bal?

-Chiar așa, spuse Leo și puse halba de bere jos cu zgomot. Ca frate al noului duce, ca fiu al regelui, ca...

încercă să se gândească.

-Ca prinț mat ol! strigă Voltan.

- Ca prinț matol! repetă ca un ecou Leo, care își ridică halba împrăștiind o cantitate considerabilă de bere pe masă.

Chiar era cherchelit. Atât de mult încât avu nevoie de două încercări ca s-o împingă pe fată din poală și să-și simtă picioarele. Se ridică și își pipăi haina și pantalonii în căutarea monedelor, dar nu găsi nici una. A, sigur. în Alucia nu avea nevoie de bani.

Se simțea puțin amețit și regreta că băuse atât de mult, însă tovarășii săi erau destul de amuzați de tentativele lui de a găsi portofelul și îi făcură semn să plece.

- Nu-ţi bate capul, Chartier, zise Francois. îţi plătim noi berea. Consideră-l un ultim dar pentru un om liber.
- Ce-ai spus? întrebă Leo şi se repezi înainte punându-şi mâinile pe masă. Ştii ceva ce-ar trebui să ştiu şi eu?
- Doar ceea ce ştie tot Helenamarul, băiete, zise Francois. Făcu cu ochiul şi toţi râseră. Hai, du-te, bucură-te de o masă regală, aşa cum ţi se cuvine, iar supuşii tăi loiali iţi vor plăti berea.

-Vă rămân dator, spuse el şi, cu o înfloritură din mână, se înclină cu un gest grandios. Unde sunt gărzile mele? Sunt aproape sigur că am venit cu gărzi.

-Aici, înălţimea Ta, spuse Kadro şi îl luă de braţ pe Leo pentru a-l întoarce. Cealaltă gardă a lui, Artur, stătea stoic în apropiere.

Leo zâmbi. Nu, râse.

-Aici eraţi! spuse el vesel.

Jmil, era beat. Dacă nu se trezea repede, avea să dea socoteală. Supărarea tatălui său era ceva care se putea face simţit până în măduva oaselor.

Leo îşi luă rămas-bun de la vechii săi tovarăşi şi numai Dumnezeu ştiu că lăcrimă puţin. îi invită pe toţi la el în Anglia şi toţi acceptară foarte entuziaşti. Ieşi afară, pe strada cufundată în tăcere, flancat de Kadro şi de Artur, şi clipi în lumina soarelui după-amiezii, reuşind însă să meargă în linie destul de dreaptă până 1a bordură.

- Uitaţi-vă la mine, băieţi, zise râzând. Regele o să-mi vrea capul, nu-i aşa?

Nu era atât de beat încât să nu observe că nici una dintre gărzi nu îl contrazicea.

Privi în susul şi în josul străzii. Crezuse că trăsura o să-l aştepte – în Helenamar, Leo era obişnuit să iasă afară pe o uşă şi să intre direct în mijlocul de transport. Cu toată acea agitaţie la graniţa cu Wesloria, erau luate măsuri maxime de precauţie de fiecare dată când un membru al familiei regale păşea dincolo de zidurile palatului.

- Trăsura, spuse el ca şi cum gărzile n-ar fi observat că aceasta lipsea. Unde e?

Urmă o discuţie între cele două gărzi – ceva despre birjarul care primise instrucţiuni să aştepte la distanţă pentru a nu atrage atenţia cuiva asupra prezenţei prinţului în cârciumă –, apoi Kadro spuse:

- Mă duc să arunc o privire, înălţimea Voastră, dacă-mi daţi voie.

- Aruncă o privire unde vrei, spuse Leo și privi oarecum prostește ta Kadro care dispărea după colț.
În spatele lui, ceva scotea un zgomot ciudat, ca un staccato de foc de armă. Ar tur tresări privind într-acolo.
-Vă rog, înălțimea Voastră, așteptați aici, spuse el și se îndreptă cu pași mari în direcția sunetului.
Chiar și în starea de ebrietate în care se afla, lui Leo i se păru din cale-afară de neobișnuit să fie lăsat pe stradă neînsoțit. Se rezemă de partea laterală a clădirii, zâmbind în sinea lui. Una peste alta, avusese o zi bună. Cu excepția blestematei de dureri de cap cu care-și începuse ziua. Și a deciziei ce-i fusese adusă la cunoștință de tatăl său. Timp de câteva ore, Leo reușise să uite acel aspect neplăcut, însă acum îi revenea în minte, tulburând seninătatea vibrantă pe care reușise s-o capete în tovărășia amicilor săi.
Se gândea la tot ce și-ar fi dorit să-i fi spus tatălui său în loc să bâjbâie după un răspuns și nu îi observă pe cei doi bărbați care traversau grăbiți strada decât în clipa în care ajunseră în dreptul lui. Când înțelese că aceștia nu se aflau în trecere, fu mult prea târziu, pentru că îl trăgeau deja pe o alee de lângă cârciumă. Pricepând ce se întâmpla, încercă să-și strige garda, dar vocea i se auzi neclară din cauza confuziei și a neputinței de a-și pune picioarele în mișcare.
Următorul lucru de care fu conștient era că se afla pe o alee cu doi bărbați pe care nu-i văzuse niciodată. Îl cuprinse o senzație de groază, care amenință să-l descotorosească de toată berea pe care o băuse cu atâta nesăbuință.
- Ce-nseamnă asta? întrebă el în alucianâ.
- Vă rog să fiți calm, înălțimea Voastră, spuse unul dintre ei în timp ce îl târau spre capătul aleii înfundate, apoi încercă să-l sprijine de perete.
- *Calm?* Dădu din mâini, încercând să-i îndepărteze. Cine sunteți? Am dreptul să știu cine sau ce e pe cale să cadă asupra mea.
O învolburare de gânduri și emoții apătoase se învârteji brusc în interiorul lui – frică, regret, nerăbdare – și toate îl duseră destul de rapid la aceeași concluzie: inevitabilitatea acestui lucru care se petrecea.
-Mă duc să stau de veghe, îi spuse unul dintre bărbați celuilalt în alucianâ.
Se întoarse și făcu câțiva pași spre intrarea pe alee.
Celălalt bărbat păși ezitant spre Leo.
- Uite ce-i, știu că moartea e inevitabilă, zise Leo.
-Noi nu...

-Şi dacă aşa mi-e dat să mor, o s-o întâmpin cu curaj şi onoare, continuă Leo, deschizându-şi larg braţele. Pentru o clipă nu-şi putu ţine echilibrul. Dar ia aminte, domnule. O să-mi găsesc sfârşitul luptând. Deşi se pare că sunt depăşit numeric şi nu văd nimic pe aleea asta care să-mi servească drept armă. Miji ochii spre ceea ce părea a fi o pisică, deasupra unor lăzi stivuite, deloc tulburată de moartea lui iminentă. Aia e o pisică?

Bărbatul se întoarse să se uite.

- Dac-aş putea, mi-aş da una pentru că-s atât de beat, continuă Leo amintindu-şi situaţia tragică în care se găsea şi aruncând o privire în jur, în căutarea unui obiect pe care să-l arunce în capul bărbatului. Şi dacă supravieţuiesc acestei răpiri, n-o să mai pun niciodată gura pe băutură. Făcu o pauză. Mă rog, după seara asta. Sigur, o să trebuiască să toastez pentru fratele meu.

-Alteţă, zise bărbatul în alucianã şi se apropie de Leo cu mâna întinsă şi cu palma îndreptată spre el.

Leo observă atunci banderola verde. Era un obicei weslorian – o banderolă sau un petic verde-închis, purtate în jurul mânecii, la piept, la rever sau la manşetă pentru a arăta că cineva era din Wesloria.

- Eşti weslorian, zise el. Trebuia să-mi dau seama. Vreţi să mă omorâţi, aşa cum l-aţi omorât şi pe sărmanul Matous. Ar trebui să vă fie ruşine că aţi ales momentul căsătoriei fratelui meu ca să mă ucideţi. Puteaţi măcar să aşteptaţi până se încheia fericita ocazie. Deşi, recunosc, parcă fericitele ocazii nu se mai termină...

-Alteţă, vă rog! Nu vrem să vă facem nici un rău, spuse bărbatul ridicându-şi mâinile într-un gest împăciuitor.

- *Hei!* izbucni Leo sceptic. Oi fi eu pilit, dar nu-s prost!

-Vă implor. Alteţă, n-avem prea mult timp, zise bărbatul venind şi mai aproape.

Era destul de scund, îşi dădu seama Leo. Dacă nu l-ar fi privit direct în faţă, l-ar fi luat drept un flăcău. Statura lui mică nu făcea decât să adauge o insultă suferinţei sale flagrante – avea să fie ucis sau răpit de un bărbat pe jumătate cât el.

- Avem un mesaj de la Lysander.

Trecu un lung moment îmbibat în bere înainte ca Leo să reuşească să priceapă ce spusese bărbatul. *Lysander.* Leo clipi. Dibui prin gânduri încercând să pună lucrurile cap la cap. Lysander era un om care îşi petrecea viaţa îndreptând greşeli teribile. Un samaritean, un om care îşi ducea existenţa ajutându-i pe ceilalţi. Leo aflase câteva ceva despre el după

ce devenise celebru. Știa că îi mobilizase pe oamenii din Helenamar pentru închiderea azilelor pentru săraci[1]. Leo se afla peste hotare la acea vreme, dar se părea că Lysander stârnise destulă vâlvă.

- Ce mesaj? întrebă Leo supărat.

- Lysander vrea să vă ceară ajutorul, spuse bărbatul ca un spiriduș.

- Poftim? Mie? întrebă Leo arătând spre sine. De ce mie? Pentru ce?

- O să vă explice chiar el. întreabă respectuos dacă ați fi atât de amabil încât să vă întâlniți cu el mâine după-amiază, zâmbi el.

De ce *zâmbea*? Era enervant, având în vedere circumstanțele. Leo nu putea gândi limpede, dar nu exista nici un motiv ca faimosul Lysander să vrea să aibă de-a face cu el.

- Dacă-mi vrea ajutorul, de ce nu vine el la mine? De ce nu e aici, pe alee, cu noi și cu pisica?

-A fost imposibil, Alteță. Dumneavoastră și familia ați fost înconjurați de o armată în timpul celebrării nunții. Iar el e un om căutat.

- Căutat?! Pentru ce? întrebă Leo prostește.

încercă să-și aducă aminte atât cât putea despre revoltele din azilele pentru săraci. Nu rezolvaseră asta? Nu fusese Lysander considerat erou pentru că adusese situația disperată în fața regelui și a parlamentului?

- întreabă respectuos dacă v-ați putea întâlni în grădinile palatului mâine după-amiază, la ora trei.

Leo pufni.

- Nu vine aici, dar vine să se vadă cu mine în grădinile palatului?

- Pereții cârciumilor au prea multe urechi.

- Și grădinile palatului n-au? Dacă nu poate să vină pe o stradă publică, cum o să intre pe domeniul palatului? De unde știu că nu-i un soi de capcană?

I Azilele pentru săraci au existat timp de două secole în Anglia și Olanda, adăpostind în condiții inumane oameni aflați sub limita sărăciei, care munceau acolo pentru masă și casă. (n.red.)

- îmi cer scuze, înălțimea Voastră, dar nu vă pot răspunde la întrebări. Lysander are metodele lui și nu voi pretinde că înțeleg cum face ceea ce face. El a considerat că domeniul palatului ar putea fi cel mai sigur loc pentru el. Nimeni nu s-ar gândi să-l caute acolo, nu-i așa? Vă roagă să-l primiți acolo, fără consilieri și supraveghetori.

Leo era răscolit de suspiciuni. Ce ar putea dori de la el acel om?

- Eu nu știu nimic despre azilele de muncă, izbucni el. Nu cunosc nimic. În ultimii șase ani am fost în Anglia. De ce n-a trimis un bilet? De ce m-a răpit cu ocazia nunții fratelui meu?

- Regretele mele profunde dacă ați crezut că urma să fiți răpit, sau...

- Sau omorât, îi aminti Leo.

Bărbatul făcu o grimasă.

- Trebuie să știți că unii dintre cei care vă sunt apropiați ar zădărnici orice efort pe care l-ar face pentru a vă vorbi.

Leo se holbă la bărbat. Ce insinua? Că în jurul lui erau spioni?

- Cine? vru să știe.

Bărbatul mare din spatele lui fluieră. Cel scund se puse în mișcare.

- Mâine, în grădinile palatului, la trei. Vă rog. Este foarte important, zise și se grăbi spre intrarea pe alee.

- Stați, porunci Leo. Așteptați.

însă nici unul dintre ei nu aștepta. Leo o luă după ei, dar fu prea târziu. Până când ajunse la intrarea în alee, ei dispăruseră. Se uită disperat în jur și îl văzu pe Kadro venind pe stradă spre el.

- Unde-ai fost? strigă Leo.

Kadro părea surprins.

-Avem trăsura, Alteță. Arătă cu capul în spatele lui Leo.

El se răsuci – Artur stătea lângă o trăsură care aștepta în fața unor oameni de pe stradă adunați să vadă pentru cine era. Leo se uită din nou la Kadro, din ce în ce mai confuz. Gărzile lui știuseră că va fi atacat? Luaseră parte la asta? *Ei* erau spionii? La Londra, după uciderea lui Matous, Bas îi spusese că nu putea avea încredere în nimeni. Dar Leo nu-și imaginase niciodată că asta se va extinde la doi bărbați care îi fuseseră ani buni companioni plătiți.

Se simțea inconfortabil de confuz și nu mai spuse nimic, dar se întoarse și se îndreptă spre trăsură, cu mersul mult mai sigur acum, după ce inima îi pompase afară o bună parte din starea de ebrietate.

în intimitatea trăsurii, Leo se rezemă de perne şi închise ochii. Simţea o zvâcnire înfundată la baza craniului. Era absurd. Nu se întâlnea cu nimeni mâine în grădinile palatului! Era revoltat de faptul că fusese încolţit astfel şi era revoltat pe el pentru că fusese atât de neglijent.

Furia lui nu făcea tovărăşie bună cu berea şi ii lăsă un sentiment neplăcut.

CapitoCuf4

Majestăţile Lor regele şi regina Aluciei au fost încântaţi sd găzduiască la Palatul Constantin un bal regal în cinstea căsătoriei dintre prinţul moştenitor Sebastian şi Lady Eliza Tricklebank, Printre invitaţi s-au numărat demnitari şi şefi de stai din capitale europene şi asiatice, precum şi un contingent considerabil de nobili englezi.

Tortul de nuntă a avut cinci etaje şi un metru înălţime, fiind decorat cu porumbei aurii din marţipan, ce păreau să zboare în jurul lui. Invitaţii s-au ospătat cu carne fragedă de vită atuciană şi krantan- hange, o delicatesă din cartofi, praz şi sparanghel Balul a fost întreţinut de o orchestră alcătuită din zece muzicieni care au interpretat o combinaţie de dansuri aluciene, la care s-a adăugat seria englezească obişnuită de valsuri şi menuete.

Un nou burlac s-a ivit drept cel mai eligibil din fraternitatea prinţilor. Judecând după numărul de moştenitoare aluciene cu ochi conturaţi, care aruncau priviri în direcţia lut şi se îngrămădeau lângă acest prinţ nonşalant, s-ar putea presupune, cu cea mai mare certitudine, că în curând vor răsuna din nou clopotele de nuntă la Helenamar.

Se remarcă faptul că femeile aluciene nu se feresc să folosească produse cosmetice care să le scoată în evidenţă înfăţişarea. După ce am observat frumuseţea femeilor aluciene, vă putem recomanda cu căldură aplicarea unei creme pentru ten pe bază de migdale în fiecare seară, înainte de culcare.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Rochia lui Caroline pentru balul de nuntă era cel mai frumos lucru pe care ea-l văzuse vreodată. Albastră-deschis, cu auriu, în stil alucian, aceasta era croită atât de strâns pe silueta ei încât abia putea respira. Dar nu-i păsa – atât de multe doamne şi atât de mulţi domni aveau s-o admire, încât merita disconfortul.

Comandase rochia pentru o sumă atât de piperată încât fusese nevoită s-o convingă pe croitoreasă să trimită două

facturi în luni diferite, fiecare pentru jumătate din sumă, pentru ca fratele ei, Beck, să nu afle preţul real. El avea tendinţa să se supere foarte tare când ea îşi cumpăra îmbrăcăminte şi diverse obiecte. Şi cum trena nu-i fusese pe plac, Caroline o croise chiar ea. Era, în opinia ei, o operă de artă. În timp ce se pregătea de bal, încercă s-o adeneească şi pe Hollis să admire rochia, dar, ca de obicei, Hollis era aplecată peste hârtie, scriind cu înverşunare, consemnând fiecare moment pentru gazeta ei.

Revista lui Hollis fusese creată iniţial de regretatul ei soţ, sir Percival. Publicaţia fusese o gazetă conservatoare, lunară, care prezenta ştiri politice şi financiare din Londra. După moartea lui tragică, într-un accident de trăsură, Hollis refuzase să abandoneze gazeta. Era hotărâtă ca ziarul să supravieţuiască în onoarea lui Percival. Cu toate acestea, neştiind cine ştie ce despre politică şi finanţe, transformase gazeta şi o dedicase doar subiectelor care le interesau pe femei. Acum, gazeta era bilunară, iar numărul abonamentelor era de peste trei ori mai mare decât pe vremea lui Percival şi creştea.

Caroline se decise să sublinieze chiar ea cât de uimitoare ii era rochia.

- Uite ce frumoasă sunt! declară deschizându-şi larg braţele. Cred că rochia mea e la fel de frumoasă ca a Elizei. Nu zici?

Hollis abia îşi ridică privirea.

- Nu văd prea bine rochia... Sunt orbită de modestia ta.

Caroline pufni.

- Cineva trebuie să remarce rochia asta, şi dacă n-o face nimeni, atunci o fac eu.

- Rochia e uimitoare. Dar Beck are dreptate, Caro... eşti teribil de vanitoasă.

- Păi, nu-i vina mea, nu? Atât de multă vreme am fost admirată încât nu pot decât să cred că sunt atrăgătoare.

Hollis îşi ridică privirea, surprinsă de lipsa de modestie a lui Caroline.

Caroline râse.

- Te tachinam, Hollis, deşi trebuie să recunoşti că e ceva adevăr în asta. Acum, te uiţi la rochia mea? Sincer, e mai bună chiar şi decât a ta, iar eu am crezut că a ta este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

-Tot timpul rochia ta e mai bună decât a mea, spuse Hollis şi se lăsă pe spătar, analizând-o pe Caroline din cap până în picioare. Ai dreptate. E frumoasă. *Tu* eşti frumoasă.

- Îţi *mulţumesc,* zise Caroline şi făcu o mică reverenţă. Se întoarse răsucindu-se la oglindă, iar când făcu asta, o parte din trenă se desfăcu şi căzu. O, *fir-ar.*

- Vino, spuse Hollis făcându-i semn să se apropie, ca unui copil.

Prinse la loc trena lui Caroline de unul dintre nasturii care trebuiau să o ţină în loc pentru a nu se întinde şase metri în urma ei.

- Nu uita, fără mişcări bruşte. Se descheie când te răsuceşti şi te împiedici.

- *Eu* nu mă împiedic, iar tu să nu uiţi să laşi deoparte creionul diseară, zise Caroline. E balul nunţii regale, Hollis.

- Din moment ce sora mea este mireasa, sunt deplin conştientă de ocazie, dragă. Şi, după cum poţi vedea, sunt îmbrăcată ca atare. Dar nu voi risca să uit nici măcar un detaliu! Singura modalitate de a mă asigura că n-o fac este să notez lucrurile pe măsură ce le observ.

în ochii albastru-închis ai lui Hollis străluci hotărârea.

Caroline ştia că îşi dorea mai mult decât orice ca gazeta ei să fie luată în serios de toţi cei din Londra. O, dar Hollis semăna atât de mult cu Eliza, chiar dacă părul ei era de un castaniu atât de închis încât părea aproape negru, în timp ce părul Elizei era de culoarea firului de aur. Surorile erau femei foarte atrăgătoare. Caroline ar fi fost invidioasă, dacă nu le-ar fi iubit atât de mult.

- Ştii, dragă, zise Caroline pe un ton viclean, dacă ţi-ai ridica privirea din notiţe, la un eveniment ca ăsta ar fi foarte posibil să-ţi întâlneşti alesul.

Hollis rămase cu gura deschisă, ca şi cum Caroline ar fi pălmuit-o.

- Cum îndrăzneşti măcar să sugerezi asta, Caro? Percival a fost alesul meu şi nu va mai fi altul! Nu-i posibil să existe *vreodată* o altă iubire ca aceea pe care am împărtăşit-o.

Caroline se întoarse încet, astfel încât Hollis să n-o vadă dându-şi ochii peste cap. Felul în care vorbea despre răposatul ei soţ era de ajuns să le facă pe toate femeile de pe tot globul să renunţe la orice speranţă de a-şi găsi dragostea perfectă, pentru că Hollis şi Percy o luaseră şi o închiseseră, pentru a nu mai fi trăită niciodată pe această lume cu aceeaşi pasiune intensă.

Totuşi, mai erau unii – inclusiv Caroline, la drept vorbind – care erau de părere că frumoasa văduvă Honeycutt îşi găsise următoarea dragoste în omul ei de serviciu, Donovan. Toţi cei care fuseseră acasă la Hollis observaseră aspectul izbitor de

frumos şi fizicul viril al majordomului ei. Sau servitorului. Sau bucătarului – oricare ar fi fost rolul pe care-l ocupa Donovan. Hollis era destul de vagă în privinţa asta, iar Donovan îi era cu desăvârşire devotat. Caroline presupunea că el şi Hollis aveau o relaţie amoroasă interzisă. *Ea* cu siguranţă ar fi fost tentată, dacă ar fi fost în locul lui Hollis. O femeie cu statutul ei nu s-ar fi asocia în public cu un servitor, dar în spatele uşilor închise, ei bine... Până la urmă, Hollis era văduvă.

-Tu vezi-ţi de alesul *tău,* bombăni Hollis.

Caroline nu spuse nimic. Presupunea că asta era posibil – la urma urmei, aveau să fie prezenţi gentlemeni importanţi de toate soiurile. La fel şi blestematul ăla de prinţ Leopold, care arăta mereu atât de detaşat, de parcă se credea mai presus de toţi ceilalţi din încăpere. Bine, admitea că, în virtutea înfăţişării lui foarte frumoase şi a titlului princiar, era deasupra celor mai mulţi dintre bărbaţi, dar nu era un rege, pentru numele lui Dumnezeu. Dar nu conta. Nu mai voia să se gândească la el nici măcar o clipă. O făcuse prea mult în ultimele săptămâni, când ar fi trebuit să se gândească la lucruri mult mai importante.

Îşi analiză reflexia în oglindă. Exersă mişcarea, având grijă cum să se lase în jos, nu doar din cauza trenei elaborate, ci şi pentru că decolteul, vai, cobora atât de mult încât era foarte posibil ca toţi cei aflaţi la bal să-i vadă buricul.

Aşa ceva l-ar fi nemulţumit foarte tare pe Beck. Zâmbi.

La fel de sigură era că, dacă prinţul Leopold o vedea, avea să fie foarte mulţumit de silueta ei... asta în cazul în care nu înota deja în paharele lui. Se părea că obişnuia să înoate în ele destul de des.

Tot acest efort fusese făcut pentru a-i atrage atenţia prinţului. Nu că i-ar fi păsat dacă el o făcea, dar era vorba de principiu. Erau practic rude acum şi totuşi ea avea impresia clară că nu-i păsa de ea. Nu-şi putea imagina de ce. Ea nu făcuse nimic nelalocul lui. Nu răspândise zvonuri urâte despre el. Nu comisese nici o greşeală socială în prezenţa lui.

Se părea că nu putea să aibă parte de nici măcar un singur moment cu el – era mereu înconjurat de valeţi, gentlemeni alucieni şi femei. Mulţimi şi mulţimi de femei. De ce erau atât de multe *femei* pe lume?

Caroline deveni neliniştită şi, întrucât Hollis nu putea fi convinsă să se oprească din luat notiţe, avea să aştepte binevoitoare sosirea lui Beck. Aşa că ieşi din apartamentul lor şi se duse să rătăcească pe hol, fără ca Hollis să bage de seamă.

Caroline descoperise în ultima lună că pe holul de la etaj era un loc care se curba în jurul unei deschizături sub o cupolă de sticlă din acoperiş, construită pentru a permite pătrunderea luminii către caturile de dedesubt. La un anume cot al holului se putea arunca o privire peste balustradă dincolo de cele două etaje de mai jos, până la intrarea în această parte a palatului.

Ea, Hollis şi Beck fuseseră găzduiţi într-o aripă privată a palatului, unde locuiau oaspeţii familiei şi unii membri ai familiei regale extinse. Lui Caroline îi plăcea să privească oamenii venind şi plecând fără ca ea să fie zărită, lumina soarelui împiedicându-i pe cei aflaţi dedesubt să vadă până la ultimul etaj. Stând acolo o văzuse pe Lady Senria Ferrassen sosind într-o seară în compania aghiotantului regelui, cei doi des părţi ndu-se cu un sărut rapid şi furtiv. În altă după-amiază vijelioasă văzuse trei cameriste întâl- nindu-se în foaier şi şoptind emoţionate între ele înainte să dispară rapid în direcţii diferite când Lady Senria îşi făcu apariţia cu părul ciufulit şi obrajii trandafirii.

Din moment ce Caroline era deja îmbrăcată pentru bal, nu se aventură mai departe de acel punct de la balustradă, ascunzându-se la vedere. Voia ca rochia ei să fie văzută pentru prima dată când îşi făcea intrarea în sala de bal, aşa cum ar fi trebuit, pentru un impact maxim. La acea oră însă, cei mai mulţi se pregăteau pentru seara aceea sau parcurseseră deja drumul până la salonul principal al palatului. Nu era nimic de văzut dedesubt, în afară de câte un lacheu sau o cameristă care traversau grăbiţi podeaua de marmură în alb şi negru.

Se plictisise şi tocmai se întorcea să plece, când uşa de la intrare se deschise şi un bărbat intră. Se opri în mijlocul foaierului, îşi trecu degetele prin părul castaniu-închis, apoi îşi puse mâinile în şolduri. Bărbatul, spre marea ei surprindere, era în mod cert prinţul Leopold. Ce făcea la acea oră îmbrăcat aşa? Purta haine simple, avea părul dezordonat şi stătea pe loc nesigur, de parcă tocmai aflase o veste proastă. Apoi, fără nici un avertisment, ridică privirea.

Se uită în sus, direct la ea, cu ochii lui albaştri ca oceanul, iar Caroline îi simţi intensitatea privirii radiind prin ea. Scoase un mic ţipăt de surpriză şi sări înapoi, ducându-şi o mână la inimă. Dar la fel de repede se repezi înainte pentru a privi din nou peste balustradă. El se afla încă acolo şi dintr-odată îi zâmbi atât de fermecător şi cu atâta căldură, încât ea rămase pentru o clipă fără suflare. El îi *zâmbea* cu adevărat. Şi, drept

răspuns, simţi un zâmbet de fericire formându-i-se pe buze. De fapt, simţi tot felul de lucruri stârnindu-se – un râs de încântare. Un icnet. O furnicătură în vintre.
- Se pare că m-ai prins, strigă el.
Caroline chicoti. În primul rând, nu ştia ce să spună. Confirmând, ar fi însemnat că recunoaştea că spiona. Va spune că se afla în trecere, sau...
- într-un moment plăcut, sper, răspunse o voce familiară.
Caroline icni şi sări din nou înapoi. Era vocea fratelui său, care răzbătea de la etajul aflat imediat mai jos. Fără îndoială, venea s-o ia. Nu ei îi zâmbise atât de minunat prinţul, ci *fratelui* său. Lui Beck! Blestematul de Beck! întotdeauna stătea în cale!
-Ai putea spune asta, fu de acord prinţul.
- Te duci la bal, nu? Am înţeles că ar fi nişte cărţi cu mizã mare în salonul de jocuri.
Caroline se dădu înapoi de la balustradă şi începu să se grăbească pe hol încercând să nu facă zgomot, blestemând foşnetul fustelor. Nu auzi ce rosti prinţul drept răspuns pentru că inima îi bătea în urechi.
Dădu buzna în suita de camere pe care o împărţea cu Hollis.
- Doamne, Caro, uite ce mi-ai făcut! exclamă Hollis îngrozită şi se ridică brusc. Se vărsase cerneală pe hârtia ei.
- îmi pare teribil de rău.
Caroline îşi lipi mâinile de abdomen în speranţa zadarnică de a-şi tempera respiraţia, încercând să-şi recapete suflul după acea surpriză. Până la urmă, unde fusese prinţul îmbrăcat aşa? Se întrebase ce se întâmplase cu el pe parcursul recepţiei. în timp ce stătea de vorbă cu ambasadorul weslorian în Anglia, căruia îi povestea despre petrecerea dată la casa din provincie unde un cal dăduse năvală cu un bărbat în spate, ceea ce necesitase salvarea a nu mai puţin de patru domni, băgase de seamă că prinţul Leopold nu mai era vizibil cu coada ochiului. Iar când se întorsese să se uite cu mai multă atenţie, el nu mai era nicăieri. Se furişase fără ca ea să-şi dea seama! Nu că ar fi urmărit fiecare mişcare a lui, pentru că nu era aşa. Doar că avea obiceiul să observe totul.
El fugise la o întâlnire. Desigur! Ce altceva l-ar fi putut determina să plece de la palat în această zi? Ce altceva l-ar fi făcut să se întoarcă la palat arătând de parcă ar fi căzut din pat direct în haine? Oare bărbaţii erau atât de disperaţi după sex tot timpul?
Se auzi un răpăit puternic la uşa care se deschise şi Beck păşi înăuntru. Se opri în dreptul uşii şi se uită la ele.

- Sperasem să fi venit cineva să vă fi dus pe amândouă jos la balul la care sunteţi hotărâte să participaţi şi să mă scutiţi astfel pe mine de asta. Din păcate, văd că visele mi-au fost spulberate.
- O seară bună şi splendidă şi ţie, Beck, spuse Hollis veselă.
- Se spune *milord,* Hollis, dar o să permit asta în lumina delirului tău evident de fericire la nunta surorii tale.
- Unde-ai fost? întrebă Caroline. Am aşteptat şi am tot aşteptat.
- Ce vrei să zici? Ţi-am oferit suficient timp să te admiri în oglindă, spuse el. Sunteţi gata?
- Nu-i evident? *Eram* gata. Amândouă. Trebuia să vii acum o jumătate de oră.

Îşi verifică încă o dată părul în oglindă.

- îmi cer scuze, dar am ieşit cu prietenii mei alucieni. O gaşcă veselă, trebuie să spun. Ce s-a întâmplat cu corsetul rochiei tale, Caro? Se pare că a dispărut.

-Ai ieşit cu *prieteni?* zise Caroline ridicând din sprânceană, sperând să treacă peste faptul că, într-adevăr, corsetul ei dispăruse şi, în plus, nu intenţiona să-l caute. Ce prieteni? De ce gen?

- Unul dintre cele două posibilităţi. Aia e o altă rochie nouă?

Ea îşi dădu ochii peste cap uitându-se la el.

- Cum poţi să întrebi? Sigur că da... Doar nu puteam să port nimic din ceea ce-am purtat deja, nu la balul de diseară. Până şi tu ştii asta.

-Crezi că fondurile noastre vin dintr-o fântână fără fund? întrebă el supărat, lăsându-se să cadă pe un scaun. îţi cumperi rochii de parcă n-ar costa nimic.

l'ardon, dar nu tu ai cumpărat un cal de curse alucian chiar săp- nn una trecută, Beck? întrebă Hollis închizându-şi caietul. Cumperi

< ii (*a* şi cum n-ar costa nimic.

Hcck arătă cu degetul spre ea.

Tu n-ai voie să-ţi dai cu părerea sau să faci vreo observaţie toc- m.ii acum. Nu ţi-a zis nimeni să-ţi vezi de treburile tale?

I lollis râse.

I)e multe ori. Daria aminte... dacă nu mi se permite să dau glas ■ >1 i.srrvaţiilor mele, atunci o să le scriu.

Centru observatorul obişnuit, acest comportament dintre Hollis şi Hcck ar fi putut fi considerat alarmant de nepoliticos, însă Beck le

< inioştea pe Hollis şi Eli za de când o cunoştea şi pe Caroline. Făceau I>.irte din familie. Ani de zile, Eliza şi Hollis îşi petrecuseră verile i ii ei la moşia Hawke. Caroline era o vizitatoare frecventă la casa judecătorului Tricklebank, tatăl lor văduv, care o trata ca şi cum ar 11 fost fiica lui. Iar când mamele lor, prietene apropiate, muriseră i Ir holeră – mama lui Caroline după ce avusese grijă de mama lui I lollis şi a Elizei –, Beck le tratase pe Eliza şi pe Hollis ca şi cum s-ar li aflat în grija lui.

Cu alte cuvinte, în cea mai mare parte a timpului nu le băga în seamă, iar ele o făceau cu atât mai puţin.

Beck îşi ridică picioarele pe un taburet.

- Sunt epuizat. Toată afacerea asta cu nunta îşi spune cuvântul. Aş fi în stare să dorm zile întregi...

- Nu, nu, nu, se grăbi Caroline să spună. Nu trebuie să te faci confortabil, Beck. Suntem deja în întârziere! Trebuie să mergem Li bal – ar fi culmea lipsei de respect să ajungem după tinerii căsă- loriţi. Şi tu, Hollis. E timpul să mergem.

- Doar o clipă, zise Hollis. Fac o notă despre achiziţia unui cal de curse. Aruncă o privire piezişă spre Beck.

- N-am dreptul niciodată la linişte? gemu Beck. Pentru numele lui Dumnezeu, atunci, haideţi. Ce bucurie voi trăi când veţi fi amândouă căsătorite şi voi fi eliberat de datoria mea nesfârşită de a vă escorta în oraş.

- Ce lucru absurd spui, zise Caroline verificându-şi pentru ultima oară coafura. Tocmai noi suntem motivul pentru care poţi să participi la astfel de evenimente fără să pară că n-ai nici un prieten pe lume. Ai nevoie de noi, Beck.

-Am nevoie de linişte şi de un pat, spuse el cu voioşie oferindu-i un braţ lui Caroline şi pe celălalt lui Hollis.

-Hai să terminăm asta, da, doamnelor?

- O, Beck, ce fermecător eşti, spuse Hollis pe un ton visător. Tocmai când credeam că te dispreţuiesc, descopăr că te iubesc din nou.

Când lordul Hawke şi protejatele lui fură anunţaţi şi intrară în sala de bal aglomerată, Caroline se uită în jur după prinţul Leopold. Evident, având în vedere după-amiaza de desfrânare, nu era de găsit nicăieri.

Era în mod inexplicabil de exasperată de absenţa lui. N-ar fi trebuit ca el să se afle aici, în centrul atenţiei, făcându-şi datoria de frate al mirelui? Prinţul Sebastian şi Eliza urmau să sosească în orice moment, însă fratele lui nu se putea deranja să ajungă la timp?

Şi de ce intrase în aripa privată a palatului cu înfăţişarea cuiva care tocmai se luptase? Regele şi regina se aflau aici, la fel şi o diversitate de nobili alucieni, pe care Caroline îi cunoscuse în luna petrecută la Helenamar.
Ei bine, nu conta – lui Caroline nu-i păsa deloc. Oricând binevoia să-şi facă apariţia, ea era destul de încrezătoare că rochia uluitoare şi evidentul ei farmec aveau să-i atragă atenţia. Până atunci, desigur, va fi prea târziu pentru el. Până atunci ea va fi înconjurată de gentlemeni admiratori şi nu va mai avea loc pentru el pe carneţelul de dans. Până la urmă, faptul că era admirată era punctul ei forte.
îşi verifică trena pentru a se asigura că era bine fixată şi ieşi să-i întâlnească pe toţi acei gentlemeni.

CupitofufS

Cu tot entuziasmul stârnit de o nuntă regală grandioasă, cei mai mulţi s-ar mulţumi să rămână cu această experienţă. Pentru familiile mai multor tinere însă, balul nunţii regale a fost ocazia perfectă de a începe discuţiile despre o nouă nuntă regală. Din păcate, în timp ce prinţul Leopold a fost văzut dansând cu nu mai puţin de o duzină de asemenea tinere, este bine cunoscut făptui că o logodnă cu o pasăre cântătoare wesloriană a fost aranjată fi în curând va fi făcut un anunţ.
Această ştire nu l~a împiedicat pe singurul prinţ burlac rămas în Alucia să plece de la bal înaintea oricui altcuiva.

-Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Leo avu nevoie de două căni cu ceai medicinal şi de o baie rece înainte de a se simţi stăpân pe facultăţile sale. Nu se simţea în apele lui – întâlnirea de pe alee îl zdruncinase. Părea că nu-şi găsea echilibrul, după frica iniţială de moarte iminentă, urmată de teama mai insidioasă faţă de un complot împotriva lui şi de noua temere care i se strecura în gânduri, legată de ceea ce urma să-i spună acest tip Lysander.

Erau cu adevărat spioni printre ei? Sperase că acel cancer fusese eliminat după uciderea lui Matous la Londra. Că palatul fusese curăţat de cei care puneau la cale să-l răstoarne pe rege. Părea însă îngrozitor de naiv să creadă că palatul fusese epurat de comploturi şi de intrigi. Totuşi, complotul şi intriga nu avuseseră niciodată nimic de-a face cu el.

Ce putea să vrea Lysander?

în timp ce stătea înmuiat în apă, încerca să-şi amintească detaliile referitoare la revoltele de la azilele de muncă din urmă cu câţiva ani. Lysander era un preot din munţii nordici ai Aluciei, care constituiau graniţa cu Wesloria. Venise în capitală, la fel ca mulţi alţi munteni, în căutarea unui loc de muncă. Potrivit rapoartelor despre el la momentul revoltelor, găsise condiţii deplorabile în aceste azile pentru săraci.

Odată, Leo călărea cu prietenii pe străzile din Helenamar. Se întâmplase să dea peste un bărbat care stătea pe o ladă răsturnată şi striga la o mulţime de oameni care îi acordau întreaga lor atenţie.

- Oamenii mor! strigase acesta. Oamenii din azilele pentru săraci nu au apă curată şi mâncare decentă?
- A zis azile pentru săraci sau case de toleranţă? glumise Edoard, unul dintre însoţitorii lui Leo.

Prietenii lor râseseră. Leo nu. Se întrebase dacă ceea ce spunea acel bărbat era adevărat. Fusese intrigat de acel munte de om, cu părul blond răvăşit, şi de curajul lui de a se răzvrăti în faţa acelor condiţii, riscând astfel să fie arestat şi închis.

- Credeţi că-i adevărat? îşi întrebase el amicii.
- Nu, spusese Edoard imediat. Vrea atenţie, atâta tot.
-Are noroc că nu primeşte atenţie de la poliţia metropolitană, spusese Jacques.
- Dacă Helenamar se vrea bijuteria Europei, pot exista astfel de condiţii pentru locuitorii ei? îi întrebase bărbatul mare pe cei din mulţime. Dacă Alucia va conduce calea către dezvoltarea economică, poate să-i trateze pe cei mai simpli dintre lucrătorii ei ca pe nişte câini?

Mulţimea se înfuriase şi începuse să-i răspundă strigând: *Pane er vesi. Pane er vesi*. Mâncare şi apă.

- Îl va asculta vreunul dintre oamenii de la cel mai înalt nivel al guvernului vostru pe un om ca mine? strigase el.
-Nu! răspunse mulţimea răcnind.

Lysander clătinase din cap.

- Nu. Dar ne vor asculta pe noi toţi.

-Je, je, je, je! începuse să scandeze mulţimea.

- Haideţi, spusese Edoard. înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Abia după două săptămâni curiozitatea lui Leo atinsese apogeul şi găsise o modalitate de a arunca o privire în azilele de muncă – incognito. Fusese complet nepregătit şi nu ştiuse nimic despre condiţiile în care trăiau oamenii de rând. Azilele pentru săraci – umede, supraaglomerate şi murdare – nu făcuseră, evident, parte din educaţia lui. Oamenii sufereau fără hrană, îmbrăcăminte sau adăposturi adecvate. Erau puşi să muncească ore îndelungate pentru o existenţă mizerabilă. Se simţise indignat în numele lor. I se amintise din nou cât de privilegiat era. Conştiinţa lui fusese atinsă.

Ii menţionase aceste condiţii tatălui său într-o seară, în timpul unei mese private.

- Nu-i asculta pe profeţii mincinoşi, Leopold. Bărbatul vrea faimă. Atâta tot.

Leo încercase să iniţieze o conversaţie cu tatăl său despre asta, dar, ca de obicei, acesta nu era interesat de ceea ce avea el de spus. Zâmbise şi spusese:
-Tu fă-ţi griji pentru studiile tale, fiule.
în cele din urmă, mama lui Leo fusese cea care schimbase lucrurile.
- Nu cred că ar trebui să-l ignori pe acest om, îi spusese ea soţului ei. Mie mi se pare periculos.
Leo nu ştiuse cu adevărat ce se întâmplase după aceea – se întorsese în Anglia la viaţa sa socială foarte vibrantă. însă parlamentul alucian preluase cauza şi azilele pentru săraci fuseseră în cele din urmă închise. Acum, fabricile ofereau locuinţe modeste pentru muncitori.
Până să-şi termine baia, Leo hotărî că nu conta ce voia Lysander – nu avea să se amestece în asta. Nu avea de gând să se ducă în grădină a doua zi, pentru că, orice-ar fi fost, Leo urma să ridice ancora peste două nopţi. în uşă se auzi un răpăit uşor, apoi valetul lui Leo, Freddar, îşi făcu apariţia, ţinând în mână un prosop mare.
- Vă îmbrăcaţi acum, Alteţă?
- *Je,* oftă Leo.
Nu putea evita balul. Toate privirile aveau să fie îndreptate asupra lui, în seara asta mai mult ca oricând. Era noul taur mult râvnit, cel pe care toată lumea şi-l dorea de răsilă. Ani la rând îl privise pe Bas îndurând astfel de seri şi nesfârşitele prezentări cu tot soiul de femei – scunde şi rotunde, înalte şi slabe. Frumoase şi simple. Femei cu dispoziţii plăcute şi altele reci ca nişte reptile. Toate în căutarea unei ocazii de a suci minţile unui prinţ moştenitor. Leo nu era prinţ moştenitor, dar, începând de astăzi, era următorul pe listă. Nu conta că tatăl său negociase deja o căsătorie – cei bogaţi şi privilegiaţi aveau să-i prezinte fiicele şi surorile ca pe nişte daruri aduse de magi.

Tunica lui oficială, lungă şi neagră, era împodobită pe umeri cu epoleţii *dignitatis,* care îi indicau gradul din armată. Un rang care era obţinut prin naştere şi nimic altceva. De asemenea, avea să poarte o centură albastră regală, pe care erau aplicate medalii cu numele familiei sale, realizări militare şi onoruri. Nici una nu îi aparţinea personal.

Acele medalii aveau să le completeze pe celelalte, mai mari, cu panglici, ce-i erau prinse la piept, acordate şi datorate tot în baza titlurilor şi a privilegiilor pe care le avea, nu a ceva ce făcuse. Precum panglica mare, albă, în formă de floare, cu un cerc din aur şi perle încrustate în centru, Ordinul Jartierei Regale. Mai erau şi alte medalii, ce reprezentau rangul pe care-l avea în marină şi armată – care-i fuseseră dăruite pentru că era prinţ –, precum şi Ordinul de Merit şi Ordinul de Magistrat, dăruite de tatăl său. Şi, bineînţeles, medalia de încoronare a tatălui său, o altă piesă mare, din aur, cu panglici albastru-inchis şi aurii, care celebra naşterea lui Leo în familia regală.

îmbrăcămintea îi era încărcată de simboluri şi ornamente ce reflectau bogăţia şi privilegiile familiei sale şi nu făcuse absolut nimic pentru a le merita. Unde era corectitudinea în faptul că avea parte de o asemenea avere doar pentru că se născuse? Unde era corectitudinea în faptul că un alt copil, născut în circumstanţe mai puţin privilegiate şi care se lupta să răzbească în viaţă şi realiza mult mai multe decât ar fi făcut vreodată Leo, n-avea parte nici măcar de o singură medalie care să valoreze ceva? Oricare dintre medaliile de la pieptul lui ar fi putut aduce prosperitate unei întregi familii timp de câţiva ani.

De ce eu?

Această întrebare îl bântuise în diferite momente ale vieţii. Avea opt ani când şi-o pusese prima dată. Se împrietenise cu un băiat de la grajduri. îl chema Tadd sau cam aşa ceva. Leo nu-i mai ştia exact numele, dar îşi aducea aminte de chipul lui, ca şi cum ar fi vorbit cu el ieri. El şi Tadd legaseră o prietenie datorită unui cal. Tadd îl învăţase destul de multe despre cai – cum să le perie bLana şi coama, cum să le curețe copitele. Fusese ideea lui Leo să scoată pe furiş calul din grajduri şi să-l călărească. Băiatul cu pistrui fusese reticent, însă la insistenţele lui Leo, acceptase.

Când fuseseră descoperiţi, Tadd fusese târât jos de pe cal şi bătut zdravăn în faţa lui Leo, chiar dacă Leo strigase ca stăpânul grajdului să se oprească. Apoi Tadd dispăruse pur şi simplu. Leo rămăsese cu un acut sentiment de vină şi nedreptate după toată treaba aceea.
Fusese prima dată când devenise conştient de privilegiul enorm de care se bucura şi de cât de puţin făcuse pentru a-l merita. în anii care urmaseră învăţase să închidă ochii la acele sentimente, să-şi accepte viaţa aşa cum era şi să fie recunoscător pentru ea. Ii fusese uşor înconjurat de copiii aristocraţilor, care, în mod similar, primiseră totul de-a gata în viaţă. îi fusese uşor când avusese luxul de a-şi petrece zilele cu tovarăşii săi peste hotare. Devenise leneş, în felul acela în care bogăţia îl determină pe om să nu mai ridice un deget. Nu se aştepta nimic de la el în afară de a-şi termina studiile şi de a nu lăsa vreo cameristă cu burta la gură. Era ceva ce *putea* face.
învăţase să înece monotonia şi nedreptatea situaţiei în alcool, îşi dorea să revină în Anglia, la stilul lui de viaţă destrăbălat, însă fericit.

Leo fu anunţat cu suficientă pompă pentru a-i face capul să zvâcnească, apoi fu escortat de doi valeţi pe ambele flancuri până la estrada unde părinţii lui stăteau pe tronurile lor. în timp ce mergea, oamenii aflaţi de-o parte şi de alta în calea lui se închinară şi făcură o reverenţă. Un asemenea ritual, un asemenea fast inutil.
Pe estradă fuseseră adăugate două scaune lângă rege, pentru Bas şi Eliza.
Leo îşi salută tatăl cu rigiditate.
-Arăţi destul de bine, zise tatăl său, cu privirea evaluatoare.
-Unde-ai fost, dragă? întrebă mama lui. Ai întârziat.
-Afară, spuse el şi se aplecă pentru a-şi lipi buzele de obrazul ei.
Regina Daria avea un aspect regal, cu coroana ei cu diamante şi safire. Pe rochia sa aurie purta aproape la fel de multe medalii ca şi el. Era o femeie frumoasă, iar pe vremea când era băiat, Leo o venerase, captivat de frumuseţea ei. Tânjise după atenţia şi zâmbetul ei, dar ambele îi fuseseră adresate cu moderaţie.
Ea îi zâmbea acum şi îi luă chipul în palme când el se aplecă să o sărute pe obraz.
- Sunt fericită să-i am pe copiii mei aici, cu mine. Abia aştept ziua în care o să mă faci la fel de fericită cum mă face Sebastian azi.

Leo îşi înăbuşi geamătul.
- N-o să aştepţi mult, dragostea mea, o asigură tatăl său.
Mama sa se aplecă şi şopti:
-Ai întâlnit-o pe Lady Eulalie? E destul de atrăgătoare.
Leo clătină din cap. Dacă ar fi vorbit, n-ar fi reuşit să-şi ascundă furia.
- Este *illunis,* spuse mama lui folosind cuvântul alucian pentru frumoasă. Cred că o s-o găseşti atrăgătoare.
-Sper, zise el ridicând din umeri.
-Aşa va fi! Am luat în calcul ce-ţi place şi ce nu-ţi place, dragă.
Era absurd. Nu le spusese niciodată mamei sau tatălui său ce găsea atrăgător, iar dacă ţinuseră cu adevărat cont de ceea ce nu-i plăcea, ştiau că toate astea îi displăceau extrem de mult.
-A, iată-l pe sir Ravaneaux, spuse mama lui.
Se întoarse şi îl zări pe secretarul său privat apropiindu-se de estradă.
- Sir Ravaneaux se va îngriji să-ţi fie prezentată Lady Eulalie.
Nu i se îngăduia un pahar cu vin înainte de începerea sarcinii întâririi legăturilor dintre Alucia şi Wesloria?
- N-ar trebui să felicit mai întâi fericitul cuplu?
Ochii mamei lui se îngustară.
-Dar i-ai felicitat, dragă! Cu toţii am făcut-o. Sir Ravaneaux, te rog, zise ea şi îi făcu semn cu mâna lui Leo să plece, aşa cum făcea când era băiat şi devenea deranjant; o mişcare din încheietură şi un „du-te acum, Leo"
Ravaneaux îl conduse pe Leo prin sala de bal aglomerată, cu cei doi valeţi pe urme. Era un spectacol, căci oamenii se dădeau la o parte din drum pentru a le permite să treacă. Leo era foarte conştient de numărul de ochi îndreptaţi asupra lui, de zumzetul jos al şoaptelor din jur. În timp ce se apropiau de partea opusă a sălii de bal, o femeie atrăgătoare înaintă în compania unui bărbat care părea să fie cam de vârsta tatălui său. El era în formă, cu trăsături puternice şi îmbrăcăminte de aristocrat. Femeia era mică de statură, pe cât era el de mare. Purta mătase şi bijuterii, iar când făcu o reverenţă se lăsă jos, aşa cum erau învăţate domnişoarele la terminarea şcolii. Purta verdele-închis weslorian prins la sân. Gentlemanul purta, la rândul său, banda verde în jurul braţului.
Ravaneaux îi spuse: -Alteţă, permiteţi-mi să v-o prezint pe Lady Eulalie Gaspar de Wesloria, zise el. Şi pe tatăl său, ducele de Brondeny.

Leo se înclină.
- Excelenţă, ii spuse el ducelui. Milady.
Schimbară câteva amabilităţi, iar ducele adresă felicitări cu ocazia căsătoriei lui Sebastian, apoi se îndepărtă cu dibăcie sub pretex- t ul că dorea să discute cu sir Ravaneaux, lăsându-i pe Leo şi pe Lady Hulalie singuri... cu excepţia prezenţei a zeci şi zeci de privitori.
Lady Eulalie avea ochi mici căprui, buze pline şi părul de culoarea ceaiului englezesc. îşi arcui o sprânceană în timp ce-l analiză în amănunţime, ca şi când ar fi fost o vacă de lapte pe care se gândea s-o cumpere.
- Am înţeles că trebuie să ne împrietenim, Alteţă, şi asta destul de curând.
Aprecia maniera ei directă şi faptul că nu-şi bătuse capul cu întrebarea plictisitoare despre cum găsea vremea din această perioadă a anului sau despre cât de grozav era balul.
- Şi eu am înţeles la fel.
-Abia de curând am fost informată în legătură cu această prietenie, aşa că pot face o mică solicitare?
El confirmă din cap.
- Mi-ar plăcea ca această conversaţie să meargă repede.
îşi abătu privirea de la el şi se uită în cealaltă parte a sălii de bal.
Leo îi urmări privirea şi observă un căpitan impunător din Wesloria care se uita la ea. Ei bine. Cel puţin ea era deschisă cu privire la adevăratele ei intenţii. El nu ştia ce simţea referitor la o astfel de deschidere, dar nu se putea abţine să n-o admire.
- Voi face ca această primă întâlnire să fie la fel de rapidă precum calul cu care se laudă ambasadorul dumneavoastră.
Ea râse surprinsă.
- *Chiar că* se laudă. încep eu, dacă-mi permiteţi.
- Desigur.
- Aş dori să vă felicit pentru cât de bine arată fratele dumneavoastră astăzi. Mireasa lui este frumoasă.
- Mulţumesc. Foarte amabil din partea dumneavoastră.
-Este o englezoaică de rând, nu-i aşa?
Nu era o întrebare, ci un comentariu pe care Leo presupunea că trebuia să-l aprobe sau nu. Bănuia că Lady Eulalie nu făcea altceva decât să încerce să discute aşa cum cerea situaţia, însă întrebarea îl tulbura oarecum. Ura asemenea întrebări – nu erau menite să informeze, ci doar să ajungă la miezul problemei – cine pe cine întrecea în rang. Şi-ar fi dorit

să fie la .Ogarul", cu o halbă cu bere în mână, în loc să joace acest joc. Vai, cât de rapid îşi uitase jurământul de a nu mai bea.

- Nu este, spuse el politicos. Cel puţin, nu mai este.

Lady Eulalie râse încântată.

- Destul de adevărat, admise ea veselă.

Trâmbiţele răsunară dintr-odată dintr-un alcov de deasupra capetelor lor, anunţând sosirea fericitului cuplu.

-A, iată-i acum, chipeşul prinţ şi foarte norocoasa lui mireasă, spuse Lady Eulalie, care îşi întinse gâtul să vadă mai bine.

Un şir de soldaţi englezi intră în încăpere lângă un şir de soldaţi alucieni şi, într-o mişcare coregrafică, se întoarseră faţă în faţă, îşi scoaseră săbiile şi le ţinură ridicate, încrucişând vârfurile. Efectul era de a forma un culoar. O clipă mai târziu, Bas şi Eliza intrară. Bas era îmbrăcat în veşmintele sale militare complete, iar Eliza, într-o rochie spumoasă de culoarea piersicii. Purta o coroană pe care Leo o recunoştea din colecţia regală. îşi ţinea mâna pe braţul lui Bas şi, de unde stătea Leo, putea să vadă tremurul uşor al acesteia. El spera ca ea să se obişnuiască în curând cu toată acea atenţie – avea să aibă parte de ea toată viaţa.

Se înclină respectuos, împreună cu toţi ceilalţi din sala de bal, în faţa viitorului rege şi a viitoarei regine care treceau, apoi se ridică şi se uită în stânga pentru a le urmări înaintarea spre estradă. însă, în loc să vadă estrada, întâlni ochii verzi strălucitori ai surorii lordului Hawke, cea ferm încrezătoare în propria putere de atracţie. Pentru Dumnezeu, care era numele ei? De ce nu-şi putea aminti?

Lui Leo îi plăcea destul de mult de Hawke. îl întâlnise la un club de gentlemeni din Londra într-o seară, cu câteva luni în urmă, când se aflau împreună la o masă de jocuri. Se distraseră bine. De atunci se văzuseră în diverse ocazii. însă sosirea lui Hawke în Alucia fusese cea care aprinsese prietenia lor. Leo îşi petrecuse destul de mult timp în compania acelui gentleman, iar acum îl considera prieten.

Sora lui însă era o pacoste. Chiar şi acum, când toată sala de bal părea să înţeleagă că lui şi lui Lady Eulalie trebuia să li se permită .icest moment, ea îi zâmbea cu nerăbdarea cuiva care voia să sară lângă el pentru o discuţie.

îşi abătu privirea. Se pricepea destul de bine la ignorarea privirilor *fixe*. Şi a femeilor care zâmbeau prea dornice. Sau a celor care credeau că printr-o simplă fluturare din gene vor ajunge să-i fie prezentate şi li se va oferi un regat. Se pricepea şi la ignorarea bărbaţilor, în special a celor care

doreau să-l cunoască în speranţa unui (âştig. Şi a politicienilor versaţi, care voiau să-i şoptească la ureche.
O englezoaică drăguţă cu ochii verzi nu reprezenta o provocare pentru el.
Bas şi Eliza traversară sala de bal până la estrada tronului, iar liliza făcu o reverenţă. Regele coborî de pe tron şi o luă de mână pe Eliza, apoi o conduse sus, pe estradă, până la scaunul ei de lângă el. Bas se aşează lângă ea. Tatăl său arătă spre cuplu şi începu să aplaude. Toţi cei aflaţi în sala de bal se alăturară cu aplauze puternice, strigând:
- *Vivat regiis reginael Trăiască prinţesa regală!*
Orchestra începu să cânte cu însufleţire şi era oficial – în ciuda tuturor aşteptărilor din universul cunoscut, Eliza Tricklebank era o Chartier, membră a familiei regale din Alucia.
- Oamenii se uită la noi, murmură Lady Eulalie.
- întotdeauna se vor uita, spuse Leo încercând să nu sune întristat din cauza asta.
- Da, aşa cred. Noi doi am fost aruncaţi într-o barcă minusculă pe această mare de diplomaţie plină de aşteptări şi trebuie să ne descurcăm unul cu altul.
Cel puţin ea înţelegea regulile jocului.
-Aşa se pare.
Aruncă o privire spre Lady Eulalie, însă atenţia ei era îndreptată spre cealaltă parte a încăperii, către amantul ei. Leo bănuia că ar fi trebuit să se simtă deranjat de atenţia făţişă pe care ea i-o acorda acelui căpitan în timp ce stătea lângă el, şi poate că aşa şi era, însă în acea clipă nu avea destulă chemare pentru a-i păsa. Poate că aveau să reuşească să ia parte la acel târg diavolesc fără nici un fel de aşteptări. Era, poate, bine să aibă o abordare mai deschisă despre...
Leo tresări speriat de ceea ce părea să fi fost un cot sau un umăr în spate. Se răsuci brusc şi dădu cu ochii de sora lui Hawke.

- O, vai, îmi cer scuze!
Ea râse şi afişă un zâmbet atât de luminos, încât, pentru un moment, Leo uită că ea dăduse peste el.
-Ce stângace sunt! M-am împiedicat de trenă. O!
Ea trase de trenă şi întinse o mână în spate ca să şi-o încheie, după cum bănui el.
- Admir foarte mult rochiile aluciene, dar trenele sunt *dificil* de purtat.
încă o dată, ea îl abordase fără nici cea mai mică ezitare, având în vedere că îi întrerupea conversaţia cu Lady Eulalie. încă o dată, ea îi zâmbea şi îi vorbea ca şi cum ar fi fost prieteni. Era peste putinţa lui de a înţelege cum putea sora unui venerat baron englez să acorde atât de puţină atenţie etichetei corespunzătoare. Nu că el ar fi fost cine ştie ce devotat etichetei adecvate şi regulilor care îi guvernau pe curtenii din acest palat, dar să dea peste el la un asemenea eveniment şi să-i întrerupă conversaţia cu o altă femeie era prea mult.
- Lady...
Făcu o pauză încercând să-şi amintească numele ei. Memoria lui, după cum observase, nu îi era de ajutor după ce exagera cu băutura noapte de noapte.
-Caroline, completă ea bucuroasă. *Caroline*. Caroline Hawke. Sunt sora lordului Hawke.
A, da, Lady Caroline.
- Da, desigur. Lady *Caroline,*
îşi înclină capul. Unde era fratele ei? Mai bine, unde era lacheul cu şampania? Serios, Hawke ar fi trebuit să-şi supravegheze mai atent sora. Leo avu de gând să-i spună să-şi cheme fratele, dar ea se aplecă uşor spre dreapta pentru a arunca o privire dincolo de el, zâmbetul ei indicând către cineva sau altceva. înţelese atunci că ea şi Lady Eulalie dăduseră cu ochii una de alta. Lady Caroline era ca o pasăre la pândă, capul ei mişcându-se înainte şi înapoi în timp ce încerca să o vadă mai bine pe Lady Eulalie care stătea în spatele lui. Nu aşa trebuia să decurgă întâlnirea cu viitoarea sa soţie, dar Leo nu avea nici energia, nici dorinţa de a o opri. Oftă şi spuse, destul de reticent:
- Daţi-mi voie să v-o prezint pe Lady Eulalie din Wesloria.
- O weslorianâ! zise Lady Caroline cu mult entuziasm. încântată de *cunoştinţă*. N-am întâlnit nici un weslorian. Da, bineînţeles, un pic de verde. Mă mir că nu l-am observat imediat. În general, am un bun simţ de observaţie. Ce obicei interesant au weslorienii, să poarte o urmă de verde, nu-i

aşa? Presupun că aduc puţin cu scoţienii şi tartanul lor. Mi-aş fi dorit ca Anglia să fie atât de interesantă. Ar trebui să purtăm panglici pentru a semnifica faptul că suntem englezi, preferabil galbene, care este culoarea fericirii şi, sincer, se potriveşte bine cu nuanţa pielii mele. Dar bănuiesc că ar trebui lăsată pe seama reginei culoarea panglicii, nu-i aşa?
Leo nu ştia ce să spună în faţa acelui flux constant de cuvinte care ieşea din gura ei. Nici Lady Eulalie, care se uita uluită la Lady Caroline. Fără îndoială fusese crescută, la fel ca toate doamnele din înalta societate, cu credinţa că o femeie ar trebui să fie timidă în prezenţa gentlemenilor şi a unui prinţ.
- Lady Caroline Hawke din Anglia, adăugă Leo în mod inutil. După cum, fără îndoială, tocmai aţi auzit.
Lady Caroline se lăsă într-o reverenţă. Atunci, Leo observă că atenţia tuturor era îndreptată spre estradă pentru că Bas şi Eliza coborau. Orchestra începuse să interpreteze un dans nativ alucian.
- Sunt *foarte* încântată să vă cunosc, continuă Lady Caroline ri- dicându-se din reverenţă. Rochia dumneavoastră, dacă pot să spun asta, este *remarcabilă*. Ar trebui să vă cer numele croitoresei, dar o să plec în Anglia în curând şi, sincer, cred că fratele meu m-ar omorî dacă aş mai cheltui chiar şi un singur bănuţ pe o altă rochie.
Râse veselă, ca şi cum nemulţumirea fratelui ei faţă de obiceiurile sale de a cheltui banii era o glumă.
- Nu-i aşa că e minunat balul? Toată ziua a fost o încântare şi abia aştept să dansez. Este lucrul meu preferat dintre toate, il *ador*. Dumneata, Lady Eulalie? Şi dumneata, Alteţă?
Lady Eulalie clipi.
-Ăăă...
Privirea ei alterna între Lady Caroline şi Leo, în timp ce era evident că încerca să evalueze relaţia dintre ei.
Leo trebuia s-o trimită de acolo pe această frumoasă pacoste înainte de a se porni gura lumii. Dar, înainte de a apuca să se gândească cum să facă asta, Lady Caroline spuse:
-îmi amintesc că aţi dansat la Kensington, Alteţă. Aveţi o săritură admirabil de înaltă.
Dansase cu ea acolo? în acea noapte băuse prea mult whisky, aşa cum, din păcate, îi stătea în obicei, şi nu-şi amintea clar. Poate că asta explica de ce credea că sunt atât de familiari. Ei bine. Pentru a doua oară pe ziua de azi îşi dorea să-şi tragă una după ceafă.
- Ducele şi ducesa îşi încep dansul, spuse Lady Eulalie.

Bas şi Eliza se poziţionaseră sub unul dintre cele zece candelabre enorme de cristal din spaţiul pe care mulţimea îl formase în jurul lor. Lady Caroline zâmbi încântată – apoi icni.

- O, *vai*, trena ei, gemu ea şi chiar se *rezemă* de Leo ca şi cum ar fi vrut să împărtăşească un secret. Vedeţi? S-a desfăcut într-o parte. Sunt convinsă că ea nu ştie... O! Iat-o pe Hollis. Hollis o s-o îndrepte. Hollis are aşa de multă grijă de ea. Şi eu la fel, de fapt. Nu pot să-mi imaginez ce-o să facă după ce o s-o părăsim, înţelegeţi? A zis că o să aibă o slujnică, dar nu-i acelaşi lucru, nu-i aşa? Din păcate, trebuie să ne întoarcem la Londra. Am prietenii mei, după cum ştiţi, iar Hollis, ei bine... Se uită la Lady Eulalie. Tatăl ei are nevoie disperată de ea. E orb.

Lady Caroline era uimitoare. Nu cunoştea nici bărbaţi la fel de liberi în spirit şi slobozi la gură ca ea. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care îşi purta excentricităţile cu atâta încredere.

Acum nu-i mai dădea nici o atenţie lui, toţi ochii fiind aţintiţi asupra cuplului regal. Muzica începu, iar Bas zâmbi încurajator spre Eliza în timp ce o conducea în primii paşi ai dansului. Chipul deschis la culoare al sărmanei Eliza se înroşi precum robele cardinalilor în timp ce se uita la picioarele lui Bas încercând să-i imite mişcările.

- Doamne, se descurcă groaznic, după cum mă temeam, zise Lady Caroline fără nici cea mai mică reţinere. Chiar nu-i vina ei. Ori te naşti dansator, ori nu, nu sunteţi de acord? Se uită la el aşteptând un răspuns.

Leo nu spuse nimic. N-ar fi îndrăznit s-o critice atât de deschis pe Eliza.

-Am cunoscut mai multe doamne care au luat o mulţime de lecţii de dans şi cărora nu le ies paşii, continuă ea şi făcu o grimasă în semn de scuză. Eliza încearcă foarte tare, dar e aproape ca şi cum nu poate să audă muzica.

- 0, vai, spuse Lady Eulalie cu un zâmbet pe care nu şi-l putu stăpâni.

Lady Caroline clipi de parcă tocmai îşi dăduse seama ce spusese.

- O! Nu trebuie să mă luaţi în seamă. Dacă Eliza ar fi aici, ar fi prima care ar recunoaşte că dansează prost. I se pare destul de amuzant.

Cu siguranţă nu trebuia să remarce aşa ceva atât de deschis despre o ducesă şi mai ales folosind numele mic. Nici măcar el nu era atât de ireverenţios. Simţi o ciudată responsabilitate de a-şi apăra proaspăta cumnată.

- Dacă-mi permiteți, Lady Caroline, cred că ați vrut să spuneți Alteța Sa Regală.

În loc să se rușineze, așa cum se aștepta, poate chiar să-și ceară scuze, ochii verzi ai lui Lady Caroline se făcură în mod imposibil și mai mari. Și apoi râse. Chiar chicoti.

-Am vrut să spun *Eliza,* desigur!

Se părea că Leo mai avea încă un pic de sânge princiar care-i curgea prin vene, pentru ca se simțea îngrozit. Eliza era viitoarea regină a Aluciei și, evident, Lady Caroline nu înțelegea în totalitate că acest lucru însemna că până și ea trebuia să-i ofere prietenei sale respectul cuvenit. Dacă voia să i se adreseze ducesei cu numele mic în spatele ușilor închise, era una. Dar într-un cadru public? Așa ceva nu putea fi tolerat și era de părere că îi făcea un bine lui Lady Caroline intervenind. Se întoarse mai mult spre ea, astfel încât spatele să-i fie îndreptat spre Lady Eulalie.

- N-am nici o dorință să vă jenez, Lady Caroline, spuse el încet, dar credeam că vi s-a explicat până acum cum stau lucrurile.

Lumina zecilor de lumânări din candelabrele de deasupra lor scânteia în ochii ei.

- Ce lucruri? întrebă în timp ce privirea ei rătăcea pe chipul lui și se opri, oarecum dezamăgitor pentru Leo, asupra gurii lui.

- Prietena dumneavoastră este viitoarea regină a Aluciei. Ca atare, trebuie să-i arătați respectul pe care *toți* supușii ei trebuie să i-l arate.

Își arcui o sprânceană pentru a sublinia acest aspect. Unei părți din el nu-i venea să creadă că trebuia să spună aceste lucruri. Cu certitudine, nu fusese niciodată unul care să apere sau să promoveze cadrul regal. Dar nici nu se confruntase vreodată cu o încălcare atât de evidentă a cadrului.

-Asta include modul în care vă adresați ei... *inspectai* în public.

Lady Caroline rămase cu gura căscată pentru o clipă. Apoi ochii i se îngustară în fâşii strălucitoare de furie.
-îmi cer scuze, *Alteţă*. Înţeleg perfect că Eliza va fi viitoarea regină, dar sunt cea mai dragă prietenă a ei şi nu cred că trebuie să-mi spuneţi cum să-i vorbesc.
Una dintre sprâncenele ei ca nişte pene se arcui mai sus de cealaltă, provocându-l să o contrazică.
Atacul ei îl uimi nespus. Şi, la un anumit nivel, îl impresionă al naibii de mult. Asta însemna să ai tupeu. Dar nu putea fi tolerat aşa ceva, nu în acest palat, aşa că se încruntă în jos spre ea, astfel încât să nu-i înţeleagă greşit nemulţumirea.
- N-ar trebui să vă adresaţi ducesei altfel decât prin *înălţimea Ta* şi, cu siguranţă, n-ar trebui să vă adresaţi *mie* în această manieră.
În mod uimitor, icni de parcă *ea* ar fi fost cea care suferise o insultă. Îşi îndreptă umerii în faţa lui şi îşi ridică bărbia.
- Dumneavoastră îi spuneţi fratelui dumneavoastră *înălţimea Ta* şi vă ploconiţi în faţa lui?
- Sigur că nu. E *fratele* meu, iar eu însumi sunt un prinţ regal, dacă n-aţi uitat asta.
- Să uit! Ea lăsă să-i scape o izbucnire de râs. Nu ştiu cum aş putea... dumneavoastră purtaţi asta ca pe un scut.
Uimirea lui continua să crească. Şi risca să cadă lat dacă avea să continue.
- V-aţi gândit că poate asta se întâmplă pentru că eu sunt, într-adevăr, un prinţ?
-O, sunt foarte conştientă! spuse ea pe un ton grandios. Mi-aţi spus. La Chichester. Cu toate că nu era nevoie nici acolo. Dar în cursul conversaţiei noastre, v-aţi asigurat că menţionaţi asta.
Din nou Chichester!
- Pentru Dumnezeu...
Leo aruncă o privire în spate către Lady Eulalie, care-şi întindea gâtul ca să audă fiecare cuvânt. 0 luă brusc pe Lady Caroline de cot şi o îndepărtă câţiva paşi pentru a-i putea vorbi în particular. Privind rapid în jurul lor, spuse încet:
- Sincer, nu m-ar mira dacă am menţionat asta, pentru că există clipe în care acest lucru pare necesar şi nu mă îndoiesc că acela a fost unul dintre acele momente. Dar, vă rog să mă înţelegeţi, Lady Caroline... nu-mi amintesc *nici o* conversaţie cu dumneavoastră şi cu siguranţă nu-mi amintesc să vă fi întâlnit la Chichester sau vreo altă conversaţie de acolo. Sincer, eram prea afundat în pahare ca să-mi amintesc ceva despre acel weekend. Gândi ţi-vă la

câte serate şi sărbători şi petreceri particip. Gândiţi-vă că întâlnesc frecvent femei şi adesea în grupuri şi nu pot să mi le amintesc pe toate.
Ea icni uşor, buzele sale moi formând un „O" aproape perfect. Ochii i se umplură de şoc sau de furie – el nu era sigur care dintre ele.
- îmi pare nespus de rău dacă adevărul vă ofensează.
- Care adevăr? Că eraţi bine aghesmuit?
Auzise acea expresie englezească pentru beat turtă.
- N-aş zice chiar aşa, dar da.
-*Asta* nu mă ofensează, spuse ea. Ştiu să recunosc un gentleman beat când îl văd. Ce mă ofensează este faptul că mă puneţi în aceeaşi oală cu toate femeile pe care le întâlniţi *frecvent* şi *în grupuri,* ca nişte găini! Eu nu sunt o găină, Alteţă. Sunt unică.
- Găini! N-aţi înţeles deloc ce vreau să spun, zise el exasperat.
Ochii ei se măriră într-atât încât el crezu că ar putea să facă vreun
fel de apoplexie şi să leşine. Dar ea nu leşină – îşi reveni şi părea că mai avea puţin şi se repezea la gâtul lui în orice clipă. El se pregăti pentru acea posibilitate.
- Dumneavoastră n-aţi înţeles. Poate că n-aţi observat că eu am tendinţa să ies în evidenţă în mulţime.
Leo nu ştia ce să spună. Cu siguranţă ieşea în evidenţă în mulţime. În acel moment ea ieşea în evidenţă în toată strălucirea ei orbitoare.
- Vă lăudaţi virtuţile? întrebă el nevenindu-i să creadă.
- Nu le laud! Nu fac decât să subliniez ceea ce este evident pentru toată lumea, în afară de dumneavoastră, se pare.
- Ce naiba se petrece aici?
în sfârşit, mulţumită sfinţilor, Lordul Hawke venise s-o ia de acolo.
- Cred că Alteţa Sa Regală şi doamna se ceartă, spuse Lady Eulalie încântată.
Lady Caroline se răsuci brusc, aproape ciocnindu-se de fratele ei. Hawke înclină din cap spre Leo.
- Alteţă, sora mea şi cu mine vă transmitem cele mai sincere felicitări pentru căsătoria fratelui dumneavoastră şi cele mai sincere scuze pentru orice s-ar fi putut spune şi care v-a deranjat.

îşi puse mâna pe cotul surorii lui, degetele curbându-i-se în carnea ei în timp ce o trăgea hotărât înapoi.
Leo înclină din cap acceptând scuza. Inima lui încă bătea rapid de indignare, iar ochii acelui diavol mic străluceau de supărare.
Hawke îi adresă lui Leo un zâmbet firav.
- Vă rog să ne scuzaţi.
îşi trase sora alături şi o obligă să plece împreună cu el.
Leo îşi încuraja prietenul în tăcere, dar cu îngâmfare, în timp ce-l urmărea plecând împreună cu sora lui. Dar încăpăţânata Lady Caroline îi aruncă lui Leo o privire sumbră peste umăr, înainte de a dispărea în mulţime.
Leo se uită lung după ea, încercând să înţeleagă ce se întâmplase, apoi îşi aminti de Lady Eulalie. Se întoarse spre ea.
Ea părea încântată.
-Vă rog, spuneţi-mi, cine este *persoana?*
- Doar o englezoaică, mormăi Leo.
Cea mai exasperantă, enervantă, ridicolă şi atrăgătoare englezoaică pe care o întâlnise vreodată. O, dar ea avea dreptate în privinţa asta – chiar ieşea în evidenţă într-o mulţime, în mai multe privinţe.
-A, englezi. Cred că sunt aşa de izolaţi pe insuliţa lor. N-au idee cum merg lucrurile în jurul lor, zise Lady Eulalie.
Leo nu spuse nimic. Nu se putea gândi decât la povara pe care o constituia Lady Caroline pentru fratele ei, pe care el îl considera un om de treabă şi un bun prieten. Poate că era frumoasă, dar, din păcate, acea frumuseţe era acompaniată de un comportament revoltător.
Lady Eulalie zâmbea şi era evident că se bucurase de spectacol. Mulţi dintre cei aflaţi în jur priviseră la rândul lor, iar Leo înţelese că era timpul să înceapă şarada curtării.
-Acum, că am scăpat de asta, îmi acordaţi acest dans?
-Aş fi onorată, Alteţă, spuse Lady Eulalie cu graţie, într-un mod în care o femeie ar trebui să i se adreseze unui prinţ.
Afurisită de englezoaică.
Se întâmplă să nu fie ultima dată când Leo o vedea pe Lady Caroline în seara aceea. O observă dansând cu lordul Sonderstein. Bătrânul saliva aproape în corsetul ei foarte ademenitor. Ea arunca priviri piezişe şi părea aproape plictisită, ca şi cum mai dansase de o mie de ori inainte cu un gentleman care o privea cu jind.

O mai văzu apoi de două ori, o dată râzând cu un căpitan din marina alucianâ în timp ce se mişcau pe ritmurile unui dans alucian şi apoi cu un englez pe care Leo îl recunoscu dintr-un grup de vânătoare căruia i se alăturase toamna trecută.
Mai târziu, Leo îşi părăsi bucuros presupusa logodnică şi evadă în sala de jocuri. Se întâlni cu lordul Hawke şi se aşeză la masa lui. În timp ce un alt gentleman ii servea cărţile, Leo spuse:
- Sper că penele surorii tale nu-s prea
ciufulite. Hawke îşi dădu ochii peste cap.
- E în regulă. Se mânie repede, atâta tot.
- Nu aşa fac toate? spuse Leo, iar el, prietenul lui şi ceilalţi gentlemeni de la masă râseră cu poftă şi zgomotos.

CupitoCuf6

Mult iubita ducesă de Tannymeade, însăşi Lady Eliza Tricklebank a Angliei, şi-a onorat cu generozitate invitaţii britanici de la nuntă cu ceainice fine din porţelan în cinstea căsătoriei sale ***cm*** *prin fui Sebastian de Alucia. Câteva persoane din contingentul britanic au găsit mătăsurile aluciene pe placul lor şi numeroase cufere au fost achiziţionate pentru transportarea mărfurilor acasă. Este de aşteptat ca aceste ţesături uimitoare să fie văzute la evenimentele sociale din toamnă.*
Atât de festive au fost sărbătorile ocazionate de mmtd, încât mulţi invitaţi au devenit reticenţi cu privire la revenirea acasă. Uneia dintre invitatele din Anglia, mai ales, i-a fost greu să-şi părăsească noul prieten, un gentleman în floarea vârstei. Ea s-a îndreptat totuşi către casă, la un alt gentleman despre care se spune că s-ar apropia de floarea vârstei.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Aşadar...
După cum se dovedi, rochia ei uluitoare şi evidentul aspect atrăgător *nu* fuseseră suficiente pentru a-l ademeni pe prinţul Leopold. Nu că ar fi *vrut* să-l ademenească pe acel bărbat ne cioplit, dar asta nu elimina faptul că aşa ar fi trebuit să se întâmple. O, nu – se dusese la *el, îl* abordase, iar el *îndrăznise* să spună că nu-şi amintea deloc de ea şi o comparase cu grupurile de debutante care roiau în jurul lui la fiecare eveniment public.

-De ce nu-şi aduce aminte de mine? le întrebă Caroline pe Eliza şi pe Hollis după-amiaza următoare, în timp ce se plimbau prin grădinile palatului. Toată lumea îşi aminteşte de mine. E atât de necioplit, nu-i aşa? E un prinţ plin de el, iar eu, una, m-am săturat de purtarea lui mândră.

- Ha, pufni Hollis. Nu crezi deloc ce spui.

-Ba da! Se aşteaptă să-i spun Elizei *Alteţă* după atâţia ani de când i > cunosc? I-am zis Eliza Tort de Murături până la douăzeci de ani.

-O! spuse Eliza zâmbind afectuos. Uitasem cu totul de porecla aia.

Caroline o ignoră.

- Ce purtare de ticălos emfatic şi cu nasul pe sus! A avut noroc i ă a intervenit Beck, altfel aş fi putut... mă rog, nu ştiu, dar mi-ar li plăcut să...

- Să-l rogi să danseze, interveni Hollis veselă. *Mureai* să dansezi . u el.

- Bine, da, am vrut să dansez cu el, dacă nu de altceva, măcar să-mi vadă rochia. Vreau să spun că puţin imi pasă cine e el... E nepoliticos.

-Caro! Vorbeşte mai încet, şopti Eliza şi aruncă o privire peste umăr spre cele două gărzi de la palat care le urmau la câţiva paşi.

Caroline răspunse printr-un sunet de indignare la faptul că i se spunea ce să facă.

- Serios, să ştiţi, nu-mi pasă dacă-şi aduce sau nu aminte de mine.

Hollis chicoti neîncrezătoare.

- E o chestiune de mândrie, Hollis. Sigur că eu nu-mi aduc aminte <le fiecare persoană pe care o întâlnesc, dar îmi place să cred că mi Ic amintesc pe majoritatea. Şi se întâmplă să fie două pe care mi le .iduc aminte limpede ca cristalul.

- îmi ţin răsuflarea să aflu cine sunt, spuse Eliza.

- Ei bine, unul e Ticăloşia Sa Regală, prinţul Leopold, ceea ce cred < ă e destul de evident.

- Caro! şuieră Eliza uitându-se încă o dată peste umăr spre cele «louă gărzi care le urmau. Eşti *în* Alucia! Pe domeniul palatului! Nu poţi să-l faci pe Leo în toate felurile.

- Iar al doilea e domnul acela alucian cu nasul coroiat, continuă Caroline ca şi cum Eliza nici n-ar fi vorbit. Il mai ţii minte, Hollis, nu? Ţi l-am arătat la bal.

- Da? întrebă Hollis încruntată încercând să-şi amintească. O! I >a, îmi aduc aminte... cel care nu s-a uitat la tine nici măcar *o dată*. I.a el te referi?
-Chiar la el!
-A fost pierderea lui, dragă, spuse Eliza pe un ton liniştitor.
-Aşa e, nu? întrebă Caroline cu o voce slăbită. Îţi mulţumesc că spui asta, *prinţesă* Eliza.
- Prinţesă? Sau ducesă? întrebă Hollis curioasă.

- Nu prea ştiu, spuse Eliza cu o mişcare din încheieturi. Mi-au spus, dar nu-mi aduc aminte. Ce contează? Una sau alta, mi-e totuna.
- Păi, tocmai asta-i treaba, Eliza... una e *mai bună* decât cealaltă, spuse Caroline. Cum se poate să nu-ţi aminteşti dacă ţi se spune prinţesă sau ducesă?
- Cred că dacă îi spunem *Alteţă* le include pe toate, sugeră Hollis.
Caroline îşi dădu ochii peste cap.
- Foarte bine, Alteţă, dar pentru mine ai fost Eliza de când aveam trei ani şi tu şase.
- Pentru Dumnezeu, Caro, nu-mi pasă cum îmi spui, zise Eliza. Singura mea rugăminte e să nu-l tratezi pe Leo cu atâta dispreţ. E nepoliticos şi nepotrivit după ce ai fost oaspetele familiei lui timp de o lună.
Caroline nu-i putea contrazice logica. Toate celelalte mii sau milioane de alucieni fuseseră destul de primitori, iar ea era nepoliticoasă.
-Ai dreptate, ca de obicei, zise oftând. În regulă, atunci, consi- derâ-l dat uitării cu desăvârşire.
Nu era adevărat, şi pentru că se cunoştea prea bine, Caroline bănuia că probabil va continua să fie nepoliticoasă în ceea ce-l privea. Dar avea să păstreze pentru ea acele gânduri. *Ticălosul din Alucia. Prinţul morocănos. Leopold cel Necioplit.*
- Foarte bine, dragă, pentru că regele vrea să anunţe oficial în curând logodna lui.
- Logodna lui! spuse Caroline poate puţin prea tare. Dar Beck a zis că se întoarce în Anglia.
- Da, se întoarce în Anglia ca să-şi împacheteze lucrurile şi alte fleacuri. Urmează să se întoarcă până la sfârşitul verii, când va fi făcut anunţul oficial. Dar, din câte am înţeles, toate aranjamentele au fost făcute.
Uluită, Caroline rămase tăcută. Pentru o clipă.
- Ei bine, mult noroc doamnei. O să aibă nevoie disperată. Va fi ea prinţesă sau ducesă regală sau ce-o să fie, dar va fi măritată cu el. Poate că o să i se spună *Alteţă,* dar pe el o să-l aibă vizavi la masă la micul-dejun.
Două femei care se apropiau de ele părăsiră poteca şi făcură o reverenţă când ele trei trecură. Caroline privi înapoi spre ele, încă uimită că Eliza Tricklebank putea să aibă parte de un asemenea răspuns din partea cuiva.
- Sincer? Aş fi foarte bucuroasă să fiu cunoscută pur şi simplu ca doamna Chartier, zise Bliza.

Caroline nu se putu abține să nu râdă. Așa era Eliza – niciodată nu acorda cine știe ce atenție convențiilor sociale.

- Ești imposibilă, dragă! De ce să nu-ți îmbrățișezi noul titlu și să nu-l porți cu mândrie? Cum o să te lăsăm așa, în voia sorții?

- Păi, acum îl am pe Bas, spuse Eliza cu ochii sclipind magic, așa cum făceau de când prințul ei venise și o luase din casa tatălui său din Londra.

- Nu-i același lucru, insistă Caroline. O st te flateze și n-o să-ți găsească nici un cusur.

Eliza o luă pe Caroline de braț.

- O să-mi fie teribil de dor de voi două, dar o să mă descurc. La fiecare colț o să fie cineva care să-mi spună ce să fac.

-Atunci eu ce-o să mă fac fără *tine?* întrebă Caroline simțindu-și ochii umezi. Cine o să-mi mai găsească defecte? Dumnezeu știe că am nevoie de asta din când în când. Cine o să-mi complimenteze rochiile pe care le fac, indiferent dacă sunt sau nu bune de ceva? De asta am nevoie și mai mult.

- Beck, spuse Eliza.

Caroline îi aruncă o privire incredulă, iar Eliza și Hollis izbucniră în râs.

- Sigur că nu *Beck,* zise Eliza veselă. Hollis o s-o facă, desigur!

- Hollis! Stă cu nasul numai în blestemăția aia de gazetă.

- Caro, dacă mă ajuți, jur că o să-ți fac câte complimente vrei, spuse Hollis. Dar lasă asta... ard de nerăbdare să vă spun amândurora că am cea mai grozavă bârfă. De dimineață, luam ceaiul pe terasa de lângă camera noastră. Și pe cine credeți că am văzut flirtând cu nerușinare cu prim-ministrul alucian?

- O, vai, făcu Eliza. Cum îl cheamă? Lordul Cebutari?

- Da, confirmă Hollis. Erau aici, în grădină, la plimbare. Aruncă o privire peste umăr spre gărzi. Erau atât de aproape încât ea era aproape în buzunarul lui. Nu pot să jur că mâna ei nu era *în* buzunarul lui.

- Cine? vru să știe Caroline.

Hollis aruncă repede o privire în jur, apoi șopti:

- Lady RusseH.

Eliza și Caroline scoaseră un sunet de uimire în același timp.

-*Nu,* şopti Eliza înfierbântată. El are pe puţin cincizeci de ani, iar ea e aşa de tânără.
-Au dispărut în spatele gardului viu, şopti Hollis. Iar când au ieşit, părul ei era răvăşit. E îndrăgostită *lulea,* vă spun. Nu-i ironic că soţul ei se zvoneşte că o să fie următorul prim-ministru al Angliei? Aud că Peel o să dispară curând.
- Dacă-i îndrăgostită lulea de premierul alucian, ce-o să facă la întoarcerea în Anglia? şopti Caroline.
- Ce face orice lady măritată când îşi găseşte dragostea adevărată? Le spune prietenelor, evident, zise Hollis. Şi apoi face pe dracu-n patru ca soţul ei să nu afle.
Mai făcură câţiva paşi, fiecare pierdută în propriile gânduri despre această nouă situaţie.
- Mă *omoară* picioarele, se plânse Eliza. Le-am folosit mult prea mult săptămâna asta. Mi-ar plăcea să apară o bancă chiar acum.
-Alteţă, se apropie una dintre gărzi. Dacă-mi permiteţi, sunt bănci chiar acolo, după colţ, zise el, arătând spre poteca din faţă. E o mică deschidere în gardul viu, cu o fântână, unde puteţi sta.
Toate trei femeile se opriră şi se uitară la gardă în timp ce acesta se întoarse lângă tovarăşul său, amândoi atenţi.
-A, mulţumesc, spuse Eliza.
îşi reluă plimbarea şi le luă de braţe pe Hollis şi Caroline. strân- gându-le aproape.
- Oare au auzit *totul?* şopti ea.
- Nu ştiu! îi răspunse Caroline în şoaptă. *Doamne,* cât o să dureze treaba asta cu gărzile?
- Pentru totdeauna? răspunde Eliza nesigură.
-Aici erai, Eliza!
Vocea familiară a prinţului Sebastian le făcu să tresară şi rămaseră pe loc, cu privirile îndreptate spre o potecă ce o intersecta pe cea pe care se plimbau ele. Prinţul venea spre ele cu paşi mari, înaintea prinţului Leopold, a lui Lady Eulalie şi a reginei. în spatele lor, şi mai multe gărzi.
- Fii cuminte, murmură Hollis. Ea e. O să fie logodnica lui.
-Ce? murmură Caroline la rândul ei în timp ce se lăsau în jos într-o reverenţă în faţa reginei.
-Te-am căutat, dragă, spuse prinţul Sebastian.
O luă pe Eliza în braţe si o sărută. Cu inima fluturându-i nebu- neşte, Ca roii ne aruncă fără să vrea o privire spre prinţul Leopold. Iii se uita în jos, cu mâinile strânse la spate. Arăta cam pământiu la Inţă, îşi spuse ea. într-atât încât putea să

— *„Bârfe, (jafuri și săruturi focoase*

parieze că dacă l-ar fi împuns, ar fi căzut. Ca roii ne avu nevoie de un moment până își dădu scama că Lady Eulalie o privea cu un zâmbet firav și amuzat pe chip.
- Cum te simți, draga mea? o întrebă regina pe Eliza.
În timp ce Eliza începu să vorbească despre starea ei bună de sănătate și alte fleacuri, Caroline își îndreptă din nou privirea spre Lady Eulalie.
- Bună ziua, spuse ea salutând din cap cu politețe.
Lady Eulalie dădu din cap cu seninătate în semn de recunoaștere a salutului, dar apoi păși în față și îi spuse Elizei:
-Alteță.
Făcu o reverență adâncă și perfectă, iar Caroline nu știu dacă s-o admire sau s-o urască pentru asta.
-O, făcu Eliza, evident încă neașteptându-se la reverențe. Mulțumesc.
Nu mulțumesc, Eliza. Caroline își mușcă buza de jos și își coborî privirea.
-Ai cunoscut-o pe Lady Eulalie? întrebă regina. Provine dintr-o familie wesloriană foarte bună. Genul de weslorieni care-i consideră pe alucieni prieteni, nu dușmani. Ea chicoti. Toată lumea chicoti odată cu ea.
Caroline chicoti cel mai tare – nu era fraieră. Iar când o făcu, privi din nou spre prințul Leopold. De data asta îl surprinse cu privirea dincolo de ea, plictisit parcă de acea întâlnire. El își întoarse încet ochii spre ea. Caroline își arcui o sprânceană, aruncă o privire spre el, apoi ridică o mână, cu palma în sus, într-un gest întrebător asupra motivului pentru care se uita la ea. Sprâncenele lui se uniră într-o încruntătură dezaprobatoare, apoi, la naiba cu el, își dădu ochii peste cap și își mută privirea.
își dăduse ochii peste cap.
Până aici. Caroline îi dăduse acelui bărbat toate șansele pe care i le putea da. Era, după cum spunea Eliza, pierderea lui. Pierderea lui foarte *mare*.
- Lady Caroline, Hollis... îmi permiteți să-mi fur soția? întrebă prințul Sebastian. Avem o mică surpriză pentru ea.
- O surpriză! spuse Eliza. Nu cred că mai suport surprize.
- O, cred că asta o să-ți placă, zise regina.
- O să mă asigur că se întoarce la voi la ceai, pe cuvântul meu, spuse prințul Sebastian nerăbdător și se aplecă în față pentru a săruta obrazul lui Hollis.
- Maiestate, eu o să plec acum, zise prințul Leopold și se aplecă pentru a săruta obrazul mamei sale.
- Ce? Unde te duci? Nu vrei să ni te alături?

-Am un angajament stabilit anterior, spuse el şi adresă un scurt salut din cap către toată lumea, după care plecă înainte ca cineva să poată spune ceva.
Regina îl urmări cu privirea, apoi oftă şi zâmbi compătimitor spre Lady Eulalie. Dar Lady Eulalie îi adresă reginei o uşoară ridicare din umeri ca şi cum acest lucru n-ar fi deranjat-o deloc.
Sebastian îi oferi mâna soţiei sale. Eliza o luă zâmbind cu adoraţie pură. Afecţiunea dintre ei doi începea s-o îngreţoşeze pe Caroline. *Chiar* puteau exista doi oameni atât de îndrăgostiţi unul de celălalt? Nu-şi putea imagina aşa ceva – nici măcar o dată nu simţise acei fluturi în stomac pe care-i descrisese Eliza când îşi dăduse seama că se îndrăgostise de prinţul Sebastian. Nu percepuse nimic mai mult decât o dorinţă trecătoare, una care de obicei ardea cu înflăcărare şi se stingea rapid, de îndată ce se ivea următorul gentleman care era mai atent. Existaseră momente în care Caroline se întrebase dacă nu cumva ceva era puţin în neregulă cu ea în acea privinţă. O inimă prea mică sau cam aşa ceva.
-Veniţi la ceai! strigă Eliza peste umăr în timp ce prinţul ei o conducea mai departe, alături de regina Daria, Lady Eulalie şi toate gărzile aflate pe urmele lor.
Hollis şi Caroline văzură în acelaşi moment că erau dintr-odată singure în toată acea imensă grădină. Lui Caroline îi trecu prin minte că ea şi Hollis aveau să rămână foarte singure peste două zile, când urmau să părăsească basmul Elizei şi să se întoarcă în Anglia fără ea.
-O, vai, zise ea şi o luă de mână pe Hollis. O să-mi ne teribil de dor de ea.
- Şi mie, spuse Hollis cu voce stinsă. Oftă şi o luă pe Caroline de braţ. Ne întoarcem la noi în apartament? Aş vrea să iau câteva notiţe înainte să începem să împachetăm.
Ziua era minunată şi era prima gură de aer pe care o luau de când începuseră festivităţile premergătoare nunţii.
- Cred că mi-ar plăcea să mă mai plimb puţin, spuse Caroline.
- Bine. Hollis îi dădu drumul. Mi se pare mie, sau e ciudat să mergi fără să te urmeze cineva?
- Ţi se pare ţie, spuse Caroline şi râse. Sper să nu mai văd niciodată vreo gardă.
Se uită după Hollis plecând cu paşi mari spre palat. Caroline o luă în direcţia opusă, încântată să fie liberă şi singură, să se bucure de soare şi de aer. După o tură completă a unei întinderi considerabile de grădină, îşi aminti că garda palatului o informase pe Eliza despre băncile din centru. Prin

— „Bârfe, (jafuri și săruturi focoase

gardurile vii tunse în diverse forme și dimensiuni fuseseră formate poteci și, din când în când, se ivea câte o zonă de relaxare tăiată prin tufăriș. Începu să-și croiască drum prin grădini spre centru. Avea să fie frumos să stea puțin și să se gândească în pace și liniște. Nu se grăbea, așa că făcu o pauză să privească diverse plante sau – la naiba – să-și prindă la loc trena care i se desprinsese. însă, când se apropia de locul în care se despărțiseră de Eliza, auzi voci masculine joase.

Caroline încetini pasul și se mișcă încet, oprindu-se chiar lângă zona de ședere. Se aplecă în față, încercând să vadă printre tufișurile dese cine vorbea.

Nu putea să vadă mare lucru, așa că se mai aplecă puțin în față. Dintr-odată, un bărbat își mută poziția în câmpul ei vizual, cu spatele spre ea. Se dădu înapoi, speriată. Privi în jur, observă o parte mai rară a tufișului pe unde ar fi putut să vadă și se strecură într-acolo.

Bărbații vorbeau în alucianâ. Apoi, unul dintre ei spuse brusc în engleză:

- Nu poți să vii aici cu vestea asta.

Ea înghețâ. *Acela* era prințul Leopold. Se lăsă în jos ca să vadă prin tufiș și observă din nou spatele bărbatului. O, cu siguranță era prințul Leopold. Ar fi recunoscut oriunde spatele acela puternic și lat. Sau părul castaniu-închis care-i ajungea până la guler, periat pe spate și dat după urechi. Dar cu cine discuta?

Prințul Leopold vorbi din nou, dar în alucianâ. Avea vocea joasă, cadența rapidă, tonul dur.

Un alt bărbat răspunse în alucianã. Caroline îşi înălţă gâtul ca să vadă şi, când îl zări pe celălalt bărbat, deveni cu atât mai curioasă. Părea evident mai puţin privilegiat decât prinţul. Era solid, iar hainele lui erau foarte simple. Părul lui blond-auriu era neîngrijit şi era ciufulit în mai multe direcţii.

Prinţul Leopold vorbi din nou şi vocea lui sună uşor agitat. Celălalt bărbat zâmbi trist la orice spunea prinţul, dădu solemn din cap şi spuse:

-Je.

Ea ştia că asta înseamnă *da.*

Prinţul Leopold se scărpină în mijlocul capului, aruncă din nou o căutătură spre acel munte de bărbat şi apoi, destul de brusc – sau cel puţin aşa percepu Caroline –, părăsi luminişul.

Ea se afundă în spatele gardului viu. Se aştepta ca bărbatul să plece, însă el se aplecă spre o fântână, îşi făcu mâinile căuş şi îşi dădu cu apă pe faţă. Îşi curăţă pielea, apoi îşi netezi barba încâlcită. Părea încântat să stea şi să se gândească. Caroline vru să se strecoare afară de acolo, dar când încercă s-o facă, văzu că blestemata de trenă i se agăţase în tufiş. Dacă s-ar fi eliberat acum, el ar fi auzit foşnetul fustelor.

După câteva clipe, el se ridică şi începu să înainteze spre intrarea în poiană. Până atunci însă, un alt sunet îi atrăsese atenţia, iar Caroline aruncă o privire înapoi către potecă. Gărzile palatului înaintau în linişte spre zona de şedere pe care bărbatul solid era pe cale s-o părăsească. Ei i se opri respiraţia în gât. Se întrebă cu disperare dacă ar fi trebuit să-l avertizeze pe bărbat, dar până să apuce să spună ceva, era prea târziu.

Bărbatul solid încercă să fugă, dar nu se putea pune cu paznicii mai tineri şi mai în formă care îl atacară şi îl puseră la pământ. Probabil Caroline strigase alarmată în timp ce ei se luptau cu el, dar nu conta – nimeni nu o auzise din cauza luptei. Fusese nevoie de trei paznici pentru a-l ridica pe bărbat în picioare, în timp ce altul îi lega mâinile. Încă doi paznici îşi făcură apariţia ca si ajute la luarea lui de acolo.

După ce plecară, Caroline rămase nemişcată, încă tremurând uşor. Cine era bărbatul acela? Îl arestaseră? Prinţul Leopold asmuţise gărzile asupra lui?

La ce naiba fusese martoră?

Capito(u(7
<s<@®>5>

Pentru încheierea festivităţilor ocazionate de nunta regală a fost organizată o serată, la care au participat puţinii demnitari străini rămaşi care au călătorit de departe pentru a lua parte la ceremonie. Ducesa de Tannymeade a găzduit cina, unul dintre primele ei evenimente oficiale. Pentru această ocazie, regina Daria i-a împrumutat o diademă cu şaisprezece smaralde, asortată cu cerceii cu smaralde pe care i i-a dăruit anterior.

Multe personalităţi notabile s-au reunit la ultima masă festivă, dar poate nici una atât de fascinantă ca Wren din Wesloria, despre al cărei cântec se crede că a furat inima unui prinţ regat. Se spune că înţelegerea pentru căsătorie a fost deja negociată. Aşteptaţi-vă la un anunţ oficial până la sfârşitul verii.

Doamnelor, când călătoriţi pe mare, cel mai bine este să vă lăsaţi ţesăturile mai frumoase în cufăr, deoarece stropii săraţi vă vor strica hainele bune şi vă vor menţine îmbrăcămintea umedă.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Kadro, garda lui Leo, raportă degajat că Lysander fusese reţinut. Vestea îl străpunse pe Leo.

-Când?

- În după-amiaza aceasta, zise Kadro. în grădinile palatului.

După ce-l lăsase acolo? După ce Leo plecase hotărât de acolo cu acel sentiment îngrozitor de nelinişte care-i făcea inima să bată mai tare?

Leo încă nu ştia de ce se dusese să se întâlnească cu Lysander. Poate pentru că nu voia s-o audă din nou pe Gulalie cântând. Rezistase la două cântece şi simţise furnici târându-se în sus şi în jos pe picioarele lui, atât de nerăbdător fusese să se afle oriunde în altă parte.

Mama lui însă fusese încântată.

- Ducesa trebuie să audă, insistase ea şi ieşiseră cu toţii în căutarea Elizei.

Sau poate el plecase de teamă că, în cazul în care zăbovea, se va trezi din nou împovărat cu Lady Caroline. Nu era sigur dacă se putea angaja într-o conversaţie cu ea fără să-şi dorească să-şi înfăşoare cravata în jurul gurii ei. Îşi imaginâ acest lucru pentru un moment glorios de prostesc şi ciudat de excitant – gura lui Lady Caroline legată în timp ce ochii ei sclipeau fierbinţi spre el.

Oricare ar fi fost motivele lui, Leo plecase.
Lysander era mult mai mare decât şi-l amintea, atât fizic, dar şi ca ţinută. Leo îi comunicase imediat că nu-i păsa ce avea Lysander de spus şi că singurul motiv pentru care venise era să-i zică asta, spre binele lui.
-A. Atunci nu vă pasă să ştiţi ce pune la cale viitorul dumitale socru? întrebase Lysander pe un ton viclean. Ducele de Brondeny?
Ei bine, asta cu siguranţă îl tulburase pe Leo. Tocmai îl întâlnise pe acel bărbat. Cum putea Lysander să ştie ceva despre duce?
- Ce e cu el?
Lysander îi spusese apoi lui Leo ceva atât de scandalos şi de neconceput, încât rămăsese uluit. îl avertizase pe Lysander că a spune astfel de lucruri era periculos de calomnios. îi spusese că nu credea.
- Minciuni. Cine ţi-a spus aşa ceva minte.
-Când vă întoarceţi în Anglia, există o tânără care vă poate demonstra că ceea ce spun eu e adevărat. E angajata lordului Hill. Numele ei e Ann...
- Nu-mi pasă, spusese Leo înainte de a apuca să-i dea alte amănunte scandaloase.
însă Lysander continuă răbdător.
- Numele ei e Ann Marble şi e menajeră în casa unui bărbat important. Ea l-a ajutat pe unul dintre...
- Nu poţi să vii aici cu vestea asta, şuierase Leo în engleză. Apoi spusese în alucianâ: nu aici, omule! Crezi că pereţii ăştia n-au urechi?
Fusese atât de sigur de acest lucru, încât aruncase o privire peste umăr. Avusese impresia că şi copacii ascultau.
-Maus *princis,* vreţi să întoarceţi spatele situaţiei? întrebase Lysander calm.
Prircfu/ *meu.*

Asta îl tulburase şi mai mult pe Leo. Era el prinţul cuiva? Poate că se născuse astfel, dar, în realitate, era un beţiv talentat la evitarea conflictelor, îndatoririlor şi responsabilităţilor. Ar fi vrut foarte mult să-i întoarcă spatele în clipa în care Lysander îl numise prinţul său. Ar fi vrut să plece şi să nu mai audă aşa ceva. Dar ceva îl reţinuse acolo. Dacă exista măcar o fărâmă de adevăr în spusele lui Lysander, nu putea pleca.

Dar nici nu putea să stea acolo şi să asculte.

-Ne întâlnim mâine la casa lui Jean Franck, finanţatorul. E un prieten de-al meu. Ai auzit de el? Ştii casa lui? întrebase el pe măsură ce sentimentul lui de neliniște creştea.

Lysander ezitase, dar confirmase.

-Je.

-Ora două.

Leopold plecase apoi, îndepărtandu-se de anxietatea provocată de Lysander, cu gândurile la ceea ce aflase. În timp ce se apropia de intrarea în palat, patru gărzi ieşiseră afara. Când trecuseră pe lângă el făcuseră o plecăciune în faţa lui, cu deferenţă. Unul dintre ei chiar rostise un salut.

Leopold privise înapoi spre ei în timp ce mergeau mai departe, intrebându-se despre ce era vorba. Erau în patrulare? Căutau pe cineva? Dar păreau să meargă fără nici o grabă, de parcă ar fi plecat în patrulare. Oare ei îl reţinuseră pe Lysander?

Leopold nu putea să scape de sentimentul de neliniște care ii cuprinsese cu o zi înainte. De la moartea lui Matous, tot ce era ieşit din comun îl făcea să se simtă neliniştit.

Il lăsă pe Kadro să-l îmbrace pentru ultima serată alături de fratele său şi de puţinii invitaţi rămaşi. Regele şi regina nu li se alăturau în seara aceasta, lucru pentru care el era bucuros – însemna că seara avea să fie mult mai puţin oficială şi că va începe mai devreme şi se va încheia mai repede. Voia să aibă timp să se pregătească pentru călătoria pe mare de a doua zi. Datoria îl chema însă, aşa că intră în salon în acea seară pentru a se alătura oaspeţilor.

Fu imediat încolţit de domnul Harrak, un gentleman marocan. Harrak voia să discute despre comerţul cu opiu transportat pe Mediterana şi despre modul în care credea că propunerea sa de a interveni în acest comerţ i-ar putea face pe toţi destul de bogaţi, atât în Maroc, cât şi în Alucia.

- De ce-ar trebui Marea Britanie să se bucure de toată prada? întrebă el.

Leo asculta cu jumătate de ureche – nu-l interesa absolut deloc opiul. Cunoscuse nu doar un om care fusese doborât de calităţile „medicinale" ale acestuia şi, în plus, nu el era expertul în comerţ, ci Bas.

în timp ce Harrak continua să tune şi să fulgere împotriva imperialismului din Anglia, Leo privi prin încăpere şi o observă pe Eliza împreună cu Lady Caroline. Cumnata lui era radioasă într-o rochie de un galben-deschis. Avea o panglică verde-închis care îi străbătea pieptul în diagonală, pe care fuseseră prinse două lucruri – broşa cu safir pe care i-o oferise Bas la nunta lor şi o nouă medalie care îi marca intrarea în familia regală. Un fel de însemn regal. Era întotdeauna fermecător de dezordonată, iar în seara asta tiara pe care i-o împrumutase mama lui se înclina mereu într-o parte. De fiecare dată când o îndrepta, Lady Caroline spunea ceva care o făcea să râdă şi atunci aluneca din nou puţin. îşi spuse în sinea lui, în timp ce Harrak continua să turuie, că Lady Caroline era adevărata frumuseţe dintre ele două, cel puţin după părerea lui. Avea ochi mari şi acel zâmbet strălucitor care se curba în două gropiţe. Păcat că era un pic dusă.

- Contrar a ceea ce-ar putea crede britanicii, ei nu conduc lumea, cu atât mai puţin mările, opină Harrak.

-Mmm...

Leo o privi acum pe Lady Eulalie apropiindu-se de Eliza, cu o altă weslorianâ pe urmele ei. Eulalie Gaspar era şi ea o femeie interesantă, nu? Părea plăcută şi suficient de raţională cu privire la realitatea situaţiei în care fuseseră împinşi. Totuşi, simţea că era ceva sub zâmbetul ei, ceva care îl făcea să se simtă inconfortabil. Senzaţia ciudată pe care o are cineva când cineva râde pe la spatele său. Dar era nerezonabil să creadă că ea îşi făcuse vreo impresie despre el – de fapt, abia o cunoscuse seara trecută şi dansase o dată cu ea.

Oare ea ştia ce se spunea despre tatăl ei? Cu siguranţă nu. *Spera* că nu. Dar dacă ştia?

Bine, bine, îi permitea anxietăţii lui să-l atragă spre gânduri delirante. Nu era nimic acolo, la spatele lui sau în altă parte. Eulalie era l.i fel de zbuciumată ca şi el în legătură cu această înţelegere care ii privea pe amândoi, asta era tot.

-Atunci vorbiţi cu regele? întrebă Harrak.

Leo nu auzise nici un cuvânt pe care îl spusese bărbatul.

-Je, desigur.

O altă minciună albă de adăugat la stivele pe care le spusese de-a lungul anilor. Da, bineînţeles că vă pot ajuta.

Da, orice aveţi nevoie. Da, voi aduce imediat asta în atenţia regelui.
Harrak zâmbi.
- Mulţumesc, Alteţă. Mulţumesc.
Leo zâmbi firav şi se scuză. Oamenii presupuneau întotdeauna că el avea influenţă în acest regat, când de fapt nu avea deloc. Dacă i-ar spune tatălui său că imperialismul britanic nu-i apreciat în toată lumea, el ar crede că şi-a pierdut minţile.
-Leo?
Leo se opri în timp ce păşea şi se întoarse spre sunetul vocii fratelui său. Bas zâmbea.
- La naiba, Bas, spuse Leo chicotind. Te-ai oprit din zâmbit de la nunta ta?
- Nu, spuse el jovial. Tocmai mă duceam să-mi iau minunata mireasă şi să termin cu seara asta. Nu te mint, Leo... sunt nerăbdător după Tannymeade.
- Doamne, eşti un desfrânat.
- Chiar aşa, zise Bas făcând cu ochiul.
-Te invidiez, spuse Leo. Ai văzut-o pe femeia care o să fie soţia mea?
- Eulalie? Bas ridică din umeri. E destul de drăguţă.
Era drăguţă, dar îi lipsea farmecul natural pe care-l avea Eliza.
- De ce eşti trist, frate? Te aşteptai ca viitoarea ta mireasă să fie potrivită ca înfăţişare şi compatibilă în toate privinţele? îl tachină Bas. Mai ţii minte ce-mi spuneai?
Leo clătină din cap.
- Ia-o, culcă-te cu ea, fă-i un copil şi mergi mai departe.
Leo tresări. Chiar spusese asta şi de mai multe ori. Era un sfat uşor de oferit, dar nu era un sfat uşor de urmat.
Bas îl bătu pe umăr.
-Vino, băiete, spuse el. Hai să terminăm cu cina, ca să-mi pot duce soţia în pat.

- Doamne, se plânse Leo.
Bas râse.
Se alăturară doamnelor aflate în cealaltă parte a încăperii. Eliza îi văzu prima, iar zâmbetul ei fulgeră strălucitor de cald.
- Dragul meu! Vai, încă nu-mi vine să cred că pot să spun asta în faţa tuturor, zise Eliza veselă. L-ai cunoscut pe ducele de Sonderstein? Tocmai ne spunea că în Wesloria există un cadran străvechi din pietre care se aliniază cu stelele şi cu luna.
-Alteţă, spuse ducele politicos în timp ce Lady Eulalie făcea o reverenţă. Lady Caroline făcu şi ea o reverenţă, dar Leo observă că zâmbea.
Mereu acel zâmbet al ei incandescent, adresat lui ca şi cum ar fi împărtăşit un secret.
- îmi permiteţi să vă transmit felicitările mele cu ocazia căsătoriei? întrebă Sonderstein. Sunteţi un bărbat norocos să fiţi înconjurat de atâta frumuseţe.
- Chiar sunt, fu de acord Bas.
- Norocul meu a venit din plăcerea dansului tradiţional alucian cu Lady Caroline, continuă bărbatul în vârstă, apoi îşi balansă coatele pentru a imita dansul, după cum bănui Leo.
Lady Caroline îi zâmbi veselă lui Sonderstein şi, aruncând o privire piezişă către Leo, îi zise:
- Excelenţa Sa a spus cu multă amabilitate că paşii mei au fost excelenţi.
- O, chiar *au fost,* declară ducele. Rareori am avut o parteneră de dans atât de graţioasă.
- Eu n-aş fi dansat deloc dacă nu m-ar fi învăţat Caroline, zise Eliza.
- 0, vai, nu pot să-mi asum meritul pentru dansul *tău,* spuse Lady Caroline, iar ea şi Eliza râseră zgomotos.
- Lady Caroline, în curând pleci spre Anglia, nu-i aşa? întrebă brusc Lady Eulalie.
- Pardon? 0, da! Ridicăm ancora mâine. Şi tu?
- Eu plec abia peste câteva zile. Tata are de terminat nişte treburi destul de importante cu regele. Îi zâmbi cu viclenie lui Leo.
Simţi degete de gheaţă gonindu-i pe şira spinării. Puţin îi păsa de insinuarea ei. Dacă trebuia făcut un anunţ despre el, avea să-l facă el însuşi. Îşi menţinu expresia neutră şi îşi mută privirea de la grup.
-Ar trebui să fie vreme bună pentru navigat, opină bătrânul duce.
- Nu te întorci şi tu în Anglia, Leopold? întrebă Eliza.

- Din întâmplare. Ridic ancora mâine-seară.
Lady Caroline icni tare.
- Şi *eu* la fel! Ce coincidenţă! Ce încântare să împart o corabie cu dumneavoastră, Alteţă. Sunt foarte priceputâ la whist, domnule, vă avertizez de pe acum.
- O, Caro... Cred că Alteţa Sa o să fie pe alt vas, spuse Eliza cu o uşoară grimasă.
- Serios? Sunt atât de multe vase care pleacă spre Anglia din Helenamar în aceeaşi zi? întrebă Lady Caroline pe un ton jovial. O flotă întreagă, nu?
- Ei bine, nu, spuse Eliza. Dar cred că e un vas special pentru, ăăă... familia regală.
Lady Eulalie tuşi. Lăsa impresia că se îneca de râs.
-0...
Lady Caroline părea să fi rămas pe gânduri, apoi, dintr-odată, zâmbi iar, atât de veselă încât Leo rămase uimit – era plină de tupeu şi nu se lăsa uşor afectată.
- *Sigur* că aveţi nevoie de un vas special, Alteţă! spuse ea. Cum aş putea crede altceva? Sunt atât de nepriceputâ cu astfel de lucruri.
- Nu eşti nepriceputâ, Caro, spuse Bas. E o greşeală pe care o poate face oricine.
- Poate că nu oricine, murmură Lady Eulalie şi zâmbi în timp ce se juca cu cercelul care-i atârna de lob.
Dar Leo băgă de seamă că zâmbetul ei nu era unul izvorât din amuzament. Era genul de zâmbet pe care oamenii îl afişează la adresa copiilor fără minte.
- De ce-ar trebui să ştii care-i treaba cu vasele? adăugă Eliza binevoitoare. Nu-i genul de educaţie care se pretinde doamnelor adecvate.
Ea şi Lady Caroline râseră din nou. Păreau să aibă un simţ al umorului propriu şi unic.
- Fratele tău îţi va simţi lipsa teribil, ii spuse Eliza lui Leopold. Şi eu la fel, serios. Mi-ai fost de mare ajutor.
-A fost plăcerea mea, zise el sincer. Ajunsese cu adevărat să o adore pe Eliza.
Observă că Lady Caroline îi zâmbea de parcă răspunsul lui i-ar fi fost adresat ei. Zâmbetul ei era atât de uluitor, încât el îşi dădu seama că era posibil să o fi privit cam lung. îşi luă rapid ochii de la ea şi se uită la Eliza.
- Mă voi întoarce în Alucia destul de curând, după ce îmi termin treburile în Anglia, o asigură el. Habar n-avea ce înseamnă asta, dar păru să liniştească pe toată lumea când o

spuse. Sper să revin la vestea fericită a unei viitoare sosiri a unei nepoate sau a unui nepot.
- Ha! Ha, ha! râse isteric Eliza.
- Să dea Dumnezeu, încuviinţă Lady Eulalie.
- Când e momentul potrivit, spuse Bas.
-A, iată-l, zise ducele privind peste umărul lui Lady Eulalie. A sosit prim-ministrul weslorian. Dacă-mi permiteţi, Alteţă, spuse el întorcându-se spre Bas.
După ce Bas confirmă din cap, bătrânul duce îi oferi braţul lui Lady Eulalie şi cei doi plecară. Bas oftă uşurat.
-Acum, că prim-ministrul a binevoit să ni se alăture, putem să luăm masa. Sunt lihnit.
-Ar trebui să-i adunăm pe ceilalţi? întrebă Eliza. Doamne, am uitat deja ordinea...
-Nu te deranja, dragă, spuse Bas. Intrăm neprotocolar şi le cerem tuturor să-şi găsească locurile. Leo, o însoţeşti pe Caro, da? Se întoarse şi îl strigă pe majordom. Jando? Jando! îi făcu semn majordomului.
Leo aruncă o privire spre Lady Caroline. Ea se încruntă.
-Jando, lasă-i să se ducă să-şi găsească locurile. Cina e servită. îi oferi mâna Elizei. Mai întâi ducesa, desigur.
Afişând din nou un zâmbet glorios, Eliza îşi puse mâna pe braţul lui Bas şi plecară, complet absorbiţi unul de celălalt. Leo trebuie să fi oftat când îi oferi braţul lui Lady Caroline, pentru că încruntătura ei se adânci.
- Ce e? întrebă ea supărată. N-a fost sugestia *mea.* Nici mie nu-mi face plăcere.
- N-am zis nici un cuvânt.
- Nu trebuie să spuneţi nici un cuvânt pentru că nemulţumirea vi se citeşte clar pe faţă. Serios, de ce *mă* urâţi? întrebă ea punân- du-şi mâna pe braţul lui.
El ridică din sprâncene surprins.
- Nu se citeşte nimic clar pe faţă, în afară de plictiseala unei alte celebrări a nunţii. Şi nu vă *urăsc*... Cum aş putea? Nu vă cunosc. Mă rog, zise el după o scurtă ezitare. Presupun că acum vă cunosc, nu? V-aţi asigurat de asta.
- înţeleg că nu vă priește conceptul de cordialitate, Alteţă, însă mulţi dintre noi, care nu locuim în palate, îl practicăm frecvent.
- Cordialitate? Aşa îi spune?
- Eu îi spun în multe feluri. Politeţe. Maniere. Conduită într-o societate politicoasă. *Prietenie* chiar, pentru că acum suntem practic rude prin alianţă. Ar trebui să le căutaţi pe toate acestea în manualul de etichetă al palatului. Cred că

— *„Bârfe, (jafuri și săruturi focoase*

veți găsi câteva mențiuni revelatoare la capitolul „trăsături de invidiat ale oamenilor de rând”
El pufni drept răspuns.
- Iar dumneavoastră, doamnă, s-ar putea să găsiți câteva mențiuni pe care merită să le examinați ta capitolul „trăsăturile îndoielnice ale oamenilor de rând”, în special regulile comunicării cu regalitatea.
Ea rămase cu gura căscată.
- *Mă acuzați că sunt lipsită de maniere?*
- Într-adevăr. Mergeți?
Caroline își mișcă picioarele.
- Încă o dată, percepția pe care o aveți despre comportamentul social mă uimește! Confundați amabilitatea degajată cu încălcarea unei reguli de etichetă care a cam fost dată uitării de toată lumea. Nu sunt lipsită de maniere, domnule, dar vă jur pe viața lui Beck că ați putea foarte bine să mă determinați s-o fac.
- *Ack,* ce femeie încăpățânată sunteți, Lady Caroline. Pe viața mea, nu mă pot gândi la nimeni altcineva care ar putea reacționa cu atâta vanitate la o mustrare corespunzătoare. Este o minune că fratele dumitale nu ți-a spus.
- Ha! Ce vă face să credeți că nu mi-a spus asta? E la fel de insuportabil de superior ca și dumneata, ceea ce aș putea să cred că ați observat, având în vedere că v-ați însoțit cu el. Prefer să fiu vanitoasă decât prost-crescută ca dumneata.
Aproape se înecă.
- *Prost-crescut?* Mândria dumitale mă uimește în fiecare clipă! Nu sunt obișnuit să fiu contrazis într-atât de câte ori spun ceva. Așa îl tratați pe fiecare gentleman pe care-l cunoașteți sau e o purtare pe care o rezervați doar pentru prinți?
Ochii lui Lady Caroline căpătară o nuanță de verde pe care el ar fi descris-o drept intensă, dacă ar fi fost posibil ca niște ochi verzi minunați să fie atât de intenși.
- Ei bine, eu v-aș întreba același lucru, *Alteță*... O tratați pe fiecare doamnă pe care o cunoașteți cu un asemenea dispreț? Sunt mândră! De ce să nu fiu mândră? Sunt o prietenă bună, o persoană grijulie și se întâmplă să fiu extrem de sociabilă. Și sunt o croitoreasă excelentă! Deci da, sunt mândră. Dumneata nu ești mândru de *dumneata?*
Ajunseseră în sala de mese, iar el se întoarse cu fața către ea. Erau la doar câțiva centimetri unul de celălalt, iar ochii ei continuau să ardă, la fel de fierbinți ca focul din pieptul lui.

—Jufia London

Ea era sfidătoare şi frumoasă şi, la naiba, simţi un spasm în vintre, aproape la fel de puternic ca şi bubuitul din tâmplă.

- Nu sunt suficient de modestă pentru placul dumitale? Vă vine greu să legaţi prietenii? Credeţi că femeile ar trebui văzute şi nu auzite?

în mod inexplicabil, ochii lui coborâră asupra gurii ei şi a buzelor pline, suculente. Iar acolo privirea lui zăbovi o fracţiune prea mult, aşa cum făcuse când ea zâmbise în salon. Se forţă să-şi ridice ochii.

- Poate că am procedat greşit. Dacă pot, Lady Caroline, vă rog să-mi permiteţi, ca gentleman şi prinţ, să nu mai perpetuaţi fantezia vreunei prietenii între noi. Dacă vă face plăcere, puteţi considera că suntem cunoscuţi.

Buzele acelea voluptuoase se întredeschiserâ în timp ce ea trase scurt aer în piept. Ochii i se îngustară.

- Vai, vă mulţumesc că aţi clarificat faptul că nu suntem chiar prieteni, deoarece această presupunere, aparent, este o lipsă uluitoare de maniere. Sunteţi foarte generos să-mi permiteţi să consider că suntem cunoscuţi. Nici nu pot descrie ce salturi de bucurie face acum inima mea. Ceea ce pot spune e că niciodată în viaţa mea n-am fost tratată atât de abominabil. Poate că sunteţi prinţ, domnule, dar nu sunteţi un gentleman.

Şi, spunând asta, ea aruncă o privire prelungă spre gura lui, cu atâta intensitate încât el se gândi pentru o fracţiune de secundă că ea va renunţa la toată precauţia şi-l va săruta.

Şi, pentru o fracţiune de secundă, se pregăti cu ardoare pentru acea posibilitate.

Lady Caroline nu-l sărută. Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. El o privi traversând încăperea, găsindu-şi locul şi strângând spătarul scaunului cu ambele mâini. Când îşi dădu seama că oaspeţii nu trebuiau să se aşeze încă, ea îşi ridică ochii şi îi surprinse privirea. Ea clătină din cap şi îşi întoarse ochii de la el.

Leo nu era sigur dacă trebuia să se simtă din cale-afară de jignit. Sau inspirat.

CapitoCuC8
•wmsme?

Londra, Anglia

Absenţa nu face întotdeauna inima să fie mai iubitoare. O anume lady, despre care se ştie că se bucură de compania unor gentlemeni mai în vârstă, abia

— „Bârfe, (jafuri şi săruturi focoase

a revenit de la o nuntă în Alucia. Se şopteşte că încântarea cu care s-a bucurat de atenţiile unui gentleman alucian în floarea vârstei i-a îngheţat inima soţului ei, iar ea a fost trimisă la casa lor din Kent, pentru a medita asupra comportamentului său necuvenit.

La o serată recentă la care au luat parte douăzeci şi patru de suflete, Lady Elizabeth Constantinople a purtat o rochie de mătase verde, în două straturi, fiecare dintre acestea terminându-se cu o curbă largă de dantelă belgiană, care completau benzile mai subţiri de dantelă de pe corset şi mâneci. Efectul a fost de vis şi preconizăm că stilul va fi adesea reprodus de doamne la toamnă.

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Se scursese o săptămână de când Caroline se întorsese acasă din Alucia. Călătoria se dovedise brutală, întrucât mările fuseseră neobişnuit de agitate, iar Caroline zăcuse bolnavă zile în şir. Dacă n-ar fi fost atenţia pe care i-o acordase Hollis, era convinsă că acum ar fi fost moartă. Chiar şi Beck păruse îngrijorat că ea ar 6 putut părăsi această viaţă prematur – avea amintiri neclare cu fratele său intrând la ea în cabină, aplecându-se deasupra ei, cu mâna aşezată cu tandreţe pe fruntea ei, îndemnând-o să-şi recapete puterile. -Aş fi teribil de nemulţumit dacă ai muri aşa. -Ţi-ar plăcea o moarte mai dramatică? îl întrebase Hollis în timp ce îl împingea afară din cabină.

Când ajunseseră la Londra, Caroline crezuse că se vindecase complet de răul de mare. Slăbiciunea pe care continua s-o simtă era pur şi simplu oboseală. La urma urmei, nu mâncase mai nimic în ultima săptămână, iar fustele atârnau pe ea. Şi ce bucuroasă era că scăpase de trena alucianâ! Avea o mulţime de idei despre cum putea să reinventeze acea trenă în ceva mai practic de purtat.

Îşi petrecuse săptămâna despachetând şi dormind mai mult decât în mod obişnuit. De o zi sau două se simţea ca şi cum ar fi răcit. Cu o seară în urmă, la cină, când Beck o întrebase de ce nu mânca, ea îi spusese că nu-i era foame şi că era mai bine ca el să-şi vadă de propria farfurie. Nu ştia de ce era atât de nervoasă pe el. Pe orice, de fapt. O irita chiar şi vechea ei slujnică, Martha, care umbla prin cameră şi-i pregătea toaleta înainte de culcare.

—Jufia London

- Lasă-mă, Martha! strigase ea dramatic în timp ce se urca în pat, complet îmbrăcată. Am nevoie de liniște.

A doua zi se simțise chiar mai rău. Ii trimisese vorbă lui Beck prin Martha că luase ceaiul târziu – adevărat – și că nu-i era foame pentru a cina. La fel de adevărat. Însă nu mâncase nimic nici la ceai. Capul îi bubuia, iar stomacul i se zbătea. După câteva ore îngrozitoare petrecute astfel, decise că era cazul să dea pe gât ceva fierbinte. Putea foarte bine să tragă de sonerie, însă căpătase ciudata teamă că după criza intensă de rău de mare, și acum după această răceală, picioarele i s-ar putea atrofia, va rămâne toată viața la pat și nu va mai valsa niciodată. Așa că se forță să se dea jos din pat și se acoperi cu un capot. Luă o batistă pentru a-și șterge nasul care îi curgea și înaintă încet în jos pe scară. Deveni alarmată de amețeala care o cuprinse și de cât de nefolositoare începeau să-i fie picioarele, confirmându-i astfel teama de un sfârșit tragic.

Chiar în vârful scării mari care ducea la etajele inferioare auzi voci venind din salon. Nu doar voci, ci râsete zgomotoase. Câți erau în salon? Părea că erau zeci. în timp ce ea zăcea la etaj, Beck își chemase prietenii să se bucure de o seară de desfrânare. Ar trebui să moară, doar ca să-i facă în ciudă.

Caroline dădu cu spatele spre scările servitorilor și coborî încet ajutându-se de perete. La etajul principal, păși în direcția opusă față de salon, tamponându-și nasul care îi curgea. Dar când coti în holul ce ducea la bucătărie, zări în umbre un bărbat și o femeie. Primul ei gând fu că avea halucinații. Beck nu avea obiceiul să se însoțească cu slujnicele sau să aducă femei în casa lor. Rămase pe loc. Mîji ochii. Un bărbat se afla într-adevăr cu spatele la ea. însă acel bărbat nu era Beck. Mai era cineva, o femeie, mult mai scundă decât bărbatul. Cei doi stăteau cu umerii lipiți de un perete, față în față. Cum îndrăzneau să facă așa ceva în camerele holurile acestei case? Aveau de gând să *continue,* nu? Sau se întâmplase? Nu părea să se sărute, ceea ce, la drept vorbind, ar fi făcut dacă ar fi întâlnit un domn pe holurile întunecate din casa cuiva. Ce altă explicație posibilă putea exista? Făcu încă un pas pentru a se apropia, ținându-se cu o mână de perete. Ei *șopteau.* Erau șoapte de dragoste? Ar fi vrut să le audă.

Poate era una dintre noile slujnice. Beck angajase recent două de la lordul Hill, care plecase la țară jurând să nu se mai întoarcă niciodată la Londra până când aerul nu va fi curățat de fum și funingine. Beck spusese că nu-l mai văzuse niciodată întorcându-se după aceea.

— „Bârfe, (jafuri și săruturi focoase

Caroline se strecură mai aproape. Nu era noul mire. Bărbatul era prea înalt. Rămânea o singură posibilitate – unul dintre prietenii desfrânaţi ai lui Beck. Dar cu cine se întreţinea? Caroline se strecură şi mai aproape, atât de aproape încât aproape putea să întindă mâna şi să atingă marginea hainei bărbatului. Dar apoi fu brusc copleşită de un strănut violent, cu o asemenea viteză încât nu putu să-l împiedice. Acel strănut ca un clopot tras fu urmat de încă două. Până în clipa în care încetase să mai strănute femeia dispăruse, iar bărbatul se întorsese cu faţa spre ea, cu picioarele încordate ca şi cum s-ar fi pregătit de luptă.

Caroline îşi tamponă nasul cu batista şi se uită la bărbatul aflat pe holul slab luminat. Simţi un gol în stomac. Dumnezeule, *el* era. Ticălosul din Alucia.

-Dumneata, spuse ea dramatic.

- *Şi* dumneata.

El se relaxă şi se sprijini din nou de perete, cu braţele încrucişate la piept.

-Ca să vezi... iată-vâaici, Lady Caroline. Am avut impresia feri-citâ că sunteţi plecată în seara asta.

- Ei bine, v-aţi făcut iluzii. Strănută din nou. Sunteţi ca un vis foarte urât care mă urmăreşte peste tot. Unde vă e ibovnica? întrebă ea înălţându-şi gâtul ca să vadă.

-Nu-i ibovnică, zise el. E o prietenă.

- Ha! Oi fi eu bolnavă, domnule, spuse ea arătând cu degetul spre el, dar nu-s proastă.

- N-am zis niciodată ci sunteţi proastă. Am zis că sunteţi o pacoste.
Caroline tocmai se pregătea să-l admonesteze că se întreţinea cu
o slujnică, însă ultima lui remarcă o opri.
- Când aţi spus asta?
- O, nu ştiu. Dacă nu am spus-o cu voce tare, cu siguranţă am gândit-o, zâmbi el.
Era prima dată când îi zâmbea cu adevărat – chiar îi zâmbea... dacă nu cumva Beck era în spatele ei fără ca ea să ştie. Dar Caroline era destul de sigură că se aflau singuri pe acel hol, iar efectul acelui zâmbet o făcu să se simtă şi mai ameţită. în mod normal, ar fi profitat de acel zâmbet al lui pentru a-l fermeca.
- Având în vedere sursa, voi considera asta un compliment încântător.
El făcu un pas mai aproape, iar Caroline îşi aminti brusc de starea în care se afla – halatul, părul neîngrijit, ochii umflaţi şi nasul roşu. Fără îndoială, şi respiraţia ei mirosea atroce. îngrozită, se dădu înapoi, se îndepărtă de el şi se lovi de perete. în mod ciudat, nu simţise peretele din spatele ei. Nu *aşa* voia să arate când îl punea la punct pe bărbatul acesta. Cel mai bine era să fii îmbrăcată cum se cuvine când voiai să dezbraci un bărbat. Trebuia să ai părul ondulat, să porţi una dintre rochiile frumoase pe care le-ai făcut pentru călătoria în Alucia, împodobite până la ultimul centimetru. Cu toate acestea, prinţul se aplecă în faţă, mijind ochii la ea.
- Lady Caroline... arătaţi îngrozitor.
- Cum îndrăzniţi..., spuse ea slăbită.
-Aţi consultat un doctor?
îşi adună halatul în jurul ei.
- N-am nevoie de doctor.
- După mine, păreţi să aveţi nevoie disperată de unul.
N-ar fi deranjat-o să discute teoria ei despre posibilitatea de a-şi pierde definitiv capacitatea de a-şi folosi picioarele cu un medic calificat, dar avea să rezerve acest lucru pentru altă dată.

- Nu încercaţi să-mi distrageţi atenţia, domnule. Ce căutaţi în salonul ăsta?
- Hawke! strigă el deodată, surprinzând-o.
îşi puse mâna pe braţul ei ca şi cum ar fi vrut s-o liniştească. Ea se uită în jos la braţul lui.
- Ce naiba faci?
-Te datini. *Hawke!* strigă el din nou şi de data aceasta o prinse de cot.
-Poftim?
îşi ridică privirea spre el şi tresări la durerea orbitoare din spatele ochilor. Era înaltă, dar el era cu un cap mai mare ca ea şi de două ori mai lat. O depăşea în înălţime. Sau ea se micşora? Avea impresia că se micşorează. Probabil că se micşora pentru că acum el părea destul de îngrijorat.
Ea privi din nou în jos şi îşi dădu seama că el o mutase ca să stea sprijinită cu totul de perete. De fapt, nu se micşora, abia se mai ţinea pe picioare.
-Stai aşa, spuse el şi îşi trecu un braţ în jurul taliei ei.
-Ce se întâmplă?
Se simţea teribil de ameţită. Totul părea atât de instabil.
Auzi o uşă care se deschidea în spatele ei, apoi pasul cunoscut al fratelui său care se apropia pe hol, odată cu lumina sfeşnicului pe care-l aducea cu el.
- Ce e? întrebă el când ajunse la ei şi se uită în jos la Caroline. Făcu un pas înapoi şi scoase un sunet de uimire.
- Doamne, arăţi ca moartea.
- Ei bine, vă mulţumesc amândurora, dar n-am avut timp să mă îmbrac.
- Unde-i Martha? vru el să ştie. 0 cuprinse cu mâna şi împinse sfeşnicul spre prinţ. Hai înapoi în pat.
- Cred că ar trebui s-o vadă un doctor, zise prinţul şi ridică sfeşnicul pentru ca Beck să se aplece şi s-o poată examina. E puţin cam verde, nu-i aşa?
- Tulburător de verde. Martha? *Martha!* urlă Beck. îşi puse o mână pe obrazul ei. Doamne, arzi!
- Beck! Mă dor urechile, spuse Caroline făcând o grimasă. Totul o durea.

-Aveți nevoie de ajutor? întrebă prințul, iar Caroline nu era sigură cui se adresa.
- Nu, spuse ea chiar în momentul în care Beck refuza la rândul lui.
însă Beck adăugă grațios:
- Mulțumesc, mă descurc.
Se lăsă în jos și o ridică pe Caroline înainte ca ea să știe ce se întâmplă și înaintă pe hol.
- Mi-am scăpat batista, protestă Caroline. Și cum rămâne cu supa mea?
- Am angajat o mulțime de servitori pentru ca cineva să-ți aducă supă în momente ca ăsta, spuse Beck gâfâind. De ce n-ai chemat unul? De ce nu m-ai chemat pe mine?
- N-ai fi venit. Ai ieșit cu prietenii tăi. De ce ai adus *duzini* aici cu tine?
- Ce vrei să spui? Nu suntem decât patru la masă, zise Beck în timp ce începea să urce treptele.
- Dar de ce *el,* Beck? gemu ea și își lipi capul de umărul lui.
Beck făcu o pauză pe primul palier pentru a-și trage sufletul.
- Doamne, ești mai greu decât pari. De ce el, cine? întrebă printre gâfâieli.
- Ticălosul din Alucia.
Undeva, cineva tuși încet.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Caro. De ce nu mi-ai zis că ești atât de bolnavă?
- Nu sunt atât de bolnavă, spuse ea, simțind greutatea pleoapelor.
- Să o preiau eu?
Pleoapele lui Caroline se deschiseră. Avusese îndrăzneala să-i urmeze pe scări? Mai rău, o auzise plângându-se lui Beck în legătură cu el?
- Mă descurc, spuse Beck și își continuă marșul, făcând-o pe Caroline să se clatine în timp ce mergea.
- E o febră destul de mare, zise un alt bărbat.
Caroline recunoscu vocea ca fiind a lui Robert Ladley, conte de Montford. De parcă acest moment putea fi mai rău, acum erau trei dintre ei adunați acolo.
- *Beck,* imploră ea.

- Pe aici, spuse Beck.
După cum se auzea, erau urmaţi de o mică armată. Caroline îşi îngropă din nou faţa în umărul lui Beck, astfel încât să nu fie nevoită să se uite la Ticălosul din Alucia. Şi astfel el să nu-i simtă mirosul respiraţiei şi nici să vadă cât de uscate îi erau buzele. Era, fără îndoială, punctul culminant al umilinţei, mai ales că ea era atât de mândră de înfăţişarea ei.
Beck deschise uşa camerei şi se duse cu paşi mari spre patul ei pe care o aşeză, apoi trase cuvertura deasupra. Caroline nu îndrăznea să privească în jurul ei. Dar când o făcu, nu mai puţin de patru bărbaţi se uitau la ea cu diverse expresii de îngrijorare şi groază. Era mai rău decât credea.
- Mă duc să-l aduc pe doctorul Callaway, da? întrebă Montford.
- Cred că ar trebui, zise prinţul şi îşi lipi dosul palmei de obrazul lui Caroline fără să-i ceară permisiunea. Arde de febră.
- Ieşiţi cu toţii afară, ceru Beck. Nu vreau să vă infecteze pe toţi.
- Eu plec, se oferi Montford.
-Vin cu tine, spuse sir Charles Martin.
- Martha! Unde-ai fost? zise Beck ţâfnos în timp ce Martha îşi făcu apariţia. De ce n-am fost informat că e aşa de bolnavă?
- O, Doamne, zise Caroline şi se rostogoli pe o parte, departe de spectacol.
- N-am ştiut, milord, spuse Martha şi se aşeză pe marginea patului lui Caroline, netezindu-i părul. Dormea când am venit ultima oară la ea.
Caroline o luă pe Martha de mână şi o ţinu cu disperare.
- Fă-i să plece, şopti ea.
Martha se ridică şi zise:
- Daţi-mi voie s-o îngrijesc.
- Da, păi, ai grijă s-o faci, spuse Beck.
Caroline nu ştiu cum reuşi Martha, dar simţi că încăperea se goli de bărbaţii care murmurau.
0 clipă mai târziu, Martha reveni lângă ea.

-Aduc o compresă, zise cu o voce liniştitoare. Dispăru din nou.
Ochii lui Caroline se închiseră, însă simţi că nu era singură şi când îi deschise îl văzu pe Ticălosul din Alucia deasupra ei.
El duse o mână la obrazul ei şi făcu o grimasă.
- Nu te-am văzut niciodată atât de liniştită.
Caroline vru să-şi dea ochii peste cap, dar o dureau.
- Nu te-am văzut niciodată atât de treaz, mormăi ea.
El zâmbi din nou, ochii lui albaştri strălucind de încântare.
- Vă rog, Alteţă, daţi-mi voie să mă ocup de ea, spuse Martha de undeva de dincolo de pat.
Prinţul dispăru, iar Martha se aşeză uşor lângă Caroline şi îi puse o cârpă rece pe cap.
-Oare mor? întrebă Caroline cu voce slăbită. I-ai văzut pe toţi? Adunaţi de parcă se aşteptau să mă duc în orice clipă. Dacă o să mor, Martha, te rog să ai grijă să fiu îngropată în rochia galbenă cu rămurele verzi. Am muncit atât de mult la crenguţele alea verzi şi vreau ca toată lumea să arunce o ultimă privire la ele.
-Aveţi febră, atâta tot, Milady. în general, bărbaţii se alarmează nejustificat când se confruntă cu o boală şi cu problemele femeieşti. Nu luaţi în seamă ipocriziile lor.
-Mulţumesc, Martha, spuse ea oftând. Vrei să pui pe cineva să-mi aducă supă? mormăi ea, dar se simţi căzând în gaura unui somn profund.
- Da, domnişoară, spuse Martha de undeva mult deasupra ei.
Greutatea de pe patul ei dispăru, iar Caroline o auzi pe Martha
intrând încet în încăperea cu haine. îşi adună suficiente forţe pentru a se ridica şi a se uita în cealaltă parte a camerei, la oglinda de pe măsuţa de toaletă.
- O, *Doamne*, şopti şi se lăsă pe spate pe perne.
Dintre toate zilele, prinţul apăruse tocmai în asta.
Caroline îşi băgă o pernă sub cap şi aluneca din nou când uşa se deschise violent şi Beck îşi făcu apariţia lângă patul ei. Se încruntă spre ea.
- M-ai îngrijorat teribil, spuse el acuzator.

-Acum eşti prieten cu el? Aţi devenit *rapid* prieteni? întrebă ea. Tu şi Leopold.

- încă mai baţi câmpii cu asta? Cred că delirezi. în primul rând, pentru tine el este *Alteţa Sa Regală.* Şi ce contează dacă e prietenul meu?

- E îngrozitor, scânci ea.

Cel mai rău lucru era că fratele ei nu avea să înţeleagă niciodată cât de lipsit de loialitate se dovedea faţă de ea împrietenindu-se cu acel bărbat.

Beck se aşează pe marginea patului şi îi mângâie cu asprime capul umed.

- Doctorul Calloway a fost chemat, spuse el încet. Vezi tu. Caro, nu trebuie să mă sperii aşa. Chiar trebuie să te faci bine. Am trecut deja prin asta, pe vas.

Lui Caroline nu-i păsa dacă se făcea bine acum, după ce acei gentlemeni o văzuseră într-o asemenea stare de degradare.

Martha apăru cu un lighean şi o cârpă, iar Beck se ridică pentru ca Martha să se aşeze în locul lui.

- *Chiar* trebuie să te străduieşti să te faci bine, Caro, adăugă el nesigur.

Cu spatele la Beck, Martha îşi dădu ochii peste cap.

Beck se aplecă peste Martha, puse mâna pe piciorul lui Caroline şi o strânse uşor.

- Casa ar ii destul de goală fără tine.

- N-o să mor, Beck. Cum aş putea? Ai fi complet pierdut fără mine, spuse ea în timp ce ochii i se închideau. Acum, vrei să-i trimiţi pe toţi la plimbare? Şi mă refer la toţi. N-aş vrea să-l mai văd pe *el.*

- Delirează, zise Beck, cu vocea scăzută. Nu ştie ce spune.

O, Caroline ştia foarte bine ce spunea, dar nu avea puterea să explice.

CapitoCuC9

Venerabilul Lord Russell, noul nostru prim-ministru, a găzduit o serată pentru a sărbători victoria partidului său. Adunarea i-a inclus pe lorzii Hill, Eversley şi Wellington, ca şi pe Alteţa Sa Regală prinţul Leopold. S-a remarcat absenţa de la sărbătoare a lui Lady Russell, care nu a fost văzută prea mult de la întoarcerea ei din Alucia. Se zvoneşte că petrecerea în cinstea noului prim-ministru a continuat până la apariţia zorilor zilei următoare, când mai mulţi oaspeţi au fost văzuţi plecând de la conac, poate cu excepţia notabilă a unui prinţ, despre care se spune că a dispărut după miezul nopţii. Potrivit speculaţiilor, acesta n-ar fi fost singur când a plecat.

Lady Caroline Hawke, o invitată prezentă adesea la adunări ca aceasta, nu a fost de faţă, întrucât se recuperează în urma unei afecţiuni cauzate de marea agitată şi de aerul de proastă calitate al Londrei.

Doamnelor, un amestec dintr-o parte arsenic la două părţi de miere va calma durerile de gât şi febra.

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Leo aruncă deoparte *Gazeta Honeycutt*, iar un lacheu al hotelului făcu un pas înainte pentru a o ridica de pe masă. Acesta abia de îl observă, servitorii de la Hotelul Clarendon fiind pregătiţi să fie aproape invizibili.

Leo ocupase jumătate de etaj la hotelul de pe strada Bond, care se remarca prin serviciile oferite aristocraţilor şi demnitarilor. Tatăl său ar fi vrut ca cel de-al doilea fiu să locuiască într-o casă. de preferinţă alături de un aliat a lucian, dar Leo dădea întâietate hotelului. Se afla în centrul Londrei şi era suficient loc pentru personalul său, care le includea pe gărzile palatului, Kadro şi Artur, valetul Freddar, care avea şi rol de om de serviciu în suita privată de camere a lui Leo. şi secretarul privat, Josef Pistol. Josef era cel care stătea cu

urechile ciulite prin oraș și care ii adusese *Gazeta Honeycutt* în această dimineață.

Josef stătea acum cu Leo în bibliotecă, așezați în fotolii îmbrăcate în piele luxoasă, îndesate până la refuz. Li se servise ceaiul, iar Josef lua rapid și eficient notițe despre săptămâna care urma în jurnalul său legat în piele, în timp ce Leo bătea darabana cu degetele pe brațul scaunului, cu gândurile la bârfa din gazetă. Știrea era cu cel puțin o săptămână mai veche, totuși îl enerva încă pe Leo.

- Îl chemați astăzi pe Lord Hawke, Alteță? întrebă Josef în timp ce scria o notiță.

Leo se întreba ce altceva mai scria Josef în acel jurnal pentru că mereu nota ceva pe pagină.

- Da, în curând. Cine mă urmărește atât de atent, bănuiești? întrebă el făcând un gest în direcția în care aruncase gazeta.

-Toată Londra, spuse Josef pe un ton afabil, ca și cum trebuia să-i reamintească lui Leo asta de mai multe ori.

Evident, Leo știa că venirea și plecarea lui erau consemnate și relatate în ziarele de dimineață. Era un prinț și, prin urmare, foarte râvnit pe piața mariajelor. Nu doar într-o singură țară. Nu fu surprins de faptul că se știa că fusese oaspete în casa lordului Russell. Dar ceea ce nu se aștepta era ca cineva, în afară de Russell însuși, să știe cum se strecurase afară în seara aceea. își luase atât de multe măsuri de precauție, întrebându-l pe majordom dacă putea folosi o ușă de serviciu. Evident, nu se pricepea prea bine să se furișeze.

De fapt, Leo constata că singurul lucru la care era acceptabil de priceput era acela de a se distra. Dar când venea vorba de chestiuni serioase, era total inept. Cu alte cuvinte, cea mai mare teamă a sa fusese confirmată – era mai degrabă inutil. Acest lucru îi fusese dovedit în ultimele două săptămâni, când, într-un efort de a se edifica singur în legătură cu ceea ce-i spusese Lysander, gafase la fiecare pas.

- Trăsura va sosi la două și jumătate, Alteță, spuse Josef și închise caietul. Să trimit pe cineva să aducă flori?

-Flori? întrebă Leo. Se gândea la bârfa despre noaptea din casa lui Russell.
- Pentru Lady Caroline.
-O... Je, desigur.
Hawke plecase doar rar de acasă în timpul bolii surorii sale. Leo trecuse pe acolo în fiecare zi, nu doar pentru că îl considera pe Hawke prieten, ci şi pentru că avea nevoie disperată să vorbească încă o dată cu noua slujnică a lui Hawke, ceea ce, după cum constatase, era mult mai uşor de spus decât de făcut.
Il înfuria că era atât de inept încât nici măcar nu putea să aranjeze o întâlnire cu o slujnică. Făcuse trei încercări de a o găsi şi, exact când crezuse că reuşise, Lady Caroline dăduse peste ei, dă- tinându-se dintr-o parte în alta, cu o înfăţişare fantomatică. Totul în aspectul ei părea gri... cu excepţia ochilor verzi remarcabili, mai incandescenţi ca nidodată.
Din noaptea în care ea îi zădărnicise planurile, Leo încercase în zadar să stea de vorbă cu slujnica lui Hawke, dar în duda faptului că Lady Caroline zăcea imobilizată la pat, făcea acest lucru imposibil. De fiecare dată când trecea pe la casa de pe strada Upper Brook, se simţea obligat să stea cu Hawke, care se agita ca o femeie bătrână în legătură cu sora sa, cu toate că doctorul îi spusese că ea ar trebui să-şi revină complet. Chiar şi aşa, Leo nu reuşise să iasă din acel birou. Fiecare scuză pe care o invoca – să aducă apă pentru Hawke, de exemplu – îl determina pe Hawke să dea din mână şi să tragă de clopoţel. Sau când Leo insistase că avea nevoie de o oală de noapte, Hawke indicase spre una aflată în colţ.
Leo era în permanenţă zădărnicit de lipsa de imaginaţie şi de atenţia lui Hawke la detalii. De unde să ştie ce să facă? Tot ce ştia era că femeia pe care o căutase fără tragere de inimă fusese cândva slujnică în casa lordului Hill. Asta şi numele ei – Ann Marble – erau tot ce-şi aducea aminte din ceea ce-i spusese Lysander în grădina palatului.
Doar că ea nu era angajată de Hill. Printr-o întorsătură de situaţie, ea se mutase cu slujba în casa lordului Hawke, dintre toate locurile.

Desigur, Leo nu ştia acest lucru când se spetise atât ca să obţină o invitaţie la casa lordului Hill. îl cunoştea doar în treacăt pe bărbat, îl întâlnise o dată sau două ori la clubul pentru gentlemeni pe care îl frecventa şi, din când în când, la cine oficiale. Nu purtase niciodată o conversaţie adecvată cu el, pe care să şi-o poată aminti. Fusese nevoie de ceva gândire din partea lui Leo, dar în cele din urmă îi venise o idee de a pune la cale o invitaţie la casa acelui bărbat. Se crezuse destul de isteţ.

-Alteţă? îl îndemnă Josef.

- Da, flori, spuse Leo, revenind brusc în prezent. Ceva colorat şi vesel. Dumnezeu ştia că familia Hawke avea nevoie de aşa ceva. Şi nişte whisky pentru Hawke. Deşi cred că poate ar fi momentul să lase sticla jos. Petrecuse mai mult de câteva ore în compania lui Hawke, care îşi amorţea temerile cu whisky.

Josef se înclină ţeapăn.

-îmi permiteţi să plec?

Leo oftă.

- Dacă nu ai de gând să te angajezi într-o mică flecăreală cu mine, atunci vezi-ţi de treburile tale, spuse el făcându-i cu mâna să plece.

Josef ieşi. Nu fusese niciodată dispus să flecărească.

Leo mai avea o oră până la sosirea trăsurii care-l lua şi-l ducea la casa lui Hawke, iar de data aceasta, din câte se părea, avea să fie încărcat de daruri.

Alte pretexte false.

La fel procedase şi când se dusese acasă la Hill – cu pretexte false. O, dar ce se mai chinuise să găsească ceva pentru a primi invitaţia lui Hill. Apoi, în mod miraculos, îşi amintise că luase parte la o vânătoare într-o toamnă ploioasă în Sussex. Hill fusese şi el acolo, nu? Da, hotărâse Leo, fusese, pentru că locuinţa familiei lui era în apropiere. Leo era sigur că Hill fusese prezent când grupul lor de vânătoare se oprise la ruinele castelului Herstmonceux pentru a-şi odihni caii. Hill fusese acolo.

Dar cum putea să se folosească de această amintire pentru a se apropia de Hill? Leo se gândise la numeroasele moduri în

care oamenii conspiraseră pentru a face cunoştinţă cu el de-a lungul anilor. Cine-ar fi ştiut că avea să fie o lecţie în asta? Însă fusese, iar când stătuse într-o zi la masă cu lordul Hill la clubul pentru gentlemeni, îl întrebase dacă îşi amintea de castelul abandonat pe lângă care trecuseră în timpul vânătorii, cu câţiva ani în urmă.
- Sigur că-mi amintesc, spusese Hill.
- Este de vânzare? întrebase Leo.
Hill îl privise confuz.
- De vânzare? Mormanul ăla de moloz?
- încă are ziduri, îi amintise Leo. Am de gând să-l restaurez.
- Să-l restauraţi! răsese Hill. Restaurarea lui ar costa averea unui rege.
Leo ridicase din umeri.
- E un fel de hobby. Puteţi să mi-l arătaţi din nou?
Hill rânjise.
- Ei bine, Alteţă, presupun că dumneavoastră, dintre toţi oamenii, aveţi averea unui rege. Luaţi aminte... o să vă cheltuiţi fiecare bănuţ. Lemnul este cu siguranţă putrezit, iar piatra se prăbuşeşte de la umezeală. Da, veniţi în vizită în Sussex. Proprietarii sunt vecinii mei de la est. Dacă doriţi, o să vorbesc cu ei şi o să aflu dacă sunt dispuşi să vândă.
- V-aş fi îndatorat, spusese Leo.
O zi mai târziu, sosise invitaţia în Sussex, iar Leo fusese foarte mulţumit de sine. Poate că era mai deştept decât crezuse. Când intrase în casa lordului Hill din Sussex, o făcuse cu multă încrede în propria persoană, pe care o purta cu el în pieptul umflat, până în clipa în care îl întrebase pe un lacheu dacă domnişoara Ann Marble putea fi chemată la plecare.
- Domnişoara Marble nu mai este angajată aici, Alteţă. A primit un post la lordul Russell.
Asta zdrobise zâmbetul lui Leo. Nu *aşa* trebuia să se întâmple. Îşi croise drum în casa lui Hill, iar ea *trebuia* să fie acolo, la naiba! Leo nu se gândise nici măcar o dată la posibilitatea ca ea să nu fie acolo unde spusese Lysander.
- O... Păi, atunci, rostise el prostește.
- Să trimit un mesaj?...

- Nu. Nu-i nevoie, chiar deloc. Mulțumesc. Leo se forțase să zâmbească și apoi se îndepărtase de lacheu.

O insultă în plus la această lovitură, Leo constată că nu avea un motiv foarte întemeiat să-și piardă interesul pentru castel, acum, că Lord Hill făcuse eforturi considerabile pentru a analiza problema pentru el. Plecase în acea după-amiază cu sentimentul neliniștitor că tocmai își cumpărase o ruină.

Ar fi trebuit să se oprească atunci, să recunoască pe față că nu era potrivit pentru această dilemă. Nu se putea mișca prin Londra neobservat.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre gazeta ofensatoare pe care lacheul o aşezase pe masă laolaltă cu celelalte ziare de dimineaţă.

Din nefericire, nu se putea opri, conștiința lui sângeroasă, care se hotărâse brusc să-și facă apariția, nepermițându-i asta.

Cele cinci nume din buzunar nu-i permiteau asta. Mica lui listă murdară cu cinci nume pe care nu le putea uita: *Nina, Isidora, Eowyn, Jacleen, Rasa.*

Erau numele femeilor din Wesloria care fuseseră vândute ca sclave. Sau mai rău. Leo încerca să nu se gândească la ce era mai rău.

Asta era ceea ce Lysander dorise cu atâta disperare să-i spună în grădinile palatului. Să-i explice lui Leo că bărbaţi puternici şi bogaţi acţionează împreună pentru a cumpăra tinere din familii sărace şi a le vinde altor bărbaţi puternici, cu influenţă în politica externă şi comercială. Făceau troc cu fiinţe umane vii pentru favoruri politice.

Când Lysander îi spusese, Leo fusese atât de alarmat încât nu dorise să audă aşa ceva.

- De ce-mi spuneţi mie? îl întrebase pe Lysander, disperat să nu audă. Eu nu vă pot ajuta.

Zâmbetul constant al lui Lysander era straniu.

- Dimpotrivă, Alteţă, s-ar putea să fiţi singura persoană care mă poate ajuta.

Dar Leo scutura din cap înainte ca Lysander să termine de vorbit.

- O să vă fac legătura cu oricine trebuie să vorbiţi pentru a pune capăt acestei practici, domnule, dar nu vă pot ajuta. Plec în Anglia mâine.

Leo îşi amintea cum se plimba dintr-o parte în alta în grădină, dorindu-şi cu disperare să se afle deja pe o navă, departe de astfel de poveşti triste, departe de ceremonii, departe de poziţia lui de prinţ în ţara sa.

Dar Lysander nu-l lăsase să scape aşa de uşor.

- Unul dintre bărbaţii implicaţi este un lord alucian care a făcut avere dezvoltând o turnătorie aici, în Alucia. Poate aţi văzut coşurile, chiar lângă Helenamar. Probabil îl cunoaşteţi pe acel gentleman, Alteţă, pentru că l-a însoţit pe fratele dumneavoastră în Anglia ca să-l consilieze în legătură cu acordul comercial. Lordul Vinters?

Leo rămase pe loc. Marcellus Vinters era un consilier de încredere al tatălui său.

-Are legături puternice cu Anglia şi a aranjat să introducă progrese britanice în afacerea sa. El este misitul, ca să zic aşa.
- Misitul, repetase Leo, fără să înţeleagă.
- Weslorienii vor o parte din aceste progrese. Aranjamentul e un simplu schimb de mărfuri... Weslorianul oferă fetele. Lordul Vinters !<■ «1,1 la schimb pentru progrese şi condiţii comerciale favorabile jirul ru weslorieni.
Asta însemna, deci, că Vinters lucra împotriva intereselor Aluciei. I'nsese mai mult decât putea Leo să absoarbă, însă Lysander spu- si'sc apoi ceva care schimbase totul.
- Misitul din Wesloria e ducele de Brondeny.
Leo simţise un gol în stomac la pomenirea numelui tatălui lui I ..idy Eulalie. Era imposibil. Afacerile acestuia trebuie că fuseseră .malizate cu atenţie de alucieni. Ei n-ar fi riscat un asemenea scandal dacă Leo se căsătorea cu fiica sa. Ceea ce însemna că tatăl lui nu ştia despre această schemă?
- E imposibil. Vinters e un confident apropiat al tatălui meu. El n-ar negocia schimburi pentru Wesloria. El nu ar face comerţ cu sclavi.
- Ştiţi la fel de bine ca şi mine că industrializarea depinde de fier, îi spusese Lysander pe un ton calm. A industrializa înseamnă a supravieţui, a fi puternic. Wesloria trebuie să se industrializeze, iar ei sunt dispuşi să plătească preţul.
- Şi Vinters? El ce câştigă?
Lysander ridică din umeri.
- Favoruri, poate? Sunt mulţi cei care cred că Wesloria nu va fi niciodată atât de puternică precum Alucia fără un Oberon[l] pe tron şi mulţi care cred că un Oberon pe tron va însemna sfârşitul pentru Alucia. Poate că Vinters joacă la noroc. Îşi înclinase capul într-o parte şi îl studiase pe Leo pentru un moment. Ştiţi cum merg lucrurile astea.
- Nu, nu ştiu, protestase Leo. Nu ştiu nimic. Eu nu sunt fratele meu, sir. Eu sunt rezerva. Asta, bănuia el, sărea în ochi.

---

l Personaj din piesa lui William Shakespeare *Visul unei nopţi de vară,* rege consort al Titaniei, regina zânelor (n.red.)

însă Lysander îl privise fix cu ochii lui aurii, iar Leo avusese impresia că acesta putea să vadă până în străfundul sufletului său.

- Nu puteţi să-mi daţi această veste aici, adăugă rapid Leo.

Poate nu era la curent cu aceste practici, dar ştia ce zarvă ar provoca dacă cineva apropiat tatălui său ar auzi aşa ceva. De fapt, Leo nu era sigur că tatăl său îl va crede pe el şi nu pe Vinters.

Dar Lysander continuase, menţionând-o pe slujnica Ann Marble. Leo îl oprise, îi ceruse să se întâlnească mai târziu la casa lui Jean Franck. Puteau fi auziţi chiar de rege, pentru numele lui Dumnezeu.

în acea după-amiază, Leo nu dorise altceva decât să dea uitării toate lucrurile îngrozitoare pe care i le adusese la cunoştinţă Lysander. în acelaşi timp însă, se simţea obligat să afle mai multe. Dacă aşa ceva se întâmpla cu adevărat, simţea o dorinţă înnăscută de a-i zdrobi pe acei oameni. Chiar dacă unul dintre ei se dovedea a fi viitorul lui socru. *Mai ales* dacă era aşa.

Dar Lysander nu-şi făcuse apariţia acasă la casa prietenul său, din moment ce fusese prins chiar în acea după-amiază, în grădinile palatului. Leo se gândise că poate vor veni totuşi cei doi acoliţi ai săi.

Nu venise nimeni.

Leo nu mai auzise nimic până când era gata de plecare pentru a se îmbarca pe vasul lui. în timp ce aştepta ca lacheul să-i încarce cuferele în trăsură, auzi vorbind doi bărbaţi din guvern. Spuneau că Lysander fusese trimis în Wesloria ca să dea socoteală acolo pentru presupuse fărădelegi.

- Da, lasă să-l aibă weslorienii acolo la ei, spusese unul dintre bărbaţi în spatele lui. O să-l rezolve repede. Leo înghiţise un nod din gât. Atunci, se gândise el, acesta era sfârşitul. Ce putea face fără Lysander care să-l sfătuiască?

Dar *nu* acesta fusese sfârşitul.

Când vasul ajunsese la Londra, în mijlocul zilei, docurile erau pline. Echipajul navei era dornic să îşi îndeplinească sarcinile şi să-şi petreacă timpul pe ţărm. în timp ce Leo se uita la

bărbații care mutau lăzi și cufere și Dumnezeu știa mai ce, un marinar se izbise brusc de el, atingându-i mâna. Surprins, Leo se întorsese și văzuse că marinarul îi strecura o hârtie în mână.

- Ce-i asta? întrebase Leo.

- De la Lysander, spusese marinarul. O găsiți pe una, le găsiți pe toate. Aduceți-le acasă și lăsați praful să se aștearnă acolo unde poate.

-Pardon?

Leo ridicase privirea, confuz, însă bărbatul dispăruse în mulțimea muncitorilor. Apoi desfăcuse pagina. Pe ea erau trecute cinci nume de femei. Acele nume – și chipurile pe care și le imagina că le însoțeau – erau motivul pentru care nu se putea opri, în ciuda gafelor, din încercările de a vorbi cuAnnMarble. Ea trebuia să știe ceva.

Primul lui instinct fusese să-i trimită lui Bas acele nume, cu un bilet în care să explice puținele lucruri pe care le știa. Dar renunțase repede la această idee. Bas era în luna de miere. Mai mult decât atât, Bas purtase toată viața pe umerii săi o mare responsabilitate. El se străduise să îmbunătățească lucrurile în Alucia, în timp ce Leo se străduise să evite orice responsabilitate. Bas își câștigase reputația de om inteligent și capabil, iar Leo își câștigase reputația de prinț desfrânat și risipitor. Iar asta... această afacere oribilă se întâmpla în Anglia, chiar sub nasul lui.

Poate că, după ce trăise cu atâtea grații și privilegii, era timpul să facă ceva pentru altcineva.

Însă nu era tocmai versat în mersul lumii. Exista și existase întotdeauna cineva în apropiere care să facă tot ceea ce avea el nevoie. Cum putea încerca măcar să le găsească pe aceste femei era un mister pentru el. Și dacă le găsea? Ce se întâmpla atunci? Trebuia să le ceară să urce în trăsura lui și să le ducă... unde? Aici? La hotelul lui?

Nu era un erou. Dacă își permitea să se gândească prea mult la asta, Leo s-ar fi putut îneca într-o mare de îndoială. Totuși, la un moment dat, îi trecuse prin minte că Lysander avea dreptate – *era* singurul calificat pentru a face ceva în acest sens, tocmai pentru că era un prinț inutil. Titlul său îi oferea

intrarea în aproape orice casă din Londra. Titlul său atrăgea atenţia femeilor şi îi oferise numeroase ocazii de a-şi exersa farmecele. Dacă era un bărbat care putea intra în acele case în care erau ţinute aceste femei, el era acela. Dacă era un bărbat care le putea convinge pe aceste femei să plece cu el, să facă un pas în faţă, să vorbească, acela nu era uriaşul Lysander. El era.

Tot ce trebuia să facă era s-o găsească pe Ann Marble. Nu de asta îi spusese Lysander de ea? Leo îşi dorea să-şi amintească exact ce-i spusese acesta, însă trebuia să creadă că, dacă o găsea pe Ann Marble, le putea găsi pe aceste femei. *O găsi ţi pe una, le găsiţi pe toate*.

Din nefericire, după vizita lui acasă la lordul Hill, descoperise că nici Ann Marble nu mai era angajata lordului Russell. Nu. Acum curăţa camere în casa lordului Beckett Hawke.

Ce mică era lumea.

O ploaie uşoară începuse să cadă când Leo ajunsese la vila de pe strada Upper Brook unde Hawke şi sora lui locuiau în cea mai mare parte a anului. Hawke spusese odată că în lunile insuportabile din timpul verii se mutau la o reşedinţă de familie din Cotswolds. Leo se îndreptă spre uşă flancat de Kadro şi de Artur. Kadro ajunse înaintea lui şi bătu la uşă. Câteva clipe trecută înainte ca uşa să se deschidă şi Hawke să-şi facă apariţia în prag. Era încă în halat. Umbre întunecate îi scoteau în evidenţă ochii verzi, iar părul blond-închis îi era ciufulit. Primul instinct al lui Leo fu să creadă că Lady Caroline murise.

Apoi Hawke rânji şi spuse pe un ton jovial:

-Alteţă! Ai ajuns exact la timp. Febra a cedat azi-noapte.

-Asta chiar e o veste bună, prietene.

Hawke îşi puse mâinile pe umerii lui Leo şi îl trase înăuntru.

- Haide, haideţi cu toţii. Nu-i nevoie să-l păziţi aici, nu-i aşa, băieţi? O să bem bere. Nu! Şi mai bine, o să bem gin. Un toast pentru sănătatea surorii mele. Garrett! Unde eşti, Garrett? strigă el chemă ndu-şi majordomul.

Kadro şi Artur nu se clintiră din postul lor din dreptul uşii. Hawke nu păru să bage de seamă. Ii dădu drumul lui Leo şi

se duse în salon, desculţ, cu halatul de mătase fluturând în urma lui.
- Garrett, vino aici!
Leo aruncă o privire înapoi spre gărzile sale cărora le făcu semn cu bărbia să aştepte afară, apoi îl urmă pe Hawke în birou. Locul acela era dezastruos de dezordonat. Mai multe cărţi fuseseră aruncate pe canapea, iar altele, odată aşezate în teanc lângă şemineu, se răsturnaseră. Ziare de dimineaţă erau puse unul peste altul pe masă. Mai era un teanc de ceva ce aducea cu îmbrăcăminte, dar nu-şi dădea seama sigur. Pe birou, vase rămase de la o masă luată cu ceva vreme în urmă. Părea că Beckett Hawke trăia în acea încăpere.
Garrett intră şi făcu o plecăciune, apoi se oferi să ia florile şi whiskyul de la Leo.
- Ce veste bună că sora ta şi-a revenit, spuse Leo.
- încă se trezeşte şi adoarme şi iar se trezeşte. E de aşteptat. N-a mâncat mai nimic, spuse Hawke. Se îndreptă spre bufet făcân- du-i semn lui Garrett să se dea la o parte, acesta abia reuşind să jongleze cu florile şi whiskyul. Hawke destupă o sticlă şi turnă gin în două pahare.
-A spus ceva? întrebă Leo.
Hawke aruncă o privire spre Leo şi zâmbi.
- O, da. M-a acuzat că i am provocat febră stând atât de aproape de ea şi m-a dat afară din cameră. Râse. E un semn foarte bun. Dacă e nervoasă pe mine, e din nou în apele ei. Nu-i aşa, Garrett?
- Da, milord.
- Şi doctorul? Ce a zis despre sănătatea ei?
- Doctorul, doctorul, zise Hawke clătinând din cap. Repetă acelaşi lucru pe care l-a spus tot timpul. Îşi pune cornul pe pieptul ei şi spune că are o bătaie sigură ca a unui toboşar, că nu există nici un motiv de teamă.
îşi spuse părerea despre doctor făcând un semn de dispreţ din încheietură.
- A fost la un pas de moarte, îţi spun. Dacă n-am fi deschis ferestrele ca să-i curăţăm încăperea de aer stricat, iar

doamna Green nu i-ar fi făcut o cataplasmă pentru picioare ca să-i scoată febra, cu siguranţă ar fi murit.
-Atunci, harul lui Dumnezeu îţi zâmbeşte azi, prietene, pentru că n-a făcut-o, ii aminti Leo.
- Nu, n-a făcut-o, fu de acord Hawke, care făcu o pauză pentru a reflecta la asta. Dădu din cap şi se uită la Leo. M-ai convins.
- În legătură cu ce?
- M-ai convins că i-a revenit sănătatea.
- Da? întrebă Leo, confuz.
- Mă duc la club! Mă aştepţi, nu-i aşa, cât timp mă aranjez puţin? Insist să mă însoţeşti şi să-mi spui ce-ai mai făcut. Ridică paharul şi dădu pe gât ginul. Am o bănuială că ai fost un băiat obraznic, Alteţă.
Leo zâmbi vag.
-Aş fi onorat dacă mi-ai spune Leo când vrei să mă admonestezi.
Hawke râse.
-Atunci trebuie să-mi spui Beck. Nu Beckett... aduce prea mult cu *buchet*, nu? Garrett, pune să fie adusă apă caldă în camerele mele. Şi fă ceva cu alea, zise el arătând spre cel mai excelent whisky şi flori. Lui Caro o să-i placă florile, care o să-i înveselească încăperea. O, da, şi ai grijă ca Alteţa Sa Regală să se simtă confortabil până mă întorc.
-Da, milord.
- Simte-te confortabil, Alteţă, spuse Hawke – sau Beck – în timp ce ieşi din cameră prin spatele lui Garrett.
Leo nu ştia cum putea să se simtă confortabil într-o cameră atât de haotică precum aceea. Şi, de fapt, tot ce voia Leo era să iasă pe furiş de acolo şi s-o găsească pe domnişoara Marble. Avea sentimentul că, odată ce Lady Caroline va fi pe deplin recuperată, accesul lui în această casă şi la servitori urma să fie brusc restricţionat.
Se apropie de uşă, ca să poată vedea pe hol. Stătea în faţa unui tablou cu o vânătoare de vulpi. Călăreţul, aflat pe un armăsar negru, aplecat peste gâtul calului, era Beckett Hawke. În depărtare era o casă impunătoare despre care Leo presupunea că era locuinţa lor de la ţară. Se uita la câinii

care alergau alături de versiunea idealizată a lui Beck, când îl auzi pe majordom pe hol, chiar lângă uşă.
-Susan? Susan!
Leo se aplecă uşor în faţă, ascultând.
- Ce-ai acolo?
- Lenjerie de pat, domnule Garrett. I-am schimbat lenjeria de pat.
- Cheam-o pe Ann. Zi-i să ducă florile astea lui Lady Caroline, cu complimente din partea Alteţei Sale Regale prinţul Leopold.
Leo făcu o grimasă. Lady Caroline avea să înţeleagă din asta mai mult decât era necesar.
- îmi cer scuze, domnule Garrett, dar Ann s-a dus să-i ducă supa.
Leo ciuli urechile.
-Atunci ia-le şi du-le tu, spuse Garrett. Trebuie să mă ocup de Domnia Sa.
Se auzi multă mişcare, un foşnet de ţesătură, un mic sunet de exasperare. Apoi Leo auzi pasul hotărât al lui Garrett indepărtându-se. îi veni brusc o idee şi sări spre uşă înainte ca Susan să apuce să plece.
Scoase capul după tocul uşii şi o văzu pe slujnică stând acolo unde o lăsase Garrett, cu un teanc de lenjerie de pat pe un braţ şi florile lui în cealaltă mână. Când îl văzu, ea făcu ochii mari şi aruncă o privire speriată pe coridor. Arăta de parcă mai avea puţin şi o lua la fugă.
- Pot să vă fiu de ajutor? zise adresându-i cel mai fermecător zâmbet al lui.
Servitoarea clipi.
- Eu, ăăă... pot... asta nu e..., se bâlbâi ea.
Leo ieşi afară din salon.
-Susan... dă-mi voie să fiu de folos, spuse el cu glas lin.

CapitoCuClO

O fidelă patroană a operei a început să călărească recent pe Rotten Row, la ceas de seară. Se spune că nu lipsește de la nici o întâlnire, întrucât darul soțului ei, constând în lecții adecvate de călărie, vine însoțit de serviciile unui instructor care nu este doar un călăreț competent, ci are și ochii de culoarea cerului de vară. Doamna noastră preferă vara oricăror altor anotimpuri.
Noua tendință în achiziționarea de proprietăți, inițiată de un vizitator regal pe ținuturile noastre, este de a găsi ruine abandonate pentru a le renova în scopuri ce sfidează imaginația autorei.
Doamnelor, niciodată nu este prea devreme să introduceți obediența în viața copiilor voștri. Specialiștii sfătuiesc că atunci când ei încep să exprime ceea ce doresc, fie prin cuvinte, fie prin gesturi, obediența ar trebui să fie prima lecție predată.

- Gazeta Honeycutt de modă
și viață gospodărească
dedicată doamnelor

Caroline se simțea de parcă ar fi trăit undeva într-o peșteră, undeva departe de lume și de Londra, iar asta o făcea să se simtă foarte obosită și supărată.

-O să trăiesc, Martha? întreba ea. Te rog, spune-mi adevărul. Nu vreau speranțe deșarte.

-0 să trăiți o viață lungă și fericită, Lady Caroline, zise Martha pe un ton liniștitor și o rostogoli pe o parte.

Împreună cu o altă slujnică, Martha așeza lenjerie proaspătă pe pat, ceea ce necesita rostogolirea ei înainte și înapoi.

- Nu se poate să aștepte? se plânse Caroline.

-Nu, Milady, nu se poate, spuse Martha cu fermitate și folosi o altă compresă rece pentru a-i șterge fața.

Caroline îi dădu mâna la o parte. Se simțea murdară și lipicioasă, iar când își duse mâna la păr simți că mai avea puțin și-i dădeau lacrimile. Era o încâlceală îngrozitoare. Se

gândi că va avea nevoie de săptămâni întregi pentru a reveni la vechea ei imagine glorioasă, în cele din urmă, zarva din jur se estompă, iar Caroline închise din nou ochii, ignorând şoaptele în timp ce servitoarele se grăbeau în jurul ei. Auzi pe cineva spunând ceva despre supă şi spuse:

- *Da, supă, vă rog.*

Se auzi zgomotul unei uşi care se deschise şi se închise şi apoi, din fericire, nimic. Dar, în timp ce zăcea acolo, deveni conştientă de un miros atât de dulce încât trebui să deschidă ochii ca să vadă ce era. De fapt, doar un ochi pentru că avea faţa lipită de pernă. I se păru că vede silueta unui bărbat stând lângă patul ei. Trebuia să fie o halucinaţie. Sau forma de sârmă pentru rochie, modelată după silueta ei, pe care o ţinea la ea în cameră. Când se îmbolnăvise lucra la cea mai recentă creaţie vestimentară.

Ridică capul ca să poată profita de ambii ochi. Nu era forma de sârmă pentru rochie, şi nici o halucinaţie ori o apariţie. Nu, era foarte clar Ticălosul din Alucia, care îi zâmbea şi ţinea în mâini vaza bunicii ei, plină de flori galbene, parfumate.

- Deranjez? întrebă el pe un ton plăcut, ca şi când s-ar fi aflat la un eveniment social de după-amiază, sau abia ce ieşiseră din biserică, de la slujbă şi se plimbau pe o potecă.

Ce naiba făcea în camera ei? Şi de ce avea flori? Reuşi să se ridice într-un cot ca să se uite la el.

- V-aţi... v-aţi mutat aici? întrebă ea nesigură.

Îl credea în stare de orice pe Beck.

El râse.

- Nu, dar sunt foarte aproape. Am luat camere la Clarendon.

Caroline se lăsă să cadă şi se rostogoli, cu faţa în jos pe pernă.

- E incredibil, spuse ea în dreptul cuverturii moi, apoi se rostogoli pe spate. Aţi fost aici în tot acest timp?

- în tot acest timp?

- Două zile, cât am fost bolnavă.

- Nu. Dar am trecut periodic să văd ce face fratele dumneavoastră. S-a frământat foarte mult făcându-şi griji

pentru dumneavoastră. Totuşi, n-au trecut două zile... cred că am intrat în a patra zi de veghe. însă continuaţi să sfidaţi soarta.
Ceva nu avea sens.
-Ziua a *patra?* repetă ea. Este imposibil.
întoarse capul să se uite la fereastră. Lumina cenuşie pătrundea prin golul dintre draperii. *Era* oare posibil? Chiar fusese bolnavă atâta timp? Doamne, probabil că picioarele îi erau complet inutile acum. Se imaginâ într-un scaun cu rotile, împinsă de Hollis.
- Este absolut posibil, Lady Caroline. Şi încă o dată, aţi stârnit destulă vâlvă.
- Ce vreţi să spuneţi?
întoarse capul ca să se uite la el.
-Aţi uitat vâlva pe care aţi stârnit-o în Helenamar?
Ea se gândi la asta o clipă.
-Am purtat nişte rochii uimitoare, admise ea.
-Nu la asta... nu asta a fost..., clătină el din cap.
- Ce sunt alea?
El aruncă o privire spre buchetul pe care-l ţinea.
- Flori.
- Da, dar... le-aţi adus pentru mine?
El se holbă la buchet ca şi cum n-ar fi fost sigur de ce le adusese.
-Erau... Da. îi întâlni privirea. Da.
- 0, vai. Chiar aţi crezut c-o să mor. Fără îndoială că o să mă puneţi să-mi cer scuze, dar n-am s-o fac.
Un zâmbet ironic apăru în colţul buzelor lui.
- Sigur aş crede că sunteţi la un pas de moarte dacă v-aţi cere scuze pentru ceva. Puteţi să vă ridicaţi?
- Sigur că pot să mă ridic, spuse ea iritată şi încercă să se salte. Efortul era însă copleşitor.
Prinţul aşează florile pe noptieră, se aplecă şi îşi strecură mâinile sub braţele ei şi o ridică.
- încetaţi! strigă Caroline alarmată. Sunt perfect capabilă.
- Nu, nu sunteţi, spuse el în timp ce o ridica, apoi împinse câteva perne la spatele ei. E bine?

— *„Bârfe, (jafuri și săruturi focoase*

- Da, recunoscu ea cu reticență. Se simțea complet expusă în timp ce el stătea așa deasupra ei. Chiar e nevoie să stați *acolo?*
- Fratele dumneavoastră avea dreptate. *Chiar* sunteți nervoasă. O să-i transmit că nu sunteți în nici un pericol de a pleca de pe această lume. Din câte am înțeles, oamenii aflați pe patul de moarte sunt mai pocăiți.
- De ce-ar trebui să mă pocăiesc? îl întrebă ea, destul de serioasă.

Până la urmă, se credea destul de bună. Nu era în nici un caz perfectă, dar îşi iubea fratele şi îşi iubea prietenii şi, în general, era bună cu toţi cei pe care-i întâlnea. Chiar şi cu acest ticălos. Cel puţin, fusese bună cu el înainte ca el să fie nepoliticos cu ea.

- De ce sunteţi aici? îl întrebă. Aş fi crezut că vă vedeţi de drum după ce încercarea de a o păngări pe slujnica noastră v-a fost zădărnicită. Cine era?

- Despre ce naiba vorbiţi? întrebă el zâmbind uluit.

Stătea acolo, arătând incredibil de frumos şi de inocent. O, credea că ea uitase. Ei bine, nu uitase nimic. Se uită la florile pe care i le adusese şi se gândi la motivele lui, în totalitate suspecte.

- Ce loc curios e un hol întunecat pentru a vă întâlni cu o cunoştinţă, spuse ea.

Prinţul se rezemă dezinvolt de un stâlp de la picioarele patului.

- Trebuie să fi delirat. Aţi creat o fantezie.

-N-a fost o fantezie, Alteţă. Eraţi pe hol cu o femeie, iar acum sunteţi la mine în cameră. Dar cum? Garrett n-ar permite niciodată asta.

- Nu ştie că sunt aici.

Ea clipi.

-Ce? Unde e Beck?

- Se pregăteşte să iasă în seara asta. De aceea Garrett n-a fost disponibil să aducă florile. M-am gândit s-o fac eu în locul lui.

Ea îi măsură cu privirea silueta magnifică masculină. Aspectul lui perfect îi aminti cum trebuia să arate ea. Îi venea să se scufunde sub pături şi să se ascundă.

- Nu sunt pregătită pentru vizitatori, zise ea. Nu sunt aranjată. Mă simt destul de slăbită, aşa că poate aţi vrea să vă întoarceţi în birou şi să-l aşteptaţi acolo pe Beck.

- Cred că o să vă simţiţi mai bine foarte curând. Înţeleg că vi se pregăteşte supa. El îi adresă un zâmbet firav, cald şi plin de compasiune, ceea ce o făcu să simtă uşoare furnicături în cap.

- Bănuiesc că guvernul alucian vrea să vă ţineţi cât mai departe de boală.
- Bănuiesc că aţi putea avea dreptate dacă guvernul s-ar uita bine la dumneavoastră.

Caroline încercă să pufnească, dar îi era imposibil din cauza capului înfundat.

- Fratele dumneavoastră a fost teribil de îngrijorat.

Caroline avea frânturi de amintiri cu Beck aplecându-se deasupra ei, cu părul atârnându-i pe frunte.

- Mi-am pierdut o soră din cauza febrei, să ştiţi, spuse el.

-Pardon?

- Era destul de mică, avea doar trei ani când a fost răpusă de febră.

Caroline se împinse puţin mai sus pe muntele de perne.

- N-am ştiut că aţi avut o soră.

-A fost cu foarte mult timp în urmă. Iar eu eram îngrozitor de tânăr, dar îmi amintesc foarte bine. Hawke chiar s-a temut să nu vă piardă, în ciuda averii pe care susţine că aţi cheltuit-o pe croitorese, modiste şi negustori de stofe.

- Iar s-a plâns? întrebă Caroline oftând exasperată. încerc să interceptez facturile înainte ca el să le vadă.

De fapt, nu intenţionase să rostească cu voce tare ultima parte.

Prinţul chicoti şi se aşează la picioarele patului.

- Are foarte multă grijă de dumneavoastră.

Asta era adevărat. Beck ar fi putut să-i facă viaţa mizerabilă dacă ar fi vrut după ce părinţii lor se duseseră. însă el fusese întotdeauna foarte protector cu ea.

-Şi eu am grijă de el. De atât de mult timp nu suntem decât noi doi, spuse ea cu tristeţe. Din nu se ştie ce motiv, lacrimile îi umeziră ochii. *Doamne*. A fost ca un tată pentru mine. Abia mi-l amintesc pe tatăl meu adevărat. Sunteţi norocos să aveţi un tată aproape, îşi şterse o lacrimă care îi curse. Asta îi provocase boala? O făcuse jalnic de sentimentală?

- Tata nu prea a fost tată, de fapt, zise el degajat.

Caroline aşteptă ca el să clarifice, presupunând că spusese asta în glumă. Dar prinţul nu zâmbi. Ridică din umeri din nou.

- Vechile probleme se sting greu, presupun, dar fratele meu s-a bucurat de atenţia tatălui nostru. El şi-a petrecut tinereţea pre- gătindu-l pe Sebastian pentru tron. Eu eram... eram doar acolo. De-abia mă observa.

Sigur nu era aşa. Caroline nu-şi putea imagina cum era să aibă un tată care să nu o observe. Puţinul pe care şi-l amintea despre tatăl ei era însoţit de sentimente de căldură şi iubire.

- Ei, dar astea sunt probleme atunci când te naşti al doilea fiu într-o familie regală, adăugă el cu un zâmbet melancolic.

Cineva bătu încet la uşă. Prinţul se ridică în picioare în timp ce aceasta se deschise şi noua slujnică intră, ducând o tavă cu un castron cu supă. Mirosul era atât de savuros, încât stomacul lui Caroline chiorăi.

Servitoarea se opri însă la jumătatea camerei. Era vizibil tulburată de prezenţa prinţului, aşa cum ar fi trebuit să fie, şi făcu o reverenţă imperfectă, aproape vărsând supa.

- Nu te deranja, Ann. N-ar trebui să se afle aici.

Dar Ann era deranjată. Faţa i se înroşise şi făcu tot posibilul să evite contactul vizual cu el, încât Caroline nu putu să nu observe. Nu-şi imagina cât de timidă trebuia să fie o persoană pentru a nu arunca nici măcar o *ocheadă* către acel bărbat – era un prinţ frumos! Dar Ann Marble făcea tot ce putea ca să-şi ţină privirea abătută de la el în timp traversa camera cu tava.

Aşezâ tava în poala lui Caroline şi fu din nou la un pas să o verse când Beck dădu buzna pe uşă, cu părul picurându-i după ce fusese pieptănat ud.

- Caro! Ţi-ai revenit! Ce uşurare să văd că stai ridicată. Martha zice că ar trebui să mai aplicăm o cataplasmă, spuse el traversând încăperea cu paşi mari. Febra a cedat, dar trebuie să fim precauţi şi să dăm afară din tine ultimele urme de boală. Aşa că dacă binevo- ieşti cât de puţin să ajuţi cu cataplasma, te rog s-o faci.

Caroline ridică lingura.

- Cum se presupune că ar trebui să ajut cu cataplasma?

— „Bârfe, (jafuri şi săruturi focoase

- Ce? Eu nu-s doctor, dragă, aşa că n-am de unde să ştiu. Dar te rog să dai ascultare la ce spun. Sper să nu te mai îmbolnăveşti niciodată. Am fost la un pas să-ţi punem lipitori.
- Lipitori! exclamă ea în timp ce Beck îi îndrepta tava din poală.
- înţelegi? De-asta am nevoie să ajuţi cu cataplasma. îi făcu semn să se ridice şi scoase câteva dintre pernele de la spatele ei. O, vai, părul tău, zise el cu o tresărire. Ei bine, Martha o să-l repare. Dacă poate. Se pare că o parte din el va trebui tăiat...

-Beck!

-A, iat-o pe Martha cu cataplasma, zise el în timp ce slujnica îşi făcea apariţia lângă patul ei.

Orice avea în mâini mirosea îngrozitor.

-Aş putea mai întâi să mănânc supa? imploră Caroline. Sunt lihnită.

- Da, desigur! ciripi Martha. Şi apoi vă vom pune asta pe piept.
O împinse uşor pe Caroline în faţă şi ii puse la spate aceeaşi pemă
pe care Beck tocmai o scosese. Netezi părul lui Caroline.
-Vai, spuse ea, tresărind. Va fi nevoie de ceva efort.
Era epuizant. Caroline nu voia decât să-şi mănânce supa şi să doarmă din nou. Se uită în spatele fratelui ca să vadă dacă prinţul stătea încă nonşalant la picioarele patului ei. Dar el dispăruse.
La fel şi Ann.
Singurul mod prin care Caroline putea fi sigură că prinţul fusese acolo era prezenţa florilor foarte colorate de pe tăblia patului ei. Se încruntă cu ochii la supă în timp ce Beck flecărea în continuare, proclamându-se uşurat că ea îşi va reveni la timp pentru balul de pe domeniul Montgomery.
- Ştiu cât de multă plăcere îţi aduce un bal, zise el, mulţumit de sine că îşi amintise.
Poate că era foarte bolnavă, totuşi, când venea vorba de bărbaţi, îi mergea bine mintea şi îşi dădea seama când unul dintre ei se ţinea după coada uneia dintre cameristele sale.

Capitofui 11

Au fost trimise incitaţii pentru balul Montgomery, un eveniment anual ce marchează începutul calendarului social estival. Wnr fi prezente toate persoanele importante, inclusiv nou! prim-ministru. Soţia sa însă nu va fi de faţă, deoarece, din căte se spune, se bucură de grădina ei de varză din Kent. Printre ceilalţi invitaţi se numără un conte proaspăt văduv, care este foarte căutat, şi, firește, un prinţ aflat în vizită va completa lista.
Doamnelor, un pic de ruj pe obraji, la amurg, vă va oferi o strălucire sănătoasă, tinerească, ce vă va încânta soţul şi-l va ţine acasă.

- Gazeta Honeycutt de modă
și viață gospodărească
dedicată doamnelor

Ann Marble era sfioasă, iar Leo nu înțelegea cum de ajunsese să fie implicată în această chestiune deloc delicată. O surprinse în hol, când Beck intrase în camera lui Lady Caroline. O încolțise, de fapt, într-o manieră de care nu era mândru, mai ales după cât de speriată păruse a fi de el.

-N-aveți de ce vă teme, o asigură el. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Ea privi frenetic în jur, cu ochii din ce în ce mai mari.

- V-am spus, aș putea să-mi pierd slujba! îl repezi ea în șoaptă. Leo nu era obișnuit ca cineva să-l refuze și nu prea știa cum

s-o convingă că trebuia să facă ceea ce-i cerea el fără să provoace o scenă.

- Este imperativ necesar să vorbesc cu dumneavoastră...

-Nu aici, spuse ea repede și își întinse gâtul pentru a se uita pe lângă el. În piață, miercuri. își ridică privirea spre el, prudentă.

Leo se uită la ea. -Piață? Ce piață? Ea șopti ceva.

-Pardon? N-am înțeles. Nu sunt... nu cunosc piețele, recunoscu el.

Cum ar fi putut să le știe? Orice lucru de care avea nevoie era t h m parat pentru el.

- La două jumate. Trebuie să iau păsări. Puii buni sunt aduși miercurea.

Apoi se răsuci, făcu o eschivă ca și cum s-ar fi temut că el va încerca s-o oprească, apoi fugi pe hol.

Leo stătea acolo ca un prost, confuz. Ce spusese ea? Tot ce auzise fusese miercuri la două și jumătate și pui buni. Dar care piață? Cum avea să găsească o piață cu păsări fără să atragă atenția spre propria persoană? Și, la dracu', de parcă

n-ar fi avut o, mulţime de lucruri de care trebuia să se ocupe într-o zi de miercuri, fata îl chemase ca pe un pretendent...

Ce-i drept, nu erau *atât* de multe lucruri de făcut miercuri. Ceai cu un ambasador, atâta tot. Niciodată nu avusese ceva important care să-i ocupe timpul – în general îşi umplea zilele cu vizite şi cluburi pentru gentlemeni. În lumina străduniilor lui de acum, toate acestea păreau mai degrabă... indolente. Da. în lumina a ceea ce se străduia să realizeze acum – în mare parte pe cont propriu, mulţumesc –, erau jenant de indolente.

Beck ieşi în cele din urmă din camera surorii lui, din nou vivace şi jovial, ca de obicei, bolborosind ceva despre faptul că ea îşi recăpătase sănătatea şi lipăise din bolul cu supă cu pofta unui căţel. Plecară la club, unde Beck dădu ocol încăperii, aducându-le tuturor la cunoştinţă că sora lui era „în mare parte recuperată" – deşi, după părerea lui Leo, nu părea atât de recuperată – şi „sănătoasă tun"

Apoi Beck se aşeză şi se plânse că Leo abia de se atinsese de gin, întrebându-l cu voce tare de ce.

- Sper că nu te-au luat frigurile, nu? vru să ştie el. Caro ar putea fi foarte contagioasă.

- Mă simt foarte bine, zise Leo.

îşi pierduse pofta de băutură, asta era tot. Gândurile îi stăteau la nevoia de a descoperi de unde se cumpărau pui în Londra şi de ce avea nevoie pentru a intra în piaţă. Era prea tulburat de problema legată de acele sărmane femei din Wesloria, de bărbaţii care le tratau atât de rău şi de faptul că se simţea prost pregătit pentru a întreprinde ceva în această privinţă. Noaptea trecută stătuse treaz, zvârcolindu-se, încercând să găsească un sens pentru propria-i viaţă. Era ca şi cum al douăzeci şi nouălea an s-ar fi apropiat pe furiş de el, ca moartea, şi i-ar fi găsit viaţa goală în atât de multe privinţe. Nu făcuse nimic care să aibă importanţă.

Lui Leo îi era ruşine de propria persoană. Dar, pe de altă parte, şi-ar fi dorit să fi abordat o problemă ceva mai puţin complicată decât eliberarea unor femei vândute ca sclave.

Lui şi lui Beck li se alăturară curând alţi doi bărbaţi, domnul Humble şi sir Granbury, ambii dornici să sărbătorească

însănătoşirea lui Lady Caroline, cu toate că se părea că nici unul dintre ei nu o cunoştea. Când discuţia deveni zgomotoasă şi turbulentă, iar Beck se plânse că îi era foame, el insistase să meargă la un restaurant din apropiere, despre care susţinea că prepara un foarte bun biftec.
Leo profită de ocazie pentru a interveni stângace:
-Tândălesc după nişte pui bun.
Cei trei bărbaţi se uitară la el.
Leo aruncă o privire înapoi.
- Cred că aţi vrut să spuneţi că *tânjiţi,* înălţimea Voastră, zise sir Granbury.
- Pardon?
- Cuvântul pe care-l cauţi este *tânjesc,* nu *tăndălesc,* spuse Beck zâmbind.
-O... Mulţumesc.
Leo simţea un val de căldură pe ceafă. Apucase din zbor câteva cuvinte în ultimii ani, pe care nu le învăţase de la profesorul său de engleză din copilărie.
- Dacă doriţi nişte carne de pasăre de curte, eu le am pe cele mai bune din Lancashire, spuse domnul Humble. N-o să întâlniţi o carne mai bună decât cea produsă pe pământul meu. Păsări dolofane. Îşi folosi mâinile pentru a demonstra cât de dolofane.
- Sunt păsări de curte bune, Davis, recunosc, aprobă Beck.
- Poate că e ceva mai aproape decât Lancashire, sugeră Leo. Cu siguranţă e o piaţă...
- La ce-s buni toţi servitorii ăia? îl luă în derâdere Beck. Trimite-i să aducă nişte păsări bune şi nu-ţi face griji.
Cei trei bărbaţi confirmară din cap. Leo trebui să facă la fel, pentru că, evident, dacă voia carne de pasăre, nu trebuia decât să spună cuiva şi aceasta apărea ca prin magie în farfuria lui.
-Adevărul e, domnilor... că omul meu nu se pricepe să găsească găina cea mai grasă.
- Nici eu, spuse sir Granbury, iar cei trei bărbaţi izbucniră în râs. Diverse glume despre anexele domnilor şi despre felul în care le-ar fi plăcut ca acestea să încapă în găinile grase

făcură înconjurul mesei, în timp ce Leo încerca să găsească o altă cale de a întreba despre piaţă.
Când râsetele încetară, zise:
- Dar există o piaţă pentru păsări de curte? Un loc în care aş putea să-l trimit?
Domnul Humble ridică din umeri.
- E Leadenhall. Sau Newgate.
Leadenhall! Asta şoptise Ann Marble.
- Nu Newgate, îl contrazise Beck. Leadenhall pentru carne de pasăre, Newgate pentru carne de vită. Toată lumea ştie asta. Se uită la Leo. Spune-i omului tău să meargă la Leadenhall.
- Da, mulţumesc, aşa voi face.
Asta răspundea la întrebarea legată de loc. Dar în timp ce ei patru se pregăteau să părăsească clubul pentru gentlemeni şi să se ducă la cină, el începu să-şi facă probleme despre cum va o va convinge pe domnişoara Marble să-i spună ceea ce voia să afle.

Miercuri, Leo fu nevoit să-şi convingă valetul, pe Freddar, că avea nevoie să se îmbrace ca un domn oarecare, de naţionalitate engleză.
- Dar croiala costumului englezesc nu vine bine pe fizicul dumneavoastră, Alteţă, pufnise Freddar.
- Ba îmi vine foarte bine. Şi o pălărie, Freddar. Nu joben. Ceva mai puţin ostentativ decât un joben.
- Mai puţin *ostentativ,* repetă Freddar, parcă neînţelegând acel cuvânt.
-Aş vrea o pălărie simplă, îl lămuri Leo.
Freddar se încruntă.
-Cum doriţi, Alteţă, spuse el afectat, dând de înţeles, după felul în care i-o tăiase, că făcea asta din constrângere.
La rândul lor, Kadro şi Artur păreau să ia parte la ieşirea lui Leo din constrângere. Îl auzise întâmplător pe Kadro plângându-i-se lui Artur că hainele englezeşti erau prea incomode.

Dar lui Leo îi plăceau. Şi îi plăcea pălăria simplă cu borul lat. Reuşi să se plimbe pe aleile late din piaţa Leadenhall fără a atrage atenţia.

Piaţa era *fascinantă*. Atât de mulţi oameni, atât de multe carcase de animale! Nu însemna că Leo nu mai fusese în pieţe – mai vizitase câteva o dată, în H elen am ar. Însă acele ieşiri erau făcute întotdeauna alături de o adunare de observatori regali, iar vizita era aranjată astfel încât să vadă numai ce voia gazda. În Anglia, avusese ocazia să intre în pieţe, desigur, dar nu avusese de fapt nevoia s-o facă. Ideea de a se rătăci printre tarabe cu cărnuri şi diverse bunuri pe care nu le voia nu-i trecuse niciodată prin minte.

Ei bine, habar nu avusese ce pierduse! Le ordonă lui Kadro şi lui Artur să aştepte într-o cârciumă de lângă intrarea în piaţă, astfel încât să se poată plimba liniştit. Doar numărul de carcase de vită atârnate de partea din faţă a tarabelor era o privelişte ce nu trebuia ratată.

Într-atât era de captivat de numărul mare de oameni şi de comerţul cu carne, încât aproape se ciocni de o bătrână care ducea pe umeri o carcasă de oaie. Ea privi prin el şi se îndreptă cu pas greoi către taraba ei, ca şi cum nimeni altcineva nu s-ar fi aflat în piaţă.

Negustorii se plimbau printre cumpărători, zbierându-şi ofertele, cântând despre fructele şi legumele lor, despre ierburi şi flori. Oamenii se înghesuiau la tarabe, tocmindu-se pentru porţiile lor de carne. Berea era vândută din care, iar bărbaţii rătăceau pe străzi cu halbele în mână. Un tânăr întreprinzător fripsese şi nişte picioare de oaie spre a le vinde, iar lui Leo îi lăsă gura apă de la miros.

Pe un alt culoar se găseau obiecte din piele. Curele, teci pentru cuţite, şei şi pantofi. Leo trecu pe lângă o ceartă aprinsă care izbucnise în dreptul tăbăcarului. Un gentleman găsea, se pare, exorbitant preţul cerut de tăbăcar pentru pielea folosită la cizme. Tăbăcarul îl acuza pe gentleman că îi păta reputaţia şi încercă să-l lovească.

Leo se îndreptă spre tarabele cu carne de pasăre, unde se aflau laolaltă pui vii şi pui jumuliţi, cei din urmă atârnând rânduiţi deasupra tarabei. Zăbovi pe acest culoar,

prefăcându-se a examina pe rând toate păsările, apoi se duse înapoi şi se uită la ele din nou, aşteptând s-o zărească pe domnişoara Marble. Tocmai începea să creadă că ea il evita din nou, dar chiar în acea clipă o observă. Mergea împreună cu o altă femeie, absorbită în conversaţie.

Nu luase în calcul că va mai fi cineva cu ea. Şi, ca şi când asta nu era suficient de alarmant, Leo se întâmplă să observe altceva care ii făcu inima să stea în loc. Chiar în spatele domnişoarei Marble, o pălărie foarte împopoţonată şi o mulţime de bucle blonde ce curgeau pe sub boruri se legănau spre el ca prora unui vas ce înaintează spre chei. Doamne, Lady Caroline era cea care se plimba pe culoarul pieţei la braţul unui gentleman.

Ce naiba făcea ea aici, în piaţa asta? Trecuseră doar trei zile de când o văzuse în pat arătând ca şi cum tocmai se întorsese dintre fălcile morţii. Cum naiba descurcase tot acel păr încurcat pe care il văzuse pe capul ei şi chiar îl coafase în bucle? Şi cum de putea să arate atât de frumoasă după ce păruse atât de sfrijită?

Domnişoara Marble şi tovarăşa ei se opriră în dreptul unei tarabe cu pui pentru a analiza păsările. Leo se lăsă în jos în spatele unui teanc cu lăzi pline cu păsări vii şi îşi ţinu respiraţia din cauza duhorii, aşteptând cu nerăbdare ca Lady Caroline şi escorta ei să treacă. Nu erau singuri, îşi dădu seama – două doamne îmbrăcate în mod asemănător cu lady Caroline se plimbau în spatele lor, părând teribil de neliniştite.

Când văzu grupul dând colţul pe aleea cu came de vită, sări din spatele lăzilor şi fu cât p-aci să le dărâme şi să atragă furia proprietarului.

Domnişoara Marble nu-l văzu imediat. Râdea cu cealaltă femeie, care, după cum îşi dădu seama Leo în timp ce se apropia, făcea şi ea parte din gospodăria lui Hawke. La naiba, cine mai urma? Majordomul? Beck însuşi? Ieşi din raza lor vizuală şi se izbi de un băiat care transporta un coş cu prăjituri. El ridică una. Leo căută în buzunar după o monedă şi i-o dădu în schimbul unei prăjituri.

- *O coroană?*

— „Bârfe, (jafuri şi săruturi focoase

Leo îşi întoarse o clipă atenţia de la domnişoara Marble şi se uită la moneda din mâna flăcăului.
- Se pare că da, aprobă el.
- Prăjitura face o jumătate de penny, milord, spuse băiatul.
-Da?
Părea îngrozitor de ieftin.
-Atunci, cumpără-ţi ceva pentru tine, zise Leo şi, cu o bătaie prietenoasă pe umărul flăcăului, trecu pe lângă el, pe urmele domnişoarei Marble şi ale celeilalte slujnice care mergeau mai departe pe culoar, ronţăind în acelaşi timp din prăjitură.
Se temea că avea să fie nevoit să recurgă la măsuri extreme pentru a o separa pe domnişoara Marble de prietena ei, însă, brusc, tovarăşa domnişoarei Marble o luă pe un alt culoar, iar domnişoara

Marble se apropie de un vânzător de păsări. Leo făcu repede un pas înainte şi se duse mai aproape de ea.
-Domnişoară Marble.
Ea icni. Îşi duse mâna la gât. Bărbatul din spatele tarabei se uită curios la el, apoi la domnişoara Marble.
-Vă rog să nu atrage ţi atenţia, spuse Leo încet.
Din păcate, domnişoara Marble era din cale-afară de alarmată. Părea impietrită de şoc. El nu îi înţelegea şocul. Doar ea îi spusese să se întâlnească aici – credea că el n-o să vină?
- Spuneţi ceva, o îndemnă şi se forţă să zâmbească bărbatului cu carnea de pasăre.
- Se întâmplă ceva? tună bărbatul.
Domnişoara Marble reuşi să se adune. Ea îi spuse bărbatului:
- Doi dintre cei mai buni pui pe care-i aveţi, vă rog. Să vă asiguraţi că sunt cei mai buni... sunt pentru lordul Hawke.
Bărbatul încuviinţă, luă nişte hârtie de măcelar şi se întoarse să-şi ia băţul ca să ajungă la carcasele atârnate deasupra.
- Înfăşuraţi-le bine, spuse ea, apoi îi făcu semn lui Leo să păşească pe un culoar strâmt, între două tarabe. Făcu un pas în spate, aruncă o privire peste umăr, apoi făcu o reverenţă.
- O, nu, nu, spuse Leo întinzându-se s-o ridice, dar retrăgându-şi mâna înainte de a o atinge, nesigur dacă se cădea acest lucru, având în vedere circumstanţele.
-Asta... nu e *deloc* necesar, având în vedere acest... ăăă, aranjament, se bâlbâi el în căutarea cuvântului potrivit.
-Vă rog, Alteţă, ce vreţi de la mine? îl imploră ea. Am făcut tot ce-am putut. I-am spus domnului că nu pot să ajut mai mult.
- Domnului? Care domn? Vă referiţi la Lysander? Dar el mi-a dat...
-Cine?
Leo făcu o pauză.
-Lysander, alucianul. Ea clătină din cap.
Leo se încruntă confuz.

- Dar mi-a dat numele dumneavoastră. La ce domn vă referiţi?
- Nu ştiu. Eu n-o cunosc decât pe fata wesloriană.
-Cine?
- Isidora Avalie, spuse ea.
Inima lui Leo tresări. Era unul dintre nume.
- Ea este cea pe care o vreţi, nu-i aşa? V-am spus, nu vă pot ajuta, l-am spus şi celuilalt domn asta, când a venit s-o caute. Lordul Hill ne-a dat afară pe amândouă şi fără plată. Lordului Russell nu i-a plăcut ce-a făcut lordul Hill şi a fost destul de amabil să mă accepte până-mi pot găsi o altă poziţie. Dar Isidora, pe ea n-a vrut s-o ia, pe ea nu, pentru că e wesloriană şi a spus că nu se va implica în aşa ceva. Iată, v-am spus tot ce ştiu şi acum chiar trebuie să plec, Alteţă! Dacă-mi pierd postul, n-am încotro s-o apuc!
- Hawke n-o să vă dea afară...
- Ba da, Alteţă, ba da! Vă rog, lăsaţi-mă să plec.
- Respiră, spuse el, dându-şi seama că îşi simţea propriul piept încordat.
Era mult prea tulburat.
- Am încercat s-o ajut pe Isidora, pe cuvântul meu, am făcut-o, dar ea... ea...
Domnişoara Marble izbucni brusc în plâns.
-O, nu. Doamne, nu, zise Leo, ridicând ambele mâini. Nu, domnişoară Marble, nu trebuie să plângeţi. De ce plângeţi?
- Nici ea nu avea unde să se ducă şi acum ea... E o *pierdută*, bietul suflet. *Pierdută!*
Lui Leo i se tăie respiraţia.
-Vreţi să spuneţi că a dispărut? Sau... El tresări. E *moartă*? rosti el în şoaptă.
Domnişoara Marble care scâncea cu mâinile la gură îşi ridică privirea şi îl ţintui cu o privire feroce.
- N-a *dispărut* şi nici nu-i *moartă.* Lucrează într-o casă de proastă reputaţie, aia e. Chiar la Charing Cross. Ce putea să facă? Am implo- rat-o pe doamna Mansfield să-i găsească altceva...
- Cine-i doamna Mansfield? întrebă Leo simţind că i se învârtea capul.

Ochii domnişoarei Marble se îngustară.
- A ei e casa în care stă acum Issy, se răsti ea. A zis că Issy e la fel de în siguranţă acolo cu ea ca şi într-un conac şi, dacă n-o las în pace, o să mă primească şi pe mine acolo. Aruncă o privire peste umăr şi icni. Molly mă caută! Vă rog. Alteţă, nu mă mai întrebaţi, vă *implor*.
- Doar o ultimă întrebare... Cine e celălalt domn care v-a întrebat despre prietena dumneavoastră?
- Nu ştiu. Se răsuci să plece.
- Staţi! Unde-i doamna Mansfield? Unde aş putea s-o găsesc?
-Charing Cross, repetă ea iritată. Dar CharingCross e...
Era prea târziu – domnişoara Marble o zbughise pentru a se întoarce la bărbatul cu păsările de unde îşi luă bocceluţa şi apoi i se alătură prietenei ei fără a arunca nici măcar o privire în urmă.
Leo ieşi din spaţiul dintre tarabe şi privi în jur. Cum naiba avea să găsească un bordel fără să ştie nimic altceva decât că era la Charing Cross sau pe lângă? Aceea nu era o stradă – era o intersecţie a multor străzi.
începu să meargă, cu capul în jos, gândindu-se. Habar nu avea ce făcea, cu atât mai puţin ce avea de gând să facă dacă o găsea pe vreuna dintre acele femei. Umbla după cai verzi pe pereţi şi rătăcea prin pieţe de carne.
-*Vai, dumneata.*
Leo se opri instantaneu din mers. Se răsuci uşor şi privi în minunaţii ochi verzi ai lui Lady Caroline.
- *Pardon. Dumneavoastră.*
Ea afişă brusc un zâmbet radiant, evident încântată de descoperirea pe care o făcuse. Se uită la pălăria lui simplă şi la haina modestă şi zâmbetul ei deveni, în mod incredibil, mai luminos.
- Ei, ei, ce-avem noi aici? Ce puneţi la cale azi, Alteţă? Vă e poftă de o pulpă de oaie, nu-i aşa?
Era imposibil de imaginat că această femeie, care stătuse la pat cu doar câteva zile în urmă, putea să arate atât de frumoasă. Era puţin cam slabă, dar strălucirea sănătăţii îi

revenise în obraji, iar ochii îi licăreau de încântare răutăcioasă.

- S-ar putea să vă surprindă, Lady Caroline, dar îmi place carnea de oaie la fel de mult ca oricărui bărbat.

- Ştiţi ce mi se pare interesant?

- Nu, dar nu mă-ndoiesc că-mi veţi spune.

- Că ultimul domn alucian care s-a îmbrăcat aşa a fost fratele dumneavoastră. Obişnuia să se furişeze, după cum vă puteţi aminti. Vă furişaţi?

- Bag de seamă că v-a revenit din plin impertinenţa. E chiar uimitor că sunt nevoit să spun asta cu voce tare, dar ceea ce fac eu nu vă priveşte. Cred că cea mai bună întrebare este de ce sunteţi *dumneavoastră* aici. Nu eraţi pe patul de moarte cu doar două zile în urmă?

-Trei, zise ea. Dar sunt binecuvântată cu o constituţie robustă şi-mi revin ca o minge de cauciuc. Veni mai aproape. Ce faceţi de ţopăiţi pe-aici, prin piaţa Leadenhall, îmbrăcat ca un englez obişnuit?

-Nu ţopăi... merg. N-aveţi cum să înţelegeţi, având în vedere că nu sunteţi un prinţ şi nici nu sunteţi înclinată să ascultaţi, dar uneori e mai uşor să umbli de colo-colo îmbrăcat ca un englez obişnuit.

-*Aşa* să fie? spuse ea sceptică.

- Aşa este, o asigură el. Să chem pe cineva să vă ajute cu bagajele? N-ar fi trebuit să fiţi pe-aici.

Sprâncenele ei coborâră într-un „V" hotărât deasupra zâmbetului. Făcu un pas mai aproape.

- Nu vreţi să-mi faceţi pe plac şi să-mi spuneţi de ce sunteţi aici, Alteţă?

Se mută la rândul lui mai aproape de ea. Putea zări picăţelele de un verde profund din irisul ochilor ei dansând precum mici vârtejuri, atrăgându-l înăuntru.

- Nu vrei să-mi faceţi pe plac şi să-mi spuneţi de ce credeţi că aveţi dreptul să mă interogaţi? De ce vine cineva la o piaţă de carne? Vreau un pui.

Sprâncenele ei se ridicară de surpriză şi afişă un zâmbet de încântare. Se aplecă în faţă.

- Un pui? întrebă ea cu privirea aţintită asupra gurii lui.
- Exact, un pui, Lady Caroline, se adresă el corsetului. Carnea de pasăre de la hotel nu e pe placul meu. îşi ridică privirea spre vârful nasului ei. Şi apoi spre buzele suculente.
- Dar aveţi servitori.
-Vorbiţi ca fratele dumneavoastră.
- Da? E destul de alarmant să aud aşa ceva, dar ştiu că diferenţa dintre mine şi fratele meu este că Beck v-ar accepta probabil explicaţiile fără întrebări. Eu nu.
îşi înclină capul uşor în timp ce privirea ei se mută spre maxilarul lui şi apoi spre ureche.
- Dar tocmai asta-i treaba, madam. N-am nevoie şi nici nu vreau aprobarea dumneavoastră.
îşi dorea cu disperare s-o apuce de bărbie şi s-o forţeze să se uite în ochii lui. Se aplecă atât de aproape încât ea fu nevoită să-şi ridice privirea.

- Fără supărare, adăugă cu insolenţă.
Ea zâmbi în tot acel timp îndelungat cât dură până ce privirea îi călători alene către buzele lui.
- Nu face nimic.
- Excelent. Atunci ne putem vedea mai departe fiecare de ziua noastră.
îşi duse degetele la borul pălăriei şi păşi dincolo de ea. Dar, când o făcu, mâna lui intră în contact cu a ei. O atingere foarte uşoară a degetelor, aproape inexistentă, declanşă totuşi focuri de artificii în interiorul lui.
- O zi bună, Lady Caroline. Vă las să săriţi ca o minge de cauciuc.
- Fugiţi ca un şobolan sau ca un om vinovat, Alteţă. Cum rămâne cu puiul?
- Lady Caroline?
Leo tresări aproape la fel de tare ca Lady Caroline. Ea se răsuci brusc.
- Domnule Morley! Rămăsese fără suflare, fie de surpriză, fie de încântare, Leo nu-şi dădea seama. M-aţi găsit!
Acel gentleman avea aproximativ aceeaşi înălţime cu Lady Caroline. Venise în spatele lor cu un coş cu pâine şi flori.
-Credeam că v-am pierdut, zise el cu un zâmbet nervos. Cred că ar fi destul de uşor să te pierzi pe aici. Privirea i se îndreptă spre Leo. îmi cer scuze, domnule. Daţi-mi voie sa...
- O, îmi cer scuze, domnule Morley, spuse Lady Caroline, iar Leo se pregăti să fie prezentat ca prinţ, moment în care va trebui să găsească o scuză complicată pentru faptul că se afla acolo, admirând un şir de carcase de pui atârnate, fără o gardă regală prin preajmă. Domnul Chartier, prietenul meu, domnul Morley.
Leo fu surprins şi uşurat de acea frântură de bunătate din partea ei. De ce făcuse asta, nu ştia sigur şi îi aruncă o privire întrebătoare.
Ea îi intoarse un zâmbet firav.
- Sunt onorat să fiu numit prietenul dumneavoastră, Lady Caroline, zise domnul Morley rânjind ca un băiat. Domnule Chartier, îmi pare bine.
Leo salută din cap.

- H arfe, baluri
şi săruturi focoase -—

-Aşadar, sunteţi din Londra? întrebă domnul Morley în timp ce doamnele pe care Leo le văzuse mai devreme veniră lângă el, fiecare cu câte o prăjiturică.

- Pe moment, spuse Leo. Mi-a pir ut bine de cunoştinţă, însă vă rog să mă scuzaţi, mă cam grăbesc. Vă doresc o zi bună, zise el ducând mâna la pălărie şi intorcându-se să plece.

- O zi bună, domnule Chartier! strigă Lady Caroline după el pe un ton melodios.

îi simţea privirea în spate şi putea să jure că îi auzea râsul. *Femeie insolentă. Femeie insolentă, impertinentă, frumoasă.* Femeie *insolentă, impertinentă, frumoasă, ademenitoare.* Cu o gură pe care şi-ar fi dorit foarte mult să o sărute până ar fi supus-o.

CapitoCuf12

O ladă cu pui cotcodăcitori livrată la hotelul Clarendort i-a supărat pe clienţii rafinaţi până la punctul de a face plângere. Găinile au fost un cadou pentru un prinţ de la un admirator modest din Lancashire. S-a zvonit că prinţul este atât de hotărât să caute carne bună de pasăre, încât s-a dus personal în vizită în piaţa Leadenhall. Poate că prinţul se va aventura să-şi producă carnea de pasăre perfectă la ruinele castelului Herstmonceux.

O întâlnire recentă la Ceainăria lui Gunter dintre un gentleman ale cărui datorii au fost puse la îndoială şi cel care le-a pus la îndoială a fost lipsită de manierele din înalta societate şi a condus la aruncarea amândurora afară din incintă. Acest lucru serveşte ca un memento solemn că trebuie întotdeauna să te înclini în faţa unei cunoştinţe, chiar dacă acea cunoştinţă fin" este inamic.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

H arfe, baluri

-

şi săruturi focoase -—

Caroline se simţea din nou în apele ei. Drumul la Leadenhaîl, unde Beck îi spusese categoric să nu se ducă, îi făcuse bine până la urmă. Nu intenţionase să meargă, nu dorise să meargă – nimic nu i se părea mai puţin atrăgător decât o piaţă de carne. Însă domnul Morley şi surorile lui veniseră în vizită, iar Caroline îşi dorise cu disperare să scape de ei, aşa că le spusese că trebuia s-o însoţească pe noua slujitoare la Leadenhaîl, lucru despre care fusese sigură că avea să funcţioneze. Din păcate, spre consternarea sa, domnul Morley se arătase încântat s-o însoţească şi, întorcându-se către surorile sale, le întrebase dacă nu cumva aveau amândouă nevoie să le fie trimisă acasă nişte carne de vită.

Ziua fusese cu adevărat epuizantă fizic, fiindcă era încă în convalescenţă, dar şi emoţional, pentru că i se părea obositor să se comporte într-o manieră modestă atât de mult timp. Dar, până la urmă,

Caroline fusese foarte încântată că picioarele ei nu-şi pierduseră utilitatea. Semn că avea să danseze din nou.

Celălalt rezultat fericit al drumului pe care îl făcuse la Leadenhall era vederea remarcabilă a prinţului Leopold, care stătea la pândă ca şi cum ar fi fost un inspector de păsări. Nu de carne de pasăre, aşa cum se străduise atât de mult s-o facă să creadă.

Caroline îl văzuse conversând cu Ann Marble. Observase asta doar pentru că o zărise pe Molly, slujnica de la bucătărie, rătăcind de una singură şi se uitase după Ann. Fusese atât de intrigată de acest micuţ tête-a-tête încât se îndepărtase de domnul Morley şi de surorile lui şi se îndreptase pe furiş către prinţ.

Ştia ce puneau la cale cei doi, evident. Cunoştea adevărata fire a bărbaţilor şi, mai ales, cunoştea adevărata fire a bărbaţilor privilegiaţi. El era un desfrânat! Întrebarea era ce va face ea în privinţa asta.

Se întrebă ce ar spune Beck dacă ar afla despre această aventură josnică. Caroline nu intenţiona să-i spună... cel puţin nu acum. Avea motivele ei. În primul rând, nu voia ca Ann să

fie concediată. Era bună la casa lor şi, în plus, din ceea ce înţelesese Caroline de la Martha, biata fată era singură pe lume. Măcar atât spusese şi Beck când o adusese în casă.

- Russell n-a vrut s-o ţină şi nu mi-ar plăcea să văd o tânără ajunsă în stradă, spusese el cu o grimasă.

Dar Caroline nu putea permite ca această aventură să continue. Pentru prinţ ar fi fost un lucru mărunt, dar pe Ann ar fi ruinat-o. Asta ajunsese Caroline să înţeleagă despre bărbaţi – dorinţa lor era atât de imediată, atât de intensă, încât nu se gândeau la consecinţele a ceea ce cereau. Nu se gândeau decât la nevoie. Nu vedeau o persoană, de fapt, ci o formă feminină care îi atrăgea la nivelul instinctului primar.

Observase asta, *chiar* observase, după ce-şi făcuse debutul în societate. Ştiuse dintotdeauna că era atrăgătoare, dar nu-şi dăduse seama cât de atrăgătoare până în acea noapte. Se bucurase de atenţie şi de complimente, găsire acest lucru exaltant. Şi, mai apoi, la fiecare petrecere, la fiecare serată, căutase acelaşi sentiment – de a fi admirată. De a fi dorită.

Dar... nu mult după aceea, Caroline începu să observe ci atenţia pe care o primea nu era deosebit de respectabilă. Era conştientă de felul în care arăta şi cum se uitau bărbaţii la ea. începu să înţeleagă că ceea ce îi atrăgea pe bărbaţi era silueta ei aproape perfectă, chipul, gura, părul... pe scurt, exteriorul ei. Dar nu erau atraşi de ea. Era aşa cum îi spusese lui Hollis în după-amiaza în care prietena ei venise în vizită la Caroline, pentru a vedea cum se simte după boală.

- Nimănui în afară de tine nu-i pasă cum sunt eu cu adevărat, se plânsese ea.

- Nu-i adevărat! răspunsese Hollis.

Proba cea mai recentă rochie a lui Caroline şi se admira în oglindă.

Caroline stătea pe şezlong şi privea abătută pe fereastră.

- Ba este. Nimeni nu vorbeşte decât despre cum arăt: »0, vai, părul tău, dragă, poate fi reparat?" Sau „eşti cam palidă". Sau „rochia ta e prea largă, trebuie să mănânci ceva!"

- H arfe, baluri
şi săruturi focoase -—

-Toate doar preocupări sincere, dragă, zisese Hollis. Cu siguranţă rochia *asta* nu ţi-e largă. Doamne, abia mai pot să respir.

- Dar nimeni nu m-a întrebat despre mine, Hollis. Tu ai fost singura care m-a întrebat dacă am înţeles cât de aproape am fost de moarte şi cum a fost să fiu în pragul morţii.

Hollis se opri şi îşi încreţi nasul.

-Păi, sună îngrozitor când o zici aşa. Dar eram curioasă şi, dacă nu pot să te-ntreb pe tine, atunci pe cine să întreb?

-Tocmai asta vreau să spun, zisese Caroline. Eşti curioasă în privinţa mea şi nu în legătură cu părul meu îngrozitor. Sigur că poţi să mă întrebi astfel de lucruri pentru că ne suntem foarte dragi. Înţelegi?

Hollis râsese în timp ce-şi trăgea rochia peste cap.

- Cred că ai încă puţină febră. Caro.

Nu avea febră. Avea o incapacitate de a exprima clar la ce se referea.

Era vina ei acest sentiment de dezamăgire. Jucase un fel de joc cu ea însăşi – câţi gentlemeni putea să adune în jurul ei? Câţi dintre ei aveau s-o întrebe despre preocupările sale? Sau despre părerea ei în legătură cu acordul comercial dintre Alucia şi Regatul Unit? Sau să se intereseze despre ceva atât de revelator precum vârsta pe care o avea când îi muriseră părinţii?

Dar, pe măsură ce anii trecuseră, Caroline înţelesese că jocul ei avea în el ceva teribil de greşit – continua să atragă gentlemeni, dar jocul căpătase o nouă importanţă. Se folosea de acel joc drept scuză pentru a-şi masca frica, Caroline neştiind cu adevărat ce putea fi considerat plăcut la ea. Dacă descoperea că nu era la fel de drăguţă în interior cum era în exterior? Dacă toată urâţenia ei era ascunsă undeva şi avea să iasă la suprafaţă în cazul în care cineva se apropia prea mult? Dacă era complet goală în interior şi tot ceea ce avea de oferit acestei lumi era înfăţişarea ei frumoasă?

Din fericire, Caroline se bucura de luxul bogăţiei şi al privilegiului de a-şi juca jocul şi nu era nevoită să se aplece prea mult asupra răspunsurilor. Dar Ann nu avea un astfel de privilegiu, iar Caroline voia s-o protejeze.

Trebuia să se gândească cum era cel mai bine să procedeze cu faptul că aflase de relaţia prinţului şi, până nu se hotăra ce urma să facă, avea să ţină pentru ea această informaţie şi să facă tot posibilul pentru a-l împiedica să dea târcoale altor slujnice.
Era un desfrânat. Un desfrânat chipeş, fermecător – cel mai periculos dintre toţi.

În săptămâna ce urmă după vizita ei la Leadenhall, Caroline se simţi în stare să accepte o invitaţie la casa lui Lady Priscilla Farrington. Caroline se ştia cu Priscilla de o veşnicie. Aceasta se căsătorise destul de tânără, făcuse trei copii în succesiune rapidă, apoi soţul ei îşi sporise proprietăţile Farrington prin importul de bumbac. Recent fusese numit în Camera Lorzilor.
Caroline se bucurase întotdeauna de compania Priscillei. Era jovială şi binedispusă. Între ea şi Lady Pennybacker, al cărei soţ primise, la rândul lui, un loc în Camera Lorzilor, era o rivalitate din ce în ce mai mare.
Caroline urma să-i creeze o rochie, iar Priscilla aştepta cu nerăbdare pentru că Lady Pennybacker nu va avea una. În perioada convalescenţei, Caroline realizase un model pentru o rochie, pe care trebuia s-o ajusteze pe silueta robustă a Priscillei.
Când ajunse, fu condusă într-un salon unde fu imediat întâmpinată de patru câini mici, cu toţii nerăbdători să fie mângâiaţi pe cap. Priscilla stătea întinsă pe şezlong împreună cu un alt câine. Camera încărcată cu ornamente aducea puţin, la aspect şi la miros, cu o canisă.
- Dragă! exclamă Priscilla pe un ton piţigăiat, făcându-i semn lui Caroline să se apropie în timp ce lacheul o urma ducând cutia cu modelul de muselină al rochiei.

- Ce bine arăţi! Te-ai vindecat de râul de mare, nu? O, dar eşti îngrozitor de slabă.
-O stare temporară, o asigură Caroline. Dar sunt complet recuperată.
Îşi făcu loc printre micile fiare şi se aplecă să sărute obrazul Priscillei. Se aşeză pe o canapea vizavi de Priscilla. Unul dintre câini se ridică şi îşi puse labele în poala lui Caroline. Ea îl împinse cu grijă. El sări din nou.
-Trebuie să-mi spui tot! zise Priscilla. Dar nu încă! Felicity Hancock şi Katherine Maugham vin la ceai.
Priscilla nu menţionase acest lucru în invitaţia trimisă. Katherine Maugham fusese foarte dornică să-şi asigure o cerere în căsătorie din partea prinţului Sebastian şi n-o iertase încă pe Eliza pentru că avusese parte de oferta la care ea râvnise. Caroline, Eliza şi Hollis o numeau pe la spate Păuniţa.
- Ce încântător, spuse Caroline şi împinse din nou câinele la o parte. Dar acesta nu se lăsă convins, aşa că sări şi se urcă la Caroline în poală, se învârti şi se aşeză ca să ia ceaiul.
- E nou? întrebă Caroline uitându-se jos la covor.
- Este! A fost făcut special în Belgia, de unde tocmai ne-a fost trimis, săptămâna trecută. Tom are de gând să mai angajeze nişte slujnice, ţi-am zis? Dar numai străine. Fetele străine sunt mult mai bune decât ale noastre, nu ţi se pare?
Caroline nu fu nevoită să răspundă la acea întrebare ridicolă pentru că un lacheu intră chiar în acel moment şi anunţă sosirea celor două doamne. Lady Katherine îşi făcu apariţia ca o actriţă de teatru, hotărâtă să fie observată prima... până când o văzu pe Caroline. Încetini pasul, clipind în direcţia ei. Felicity Hancock se ciocni de spatele Păuniţei, împiedicându-se de marginea noului covor belgian.
Caroline împinse jos câinele din poală şi se ridică în picioare pentru a le întâmpina pe doamne.
- Ce plăcere! intonă ea cu mâinile întinse către cele două femei.
- Lady Caroline, ai revenit printre noi, zise Păuniţa. Eram *convinsă* că o să rămâi alături de draga ta prietenă. M-am temut că n-o să te mai vedem niciodată. N-am spus aşa, Felicity?
- La cine te referi? întrebă Caroline cu inocenţă. La ducesa şi viitoarea regină a Aluciei? O, o s-o văd destul de curând.

Am de gând să mă întorc la primăvară. Ştii, pot să mă duc la ea oricând.

-Serios, încă o călătorie? întrebă Priscilla. Dar Tom a zis că din cauza asta ai fost îngrozitor de bolnavă. La un pas de moarte, după cum a spus el.

- N-a fost chiar aşa de rău, dar chiar şi aşa.

-Vreau să aud absolut fiecare cuvinţel, zise Felicity cu ardoare şi se aşează într-un nor de albastru pe canapea, lângă Caroline.

- A fost la fel de minunat pe cât a dat de înţeles Gazeta *Honeycutt?*

- La fel şi chiar mai mult, zise Caroline cu sinceritate.

Era greu de descris în cuvinte sau cântece, în picturi sau gazete cu bârfe cât de frumoasă şi de uimitoare fusese nunta.

- Spune-ne, spune-ne! insistă Priscilla, făcându-i semn lacheului să înceapă să servească ceaiul.

Caroline avu grijă să nu omită nici un detaliu. Le povesti cât de vast este palatul şi cum Eliza va avea acum două doamne care să se îngrijească de ea. Cum regele şi regina îi oferiseră bijuterii în semn de bun-venit în familia lor regală. Cât de teribil de îndrăgostit era prinţul Sebastian de ea. Caroline se asigură că le prezenta doamnelor toate motivele imaginabile de a o invidia pe Eliza şi, în cele din urmă, fu destul de mulţumită de efortul ei.

-încă nu-mi vine să cred că Eliza Tricklebank s-a măritat cu un prinţ, spuse Priscilla, cu vocea plină de mirare. Eliza Tricklebank, dintre toţi oamenii.

- De ce nu Eliza Tricklebank? protestă Caroline. E cea mai bună persoană pe care o cunosc.

- Pentru că n-ai fost tu, Caroline. Dacă mă-ntrebi pe mine, tu eşti de departe mai potrivită decât ea pentru o asemenea partidă.

Ei bine, asta era evident adevărat. Dar Eliza merita mult mai mult decât ar fi meritat vreodată Caroline. Zâmbi şi ridică uşor din umeri.

- Destinul are un fel aparte de a ne pune pe fiecare acolo unde ne e locul.

- Nu-i aşa? spuse Katherine pe un ton viclean. Apropo de marile planuri ale destinului... cum e cu prinţul Leopold? I-ai atras atenţia?

Priscilla şi Felicity chicotiră.

-O, sunt sigură că am făcut-o, zise Caroline cu nonşalanţă, sim- ţindu-se uşor îmbujorată când îşi aminti cât de intens o privise la Leadenhall. Chiar simţise o scânteie de emoţie acolo, în mijlocul tuturor acelor cărnuri. Sincer, mi s-a părut mai degrabă plictisitor.

- *Serios!* Katherine lăsă jos ceşcuţa. Mă aşteptam să revii cu poveşti despre devotamentul lui slugarnic faţă de tine.

- De ce-ai crede aşa ceva?

- Păi... pentru că aşa ai zis, dragă, spuse Priscilla cu blândeţe. Îţi aminteşti? Ai zis că era foarte îndrăgostit de tine şi-ţi făceai probleme că în timpul vizitei la Helenamar o să fii nevoită să-l respingi, cu atâţia gentlemeni în jur cu care să faci cunoştinţă.

Lui Caroline îi ardeau obrajii. Uneori, era prea sigură pe sine. Îşi amintea, într-adevăr, că spusese ceva foarte asemănător într-o seară, după prea multe pahare cu vin.

- N-am zis niciodată că va trebui *să-l resping,* se îmbufnă ea.

- Ba da, zise Felicity. Chiar ai gesticulat cum îl împingi, adăugă şi se prefăcu a împinge ceva din dreptul pieptului. Era clar că ai crezut că o să fie o pacoste.

Caroline îşi dorea să aibă ceva cu care să-şi facă vânt. Poate se putea preface că avea puţină febră. Dar era inutil – chiar avea tendinţa de a se lăuda. Beck zicea că era plină de un sentiment de grandoare. Şi era adevărat că înainte de a naviga spre Alucia fusese extraordinar de încrezătoare că prinţul avea să fie atras de ea. Dar el nu era deloc atras de ea şi acum nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva îşi pierdea farmecul. Avea douăzeci şi şase de ani, mai avea puţin şi devenea fată bătrână, iar prinţul acela frumos era mai atras de menajera ei decât de ea.

- Ce s-a *întâmplat?* întrebă Katherine cu mult prea multă bucurie pentru a fi pe placul lui Caroline.

- L-am găsit plictisitor, atâta tot. în plus, logodna lui oficială cu o moştenitoare din Wesloria urmează să fie anunţată până ta sfârşitul verii. A fost stabilită.

Toate cele trei doamne se opriră din chicotit şi se holbară spre ea.

-Pe bune? întrebă Felicity neîncrezătoare. A fost stabilită? Dar... eu am auzit că a fost la Londra şi şi-a făcut de cap.

- Bineînţeles că-şi face de cap, pufni Priscilla. Toată lumea se înghesuie să-i fie prezentată. Şi e departe de casă... poate să facă ce-are chef.

-Dar... el şi domnul Frameau trecut chiar săptămâna asta pe la un *bordel*,* şopti răspicat Felicity. *Eu* am auzit că a luat femeia cu el.
Caroline îşi îndreptă brusc privirea spre Felicity.
-Poftim? Ce-a făcut?
-A luat-o, zise Felieity. A plecat din stabiliment cu... femeia.
-A luat-o *unde?* întrebă Katherine.
-Ştii tu, spuse Felicity înroşindu-se la faţă. La... castelul lui sau ce-o fi.
Caroline simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Il credea un desfrânat, dar asta era ceva vrednic de dispreţ.
- Eşti *sigură,* Felicity? Nu cumva ai înţeles greşit?
- Da, sunt sigură! Sora domnului Frame îmi e bună prietenă şi ea mi-a zis. S-a certat destul de rău cu fratele ei pe tema asta, ceea ce ameninţă să strice Crăciunul.
- Mai avem câteva luni până la Crăciun, sublinie Katherine.
-Aşa de rău s-au certat.
Katherine se uită la Caroline.
Caroline n-avea de gând s-o dezamăgească nici măcar puţin.
- Ei bine, nu sunt foarte surprinsă. E prinţ şi e de la sine înţeles că se va logodi în curând, indiferent de comportamentul lui. Dar eu, una, nu mi-aş dori ca fiica *mea* să fie nicăieri aproape de el.
- Nu fiica ta, dar poate tu? întrebă Katherine cu un râs viclean.
- După bordeluri şi slujnice? Cu siguranţă nu! spuse Caroline pe un ton afectat.
- Slujnice! Ce slujnice? exclamă Priscilla ridicând capacul de pe cutie şi scoţând modelul pe care-l făcuse Caroline.
Nu avusese de gând să spună asta. Nu avusese de gând să dea glas *tuturor* secretelor acelui bărbat, mai ales că aveau legătură cu casa ei. Se ridică şi traversă încăperea spre Priscilla.
-Am auzit zvonuri că, din când în când, s-a ocupat de câte o menajeră, atâta tot.
- Ce casă? întrebă Priscilla, părând cu adevărat ofensată.
- O, chiar nu ştiu. Caroline desfăcu modelul de muselină. Ce vreau să zic e că e prinţ doar cu numele. E un desfrânat în toată regula.
- Dar e atât de *condamnabil,* zise Katherine ridicându-se de pe scaun ca să se uite şi ea la model.

Caroline nu rată privirea pe care Katherine o schimbase cu Felicity. Nu-i plăcea acea privire. Era mai degrabă critică. La adresa ei? A prințului? Nu mai conta – prințul Leopold îi necinstea slujnica, iar Caroline era atât furioasă, cât și invidioasă și dintr-odată foarte obosită, astfel încât nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el. Nu mult, oricum.

-Ar trebui să-i spun lui Lady Montgomery despre asta, anunţi Priscilla. Nu i-ar plicea un asemenea scandal la balul ei. Ştii cum e ea.
Caroline spusese prea mult.
- Da, fu ea de acord. Poate ci n-ar trebui s-o supirim cu bârfe.
- Caroline! Tu faci rochia asta? vru să ştie Felicity.
-Da.
- Uimitoare! îmi faci şi mie una? întrebi Felicity.
- O, dragi, trebuie! fu de acord Priscilla şi îi didu lui Caroline câinele pe care-l ţinea ca să poată apuca mânecile muselinei.
Când Caroline plecă din salonul Priscillei avea comenzi pentru încă două rochii. însă ambele pentru Felicity. Katherine Maugham se uitase cu invidie la rochie, dar nu se putuse hotărî să o roage să-i facă şi ei una.

CapitoCuC 13

Lista de invitaţi pentru mult aşteptatul bal Montgomery se pare că e mai scurtă cu o persoană. Acest lucru ar trebui să ne reamintească tuturor că până şi un prinţ poate ascunde nişte secrete sordide pe care nici o tânără lady respectabilă nu ar dori să le prezinte familiei ei.
Se spune că acest domn înstărit, cu o statură socială mai înaltă decât majoritatea, a fost zărit în unele locaţii dezgustătoare. Se zvoneşte că acest domn anume ar fi scos o femeie destul de uşoară şi ar fi plasat-o în bucătăria unei case bune. Mai multe teorii abundă în legătură cu motivul, dar cea mai sordidă este, cu siguranţă, cea mai plauzibilă.
Doamnelor, dacă sunteţi în căutare de companioni canini, se sugerează să vă străduiţi să deschideţi ferestrele şi să folosiţi o mătură pentru a nu vă jigni oaspeţii cu mirosuri neplăcute şi păr nedorit pe tivul fustelor.

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Fu nevoie de câteva zile până ce Leo reuşi să-l convingă pe domnul Frame să-l ducă la bordelul pe care-l lăudase. Dar

domnul Frame, care până atunci nu arătase nici o înclinaţie către moralitate, dezvoltase subit una când venea vorba de Leo. Găsea indecent ca un prinţ să iacă o asemenea vizită. Leo nu ştia dacă ar fi trebuit să se simtă ofensat sau încântat de faptul că acel bărbat pe care abia îl cunoştea considerase de cuviinţă să intervină şi să devină un reper moral pentru el.

În cele din urmă însă, domnul Frame fu convins de promisiunea unei sticle rare cu vin alucian care avea să-i fie trimisă acasă... de îndată ce Leo punea să fie livrată la Londra. Din fericire, doamna Mansfield, proprietara acelei case decrepite, atât de mizerabilă şi de rece în interior, nu ştia despre Leo nimic altceva decât că era o persoană pe care o considerase importantă şi prin urmare se simţise foarte îndreptăţită să solicite o cantitate revoltătoare de monede pentru a o întâlni pe Isidora Avalie.

-Da, desigur! încântătoare fătucă, spuse Mansfield trăgând de aţele ce ieşeau din braţul fotoliului ei.

Circumferinţa femeii era o dovadă a succesului afacerii sale demne de dispreţ. Pe o masă de lângă ea se aflau vin decantat şi o farfurie cu cărnuri, brânzeturi şi nuci, ce dădeau parcă de înţeles că avea de gând să ia acele gustări în cursul serii, în timp ce femeile erau supuse la Dumnezeu ştie ce în camerele în care se putea ajunge pe nişte trepte foarte întunecate şi foarte înguste.

- E chiar un compliment să cereţi cu ea spunându-i pe nume, continuă doamna Mansfield analizându-i hainele. îmi păreţi cunoscut, milord. Ne-aţi mai vizitat?

-Cât vreţi pentru fată? întrebă Leo cu răceală.

- Ei bine, ea e una dintre cele mai bune pe care le am, chiar e. E wesloriană, să ştiţi, şi ele sunt deosebit de pricepute în arta plăcerii. Pentru ea cer cel mai mult.

Leo nu recurgea niciodată la violenţă. Chiar şi în tinereţe evitase încăierările cu amicii – gândul de a lovi pe cineva sau ceva îi stârnea greaţă. Dar nu-şi dorise niciodată atât de tare să pocnească pe cineva peste gură aşa cum îşi dorea s-o zdrobească acum pe doamna Mansfield. Negocie un tarif de cămătar pentru fată, iar când depuse banii doamna Mansfield se ridică de pe scaun şi îi făcu semn s-o urmeze. îl conduse într-o cameră mică şi ponosită, cu o canapea uzată din catifea roşie ce părea că găzduise o mulţime de funduri de gentlemeni. în colţ era înghesuit un pat îngust, cu cearşafurile

şifonate de la uzură. Doamna Mansfield o chemă pe Isidora Avalie de undeva din spatele unei uşi din cameră.
- Mai repede, fată, e un domn care întreabă special de tine.
Isidora intră timidă în cameră. Părea foarte stânjenită, îmbrăcată
sumar, doar în capot. Avea părul brunet şi ochii negri, dar Leo fu şocat de cât de goi erau aceştia. Pentru o clipă aruncă spre el o privire lipsită de expresie, apoi îşi coborî ochii în podea.
- De ce stai acolo? îi spuse doamna Mansfield iritată fetei şi o împinse în mijlocul încăperii, astfel încât să stea chiar în faţa lui Leo.
-Aveţi o oră, milord, spuse doamna Mansfield. O să bat la uşă cu zece minute înainte, ca să aveţi timp să vă îmbrăcaţi. Spunând aceasta, ieşi.

Isidora nu îşi ridică privirea. Tremura.
-Bon den, spuse el. Bună seara. *Wesloriana?*
Nu intenţionase s-o sperie; ar fi vrut s-o liniştească vorbind limba ei maternă. Dar acea limbă o panică. Se întoarse şi se repezi spre uşă, însă Leo reuşi să sară înaintea ei pentru a o împiedica să plece înainte să apuce să-i vorbească. Ea îl rugă printre lacrimi în wesloriana şi engleză să nu-i facă rău, să-i dea drumul.
- Pentru numele lui Dumnezeu, n-am de gând să-ţi fac rău. Vreau să te ajut, insistă el.
-De ce?
- Pentru că vreau, Isidora. Meriţi ceva mai bun decât viaţa asta. Ajută-mă să le găsesc pe celelalte, ajută-mă să-i aduc în faţa justiţiei pe bărbaţii care ţi-au făcut asta.
- Nu ştiu despre ce vorbiţi!
- Ba ştii, zise el pe un ton blând, dar ferm. Lasă-mă să te ajut pe tine şi pe celelalte.
Ea se dizolvă imediat în lacrimi.
- Nu pot, spuse plângând. Ei o să-l forţeze pe tata să înapoieze banii. Familia mea n-o să mă ia înapoi, nu după aşa ceva. N-o să am unde să mă duc decât pe stradă...
-Ai un loc, spuse el, deşi nu ştia unde se putea duce ea – trebuia să se gândească la asta. Dar avea să găsească ceva.
Îi făcu semn să se aşeze pe canapeaua infectă ca să-i povestească cum ajunsese acolo. Familia ei era din munţii Wesloriei, la graniţa cu Alucia, îi zise ea. El ştia că munţii erau o regiune săracă a ambelor ţări. Majoritatea bărbaţilor de acolo lucrau în minele de cărbune. Ea îi povesti că un gentleman venise şi îi oferise destul de mulţi bani tatălui ei pentru ea. Îi spuse că tatăl ei acceptase s-o dea ca să salveze de la foame restul familiei.
Leo îşi amintea vag că fratele lui îi vorbise despre lipsa oportunităţilor economice, mai ales în anumite zone ale ţării. Abia de înregistrase ceva din acea conversaţie, cum făcea cu orice subiect ce i se părea prea greoi, pentru că Leo fusese pentru prea mult timp un om care nu dorea să-şi bată capul cu lucruri importante. Isidora fusese vândută pentru ca un bărbat să-şi poată hrăni restul copiilor. Leo nu-şi putea imagina cum era să trăieşti fără nimic sau genul de disperare pe care trebuia s-o fi simţit acel om, care să-l facă să-şi vândă o fiică pentru a-şi salva familia.

Aşa că Isidora venise în Anglia ca să muncească pe nimic. Lordul Hill nu găsise acest lucru suficient, îi povesti ea – îşi dorise mai mult decât serviciile ei de slujnică, iar când ea îl respinsese, el o ameninţase că o va trimite înapoi la cel care aranjase totul. Ann Marble încercase să se interpună. iar el o concediase şi pe ea, apoi îşi dusese familia la ţară.
Leo scoase cele cinci nume din buzunar şi îi arătă lista. Isidora clătină din cap şi mărturisi că nu ştia să citească. Aşa că Leo îi citi celelalte nume. *Nina, Bowyn, Jacleen, Rasa.*
Isidora le cunoştea pe toate, dar nu ştia decât unde ajunseseră Jacleen şi Rasa. Ea îi spuse că Rasa era menajeră în casa lordului Pennybacker, un nume uşor cunoscut lui Leo.
Jacleen însă fusese trimisă la o mare moşie rurală a ducelui de Norfolk. Vestea îl surprinse pe Leo – ducele de Norfolk fusese cu el la Cambridge. Il cunoştea pe Henry de mulţi ani şi îl considera prieten. Pentru numele lui Dumnezeu, era căsătorit cu o femeie drăguţă, avea trei copii şi al patrulea era pe drum. Cu siguranţă nu avea nici un rol în aşa ceva.
- La Arundel? o întrebă el.
- Je, spuse Isidora încet.
Lui i se învârtea capul. Cine erau aceşti bărbaţi care se foloseau într-un mod atât de urât de acele femei? Cum putea să aibă aproape treizeci de ani şi să nu ştie că existau asemenea oameni în sfera lui? Vestea îi întoarse stomacul pe dos şi îl făcu să se simtă mai hotărât ca niciodată să pună capăt acestei practici abominabile.
Dar mai întâi trebuia să stabilească un preţ pentru Isidora. Din nefericire, Leo nu era priceput la arta negocierii – când acceptă scandaloasa sumă de o sută de lire sterline, ochii mici ai doamnei Mansfield se măriră de surprindere şi înţelese numaidecât că fusese depăşit de situaţie.
O duse pe Isidora la hotelul Clarendon, ignorând privirile aţintite spre el, şi plăti o cameră pentru ea. Funcţionarul de la birou cu greu îşi stăpâni dezgustul faţă de ceea ce credea că se întâmpla şi la început refuză să-i acorde o cameră.
Dar Leo îi reaminti cât de mult plătea regatul alucian pentru camerele pe care le închiriase. Funcţionatul acceptă ca ea să stea acolo o noapte. Numai o noapte.
- Nu vrem femei de genul ei aici, Alteţă, zise acesta cu fermitate.
- Genul ei, spuse Leo, e cel al unei femei care a fost tratată urât de către ţara dumneavoastră.

Dar hotelul Clarendon nu era o soluție, iar Leo își exprimă îngrijorările în fața lui Josef.

- Fata vrea să meargă acasă la familia ei, minți el. Am nevoie de un loc în care să stea până pot să aranjez asta.

Întrucât Josef nu o văzuse pe Isidora, nu avea de ce să bănuiască ce punea la cale Leo. Se gândi o clipă și spuse:

- îmi permit să-l sugerez pe domnul Hubert Cressidian.

Leo știa de acel gentleman, un negustor alucian care locuia la Londra și care era, după toate indiciile, mai bogat decât Cresus.

- Îl cunoști? întrebă Leo. Pot să am încredere în el?

Expresia lui Josef rămase complet neutră.

- Din experiența mea, Alteță, se poate avea încredere în domnul Cressidian pentru un preț.

Se dovedi că instinctele lui Josef erau corecte. Domnul Cressidian era slab și vânos, cu părul brunet și ochii atât de căprui încât păreau aproape negri. Leo îi spuse că avea nevoie de un loc în care să țină în siguranță o tânără. Domnul Cressidian nu puse nici o întrebare despre Isidora. Nu părea să-i pese. De fapt, nu părea deosebit de curios în legătură cu nimic. Își spuse doar condițiile: un stipendiu pentru ținerea ei și o prezentare la un magnat francez, pe care Leo îl cunoștea.

Nici Isidora nu puse întrebări – părea resemnată cu orice i-ar fi rezervat soarta. Dar când ajunseră la casa foarte mare din Mayfair, se uită la Leo.

- Cine sunteți?

Ea chiar nu avea habar cine era el.

-Sunt un nimeni, spuse el vorbind serios. Zâmbi și adăugă: Prietenii îmi spun Leo.

Trei zile mai târziu, Josef îl informă pe Leo că invitația la balul Montgomery fusese anulată.

CapitofuCl4

O seară ce urma să aibă loc la reşedinţa londoneză a ducelui de Norfolk a fost amânată pe termen nelimitat. Un prieten al ducelui a declarat că motivul ar fi putut avea de-a face cu faptul că unul dintre oaspeţi ar fi fost considerat nepotrivit să ia masa cu cineva într-atât de demn precum ducele şi ducesa. Ar putea fi acelaşi domn căruia i-a fost anulată invitaţia la balul de la Montgomery?
Doamnelor, medicii recomandă o perioadă de nouă ore de odihnă totală, fără distrageri sau abateri ale atenţiei după o perioadă prenatală şi natală, cu cel mult cinci minute alocate soţului pentru a-l asigura că totul este în regulă.

- Gazeta Honeycuttde modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Caroline avea obiceiul de a intra pe uşa din spate când se întorcea acasă de la cumpărături, ca nu cumva fratele ei să-i vadă pachetele. în general, el nu ştia când ea folosea această metodă de a intra, dar în după-amiaza aceasta el tocmai păşea în bucătărie când ea îşi făcu apariţia cu brocarturi şi ţesături de mătase împachetate. El aruncă o privire spre pachetele din braţele ei, apoi spre ea.

- Ce-s alea?

Ea încercă să se gândească la o scuză care să o scape. Nu-i veni nici una în minte.

El se încruntă la tăcerea ei.

- Vino cu mine, zise el ţâfnos.

Lucrurile reveniseră la normal între ei, Beck plângându-se de cheltuielile ei şi de faptul că îi mânca dulceaţa preferată – a, şi că exersa la pian când el încerca să citească. Şi, bineînţeles, nemulţumirea lui favorită – că ea făcea ce voia.

-De ce? întrebă vârând în grabă pachetele sub o bancă de lemn din micul hotel din dreptul bucătăriei.

- De ce crezi? Ţinea o tavă de lemn pe care, se pare, îşi pusese brânză şi pâine. Am trimis vorbă după tine acum două ore.

-Am fost afară, Beck, spuse Caroline în timp ce îl urmărea pe hol.

El mergea cu paşi mari, hotărâţi, iar ea se străduia să ţină pasul în timp ce încerca să-şi dezlege mantia.

- Da, iar ai fost la cumpărături! spuse el peste umăr înainte de a reveni în birou.

Caroline reuşi să-şi desfacă mantia pe care o trase de pe umeri şi o lăsă pe un scaun din hol.

-Am banii mei, ai uitat? în plus, Felicity Hancock e disperată după una dintre rochiile mele. Doamnele încep să observe...

- Nu-mi pasă, spuse el aşezând tava pe birou în timp ce ea se chinuia să-şi dea jos boneta. Şi trebuie să-ţi aduc aminte că moştenirea ta e într-un fond? Cheltui banii *noştri.*

- Păi, a cui e vina? vru să ştie Caroline.

- E necesar, Caro, după toate indiciile pe care le-ai dat că ai cheltui *întregul* nostru fond dacă ai avea ocazia.

Caroline reuşi să-şi scoată boneta, însă aceasta se agăţă într-o agrafă din părul ei, lăsând să cadă o şuviţă groasă peste un ochi.

- La naiba, se plânse ea şi, cu un oftat de exasperare, îşi aruncă boneta pe biroul lui. Mă duc să-mi aranjez părul, zise ea, dar înainte să apuce să se întoarcă spre uşă, el o opri.

- Nu, nu, discutăm şi terminăm cu asta acum, ii ordonă Beck. Vreau să plec în curând şi îţi ştiu şmecheriile, Caro. Dacă te duci sus, la tine în camere, n-o să te mai văd ore în şir, şi când o s-o fac probabil că o s-o ai lângă tine pe doamna Honeycutt care să mă atace verbal.

- Hollis nu te *atacă* verbal, Beck. Are grijă să spună numai ce-i adevărat.

- O? Deci e adevărat că m-am născut cu cap de maimuţă şi cu inimă de măgar?

- Nu *asta,* evident, dar celelalte lucruri pe care le spune sunt adevărate.

Beck nu asculta. Flutura din mână spre ea.

- Destul cu Hollis Honeycutt. Dacă Percy ar trăi azi, ar ţine-o în frâu. N-ar fi trebuit să moară aşa cum a făcut-o.

Caroline încercă să-şi dea la o parte şuviţa de pe faţă. Dar din cauza felului în care îi era prins părul, aceasta continua să cadă.

- Nu ai nici o consideraţie pentru prietenele mele foarte dragi, care mi-au fost tovarăşe fidele toată viaţa.

Luă o bucăţică de brânză, o băgă în gură şi spuse pe un ton dispreţuitor:

-Atunci, continuă. Ce e *atât de important?*

-Vrei să a fii? Îţi spun eu, Caro. *Tu* trebuie să te căsătoreşti.
Caroline încremeni. Apoi râse.
- Nu asta iar!
- Ce? Ai douăzeci şi şase ani de ani, sau pe-aproape, e timpul să te căsătoreşti şi e timpul să las pe altcineva să-şi facă griji pentru achiziţiile tale. Ridică un teanc de chitanţe şi i le arătă. Aşa stând lucrurile, am luat problema în mână.
Acest lucru ii captă întreaga atenţie. Beck vorbea deseori despre necesitatea ca ea să se mărite, dar niciodată nu spusese aşa ceva.
- Pardon?
- Reticenţa ta de a da curs unei oferte până acum i-a făcut pe jumătate dintre domnii eligibili să devină sceptici în privinţa ta. Aşadar, am dat de înţeles... discret, desigur... mărimea zestrei tale.
- *Ce-ai făcut?*
- Nu poţi continua aşa, trecând de la o serată la următoarea croitoreasă, fără să te preocupi de persoana căreia îi eşti sortită.
- De unde ştii cui îi sunt eu sortită? întrebă ea luptându-se cu şuviţa de păr.
- Eşti supărată? Trebuie să-ţi spun că îţi este sortit să fii soţie şi mamă?
- Cine a decretat că trebuie să fiu soţie sau mamă? Tocmai ăsta e motivul pentru care nu accept ideea de căsătorie, Beck. Bărbaţii cred că ştiu tot ce este de ştiut. Poate că, de fapt, mi-ar plăcea să fiu artistă.
Beck se aşează pe scaunul de la birou şi se lăsă pe spătar, ducân- du-şi degetele la tâmple.
- Ar fi bine, dragă, dacă ai fi arătat vreodată *cel mai mic* interes pentru a deveni artistă. Ţi-am angajat un profesor de artă când aveai şaptesprezece ani, poate îţi aminteşti, şi ai pictat intenţionat cât ai putut de oribil ca să-l alungi. Singurul interes pe care l-ai manifestat a fost să te asiguri că eşti invitată la următorul eveniment din societate.
- Lucru la care excelez, mulţumesc. Şi nu am spus că voi fi artistă. Era doar un exemplu. Mi-ar plăcea să fiu croitoreasă. Lucru la care se întâmplă să fiu foarte bună.
Beck pufni.
- Nu vei fi croitoreasă. Am vorbit cu prinţul despre asta şi el...
Caroline scoase un hohot de râs înainte ca fratele ei să poată

termina.

- Prietenul tău *Leo*? Prietenul tău foarte drag căruia i-au fost anulate toate invitaţiile în ultimele două săptămâni? Habar n-are de nimic. Mai luă o bucată de brânză.

Observă că Beck se blocase. Pentru că nu îi dădu nici o replică tăioasă, Caroline se uită la el.

-Ce e?

-Tocmai iţi spuneam, *Caroline,* că am discutat cu prinţul, care se întâmplă să stea chiar acolo, despre asta.

O dâră de gheaţă i se prelinse pe şira spinării. Capul îi vuia. Râmase pentru un lung moment cu ochii holbaţi la Beck, apoi îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi îndrăzni să se întoarcă. Prinţul stătea într-adevăr acolo, cu spatele lipit de perete şi cu o sprânceană arcuită. îi făcu cu mâna fără entuziasm. Nu-l văzuse din cauza uşii deschise şi a părului blestemat care îi blocase vederea. Se întoarse spre Beck.

- De ce nu mi-ai *spus* că e aici?

-Am crezut că e evident, din moment ce se află *chiar acolo,* spuse el, făcând un gest emfatic spre prinţ. Şi, apropo, ce ştii despre invitaţiile revocate?

- Nimic!

Beck se încruntă.

- Şi, mă rog, ce-are de spus ilustra sa Alteţă Regală despre statutul meu deplorabil de femeie necăsătorită?

Se întâmpla să ştie destul de multe despre acele invitaţii. Doar ea fusese cea care îi sugerase lui Lady Norfolk că s-ar putea să dorească să-şi amâne serata, având în vedere reacţia destul de viscerală a lui Lady Montgomery la bârfele legate de persoana prinţului. Priscilla îi spusese lui Caroline că, în timp ce lua ceaiul cu Lady Montgomery, îi menţionase acesteia obiceiurile neplăcute ale prinţului, iar Lady Montgomery aproape că se înecase cu brioşa şi o strigase imediat pe secretară, căreia ii ceruse să anuleze numaidecât invitaţia.

în plus, Lady Norfolk era teribil de supărată şi teribil de gravidă. Caroline presupuse, în numele prietenei ei, că anxietatea ar fi fost prea mare.

-Ai grijă cum vorbeşti, Caroline, o avertiză Beck. Evident, a spus ceea ce ar spune orice bărbat... că a trecut de mult vremea când trebuia să te măriţi.

-Aăă... cu tot respectul, Beck, nu e tocmai ce-am spus, obiectă cu politeţe prinţul.
- Era implicit, zise Beck nerăbdător.
-Ce *aţi* spus? întrebă Caroline, răsucindu-se înapoi spre prinţ.
- Caro, te rog! Nu vorbi cu Alteţa Sa Regală de parcă ar fi un servitor căruia îi ceri socoteală pentru o lingură lipsă!
- E în regulă, zise prinţul. Am spus doar că în Alucia majoritatea femeilor sunt deja căsătorite până la vârsta de douăzeci de ani. A fost doar o observaţie, atâta tot. Iar acum el se uita la părul ei cu o expresie curioasă.
- Iar tu ai trecut *de mult* de douăzeci de ani, Caro, sublinie Beck în mod inutil.
O, avea să-l sugrume pe Beck când rămâneau singuri. De ce nu putea niciodată să-l întâlnească pe prinţ când arăta cel mai bine? De ce trebuia să fie mereu atât de răvăşită? El o privise în tot acel timp cât ea stătuse acolo cu părul pe jumătate desfăcut şi se îndo- pase cu brânză.
Se întoarse încet spre fratele ei.
-Ai dreptate, Beck. Ar trebui să mă căsătoresc. Adu-i pe pretendenţi, atunci. Adu-i acum! Dacă *prinţul* spune asta...
- Din nou, n-am spus asta, zise prinţul repede. Pur şi simplu am avut o conversaţie cu un prieten... n-am intenţionat să dau un sfat.
-Dar aţi făcut-o.
- Caro! Pentru Dumnezeu, este un prinţ al Aluciei! Dă dovadă de respect! strigă Beck.
-Milord?
Caroline şi Beck se întoarseră în acelaşi timp spre uşă. Garrett intrase, fără ca ei să bage de seamă, şi întrerupsese ceea ce Caroline presimţea că era preludiul unei certe.
- Milord, este un domn la uşă în legătură cu calul.
-A! Beck rânji şi sări în picioare. Trebuie să fie proprietarul grajdurilor unde am de gând să-mi ţin calul după ce soseşte. Au grajduri bune... Caii din cavaleria reginei sunt acolo. Se îndreptă spre uşă, dar se opri şi se uită la Caroline. Ar fi un moment oportun să faci ceva cu părul tău, adăugă el grăbindu-se să iasă, fluturând din degete spre şuviţa care-i atârna pe umăr.
Caroline se strâmbă în spatele lui şi rămase acolo unde era, cu braţele încrucişate la piept. Când fu sigură că el plecase, se răsuci şi se îndreptă spre locul în care stătea prinţul, în spatele uşii deschise.

Iniţial, el păru alarmat şi îşi îndreptă spatele, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie nevoit să se lupte. Dar imediat apoi îşi duse mâinile la spate, cu picioarele depărtate, părând a se pregăti pentru orice avea ea să-i spună.
- Cum îndrăzniţi? zise Caroline.
- Cum îndrăznesc?...
- Să vorbiţi cu fratele meu despre perspectivele mele maritale!
-încă o dată, eu *nu* am vorbit cu fratele dumneavoastră despre
perspectivele dumneavoastră maritale. Nici măcar despre faptul că nu sunteţi măritată. Fratele dumneavoastră a pus o întrebare, iar eu i-am răspuns aşa cum i-aş răspunde oricărui prieten.
- Nu sunt *protejata* lui, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt o femeie adultă şi fac ce vreau.
- Adevărat, din ambele puncte de vedere, fu el de acord. Apoi zâmbi.
0 înfuria că felul în care el zâmbea o făcea să se simtă atât de agitată. Aruncă rapid o privire spre uşă şi se apropie.
- Nu trebuie să fac ceea ce porunceşte el, să ştiţi.
- Nu mi-am închipuit niciodată că aţi face asta. Nu-mi imaginez că există vreun om pe acest pământ care să vă spună ce să faceţi.
Ea se apropie şi mai mult. Putea să-i simtă izul moscat al apei de colonie, putea să-i vadă o scamă de pe guler.
- De ce-ar trebui *vreun* bărbat să-mi spună ce să fac? Sunt o persoană, la fel ca orice bărbat sau ca *dumneavoastră,* Alteţă.
- Evident.
îi luă şuviţa liberă, i-o ridică peste claviculă şi i-o aşeză pe spate. Aceasta alunecă imediat înapoi în faţă. Toţi centrii nervoşi începură să-i sfârâie. îl disprefuia pe acest bărbat, insă niciodată nu fusese atât de excitată ca în acel moment de furie. îşi coborî privirea spre gura lui şi spre începutul de barbă.
- De ce sunteţi tot timpul *aici*? vru ea să ştie. Aveţi o aventură cu Ann a noastră?
El făcu ochii mari. Izbucni în râs.
- Doamne Dumnezeule, Caroline, dai glas *fiecărui* gând care-ţi trece prin cap?

Avea să ignore, pentru moment, faptul că i se adresase pe numele mic, ceea ce însemna, după cum bănuia ea, că erau foarte familiari, întocmai cum susţinuse tot timpul, mulţumesc. Avea să ignore cât de plăcut suna numele ei cu accentul lui melodios. Şt nu avea să se folosească de acel moment pentru a aduce vorba despre acele gânduri cărora *nu* le dăduse glas, căci erau destul de multe.

- Ei bine? Aveţi?

Sprâncenele lui coborâră într-o încruntătură şi se aplecă înainte.

- Ascultă-mă clar, femeie. *Nu.* Pentru Dumnezeu, *nu.* Dacă ar fi să am o aventură, ar fi cu o femeie care e atrăgătoare, cu forme în toate locurile potrivite şi deschisă la sugestiile mele despre cum aş vrea s-o seduc. Nu o servitoare timidă.

Sfârâitul se transforma rapid în foc. Nu se putea abţine să nu se întrebe care ar fi putut fi sugestiile lui pentru seducerea unei femei. Privirea îi coborî din nou către gura lui. Se simţea puţin ameţită.

-Acum e rândul meu. De ce nu eşti măritată? Cu siguranţă o femeie frumoasă ca tine, care are propria moştenire şi o zestre uriaşă, după câte se pare, care nu e nevoită să facă ce-i spune un bărbat oarecare, ar atrage destul de mulţi gentlemeni din oraşul ăsta. Mai ales de genul celor cărora le-ar surâde o mare provocare. Sau sunt cu toţii al naibii de proşti?

Aha – din nou, nu avea să se lase măgulită de un compliment care-i fusese aruncat cu dezinvoltură.

- Sigur că i-am atras, pufni ea. Nu-mi pasă de nici unul dintre ei. De ce nu sunteţi *dumneavoastră* căsătorit? Aţi aşteptat wesloriana potrivită?

El chicoti, iar privirea lui se îndreptă spre dantela pe care ea o cususe de-a lungul tivului corsetului.

- Ca şi dumneavoastră, doamnă, nu vreau să-mi spună nimeni ce să fac şi nu vreau responsabilităţi.

-Aha! Aşadar, *(hiar* preferaţi servitoarele.

El îşi ridică încet privirea spre a ei şi i-o menţinu îndeaproape, de parcă i-ar fi ţinut atenţia strânsă în pumn.

- Prefer femeile, Caroline, murmură el. Prefer femeile care sunt încrezătoare în locul lor pe această lume... dar poate pe cele care îşi ţin gura atunci când ar trebui.

- Pentru că nu sunteţi de acord cu ceea ce spune o femeie, nu înseamnă că ceea ce spune ea e greşit.

El ridică mâna şi, cu vârful degetului, trasă o linie de la curba umărului ei până la bărbie.

- Spune-mi, Caroline, ce-ţi dă dreptul să-mi vorbeşti astfel?

Ea se aplecă în faţă, la doar un centimetru de el.

- M-am născut cu dreptul de a vorbi oricum vreau, cu cine vreau. Nu eşti prinţul meu.

Prinţul clipi.

-Dintre toate lucrurile scandaloase...

Ea nu-l lăsă să termine, îi împinse în piept cu ambele mâini, forţându-l să se lipească de perete, şi, înainte ca el să apuce să-şi revină, se ridică în vârful degetelor pentru a-l săruta. Îl sărută pe prinţ aşa cum nu sărutase niciodată un bărbat în viaţa ei. Desigur, nu fuseseră foarte mulţi şi, cu siguranţă, nu sărutase niciodată un gentleman ca acesta. Dar exista ceva la acest om care o implora s-o facă – atât de înalt şi de puternic, atât de sigur pe sine. În viaţa ei nu-şi luase asemenea libertăţi şi nu fusese niciodată mai exaltată de un gest pe care-l făcuse ca acum. Acesta era foc.

Dar pentru un bărbat înalt şi puternic, el părea să nu ştie ce să facă. îşi deschise larg braţele, parcă anunţând în tăcere că nu voia să participe la aşa ceva. Doar că gura lui spunea altceva. O. buzele şi limba lui spuneau cu totul altceva. Nu voia s-o atingă cu mâinile, dar îi mușca buzele şi limba lui se juca cu a ei. Se lipi de ea, cu pieptul în dreptul pieptului ei, şi o sărută la fel de pasional cum îl săruta şi ea. Era îmbătător, şi abia când părul ei îşi găsi drumul între buzele lor, ea îl împinse brusc şi se dădu înapoi.

Respira la fel de greu ca şi el. Gâfâiau amândoi, ca şi cum se fugăriseră prin încăpere. Râmaseră uitându-se unul la altul pentru o clipă nesfârşită. O întreagă carte cu gânduri, sentimente şi cuvinte nespuse care curgeau între ei ar fi putut fi scrisă chiar în acel moment. Caroline simţi ceva deschizându-se în ea, cald, umed şi primitor.

Dar apoi el spuse:

- Ce naiba e cu tine?

Nu avea un răspuns potrivit pentru el. Febră? Dacă era așa, era un nou tip de febră, una care lovea fără avertisment și mistuia rapid.
El ridică mâna, cu palma îndreptată spre ea, de parcă ar fi crezut că ea se va arunca din nou asupra lui. Privirea îi era amenințătoare, buzele ușor întredeschise. Părea șocat. Dar și periculos de excitat.
- Să nu mai faci asta *vreodată,* spuse el cu voce joasă.
- Nu-mi spune mie ce să fac, zise ea, apoi se întoarse și se îndreptă grăbită spre ușă. Sări în hol și aproape se ciocni de Beck care venea înapoi.
-Caro?
Își ignoră fratele, își ridică fustele și fugi în camerele ei. cu buzele arzându-i de la acel sărut.

CapitofuC 15

Invitațiile la balul dat de lordul Pennybacker vor fi trimise până la sfârșitul lunii. Din păcate, cor exista dezamăgiți de absența unei invitații în cutia lor poștală, numărul celor care doresc să participe mărindu-se constant pe parcursul lunii. Lady Pennybacker a declarat că balul va fi limitat la două sute de suflete.
Ducele și ducesa de Norfolk au revenit la reședința familiei lor, ducesa intrând în perioada prenatală. Cuplul s-a bucurat de vizitele multor personaje notabile, inclusiv lordul Hawke și sora sa, care este foarte apreciată pentru frumusețea ei. Atât de apreciată, după câte se pare, încât un gentleman care peste câteva săptămâni urmează să se angajeze oficial într-o logodnă de proporții princiare s-ar fi autoinvitat.
Mulți au descoperit că talentele lui Lady Caroline Hawke s-au extins către creațiile vestimentare. Doamnele din Mayfair se înghesuie subit să intre în posesia unei rochii de seară concepute și croite de dra-ga noastră prietenă. Ea are un talent unic de a se inspira din stilul englezesc și alucian și a concepe rockii și alte articole de vestimentație râvnite. Acceptă un număr limitat de cereri pentru sezonul de iarnă.
-Gazeta Honeycutt de modă
și viață gospodărească
dedicată doamnelor

După două zile pline de chinuri, Leo tot nu reuşi să scape de amintirea acelui sărut.

Făcea un tur al grajdurilor impreună cu Beck, care continua să turuie despre locul care îi găzduia calul de curse din Alucia, în timp ce Leo nu se putea gândi decât la sora scandaloasă şi remarcabilă a acestuia.

Sărutul acela îşi făcea apariţia în gândurile lui în cele mai stranii momente. Când era singur. în toiul nopţii. La micul-dejun, la prânz, când lua ceaiul cu amicii.

Era şocat că ea făcuse aşa ceva, şocat că ea presupusese cu atâta îndrăznealã că ar ii putut să o facă. Şi, din nou, nu era deloc surprins.

îl consterna insolența ei, dar în același timp îi admira curajul. Era supărat pentru că ea își luase o asemenea libertate, dar și al naibii de excitat.
Începea să creadă că nu mai întâlnise niciodată o femeie mai derutantă, mai dificil de înțeles și mai frumoasă. Părea că trece prin toate emoțiile – bune, rele, devenind pe rând și indiferent – pe care le putea simți un bărbat pentru o femeie.
Simțea, de asemenea, o dorință lascivă, care nu răspundea la tentativele lui obișnuite de a o ține la distanță. Voia să repete acel sărut. Numai că de data asta, el avea să fie cel care o va săruta, mulțumesc frumos.
Trebuia să se forțeze să se gândească la altceva. își îndreptă din nou atenția către femeile pe care încerca să le salveze. Intenționase să vorbească despre Jacleen cu vechiul său prieten, ducele de Norfolk, la petrecere, însă apoi cina fusese amânată pe termen nedefinit. Din vina lui, dacă se dădea crezare acelei blestemate de gazete. Așa trebuia să fie, pentru că mai mulți gentlemeni îl felicitaseră răzând pentru vizita sa indiscretă la „casa" doamnei Mansfield.
- N-am cunoscut niciodată un tip care să atragă atât de mult atenția asupra activităților sale, îi spusese hohotind un bărbat pe care-l cunoștea doar drept Hornsby.
Domnul Frame, care îl avertizase categoric pe Leo cu privire La nevoia de discreție și de reper moral înainte de a-l conduce la casa de proastă reputație a doamnei Mansfield, avea o gură ca o șură.
Norfolk și familia sa se aflau acum la Arundel, așteptând nașterea celui de-al patrulea copil. Asta îngreuna lucrurile – Leo nu putea pur și simplu să se ducă să-l întâlnească pe duce la Arundel. O persoană nu se „întâmpla să treacă" pe lângă o mare moșie englezească din mediul rural, mai ales dacă nu avea nici o proprietate în direcția aceea... fără a pune la socoteală Herstmonceux.
Dar Beck îi oferi lui Leo o rezolvare.
La câteva zile după ce Caro line îl sărutase cu nerușinare, Leo i se alăturase lui Beck la clubul lor preferat, pentru un strop de gin. Beck începuse să se plângă din senin că trebuia să facă o călătorie la Arundel.
- Ploile au fost cumplite și au lăsat drumurile aproape impracticabile, din câte am auzit. O să dureze o zi întreagă să ajung acolo.
Leo își ridică privirea.

-Te duci la Arundel?
Beck oftă.
- I-am promis lui Caro. Lady Norfolk e prietena ei şi i-a făcut o rochie sau un capot ori o bonetă, nu ştiu exact, pentru perioada prenatală.
- Norfolk este o veche cunoştinţă, spuse Leo degajat. Am fost împreună la Cambridge. Am petrecut o vacanţă sau două la Arundel.
Beck nu muşcă momeala. Dădu din cap încântat.
- Un loc minunat, nu-i aşa? Şi eu îl ştiu de ceva vreme pe tip.
Leo sorbi din gin. Gustul era prea amar.
-Când ai să te duci?
- Joi, spuse Beck şi aruncă o privire spre ceas.
Leo bătu cu degetele în masa din faţa lor, gândindu-se cum să procedeze. Nu-şi putea aminti când se mai aflase în situaţia de a cere să fie inclus. El era cel care ii respingea mereu pe cei care voiau să se alăture grupului *său. „Ce* lume nouă ciudată." Il privi piezişe pe Beck, întrebându-se ce să facă. îşi zise că poate cel mai bun mod de a aborda problema era calea cea mai directă.
-Beck, prietene, te superi dacă...
- Nu mă întreba pe mine, Leo, bombăni Beck.
- Pardon? Dar Henry e vechi prieten cu mine.
Beck se mişcă stânjenit în scaun. Se uită în jur, parcă în căutarea unui lacheu, deşi paharul îi era plin.
- Evident, Alteţă, cu orice altă ocazie aş fi *încântat...*
-A, sunt din nou Alteţă, zise Leo cu un râs sardonic.
Beck oftă. îşi frecă faţa, apoi îl privi în ochi pe Leo.
- E vorba despre soţia lui. Augusta e... reticentă.
- Reticentă, repetă Leo.
Beck se aplecă în faţă.
-Ţi-ai cam făcut o reputaţie, spuse el făcând spăsit o grimasă.
-Nu. Ascultă, Beck, spuse Leo repede. Ce se zice despre mine nu-i adevărat. Mă rog, nu în *totalitate.* Adică, e *adevărat,* dar nu aşa cum aţi putea să înţelegeţi tu sau Henry. Ştiu că serata a fost amânată din vina mea şi aş vrea să clarific lucrurile cu tovarăşul meu, dacă nu din alt motiv, măcar în numele prieteniei noastre.
Beck făcu din nou o grimasă.

-Ea e la finalul unei sarcini şi, din câte am înţeles, nu prea se simte confortabil. N-aş vrea să-i dau vreun motiv de disconfort.

- N-o s-o văd. promise Leo. Arundel e mare cât un palat... e foarte posibil ca drumurile noastre să nu se întretaie deloc. O să fac tot posibilul să nu stau în calea ei.

Beck se lăsă pe spătar şi puse ambele mâini pe masă. Îşi umplu obrajii cu aer, apoi îl suflă încet afară.

- Da, în regulă, spuse el după o clipă. *Eu* nu cred ce se spune despre tine. Dumnezeu ştie că despre mine s-au spus lucruri mai rele. Făcu o pauză. Mă rog, nu mai *rele*, pentru că ce se spune despre tine e deplorabil. Pardon, dar înţelegi. Da, sigur că trebuie să fii, Leo. Noi, bărbaţii, trebuie să rămânem uniţi, zâmbi el.

Leo nu credea că bărbaţii trebuie să rămână uniţi. I se părea că deţineau oricum avantajul în aproape orice.

-Mă gândeam să trimit un mesager, zise Beck. Ar trebui să-l anunţ că vii.

- Nu, nu, spuse Leo repede. O să-i spună soţiei, iar perspectiva ar putea să-i provoace o anxietate nejustificată. Când mă duc în vizită, se întâmplă ca oamenii să-şi facă griji pentru cuviinţă şi să aibă toate lucrurile aranjate aşa cum trebuie, ca să zic aşa.

- O, făcu Beck confirmând din cap ştiutor. Desigur. El râse. Am cam uitat că eşti un prinţ.

Leo râse la rândul său.

- Cred că şi eu la fel.

Caroline nu mai putu păstra nici un moment secretul acelui sărut. Rezistase patru zile înainte de a se duce la Hollis şi considera reţinerea ei destul de remarcabilă, având în vedere situaţia extraordinară.

Voia să-l sărute din nou, dar de data aceasta poate cu braţele lui aşezate în jurul ei. Se simţea confuză de această dorinţă – cum de putea să aibă astfel de sentimente puternice pentru cel mai rău soi de ticălos? El seducea nepăsător servitoare şi ieşea pe străzi cu femei în toiul nopţii! Şi apoi fermeca femei ca ea, făcându-le să se poarte lipsite de cuviinţă.

Ajunse acasă la Hollis după o plimbare vioaie, simţindu-se mai puternică decât oricând şi mai degrabă revigorată de supărarea pe propria persoană şi pe acel prinţ nestatornic. Casa lui Hollis se afla în apropiere – răposatul ei soţ, sir

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

Percival, doborât de un drum plin de noroi şi de un accident de trăsură, îşi lăsase văduva în circumstanţe foarte bune. Ea locuia destul de confortabil, lângă Hyde Park, într-o casă foarte mare, cu minimum de personal.

O tânără văduvă bogată, atrăgătoare, era destul de ispititoare, iar în ultimii trei ani de când rămăsese singură, gendemeni de toate soiurile tot adulmecaseră în jurul lui Hollis. Dar ea nu fusese niciodată interesată.

Ciocăni la uşa lui Hollis în maniera ei obişnuită, o serie de bătăi în rafală. Câteva clipe mai târziu, Donovan deschise uşa. Stătea degajat în prag, cu picioarele depărtate şi cu mânecile rulate în sus, scoţând la iveală antebraţele groase. Ţinea în mână un ceainic de argint pe care îl lustruia şi o măsură pe Caroline din cap până în picioare.

- Bună ziua, Lady Caroline, zise el. Ce plăcere să vă văd bine, sănătoasă. Am auzit că aţi fost la un pas de moarte.

- Hal E nevoie de ceva mai mult decât nişte friguri amărâte ca să mă dea gata pe *mine,* domnule.

El zâmbi. Bărbatul era pur şi simplu uimitor de masculin şi arătos.

-Tocmai ăsta-i motivul pentru care n-am crezut. Intraţi.

El păşi într-o parte ca ea să poată intra în hol.

Caroline îşi scoase boneta şi o ţinu atârnată în direcţia lui.

- Donovan, pe cuvântul meu, eşti un Adonis în carne şi oase.

-Pardon?

El îi luă boneta şi o aruncă pe o măsuţă.

- Un zeu grec.

El arcui o sprânceană.

-Vă înşelaţi, Milady... nu sunt decât un englez obişnuit.

Ea râse.

- Nu poţi fi un englez obişnuit pentru că nu pari afectat de complimente.

- Nu în totalitate, zâmbi el din nou.

Ceva încântător îi fâlfâi în vene.

-Unde e doamna ta? întrebă cu un zâmbet sfios.

- În biroul ei, evident, unde-şi petrece mare parte din zi.

îi făcu semn să-l urmeze şi o conduse la Hollis fluierând un cântec vesel. Păşi în încăpere şi spuse:

-A sosit Lady Caroline.

- Caro! strigă Hollis bucuroasă de undeva dinăuntru.

Caroline se strecură pe lângă Donovan cu un zâmbet indecent. El îi răspunse la acel zâmbet cu un surâs amuzat, apoi închise uşa în spatele ei, după ce intră în biroul dezordonat al lui Hollis. Ea stătea aplecată deasupra planului gazetei ei. Transformase ceea ce fusese odată o încăpere foarte frumoasă într-un birou unde punea cap la cap gazeta înainte de a o trimite bilunar către Gilbert şi Rivington pentru tipărire.

Centrul dezordinii era dominat de o masă de sufragerie refolosită, pe care Hollis întinsese paginile ediţiei curente ale gazetei. Numere mai vechi erau aşezate în teanc pe podea şi pe rafturile pe care Donovan le amenajase. O pisică tigrată era întinsă deasupra teancurilor de pe jos, iar o alta stătea ca un ornament pe unul dintre rafturi. Erau cărţi, sfori, foarfeci şi vizoare, pe care Hollis le purta când lucra târziu în noapte. Hollis începuse să folosească şi un monoclu pentru a analiza tiparul imprimat al gazetei, iar în acel moment îl ţinea ridicat în dreptul unui ochi.

- Seamănă din ce în ce mai mult cu un birou guvernamental, se plânse Caroline aruncând o privire în jur. Luă câteva pagini de ziar de pe scaunul singurului fotoliu din cameră, le trânti pe un raft şi se aşeză.

Hollis puse jos monoclul.

-Ce altceva te-aduceîn ziua asta minunată, în afară de dorinţa de a-mi seduce servitorul?

- Nu mă pot abţine, Hollis. Donovan este un bărbat frumos şi merită admirat, iar *tu* n-o vei face.

- Este admirat, să ştii. Săptămâna trecută m-a însoţit la piaţă, unde ne-am întâlnit cu o fată care s-a pus în calea noastră la fiecare pas. Mi-a amintit de tine. Foarte tenace.

Caroline râse şi îşi puse picioarele deasupra unui teanc de gazete de pe un taburet.

-Am veşti noi.

- Splendid! zise Hollis. Am suficient spaţiu pentru nitică bârfă pentru numărul următor. Spune-mi.

- Ştii despre prinţul Leopold şi bordel.

- Sigur! Tu ai venit aici cu veştile, ţi-aduci aminte?

Caroline ştia. Făcuse o cursă nebună, din câte-şi amintea.

- Fapt care s-a petrecut la doar o săptămână după ce l-am văzut pe prinţ urmărind-o pe servitoarea noastră, Ann, prin piaţa Leadenhall.

- încă nu-mi vine să cred că te-ai aflat acolo! zise Hollis încântată. I-am scris imediat Elizei şi i-am spus că ai fost la Leadenhall în compania domnului Morley şi a surorilor lui, râse ea.
- N-are importanţă asta, spuse Caroline. Bănuiam că prinţul era un desfrânat, dar vizita la bordel a fost reală. Dar apoi Priscilla i-a spus lui Lady Montgomery...
- O! Am auzit despre *asta*, zise Hollis. Era supărată că el acţiona în felul acesta chiar înaintea balului ei.
- Şi, evident, eu i-am spus lui Lady Norfolk pentru că nu m-ar fi iertat niciodată dacă Lady Montgomery îl izgonea pe prinţ şi ea nu avea ocazia să facă acelaşi lucru.
- Da? întrebă Hollis.
-Da! E un comportament mizerabil pentru un bărbat de statura lui.
Îşi încrucişă braţele la piept şi pentru o clipă rămase privind în gol. Îşi dădu seama că Hollis nu spusese nimic şi aruncă o privire în direcţia ei.
- Ce e? De ce te uiţi aşa la mine?
- Cum? Ca şi cum aş fi teribil de curioasă să aflu ce-i în capul tău? Credeam că te hotărâseşi să nu mai fii aşa de îndrăgostită de el, dragă.
- Nu-s *îndrăgostită* de el, pufni Caroline.
- Serios? Pentru că asta e a doua vizită pe care o faci la mine acasă de când ai fost la un pas de moarte şi de ambele daţi ai venit ca să te plângi de *el*.
Caroline pufni.
- Mă nedumereşte, atâta tot. De-asta cred că doamnele cu o bună reputaţie ar trebui să se ţină foarte departe de el. Poate fi destul de fermecător, dar dincolo de suprafaţă pândeşte comportamentul ăsta demn de dispreţ. Însă zarurile au fost aruncate, nu? Priscilla a zis că Lady Pennybacker intenţionează să-şi reducă şi ea lista de invitaţi.
-Caro! Ce faci?
Nu avusese de gând să pună toate aceste roţi în mişcare, dar Priscilla nu se putuse abţine să nu le spună tuturor celor pe care-i ştia, iar Augusta, ei bine... Caroline fusese puţin cam indispusă în timpul acelei vizite.

- Prietenele mele n-ar vrea să aibă în casele lor pe cineva cu un moral îndoielnic. N-am de ales în privinţa asta pentru că Beck crede că el şi prinţul sunt cei mai buni prieteni.
- Bine. Presupun că tu ştii cel mai bine, zise Hollis cu un strop de sarcasm.
- Nu ştiu dacă ştiu sau nu, dar îmi e ruşine că l-am sărutat.
Hollis icni.
Caroline flutură din mână către Hollis ca şi cum ar fi fost o chestiune neînsemnată. Dar nu era o chestiune neînsemnată. Inima ei fusese marcată pentru veşnicie de acel sărut.
- N-a fost nimic! Eram furioasă, atâta tot.
- Furioasă! De ce-ai săruta pe cineva când eşti furioasă? spuse Hollis pe un ton batjocoritor. Să nu te prind că îndrăzneşti să faci pe timida cu mine, Caroline Hawke. Spune-mi ce s-a-ntâmplat.
Evident, Caroline îi relată totul. Doar de-asta venise – să se descarce. îi povesti lui Hollis despre noua hotărâre a lui Beck de a o vedea măritată, despre cum îi ţinuse prelegeri în biroul lui şi despre cum ea nu-l văzuse decât prea târziu pe prinţul care era acolo, în cameră. Despre faptul că ea îl acuzase pe prinţ de amestec şi despre faptul că el îi spusese Caroline. Nu îi povesti lui Hollis că în clipa în care el îi rostise numele mic cu vocea lui joasă şi mătăsoasă, aceasta se încolăcise în jurul ei ca o ţesătură caldă de mătase şi o ţinuse acolo. îi explică lui Hollis că actul fusese atât de impetuos, încât aproape avusese senzaţia că altcineva pusese stăpânire în totalitate pe trupul ei şi că nu îşi dăduse seama ce făcea până când o făcuse.
Hollis se lăsă pe spătar, zâmbind uimită către Caroline.
- Nu mai rânji la mine, se văită Caroline.
-A fost îndrăzneţ, chiar şi pentru *tine,* Caro. Crezi că eşti îndrăgostită de el?
întrebarea o zgudui pe Caroline.
- Pentru Dumnezeu, Hollis! *Sigur* că nu.
-Ţi-a picat cu tronc, atunci. Trebuie să recunoşti, a fost foarte amabil din partea lui să-ţi aducă flori când erai bolnavă.
- Nu a adus flori pentru *mine,* ci pentru Ann. Sincer, nu pot să-l suport. O merită pe Lady Eulalie, dacă mă-ntrebi pe mine. Nu pot să-mi imaginez de ce-ar vrea să se lege de el.
Hollis râse.
- Nu poţi? Se leagă de el pentru avere şi privilegii, iar el de ea pentru o alianţă politică.

- Dar nu pentru asta-i căsătoria, se plânse Caroline. O persoană trebuie să se căsătorească pentru fericire şi prietenie, nu pentru a nu fi ucisă. Se trase iritată de mânecă. Eu aş evita din răsputeri astfel de aranjamente.
- Tu nu eşti prinţ şi nu crezi în căsătorie nici în cele mai bune circumstanţe, spuse Hollis.
- Nu-i adevărat, insistă Caroline.

Hollis ridică din umeri.

- Bine. Ţi-e frică de căsătorie.
- Nu mi-e *frică*. Contrar a ceea ce crezi tu, mi-ar plăcea foarte mult să fiu măritată. Dar... Ea tresări. Vreau să fiu văzută drept cine sunt. Nu pentru aspectul meu. Sau pentru mărimea zestrei mele. Lucrurile astea nu pot să susţină o căsătorie.

-Ţi-o aminteşti pe Mary Pressley, spuse Hollis gânditoare. S-a îndrăgostit foarte tare de Malcolm Byrd şi se presupunea că şi el la fel, iar de atunci ea a fost teribil de nefericită.

-O tratează ca pe un câine, zise Caroline pe un ton categoric.

Mary era o prietenă din copilărie de-a lui Caroline. O fată drăguţă, care nu şi-a dorit niciodată mai mult decât să se mărite şi să fie mamă. A fost curtată de domnul Byrd, care îi luase minţile. S-a îndrăgostit foarte tare de el. Ea şi Caroline obişnuiau să stea întinse pe patul lui Caroline şi să petreacă ore în şir vorbind despre domnul Byrd, despre cum va arăta rochia ei de mireasă şi despre câţi copii ar putea avea.

Realitatea s-a dovedit însă destul de diferită de acel vis. Malcolm Byrd nu semăna deloc cu ceea ce păruse a fi cât o curtase pe Mary. Era o fiară crudă şi nu ezita s-o lovească pe Mary dacă aceasta nu-i făcea pe plac.

Odată, după ce Mary dăduse naştere primului ei copil, Caroline o implorase să fugă de el, însă Mary îi răspunsese cu un râs amar.

- Şi unde să mă duc, Caroline? La părinţii mei bătrâni? N-am bani, n-am nimic pe numele meu. El nu mi-ar permite niciodată să-l iau pe fiul nostru. Asta e crucea mea pe care trebuie s-o duc. Apoi o luase de mână pe Caroline şi o ţinuse strâns. Niciodată nu ajungi să cunoşti pe cineva până când nu împărţi cu el un pat şi o casă. Este imposibil să le cunoaştem adevărata natură. Fii atentă, să ai grijă.

Acel avertisment dur nu o părăsise pe Caroline. Veneau s-o viziteze gentlemeni foarte plăcuţi şi politicoşi. Dar, invariabil, ea se întreba care le era adevărata ire şi, cu siguranţă, ei nu

se întrebau niciodată despre a ei. Pentru fiecare căsnicie precum cea a lui Hollis cu Perei val sau a Elizei cu Sebastian, ea ştia o poveste despre o altă căsătorie, mai tristă.
Dar admitea că îşi dorea foarte mult să fie iubită.
- Cred că ar trebui să-i spui prinţului ce simţi, zise Hollis.
- Ce simt despre ce? Eşti nebună, Hollis, spuse ea, iar Hollis chicoti. N-am venit aici pentru un astfel de sfat.
-Ai venit pentru că eu sunt confesoarea şi conştiinţa ta. Vrei să mergi cu mine să-l vedem pe tata?
- Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, zise Caroline şi oftă. Dar nu pot azi. Beck şi cu mine ne ducem mâine la Arundel. I-am promis Augustei că o să trec pe la ea. E teribil de îngrijorată fiindcă e singură. N-are pe nimeni în afară de copii cu care să se distreze.
- O, spuse Hollis făcând ochii mari. Cred că sunt cei mai puţin amuzanţi copii pe care-i cunosc. Nişte fiare mici şi sălbatice. Vorbesc tot timpul despre un ponei.
Caroline se ridică. Ocoli masa, se aplecă spre Hollis şi o îmbrăţişă.
- La revedere, dragă! Transmite-i dragostea mea lui Beck. Ne vedem săptămâna viitoare? întrebă Hollis când Caroline dădu să iasă din cameră.
- Dacă nu mai devreme! îi strigă Caroline peste umăr.
îşi luă boneta de pe măsuţa unde o pusese Donovan şi ieşi afară în lumina puternică a soarelui. Îşi ridică privirea, clipind spre cerul albastru. Nu-l *iubea* pe prinţul Leopold. Doar pentru că era *singurul* bărbat care îi umplea imaginaţia, după foarte multă vreme, şi care nu-i băgase de seamă faţada sau care văzuse dincolo de aceasta, nu însemna că îl iubea sau că îi purta vreo stimă deosebită. Atunci de ce o tulbura atât de tare gândul că el avea să părăsească Anglia? De ce se simţea atunci, într-o oarecare măsură, mâhnită, plină de căinţă şi cu inima frântă?
Pentru că era o proastă, de-aia, cu un obicei groaznic de a fi atrasă de ticăloşi. Avea să se gândească des la acel sărut, dar nu îi va simţi nici o clipă lipsa după plecarea lui.
Se convinse că acesta era adevărul şi chiar crezu asta... până în clipa în care el urcă în trăsura care urma să-i ducă spre Arundel.

CapitoCuC 16

O doamnă generoasă la suflet şi la trup îşi măreşte gospodăria, din fericire, nu cu încă un câine. De această dată este vorba despre două noi slujnice. Este de aşteptat ca această lady şi lordul ei să primească în vizită numeroase persoane în următoarele săptămâni de vară, începând cu prima petrecere în grădină din acest sezon.

Doamnelor, aplicaţi în fiecare seară o mască de toaletă pe faţă, aco- perind-o din belşug cu seu de oaie. După două săptămâni de utilizare pe timp de noapte, tenul îşi va recăpăta vigoarea tinerească.

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Leo putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori simţise cu adevărat dispreţul unei femei faţă de el. De fapt, nici nu avea nevoie de mână, pentru că se întâmplase exact de zero ori. Până astăzi.

Azi, când urcase în trăsură în faţa hotelului Clarendon, privirea lui Lady Caroline devenise una de gheaţă. Leo bănuise că prima lor întâlnire după acel sărut avea să fie una interesantă, dar nu se aşteptase la *aşa ceva*. Era aproape ca şi cum ea s-ar fi autoproclamat parte vătămată, deşi, de fapt, ea îşi luase libertăţi în privinţa lui. Ea îşi încrucişă braţele la piept şi se uită la fratele ei.

- Ce înseamnă asta? Beck clipi surprins. -Ce înseamnă?...

Ea îşi îndreptă privirea spre Leo.

- Prinţul Leopold? Ei bine, Alteţa Sa se îndreaptă spre Arundel, la fel ca şi noi, şi l-am invitat să mergem împreună.

- Poftim? Are gărzi. N-ar trebui să-l escorteze?

-Ne escortează pe noi, Caro. Ei merg în spate, însă trăsura este evident mai confortabilă pentru prinţ.

-Pentru Dumnezeu, Beck, făcu ea iritată şi începu să-şi înfoaie *numeroasele* volane ale rochiei.

- Dumnezeu mi-e martor că nu te înţeleg niciodată. Care-i problema? Te-a jignit?

Chipul lui Lady Caroline deveni roz.
-Je, vă rog spuneţi-mi dacă v-am jignit, Lady Caroline, şi voi face tot posibilul să-mi răscumpăr vina. Când am vorbit ultima dată, am avut impresia că mă stimaţi destul de mult, zâmbi Leo.
Culoarea i se înteţi în obraji.
- îmi pare râu, Alteţă, dacă aceasta a fost impresia pe care v-am lăsat-o. Eram politicoasă.
- A, zise el cu un zâmbet mai pronunţat. Atunci trebuie să vă laud... aţi fost zelos de politicoasă.
- Se numeşte amabilitate, domnule.
-Aşa se numeşte? El scutură din cap. Nu mă opresc din a învăţa să vorbesc corect englezeşte.
- Ce-am ratat? îi întrebă Beck pe amândoi.
- Nimic! zise Caroline şi îşi întoarse privirea de la Leo.
Dar Leo nu-şi luă ochii de la ea. Disconfortul ei îl amuza. El era cel care era mereu luat prin surprindere, ori de câte ori se întâlneau, şi nu-l deranja că cel puţin o dată ea era cea nesigură. îi plăcea felul în care obrajii ei căpătaseră o nuanţă atrăgătoare de roz şi cum ochii verzi îi scânteiau strălucitori de supărare.
- Sigur e ceva, zise Beck părând confuz.
- Chiar aşa, Beck? Ai uitat că tu ai început când ai cerut sfatul Alteţei Sale în legătură cu sărmana ta soră necăsătorită şi împovărătoare?
- Nu i-am cerut sfatul, o corectă Beck. Ştiu exact ce trebuie făcut. 0 să vezi.
Lady Caroline îşi dădu ochii peste cap. Dar Leo era interesat de ceea ce credea Beck că trebuia făcut.
-Am câteva variante pentru tine, zise Beck.
Asta îi atrase atenţia lui Caroline. Se uită curioasă spre fratele ei.
-Cine?
- Ladley, de exemplu.
Ea râse.
- Vechiul tău coleg de şcoală? Robert Ladley nu a trecut niciodată pe lângă un whisky sau o bere pe care să nu le bea.
Sprâncenele lui Beck coborâră deoarece asta era o noutate pentru el.

- Pardon? Ladley a fost suficient de treaz incât să dea fuga să aducă un doctor în noaptea în care ai fost la un pas de moarte.
-N-am fost la un pas de moarte, şi nu-i adevărat că de curând ai avut nevoie de ajutorul a doi valeţi pentru a-l urca într-o birjă?
Sprâncenele lui Beck coborâră şi mai adânc.
-Odată.
-Altcineva? ciripi Lady Caroline după ce îl respinse pe contele de Montford ca posibilă variantă.
Beck pufni.
- Lordul March.
Leo nu-l ştia pe lordul March, dar era evident că Lady Caroline îl cunoştea. Ea îşi întoarse încet capul şi îşi ţintui fratele cu o privire care-l făcu să încremenească până şi pe Leo.
- Nu-i aşa de rău pe cât crezi, spuse Beck repede. Ştiu ce se spune despre el, dar doar pentru că Hollis scrie asta nu înseamnă că-i adevărat.
- Se întâmplă ca ea să aibă extrem de multă dreptate în majoritatea privinţelor. Mai gândeşte-te, Beck. Şi, în plus, nu e nici momentul, nici locul pentru a vorbi despre perspectivele mele sumbre de căsătorie. N-am vrea să facem călătoria plictisitoare pentru Alteţa Sa Regală.
- Nu-l deranjează, spuse Beck încrezător, când, de fapt, pe Leo îl deranja într-adevăr. De fapt, nu trebuie să te gândeşti la el ca la un prinţ, Caro. E mai degrabă un fel de... un fel de unchi.
- Un *unchi*? spuse Leo uimit.
- Ce vreau să spun e că acum eşti ca un membru de familie, zise Beck. Eşti fratele prinţului Sebastian, însurat cu Eliza, şi, Caro, ai zis mereu că tu şi Eliza sunteţi mai degrabă surori decât prietene. Dumnezeu ştie că ea şi Hollis mă tratează ca pe un frate aflat în inferioritate numerică.
Caroline se uită la Leo. Leo o privi la rândul lui. El simţea tensiunea dintre ei, o simţea umplând trăsura, împingând în pereţii acesteia, percepea izul dorinţei amestecat plăcut cu parfumul ei.
- Bine, spuse ea. E unchiul meu.
-Nu sunt unchiul dumneavoastră, zise Leo. Nu sunt unchiul nimănui, adăugă el către Beck, dar nici unul dintre ei nu părea să-l asculte.

Lady Caroline se poziţionă astfel încât privirea ei să fie îndreptată spre fereastră şi spre peisajul care trecea pe lângă ei, cu arbori şi dealuri presărate cu oi. Iar Beck, văzând aceleaşi dealuri ondulate, se lansă într-o poveste despre o vânătoare la care participaseră el şi Norfolk cu câţiva ani în urmă, în care câinii se abătuseră de pe urmele unei vulpi către o căprioară moartă.
Era îndeajuns ca să adoarmă un om matur.
După ceea ce păruse o oră de vorbărie neîncetată, Leo tocmai simţea că aluneca în ţara viselor când fu brusc zguduit de o săritură ciudată a trăsurii. Se ridică. Beck se aplecă în faţă, încercând să vadă ceva pe fereastră în timp ce trăsura se opri.
- Ce dracu'? Rămâneţi aici amândoi, spuse Beck cu severitate. Deschise uşa şi sări afară, apoi închise uşa în urma lui. Leo îl auzi strigându-l pe birjar şi întrebând dacă de vină era o roată.
Caroline îşi îndreptă spatele încet, cu privirea aţintită asupra lui Leo.
Leo se rezemă la loc pe perne. Zgomotul făcut de bărbaţii care vorbeau, sau poate chiar se certau, se pierdu în depărtare.
- N-ar trebui să ieşiţi să vedeţi ce s-a întâmplat? întrebă ea. Poate să daţi o mână de ajutor?
- Mulţumesc pentru sugestia legată de felul în care ar trebui să mă comport, dar cred că o să rămân aici, ca să aflu de ce mă tratezi ca pe un lepros.
- Nu vă tratez ca pe un lepros.
- Nu? Aşa pare. Oricum i-ai spune, mă tratezi destul de diferit faţă de felul în care ai făcu t-o ultima dată când ne-am întâlnit. Îţi mai aduci aminte ultima noastră întâlnire, nu?
Culoarea reveni în obrajii ei.
-Da, bine, m-am comportat urât când ne-am întâlnit ultima dată, dar eram teribil de supărată. îmi cer scuze.
- Interesant. El îşi îndreptă spatele şi îşi puse mâinile pe genunchi, aplecându-se în faţă. Ce lucru ciudat faci când eşti supărată. Aşa se întâmplă mereu?
- Evident că nu. Depinde de persoană şi de motivul supărării.
El dădu din cap aprobator, amuzat.
-Nu-mi dau seama dacă mă complimentezi sau nu.
Ea se încruntă.

- N-o să se repete. Mi-am pierdut capul, atâta tot. Acţiunile mele n-au fost în nici un fel un indiciu al vreunui... sentiment faţă de dumneavoastră.
- O... Dar culoarea de acum din obrajii tăi şi entuziasmul sărutului tău ar sugera altceva. Eşti sigură că nu există nici un strop de sentiment faţă de mine?
Ea ţâţâi.
- *Foarte* sigură.
Leo se aplecă în faţă, în locul strâmt dintre ei.
Lady Caroline se lăsă şi mai mult pe spate. El se propti în banca pe care ea stătea, cu mâinile de-o parte şi de alta a genunchilor ei.
- Pot să-ţi ofer un sfat, Caroline?
Buzele i se deschiseră în timp ce ea trase o gură de aer.
-Aş prefera să n-o faceţi.
El ridică o mână şi îi atinse cu degetele bărbia.
-Sfatul meu...
- Pe care tocmai am spus că nu-l vreau...
- E să nu săruţi un bărbat la mânie. Un sărut furios poate fi un sărut plăcut şi cu siguranţă al tău aşa a fost, nu neg asta. Dar nu e la fel de plăcut ca un sărut când eşti plin de bucurie.
Ea clipi. Îşi coborî privirea asupra buzelor lui, iar el simţi dorinţa agitându-se în interiorul lui.
- Bănuiesc că trebuie să vă cred pe cuvânt. Înţeleg că sunteţi un expert.
-Ştiu câte ceva despre asta, admise el.
Nu se putu abţine – îi atinse o gropiţă din obraz cu vârful degetelor.
- Iar eu ştiu câte ceva despre desfrânaţi, spuse ea în timp ce el îi ridica uşor bărbia. Recunosc unul imediat.
Leo zâmbi. Se apropie şi mai mult.
- Eşti furioasă din nou, Caroline?
- Da, *Leopold*, puţin.
- Vrei să mă îndepărtez?
Ea ezită. Îi dădu mâna la o parte de pe faţă, iar el crezu că acesta avea să fie sfârşitul. Tocmai voia să se aşeze din nou la loc, când ea îi cuprinse faţa cu mâna.
- Doar ai grijă că dacă mă săruţi o să însemne ceva. Te-aş sfătui să te gândeşti bine de tot la asta.
- Mă gândesc mult, zise el şi veni mai aproape.
Ea îşi puse mâna pe pieptul lui şi oftă.

- Eşti cea mai rea specie de desfrânat, Leopold Chartier. Dar dacă vrei s-o faci, atunci fă-o. N-avem mult timp.

El îşi reprimă un râs de surpriză.

-Ţi-a mai spus vreodată cineva că eşti plină de contradicţii?

Ea îşi trecu degetul peste buza lui de jos.

- Ce naiba mai aştepţi?

Leo se mişcă atunci, atingându-şi gura de a ei. O sărută cu totul altfel decât o făcuse ea. Ea îşi apăsase gura pe a lui, tatonându-l cu limba. El o sărută încet şi cu atenţie, zăbovind asupra buzelor moi, în timp ce parfumul slab de flori îi incita mirosul. Sărutul era atât de rafinat încât fu nevoit să-şi înfigă degetele în perne ca să se nu se arunce asupra ei, muşcând din ea ca dintr-o delicatesă. Îi tachină buzele cu limba. Ea îşi înclină bărbia în sus şi deschise gura către el. Sărutul era tandru şi lent, însă flăcările care se aprinseseră în el nu erau câtuşi de puţin astfel. Era suflarea timidă de aer ce pătrunde într-o vatră înainte de izbucnirea pălălăii.

Caroline ridică mâna şi îi cuprinse maxilarul. Atingerea blândă a degetelor ei îl făcu să tremure – simţea că mai avea puţin şi avea să explodeze în orice clipă de dorinţă. Intenţionase s-o ispitească, însă ea îl chema ademenindu-l către un munte mistic de plăcere spre care îşi dorea foarte mult să meargă împreună cu această femeie neruşinată.

»Nu-mi spune mie ce să fac.” Cuvintele ei îi veniră în minte. Nu i-ar spune ce să facă; ar lăsa-o să-l conducă spre ceea ce dorea. Se aplecă, apăsând-o pe pernele din spatele ei. Sărutul îl făcea să-şi piardă minţile – voia să-i atingă carnea, să-i simtă pielea pe a lui. Voia s-o atingă între picioare şi să-i simtă umezeala dorinţei.

Caroline fu cea care îi aminti unde se afla. Îi cuprinse faţa în ambele mâini şi îi împinse capul pe spate. Buzele ei erau umede de sărutul lui.

- Fratele meu e chiar afară.

Beck. Singurul său prieten, dacă viaţa lui avea să continue la fel ca în ultimele săptămâni. Leo se adună. Dădu din cap aprobator, închise ochii o clipă, apoi se lăsă pe spătarul trăsurii, aranjându-şi haina alucianâ pentru a-şi ascunde erecţia enormă. Îşi trecu mâna prin păr şi îi zâmbi.

- Cum vi s-a părut sărutul, doamnă?

O buclă din părul ei scăpase, iar ea o împinse la loc cu mare grijă.

- Mi s-a părut mulţumitor.

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

Ea îi adresă un zâmbet lipsit de pudoare.
- Nu te cred, spuse pe un ton jucăuş. Cred că ai simţit sărutul aşa cum nu ai mai simţit vreodată un altul. Ridică din sprânceană provocând-o să-l contrazică, ştiind prea bine că o va face.
Însă ea râse şi zise:
- Iată cine-i mândru. Prea bine. A fost foarte plăcut, Alteţă. Vă *mulţumesc*.
Zâmbetul ei se lăţi.
Îi plăcea jocul pe care-l juca. La fel şi lui Leo.
-Eştio micuţă...
Uşa se deschise brusc, iar în interiorul trăsurii se ivi capul lui Beck. Se uită la sora lui, care zâmbea ca o felină sătulă.
- O mică problemă mecanică, zise el urcându-se înapoi înăuntru. Unul dintre hamuri, cum se întâmplă de obicei. Întotdeauna se întâmplă ceva cu hamul, nu-i aşa? întrebă el şi începu să vorbească despre numeroasele dăţi în care fusese implicat în probleme cu hamurile.
Leo nu auzi mare lucru din spusele lui. Nu se putea gândi decât la cât de incitat fusese de femeia aşezată vizavi de el, cu cel mai enervant de ademenitor şi de neobrăzat zâmbet pe care-l văzuse vreodată.

CapitoCuiî7

întreaga Londră se bucură de revenirea soarelui pe cerul nostru, insă mulţi au plecat deja la ţară. în Sussex, este de aşteptat ca lordul Hawke să-şi prezinte calul alucian la cursa Celor Patru. Se zvoneşte că şi-a adus armăsarul la Arundel, pentru a fi găzduit acolo până la încheierea sezonului de curse.

Un ceai servit după-amiaza la reşedinţa doamnei Moriarity s-a făcut remarcat ca urmare a unei invitate anume, care şi-a făcut apariţia îmbrăcată cu o rochie de dimineaţă. Doamnelor; este important să ştiţi cum să vă îmbrăcaţi corespunzător, ca nu cumva să fiţi cea despre care îşi aminteşte toată lumea, dar nu din motivele la care aspiraţi.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Augusta, Lady Norfolk, se afla într-o stare groaznică, pentru care putea fi iertată. Era în ultima lună de sarcină şi se plângea că nimic nu-i venea bine, o durea spatele şi îşi ura soţul.

-Augusta, zise Caroline zâmbind cu compasiune. Nu-l *urăşti* pe Henry.

Aranjase pe Augusta capotul pe care i-l făcuse, dar îşi dădu seama că nu-l făcuse suficient de mare. Era vina ei – niciodată nu fusese atât de aproape de o burtă de gravidă, iar aceasta era... destul de mare. În sinea ei, Caroline îşi făcea griji că Augusta purta acolo mai mult de un singur copil. Părea un sat întreg.

Augusta se prăbuşi pe un scaun, cu picioarele întinse în faţă. Caroline se duse la fereastra înaltă şi privi spre gazonul imens de mai jos. Era o zi frumoasă, însorită şi îşi dorea să fie afară alături de toţi ceilalţi. Beck şi Norfolk stăteau întinşi pe scaune ca doi domni din mediul rural. O doică legăna sub ramurile unui copac bebeluşul Augustei, care abia împlinise un an. Iar în poiană, prinţul... *Leopold*... zburda cu cele două fetiţe ale Augustei, alături de un câine jucăuş, alb-negru.

Părea să-i facă plăcere. Râdea cu fetele, încurajându-le să-l urmă- i ims că. Ca roii ne încercă să şi-l imagineze cu copiii

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

pe care i-ar aduce pe lume Lady Eulalie. Prinţese şi prinţi mici care semănau cu el. () făcea să simtă o undă de durere.
îşi duse absentă degetele la buze şi îşi reaminti acel sărut uluitor <lin trăsură. Fusese atât de tandru şi de atent – lipsit de pasiunea disperată pe care i-o arătase ea. Totuşi, corpul ei înflorise odată cu el. Simţise că se deschidea ca o floare, dorind mai mult. Dorindu-l cu totul.
Doamne... Poate că Beck avea dreptate şi sosise timpul să se mărite. Era mai excitată ca oricând, dorindu-şi lucruri pe care nu le putea primi. Caroline nu era o sfântă – fusese sărutată şi mângâiată şi mai mult decât atât. Dar întotdeauna fusese conştientă de virtutea ei şi de necesitatea de a o proteja. Marile familii, spunea mama ei, îşi menţineau statutul prin moştenitorii lor, prin virtutea şi generozitatea lor. Ea o avertizase pe Caroline să nu facă ceva ce-ar putea aduce ruşine numelui Hawke.
- Un bărbat îşi poate reveni după greşelile lui, zicea ea. Dar o femeie îşi va duce ruşinea până în mormânt.
Dintr-un anumit motiv, acel avertisment, rostit de o mamă pe care o pierduse cu mulţi ani în urmă, rămăsese alături de ea în tot acest timp. Avusese cu certitudine multe ocazii de a aduce ruşine numelui familiei. Dar cu o zi înainte, în trăsură, luase serios în considerare acest lucru.
- La ce te uiţi? întrebă Augusta.
- 0, la fetele tale şi la soţul tău, pe pajiştea de jos.
Augusta scoase un oftat care păru a fi unul de disperare.
Caroline se întoarse de la fereastră.
-Eşti bine?
-Sunt, zise Augusta. Apoi clătină din cap. Nu sunt. Henry dispare de lângă mine când mai am puţin şi nasc.
Caroline râse, arătând spre fereastră.
- Dar e aici, dragă. Nu s-a dus nicăieri.
-A dispărut de lângă mine în ultimele patru luni înainte de naşterea lui Mary. în momentul în care a descoperit că eram din nou gravidă, a început să dispară din nou. E aici cu trupul, spuse Augusta mohorâtă. Dar nu şi cu sufletul. îmi displăceşte corpul când sunt în această stare. O lacrimă îi scăpă din ochi. A încheiat un fel de aranjament pentru export şi, ca parte a acestuia, a adus acasă o slujnică la bucătărie. Poţi să-ţi imaginezi? Ea a făcut parte din aranjament. Nu e prima dată când se întâmplă să aibă o fată ascunsă în camerele servitorilor. De ultima m-am descotorosit.

Caroline era uluită.
- Ce vrei să spui?
-Tu ce crezi? întrebă Augusta în lacrimi.
- Nu, Augusta, spuse Caroline venind lângă ea. Nu-i adevărat. E îndrăgostit de tine.
- Nu încerca să-mi spui ceea ce este evident, Caroline! Ştiu cine e el şi ce face.
Caroline bănuia că ar putea şti şi ea. Noaptea trecută, când sosiseră, Henry îi luase pe Beck şi pe prinţ de acolo, ca şi cum Caroline şi Augusta nu ar ii existat. Când îi menţionase acest lucru lui Beck, el îi zisese că Augusta nu voia să aibă de-a face cu Leopold şi îi spusese lui Caroline că nu dorea să stea cu domnii în timp ce fumau trabucuri şi vorbeau despre chestiuni masculine.
- Ce sunt chestiunile masculine? întrebase ea.
Beck se încruntase.
- Lucruri masculine. Foloseşte-ţi imaginaţia, Caro.
Ii bătuse în cap cu două degete şi o lăsase să-şi petreacă ziua cu Augusta care se simţea mizerabil.
- Capotul e frumos, spuse Augusta mângâind placheta brodată.
- Broderia e opera Marthei. M-a învăţat destul de multe, zise Caroline. Ea a lucrat la broderie în timp ce eu am cusut tivul.
- N-am ştiut niciodată că ai vreun talent, murmură Augusta.
Caroline râse.
- Nici eu. Dar vara trecută n-am putut să găsesc o croitoreasă dispusă să-mi facă o trenă ca aceea a femeilor aluciene. Mereu am fost destul de pricepută cu acul şi mi-am zis să încerc. N-a fost atât de greu pe cât credeam, spuse ea ridicând din umeri.
Uşa salonului se deschise şi o slujnică tânără intră cu o tavă cu serviciul de ceai. Făcu un pas greşit şi ceainicul zornăi lovindu-se de ceşcuţe.
Augusta îi aruncă o privire, iar expresia i se întunecă.
- Pentru Dumnezeu, nu fi proastă.
Felul în care se răsti la slujnică o surprinse pe Caroline. Niciodată n-o mai auzise vorbind atât de urât cu o servitoare.
-Vă rog să mă scuzaţi, Milady.
Tânăra vorbea cu un uşor accent şi părea inspăimântată de Augusta. Puse serviciul de ceai pe masă, apoi trecu pe lângă

Caroline pentru a lua un pahar folosit. Atunci Caroline observă altceva la ea – un petic verde pe gulerul ei. Era oare acea culoare o coincidenţă sau era weslorianã?
- Mai doriţi şi altceva, Milady?
-Nu. Lasă-ne, zise Augusta cu răceală.
Slujnica fugi practic din încăpere, iar când Caroline se întoarse din nou spre Augusta, întrebându-se ce-ar fi trebuit să spună. Augusta o surprinse din nou izbucnind în plâns.
-Augusta! strigă Caroline care se apropie şi se lăsă în genunchi lângă ea. Cuprinse mâna Augustei între palmele ei. Ce te neliniştește?
- Ea e, spuse Augusta cu ochii în lacrimi. Ea e fata, *slujnica* cu care se culcă Henry.
- Te înşeli, Augusta. Sunt sigură că totul e o neînţelegere. Henry n-ar face-o *niciodată.*
- Ba ar face-o! Crede că eu nu ştiu, dar toţi vorbesc, servitorii vorbesc şi eu îi aud. Ea doarme într-o cameră de lângă bucătărie şi de două ori până acum l-am prins urcând pe scara de la bucătărie doar în pijamale. Nu vine la mine... se duce la *ea.*
-Augusta, spuse Caroline încet.
Nu reuşi însă să găsească cuvinte care să însemne ceva. Ceea ce descria Augusta era cel mai rău lucru pe care şi-l putea imagina şi poate exact acela la care se aşteptase.
- Eu nu vreau să spun că... Bărbaţii sunt... ei bine, sunt nişte bestii, zise ea neputând să găsească un cuvânt potrivit pentru ducele de Norfolk.
- De-asta nu vreau ca el să fie aici, spuse Augusta în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.
-Cine, Henry?
- Nu, prin fu/! Ai avut dreptate în privinţa lui, Caroline. E un desfrânat şi cred că are o influenţă asupra lui Henry. Ştii, au fost prieteni în şcoală. Au un trecut îndelungat. Şi, după ce ai zis tu, am început să cuget la asta. Au fost împreună la vânătoare şi se duc la cluburi pentru gentlemeni. Am auzit că prinţul a fost la un *bordel* şi că a luat o fată de acolo, spuse ea rostind în şoaptă acel cuvânt. Probabil că l-a târât şi pe Henry acolo.

Caroline se holba la Augusta. Nu avea nici un cuvânt de oferit în apărarea prinţului. Auzise acelaşi lucru, la rândul ei, dar nu i se părea genul care i-ar corupe pe ceilalţi.
- îmi pare foarte rău, Augusta.
Augusta se răsuci în fotoliu, îşi luă o pernă, se aplecă peste ea cât de bine putu şi suspină.
Caroline se ridică încet şi se duse la fereastră. Se uită din nou în jos la scena bucolică. Se culca oare Henry cu slujnica aceea foarte tânără? Oare Leopold îşi tăra prietenul după el pe la bordeluri? îl privea şi părea atât de destins. Acum stătea pe iarbă, cu picioarele întinse în faţă, iar fetiţele se căţărau pe el. Era greu de privit şi de imaginat acea latură a lui. Era greu de înţeles ce putea împinge un bărbat către un astfel de comportament. îi întorcea un pic stomacul pe dos. Le sărutase pe acele femei aşa cum o sărutase pe ea? Le zâmbea aşa cum îi zâmbea ei?

Ziua lungă alături de Augusta luă sfârşit când ea invocă o durere de cap năucitoare şi îi aduse la cunoştinţă soţului ei că nu va participa la cină. Caroline urma astfel să ia masa singură cu cei trei bărbaţi. O situaţie pe care în general o savura. îşi adusese chiar şi o rochie verde spectaculoasă, una care fusese destul de simplă în urmă cu trei luni, dar acum se lăuda cu o trenă modificată – femeile aluciene chiar le purtau prea lungi – şi un decolteu refăcut, care era mai îndrăzneţ decât ceea ce purta ea de obicei. Plănuise să se lase admirată, aşa cum făcea întotdeauna, dar în seara asta nu se simţea în apele ei. Nu dorea atenţia sau admiraţia lor. Ce-şi dorea era să fie acasă, cu pânza, acul şi aţa şi cu imaginaţia ei. Doamne, cu fiecare ticăit al ceasului se transforma într-o fată bătrână.
Slujnica ce fusese trimisă să se ocupe de ea în timp ce se pregătea pentru seară era o fată plină de viaţă. îi spuse că o chema Janey. Nu putea avea mai mult de şaisprezece ani. Cam de aceeaşi vârstă pe care părea s-o aibă cealaltă fată.
Janey nu se sfia să admire rochia lui Caroline sau înfăţişarea sa. Era vorbăreaţă. Caroline profită de asta şi, în timp ce făcea o ultimă verificare în oglindă, zise:
- Mai e o slujnică aici, o tânără brunetă.
-0, sunt multe slujnice, madam! Arundel e cel mai mare lucru pe care l-am văzut. Poate chiar mai mare decât Windsor. Aşa zice

Adam. El e la grajduri şi călăreşte cu ducele şi ducesa la Londra ca să aibă grijă de cai.

- E într-adevăr o moşie foarte mare, admise Caroline. Dar fata asta... nu cumva e weslorianâ?

-A, Jacleen! Da, a venit tocmai din Wesloria. Nu era la Londra nici de două săptămâni înainte ca ducele s-o aducă aici. Totu-i nou pentru ea.

- îmi imaginez că totul trebuie să fie *foarte* nou pentru ea, spuse Caroline pe un ton pesimist.

Nu ştia dacă era în stare să se uite la duce în seara asta, ştiind ce făcuse, ştiind că o adusese aici pe biata tânără imigrantă ca să-l slujească în timp ce soţia lui îi purta al patrulea copil.

Când coborî în cele din urmă la cină, Caroline se simţea neobişnuit de smerită şi diferită faţă de cum era de obicei. Beck se încruntă când o văzu intrând în salon, cel mai probabil din cauza nemulţumirii lui faţă de decolteul ei. Caroline îl ignoră. Ar fi trebuit ca el să fie recunoscător că ea nu se culca cu un servitor, ca prietenul lui, ducele, sau că nu-şi ducea tovarăşii la bordeluri, ca amicul lui, prinţul.

-Vin, doamnă? întrebă un lacheu întinzând spre ea o tavă în timp ce Beck îşi îndreptă din nou atenţia spre duce.

în cealaltă parte a încăperii cavernoase, Leopold stătea într-un fotoliu, cu o carte deschisă în braţe.

- Mulţumesc. Luă paharul de pe tavă şi apoi se duse la fereastră, de unde urmări soarele care cobora şi inunda peisajul rural într-o lumină uşor aurie.

Nu stătea acolo de mult când deveni conştientă de o prezenţă. Aruncă o privire peste umăr şi ii zâmbi uşor prinţului. Nu se putea abţine – privirea din ochii lui ii stârnea sângele, o înfierbânta. Ce era în neregulă cu ea de putea să fie atât de atrasă fizic de un asemenea desfrânat?

- Bună seara, Lady Caroline.

- Bună seara, Alteţă.

-Arăţi... 0 măsură cu privirea. Foarte bine, într-adevăr, spuse el în cele din urmă.

Dar ochii lui spuneau ceva mai mult. Sau poate îşi imagina ea asta, dorind ca el să însemne mai mult. La naiba că nu ştia ce voia de la acest bărbat! S-o lase-n pace sau s-o ia în braţe?

- Ni se alătură şi Lady Norfolk? întrebă el.
- Nu cred, spuse Caroline, îndreptându-şi atenţia către fereastră.
El veni mai aproape de ea pentru a privi afară. Rămaseră astfel
câteva clipe lungi, în tăcere. Sau poate doar o clipă. Caroline pierdu noţiunea timpului – toate simţurile ei erau atente la el.
- Îţi plac copiii, zise ea.
- Pardon?
- Te-am văzut jucându-te cu fetiţele mai devreme.
-O... El se întoarse cu spatele la fereastră ca să poată sta cu faţa spre ea. îmi plac copiii foarte mult. Ţie?
- Da. Ea bătu uşor cu un deget în paharul cu vin. Te-ai gândit vreodată să-i ai pe ai dumitale? Cum ar arăta?
El îi aruncă un zâmbet curios.
- Presupun că da. Nu se gândeşte toată lumea, la un moment dat?
Ea nu o făcuse. Presupusese că-i va avea, dar neavând nici o perspectivă reală, nu se gândise prea mult la cum ar putea arăta viitorii ei copii, cine ar putea fi ei.
- Ei bine... vă doresc dumitale şi lui Lady Eulalie mulţi copii fericiţi şi sănătoşi.
Expresia lui Leopold deveni pe dată serioasă:
- Da, aprobă şi îşi feri privirea.
Caroline se simţi dintr-odată mâhnită. Nu intenţionase să fie nepoliticoasă; dorise să fie politicoasă. Dar, având în vedere întorsătura pe care o luase relaţia lor, lăsase impresia că era uşor... îmbufnată. Nu făcuse decât să spună ce-i venise în minte. Ce-i venise dintr-odată în minte.
-îmi pare rău...
-Nu, nu-i nevoie, zise el repede. Ai dreptate. îşi întoarse din nou privirea spre ea şi zâmbi trist. Nu găsesc nici o bucurie în inevitabilitatea unei căsătorii pe care n-am dorit-o.
Faptul că îi mărturisea aşa ceva o surprinse. Desigur, nu era o căsnicie pe care el şi-o dorea – prinţilor nu le era permis să se căsătorească cu cine pofteau. Nu trecuse mult timp de când fusese adoptată Legea căsătoriilor regale pentru a-i împiedica pe membrii acestora să se căsătorească cu persoane considerate nepotrivite pentru familia regală. Chiar fratele lui Leopold îşi asumase un risc imens când o alesese pe Eliza – ar fi putut fi deposedat de învestitură dacă tatăl său ar fi solicitat aşa ceva.

Simți o simpatie subită față de Leopold. Cât de îngrozitor trebuia să fie, să știe toată viața că cea mai importantă relație pe care o putea avea probabil nu era una aleasă de el.
- Căsătoriile sunt rareori ceea ce căutăm, presupun.
El îi adresă un zâmbet distant. Și coborî privirea spre pahar și întrebă:
- Și tu, Lady Caroline? Cauți să te căsătorești? Îți dorești copii?
Ea clătină din cap.
- Mi-ar plăcea să am copii, într-o bună zi, evident. Dar nu văd să se întâmple.
El chicoti, ca și cum ea ar fi răspuns cu impertinență.
- De ce nu?
- Sincer, nu știu, dar când îmi imaginez viața, mă văd doar pe mine și pe Beck. Zâmbi, rușinată să admită că era adevărat. Suntem o pereche ciudată – fratele meu și cu mine.
- Împrejurările vieții au un fel al lor de a lega frații unul de celălalt. Pentru mine și Bas a fost cutia în care am fost forțați să trăim, ca fii de regi. Pentru tine și Beck, aș crede că a fost pierderea tragică a părinților, la o vârstă atât de fragedă.
Era adevărat și prințul i se păru foarte receptiv – ea și Beck fuseseră inseparabili întreaga lor viață. Beck avea doar paisprezece ani când murise mama lor, tatăl lor se dusese cu mult înainte.
- Ce mai face Lady Norfolk? întrebă el.
- E... „Tulburată. Devastată." Caroline clătină din cap. Simțea atât de multe lucruri confuze în acel moment. E foarte însărcinată, zise ea în cele din urmă.
-O... Poate se va simți mai în largul ei mâine, când voi pleca. Aruncă o privire în jur, apoi spuse încet: l-am auzit certându-se aseară, așa că sunt destul de lămurit în ceea ce privește sentimentele ei față de mine.
- O, vai. Dacă Augusta fusese atât de directă cu soțul ei cum fusese cu ea, atunci Leopold știa totul, se gândi ea. Cred că de fapt doar nașterea acestui copil o va liniști. Nu-i în apele ei.
El ridică paharul cu vin.
- Pentru sănătatea lui Lady Norfolk.
- Pentru sănătatea ei.
Ea ciocni ușor paharul de al lui și privirile li se întâlniră – și rămaseră astfel. Păreau suspendați într-un spațiu în care nu

existau decât ei. Putea să simtă zvâcnind între ei aceeaşi energie pe care o simţise când el o sărutase în trăsură. O roşeaţă care o trăda i se strecură în obraji.

Vraja fu întreruptă de majordom, care intră şi îl anunţă oarecum pompos pe Domnia Sa ducele că cina era servită.

-A, splendid, spuse Norfolk, apoi traversă încăperea cu paşi mari şi-i oferi braţul lui Caroline. Mergem?

în sala de mese, Caroline stătea aşezată chiar vizavi de Leopold. Pierdu şirul conversaţiei – ceva legat de cursele de cai, desigur. Continua să-şi ridice privirea şi să-i surprindă ochii lui Leo îndreptaţi spre ea. îl urmări răzând şi tachinându-şi prietenii, oferindu-şi cu respect părerea şi sfaturile când îi erau solicitate. Cine era acest bărbat? Era oare acelaşi bărbat care luase o femeie dintr-un bordel pentru propria plăcere? Cu cât se apropia mai mult de el, cu atât simţea că nu-l cunoştea deloc.

Nu se putea abţine să nu-i arunce priviri pe furiş. în lumina lumânărilor, nu se putea împiedica să se întrebe ce-ar fi dacă.

„Ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă."

CapitoCuC 18

Naşterea iminentă a unui copil poate fi cel mai agitat moment pentru întreaga gospodărie, inclusiv pentru oricare ¿intre servitori. Aceştia suportă adesea greul disconfortului familial şi al incertitudinii. Ne-a ajuns vestea că o tânără slujnică şi-a părăsit postul după ce a fost supusă unui tratament dur din partea stăpânei sale din Arundel. Ce curios că fata a dispărut în acelaşi timp cu plecarea de la Arundel a unui oaspete ilustru şi princiar.

Doamnelor, două ouă bătute spumă se aplică energic şi direct pe scalp timp de două minute, se clătesc cu apă călduţă şi sunt urmate de crema pentru cap Kaylor. Rezultatul va fi un păr mătăsos la atingere, ce formează mult mai uşor bucle.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Leo îşi petrecuse o bună parte a după-amiezii încercând să ghicească unde s-ar fi putut afla Jacleen, însă în castelul acela monstruos efortul lui era similar proverbialei căutări a acului în

carul cu fân. însă avu noroc în clipa în care o slujnică aduse platouri cu mâncare şi ceai pentru duce şi pentru nobilii locali veniţi în vizită. Avea un petic verde pe guler. Era subţire şi palidă şi avea cearcăne. Arăta destul de palidă.

O privi aşezând platoul pe o masă lungă, conform instrucţiunilor primite de la majordom, şi, când se întoarse să plece, Leo strigă:

- Domnişoară!

Slujnica şi majordomul se întoarseră amândoi către el, surprinşi. -Am o cămaşă de călcat, spuse el repede. Era genul de ordin pe care probabil îl striga de multe ori la Palatul Constantin. Un servitor era un servitor, aflat acolo pentru a face ce era nevoie şi rareori se gândea la asta.

-Nu ea, spuse Henry, care apăru în dreapta lui şi îi puse mâna pe umăr. Ea e slujnică la bucătărie. Janey o să-ţi calce cămaşa. Peterson, zise el îndreptându-şi atenţia către majordom, trimite-l pe Janey în apartamentul prinţului.

Peterson confirmă din cap şi ii făcu semn slujnicei să plece. Henry râse de Leo.

- Călătoreşti fără valet. Alteţă?

- De multe ori e mai expeditiv să-l las la Londra, zise Leo. Dar m-a avertizat că s-ar putea întâmpla asta.

Henry chicoti şi plecă să discute cu unii dintre ceilalţi oaspeţi ai lui.

Leo era sigur că era Jacleen. Aşadar, era slujnică la bucătărie. Şi acum? Doar nu putea să apară pur şi simplu în uşa bucătăriei şi să întrebe de ea. Putea să pretindă că avea trebuinţă de ceva. Nu, n-ar merge. Henry desemnase un tânăr lacheu care să aibă grijă de Leo, iar flăcăul era cu ochii pe el ca un câine, încercând să-i anticipeze orice nevoie.

Şi, la drept vorbind, Leo avea bătăi de cap încercând să scape de gazda sa. După ce Leo îi oferise scuzele sale pentru că îi ofensase soţia, Henry răspunsese râzând.

-Ea e uşor de ofensat. Nu trebuie să dai ascultare femeilor, Leo.

El cu siguranţă nu o făcea şi continuă să defileze cu prietenul său, prinţul, prin faţa vecinilor.

Poate mai târziu, îşi zise în sinea lui. La Palatul Constantin, slujnicele de la bucătărie dormeau lângă bucătărie. Munca începea la ora patru dimineaţa într-un palat mare şi îi împiedica să se foiască de colo până colo şi să îi deranjeze pe

cei care dormeau. Bănuia că acelaşi lucru era valabil pentru Arundel, cu jumătate de oră în plus sau în minus.
Se hotărî să procedeze astfel. Avea să spună că i se făcuse foame noaptea şi se va duce la bucătărie, dacă avea s-o găsească. Îi instruise deja pe Kadro şi Artur să fie pregătiţi la prima oră ca să-l însoţească la Londra. Ceea ce însemna că nu îi rămâneau decât douăsprezece ore pentru a o găsi pe Jacleen.
Leo era atât de îngrijorat cu privire la planul lui, încât uită de cămaşă. Când slujnica Janey veni s-o ia, o purta. încă o gafă.
-Trebuie să calc o cămaşă. Alteţă, spuse ea veselă făcând o reverenţă. -O...'

Se uită în jur, căutând un lucru pe care i-l putea da să-l calce, și, pentru că nu găsi nimic, aruncă din nou o privire spre ea și zâmbi jenat.
-După cum s-a dovedit, n-are nevoie de călcat.
-Nu?
-Valetul trebuie s-o fi făcut înainte ca eu să plec. Sau... sau poate un lacheu de aici s-a ocupat de asta. îmi cer scuze.
- Da, Alteță, spuse ea evident ușurată că nu trebuia să adauge această sarcină pe lista ei de corvezi. Făcu din nou o reverență și se întoarse să plece.
- Fato, spuse Leo brusc. Ea se întoarse. Te cheamă Janey, nu?
- Da, Alteță, zâmbi cu sfială.
Leo încercă frenetic să se gândească la o cale prin care s-o întrebe unde ar fi putut fi Jacleen. însă fata se holba la el și nu reuși să găsească o modalitate de a întreba care să nu pară total suspectă. Și-o imagina grăbindu-se înapoi la majordom. „Domnule Peterson, cred că ar trebui să știți că prințul străin întreabă cum ar putea găsi camera lui Jacleen!" Gândul îl îngrozi, clătină din cap și zâmbi ușor.
- Nimic. Mulțumesc.
Când ea ieși, el își trecu degetele prin păr.
-Așadar, murmură el cu voce tare, ești singur, domnule. Pentru binele regatului alucian mă rog să te descurci fără să cumperi o ruină ori o ladă de păsări vii sau să mai fii nevoit să plătești încă o sută de lire. Sau să strici și mai mult o reputație care era, până de curând, cel puțin decentă. își duse mâna la piept și se înclină pentru sine. „Oarecum", mormăi el. Nu te complimenta cu prea mult entuziasm.
Hotărî că nu mai era nimic de făcut decât să aștepte până după miezul nopții. Coborî la cină, alăturându-li-se lui Beck și Henry, în salonul privat al familiei. Dar se plictisi de conversația lor despre caii de curse și luă o carte, *Verișoara Bette*. Citi până când un lacheu deschise ușa și Lady Caroline intră în cameră. Ca să fie cinstit, ea își făcuse intrarea ca o regină, într-o rochie de mătase care părea să se miște ca un nor în jurul ei în timp ce mergea.
Era minunată, o frumusețe după oricare standard. Leo găsea acum ciudat că nu-și amintea s-o fi întâlnit la Chichester. în general, observa foarte repede femeile frumoase. într-atât încât o iubită îl acuzase cândva că vede femeile doar la suprafață. Leo cumpătase la acest lucru și fusese de acord cu ea, spre supărarea acelei femei. Dar era un adevăr – nu

fusese niciodată în măsură să formeze o legătură semnificativă cu o femeie, din motive evidente. Trebuia să se căsătorească în Alucia şi pentru Alucia, iar orice relaţie în care se angaja, romantică sau de altă natură, putea fi exploatată. Aşa că se limitase la interesele fizice.

Dacă era să judece numai după acest criteriu, Caroline Hawke ii îndeplinea toate preferinţele.

Un alt motiv pentru care era posibil să n-o fi observat pe Lady Caroline în acea seară, cu mult timp în urmă, era obiceiul pe care-l dezvoltase în ultimii ani de a bea mult prea mult. O latură a sa pe care nu-i plăcea, de fapt, s-o recunoască sau s-o analizeze, dar, din păcate, era adevărat. Bea pentru a umple ore lungi şi plictisitoare în care nu avea nimic important de făcut. Bea ca să-şi amorţească sentimentele legate de faptul că era prinţul de rezervă, fără responsabilităţi deosebite. Dar, de la întoarcerea din Alucia, observase că nu mai avea aceeaşi dorinţă de odinioară de a umple acele ore. Mai mult decât atât, această schimbare recentă a obiceiului său de lungă durată îi făcuse dimineţile mai luminoase şi zilele mai coerente. Găsea acest lucru mai degrabă plăcut.

Şi în plus, altceva îi ocupa acum gândurile. Ceva important. Era hotărât să le găsească pe aceste sărmane tinere.

După ce vorbise cu Isidora şi aflase cum ajunsese într-un bordel, din toate locurile posibile, Leo se hotărâse. Nu putea să-i înţeleagă pe bărbaţii care erau atât de nepăsători încât să ia parte la o asemenea schemă. Şi apoi, să afle că un astfel de bărbat îi fusese prieten, ei bine... asta îi provocase o ciudată stare de rău. Se presupunea că îşi cunoştea prietenii.

Avea să le găsească pe acele femei şi se va întoarce acasă cu ele. Le va ajuta să îi înfrunte pe cei care făcuseră aşa ceva. Nu ştia nici cum avea să facă asta, din moment ce nu se confruntase cu nimic important în viaţa lui şi se ţinuse în mod deliberat departe de orice responsabilitate.

După cum spunea o vorbă înţeleaptă, pentru orice exista un început.

Ceea ce îl făcu să se gândească din nou la Caroline, pentru că şi ea era un fel de început pentru el. Era mult mai mult decât un chip frumos şi o siluetă fără cusur. Ea îi stârnise curiozitatea în mod diferit.

începuse să-şi dea seama, în timp ce încerca să-şi croiască şi să-şi manevreze drumul prin această nouă viaţă a lui, că îşi permisese să fie intrigat de ea. Era impertinentă şi imposibilă.

Frumoasă şi sofisticată. *Interesantă.* În plus, reuşise un lucru pe care puţini oameni îl realizaseră vreodată cu el – dacă o făcuse cineva acela de a-i schimba impresia iniţială despre ea.

De când revenise în Anglia îi plăcuseră întâlnirile cu ea şi găsise impertinenţa ei ciudat de tentantă. Înviorătoare chiar. Ajunsese să adore scânteia din ea şi modul în care îşi vedea de viaţă în cel mai scandalos mod cu putinţă. Şi, după cum era de la sine înţeles, gândul mai degrabă constant de a o săruta se ivea mult prea des, strecurându-se lângă celelalte, mai urgente, despre cum să le elibereze pe femeile wesloriene. Aceste două lucruri nu făceau casă bună, dar nu se putea abţine. Nu-şi putea nega atracţia.

în seara asta însă, ea nu era chiar atât de vivace pe cât era el obişnuit s-o vadă, ceea ce îl intriga. Era serioasă. Obosită, poate? Observă că abia dacă rosti ceva la cină. Dar nici el n-o făcu, din moment ce Beck şi Henry erau ridicol de absorbiţi de toată acea discuţie despre cai şi cursele din timpul verii.

Abia când se deciseră să încerce jocul de cărţi Commerce, Caroline se animă în sfârşit. Mai ales când începu să câştige. Atunci ochii ei începură să scânteieze din nou în lumina slabă a lumânărilor. Era încântată să câştige – şi când era încântată de ceva era deosebit de frumoasă. Când râdea, buclele blonde îi dansau în jurul chipului, părând şi ele la fel de încântate. Iar când striga bucuroasă de victorie şi trăgea câştigurile spre ea peste masă, era complet ademenitoare.

Ea câştigă trei mâini la rând şi de fiecare dată chicoti. îi făcu pe toţi „bărbaţi tipici" pentru că se mirau că ea câştiga şi le spuse că îi „legase ca pe nişte snopi" şi că îi „bătucise de le merseseră fulgii"

- Ce-nseamnă asta? se plânse Beck. Vorbeşti prostii, Caro.

- înseamnă că v-am bătut. V-am bătut măr, zise ea veselă.

Beck pufni.

- Iar ai fost în vizită la prietenele tale americane, nu-i aşa?

- Da! strigă Caroline triumfătoare. Sunt femei *foarte* interesante. Ar trebui să faci cunoştinţă cu ele, Beck. Se ridică de la masă, strângând în mâini monedele pe care le câştigase. Ar trebui să ajungă pentru o bonetă nouă. *Vă mulţumesc,* domnilor. Făcu o reverenţă.

-Stai, unde te duci? se plânse Beck. E şi câştigul meu, Caro. Eu ţi-am dat banii ca să începi.

- Câtă dreptate ai. Ce nesăbuit din partea mea.
Ea numără cu grijă două lire şi le înşiră în faţa lui Hawke ca pe nişte pietricele.
-Investiţia v-a fost returnată, domnule. Restul îmi aparţine. Noapte bună, domnilor!
Leo se ridică la rândul lui.
- Cred că e timpul să-mi iau şi eu rămas-bun. Plec la ivirea zorilor şi a trecut de mult ora de culcare.
- Poftim, aşa curând? întrebă Henry. Dar abia ai ajuns, Alteţă! Mă gândeam să dăm mâine o fugă călare până în sat.
Vechiul lui prieten voia ca el să rămână, dar Leo bănuia că Henry ar fi fost la fel de uşurat de plecarea lui, având în vedere sentimentele soţiei sale.
-Am de rezolvat nişte treburi oficiale aluciene.
O, dar nu era deloc adevărat. El nu avea treburi oficiale, din câte ştia, avea însă ionele neoficiale foarte presante şi era în criză de timp.
Beck şi Henry îşi urară noapte bună, apoi Henry ii făcu semn unui lacheu să le umple paharele cu whisky în timp ce Leo o urmă pe Caroline afară din salon. Ea se opri în hol şi aruncă o privire înapoi spre el.
- Dacă vrei, pot să-ţi duc eu monedele, se oferi el.
- Mă luaţi de proastă, domnule? O lady învaţă foarte devreme să nu-şi lase niciodată câştigurile pe mâna unui gentleman. Până te dezmeticeşti, te trezeşti că are de gând să le investească în numele tău.
- Foarte perspicace din partea ta.
Porniră într-o plimbare lejeră, el cu mâinile la spate, ea strângând în mâini monedele.
- N-am crezut că-ţi plac jocurile de noroc, remarcă el.
- Serios? îmi plac foarte mult. Cât de plictisitoare ar fi viaţa dacă nu ai paria niciodată pe nimic? Ea îi aruncă un zâmbet pieziş, în ochii ei strălucind amuzamentul. Sper din tot sufletul, totuşi, că *dumneata* nu stai prea mult la mesele de joc. Ai jucat atât de îngrozitor încât mă înfior când mă gândesc care este costul pentru vistieria regală.
- Ba pardon, mi s-au servit mâini foarte rele, spuse el zâmbind.
- O... Lamentarea bine cunoscută a celor învinşi.
Ea râse din nou şi sunetul acela cald îi alunecă până în vintre.

O luară în sus pe scara grandioasă, dându-se într-o parte când un lacheu trecu pe lângă ei în direcţia opusă.

- Pleci mâine? întrebă ea, în timp ce încerca să urce scările ţinân- du-şi fusta şi monedele.

- *Je.* Pentru Dumnezeu, Caroline, te rog, permite-mi să-ţi duc câştigurile. Poţi să numeri fiecare bănuţ când ajungem la următorul etaj şi să mă biciuieşti dacă-ţi lipseşte vreunul. Dar n-o reuşeşti niciodată să urci treptele astea fără să rişti să cazi şi să-ţi crăpi capul dacă nu-ţi foloseşti mâinile.

-Ai dreptate.

Ga se întoarse spre el şi îi puse monedele în palmă fără tragere de inimă, apoi îşi închise cu grijă degetele peste ele. Degetele ei zăboviră asupra mâinii lui.

-Să nu le scapi.

El îi acoperi mâna cu degetele libere şi strânse.

- Mai bine mor, zise el pe un ton grav şi, zâmbind uşor, ii dădu drumul la mână.

Ea îşi ridică fustele şi îşi reluară drumul în sus pe scară.

-Când te întorci în Alucia? întrebă ea ridicându-şi privirea către un portret al unui strămoş care se încrunta spre ei de sus.

- Nu pot spune cu certitudine, dar aş paria că va fi cândva după ce voi fi bătătorit de-mi vor merge fulgii în Anglia.

- O! râse ea cu încântare. Veţi fi *bătucit,* Alteţă.

-Leo.

- Pardon?

El ii zâmbi.

- îmi place când îmi spui pe nume. Prietenii apropiaţi îmi spun Leo.

-Atunci eu o să-ţi spun Leopold.

El clătină din cap.

- Pentru a-mi potoli curiozitatea... *eşti* cumva cea mai îndărătnică femeie de pe meleagurile astea?

Ea chicoti.

- Mulţumesc pentru încrederea pe care o aveţi în mine, Alteţă, dar cred că nu.

Se aplecă spre el şi şopti:

- Cred că Lady Norfolk poate fi destul de îndărătnică. Una dintre sprâncene i se ridică deasupra celeilalte. Aşa mi s-a părut.

Râse.

- De ce întrebi despre întoarcerea mea în Alucia? Eşti atât de nerăbdătoare să plec?

- O, cât se poate de mult, spuse ea cu un zâmbet fermecător. Şi simt că e de datoria mea s-o avertizez pe Eliza când va veni momentul. Îi scriu în fiecare săptămână fără greş. Îi spun totul.

- Sigur, sper că nu totul. Îi făcu cu ochiul. Şi apoi, încântat de îm- bujorarea ei: De ce să te deranjezi să scrii? Sora ei poate să-i trimită gazeta, în care, pot să pariez, nici o bârfă nu-i omisă.

- Te înşeli în privinţa asta. *întotdeauna* există unele detalii care rămân în afara gazetei, zise ea când ajunseră la etajul următor. Detalii pe care noi trei le păstrăm doar pentru noi. Ea făcu o pauză. Ai dori să ştii care sunt acelea?

-Da.

-M-am gândit eu! Dar nu-ţi pot spune. Ea râse şi coti într-un coridor larg.

-Nu poţi? S-ar putea să trebuiască să-mi folosesc tehnica de tachinare pentru obţinerea de informaţii de la cele mai reticente fiinţe, o avertiză el.

- N-o să funcţioneze. Buzele îmi sunt pecetluite.

Ea mimă încuierea buzelor cu o cheie pe care o aruncă.

O slujnică se grăbi pe lângă ei, în sens opus. Amândoi se opriră în loc şi rămaseră cu privirile îndreptate spre femeia care aproape alerga pe hol. Se uitară unul la altul; Caroline ridică din umeri.

Îşi continuară drumul.

- Ce fel de lucruri îi scrii Elizei?

-Totul! I-am scris despre boala mea, despre înmormântarea mea, la un pas de a fi aranjată, şi că nimeni nu s-a gândit să mă-ntrebe ce-aş vrea să port la propria mea înmormântare.

Leo râse.

- Îi scriu despre tine, spuse Caroline, aruncându-i o privire piezişă obraznică.

- Despre ce? Mă spionezi?

Ea ţâţâi.

- Spionajul nu-i deloc necesar. *Toată lumea* e 1a curent cu noutăţile tale.

-S-ar putea să fie un şoc, doamnă, dar multe lucruri pe care crezi că le ştii despre mine nu sunt adevărate. În cea mai mare parte, aş paria pe asta.

- Ha, făcu ea şi îşi dădu ochii peste cap.

- Spre exemplu, spuse el în timp ce cotiră din nou, în aripa în care se aflau camerele de oaspeţi. N-am o aventură cu o slujnică, aşa cum ai crezut cu atâta ardoare.
- I-ai adus flori, sublime Caroline.
- Le-am adus pentru *tine,* Caroline. M-am gândit că ţi-ar plăcea ceva care să-ţi înveselească încăperea.
Ea mîji ochii sceptică.
- Bine, i le-am adus lui Beck să ţi le dea, iar el a sugerat că-ţi vor înveseli camera. Dar fiindcă toţi erau ocupaţi să-ţi prepare supa, le-am luat eu pentru că voiam să te văd şi să mă asigur că vrednica mea adversară n-avea de gând să mă părăsească.
Caroline se opri în faţa uşii unuia dintre apartamentele de oaspeţi. Se întoarse cu spatele la aceasta şi se îndreptă spre el.
- Ce lucru minunat. îmi place ideea de a fi o adversară vrednică. Şi aproape că aş crede îngrijorarea ta, dar apoi ai dispărut cu Ann.
Nu ratase nimic, în ciuda faptului că fusese atât de bolnavă.
-Je, am făcut-o. Doar pentru că Ann cunoştea o femeie din Wesloria pentru care aveam un mesaj. Trebuia să ştiu unde s-o găsesc. Asta e tot ce i-am cerut.
- Şi asta e tot ce i-ai cerut la Leadenhall?
-Asta e tot, pe cuvântul meu. A fost nevoie de mai mult de o întâlnire pentru că s-a arătat stânjenitor de reticentă să aibă încredere în mine.
Buzele lui Caroline se arcuiră într-un zâmbet. Il studie o clipă, apoi ridică din umeri şi îl bătu pe mână.
- Câştigurile mele. Ea ridică ambele palme.
Leo îi dădu drumul monedelor în mâini.
- Mai e ceva ce crezi greşit despre mine, dacă vrei să ştii.
- 0, mă îndoiesc foarte mult de asta, dar, te rog, încearcă să mă convingi.
Aşteptă până când ea îşi ridică privirea de la mâini şi se uită în ochii lui.
- Sunt intrigat de tine, Caroline.
Ea râse.
- Da, ştiu prea bine că am acest efect asupra domnilor.
-Nu vorbesc despre înfăţişarea ta, oricât de frumoasă este. Eu vorbesc despre tine. E ceva la tine care...

încercă să găsească cuvântul englezesc potrivit pentru a descrie aprecierea lui faţă de ea.
- Care ce? întrebă ea încruntându-se uşor.
- Engleza mea nu e suficient de bună. E ceva la tine care-mi atrage atenţia cu foarte mare insistenţă.
Ea clipi. Pe buzele ei apăru un zâmbet uşor, nesigur. Privirea ei coborî de la ochi spre gura lui. Spre gât şi piept.
- Engleza ta e suficientă, zise ea încet. Dar eu nu te cred.
El se lăsă în jos astfel încât ochii lui să fie la acelaşi nivel cu ai ei.
- De ce nu?
- Cred că... cred că... Se uită în jos la monedele pe care le ţinea în mâini, încruntându-se gânditoare. Ce *cred* eu e că tu...
Se bâlbâia. O luase prin surprindere, ceea ce n-ar fi crezut că era posibil, dar pentru prima dată ea nu reuşea să găsească cuvinte pe care să le folosească. Leo nu se putu abţine să nu zâmbească.
- Maică sfântă, ai rămas fără cuvinte.
întinse mâna pe lângă ea, răsuci clanţa uşii ei şi o deschise.
- Ba nu.
Ea făcu un pas înapoi în cameră. El înaintă.
- Sunt circumspectă, îl lămuri ea. Cred că e ceva ce nu ştii despre mine, spuse ea în timp ce făcea încă un pas înapoi în încăpere. Şi ar trebui să ştii asta.
Leo trecu peste prag.
- Mor de nerăbdare să aflu.
- N-o să renunţ la virtutea mea, nu în totalitate, indiferent cum m-ai ispiti. N-o să renunţ la ea până când n-o să mă îndrăgostesc. Aşa că să nu crezi că poţi să mi-o iei pentru că eşti un prinţ şi m-ai flatat atât de expert.
Ea mai făcu un pas înapoi.
- Presupuneţi prea multe, doamnă. N-aş visa la asta.
0, dar ar visa la asta. Probabil că avea să viseze chiar în seara asta. închise uşa încet în spatele lui.
Caroline se apropie de o masă şi îşi menţinu privirea aţintită asupra lui în timp ce lăsa jos monedele.
- Dacă nu ai *visa* la asta, atunci de ce intri pe furiş în camera mea?
- Pe furiş? Privi în jurul lui. Am intrat în timp ce tu stăteai acolo. Dar dacă vrei, plec.

Se pregăti să fie dat afară înainte de a apuca s-o atingă. Voia cu disperare s-o atingă. Ar fi început cu scobitura moale a gâtului. Apoi umerii. Pieptul.
-Spune, şi plec.
Caroline îşi încrucişă braţele la piept.
- *Vreau* să pleci.
Corpul lui îşi înăbuşi geamătul de dezamăgire. Reuşi să încropească un fel de zâmbet şi îşi plecă capul.
- Foarte bine. Se întoarse către uşă. După cum...
- Dar *nu vreau* să pleci, Leopold. Vreau să te dispreţuiesc şi se pare că nu reuşesc.
Inima i se umplu de speranţă. Se întoarse încet.
-Atunci n-o face, Caroline.
Ea îşi muşcă buza de jos ca şi cum şi-ar fi muşcat cuvintele. Apoi oftă cu privirea în sus.
-Asta n-are nici un rost, spuse arătând spre ei doi. Deloc! Nu mă face decât să tânjesc la lucruri pe care nu le pot avea şi pe care n-ar trebui să le vreau.
- De ce n-ar trebui să le vrei? Ce e rău în a vrea?
- Eşti nebun? întrebă ea uimită. A tânji nu înseamnă altceva decât agonie.
-Nu-i adevărat, spuse el apropiindu-se. A tânji poate duce la o plăcere extraordinară. Dar tu nu trebuie să tânjeşti sau să-ţi doreşti, Caroline. Putem să fim prieteni. Eu sunt un prieten foarte bun cu cei la care ţin.
Ea ţâţâi.
- Robert Ladley e un prieten. Chiar şi domnul Morley e un prieten. *Tu* nu eşti un prieten. Eşti un desfrânat, întotdeauna ai fost un desfrânat. Eşti cu totul altceva decât un prieten. îl măsură lent cu privirea. Nu ştiu ce eşti.
în acel moment chiar era într-adevăr un desfrânat, pentru că în el se dezlănţuise dorinţa.
-Vrei să ştii ce cred eu?
- Nu, zise ea, dar apoi ii făcu nerăbdătoare semn să vorbească.
-Cred că s-a ivit o atracţie fizică incontestabilă între noi, care a
început să ardă. Personal, mi se pare din ce în ce mai greu de ignorat. Dar nu vreau să-ţi fac probleme, Caroline. Nu vreau să fac ceva împotriva dorinţei tale. Am o părere mult prea bună despre tine ca să încerc ceva grosolan. Ceea ce vreau, mai mult decât să te sărut sau... Privirea lui pluti

peste corpul ei. înghiţi în sec. Sau să te ating... este să petrec timp în compania ta. Vreau să descopăr ce te face atât de uimitor de originală.
Una dintre sprâncenele ei se ridică în semn de scepticism.
-Da?
-Da.
Ea zâmbi suspicioasă.
- N-am încredere în tine, Leopold Chartier.
-Aşa ai dat de înţeles. Eşti foarte cinică, spuse el zâmbind pieziş.
- Şi tu ai fi dacă te-ai afla în locul meu. Am fost minţită şi măgulită de mai mult de un singur gentleman.
-A, ei bine, nu pot să-mi apăr sexul. Bărbaţii sunt creaturi atât de singulare când vine vorba de femei. Suntem conduşi de pofte. Dar, Caroline, dacă aş vrea să te atrag în pânza mea, aş face-o. Te-aş ademeni cu bogăţii şi promisiuni pe care nu intenţionez să le ţin. Te-aş acoperi cu linguşiri. Ţi-aş dărui fleacuri. N-am făcut nici unul dintre aceste lucruri, probabil ai observat. Nu ţi-am promis nimic, nu-i aşa?
Ea păru să cugete la asta un moment.
-Adevărat... nu mi-ai dăruit nici un fleac şi cu siguranţă nu m~ai flatat.
El râse.
-Tu nu trebuie să fii flatată. Trebuie să fii iubită.
Buzele ei se întredeschiseră şi se uită la el, ca şi cum nu l-ar fi auzit bine. Apoi aruncă o privire spre uşă şi îşi frecă ceafa, parcă încercând să îndepărteze un fior.
- Prieten sau duşman, Leopold, este periculos pentru tine să te afli aici, în camera asta. Fratele meu e jos cu ducele.
- Fratele tău e mereu în apropiere. Făcu încă un paş mai aproape de ea. Aduce puţin cu jocurile de noroc, nu? Cât de plictisitoare ar fi viaţa dacă n-ar exista nici un pericol?
Ochii ei verzi scânteiau de încântare.
- Chiar mă asculţi, zise ea. De data asta ea fu cea care se apropie de el. Cred că ar ii imposibil de plictisitoare. Cine nu riscă trebuie să se mulţumească cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla.
- Ce crezi că s-ar putea întâmpla?
-Asta, spuse ea şi întinse mâna spre el.

-Ştiam eu, zise Leo în timp ce îl atrăgea spre ea. îţi place pericolul.
- Nu vorbi, n-avem mult timp.
Pentru a doua oară îl îndemna să se grăbească. Doamne, femeia era intimidantă şi nici măcar nu încerca să fie astfel. Un bărbat mai slab s-ar 6 putut simţi speriat de această comandă, dar Leo nu era un astfel de bărbat – era dornic şi captivat. îşi duse braţul în jurul taliei ei şi o împinse pe un fotoliu. Caroline ateriză cu un *uf* şi chicoti. El ajunse stângace deasupra, cu faţa spre ea şi cu genunchiul lipit de podea, undeva între picioarele ei, după cum bănuia, cu toate că era greu de spus din cauza rochiei voluminoase.
- Ce agresiv din partea ta.
- Eşti genul de femeie pe care un bărbat trebuie s-o agreseze.
Zâmbetul ei se adânci în două gropiţe.
-Asta nu-i un cuvânt. îşi trecu degetele prin părul lui.
-Ar trebui să fii profesoara mea, mormăi el şi o sărută.
Barajul cedă în el, dorinţa îl inundă, întărindu-i penisul. Exista dorinţă şi exista dorinţă dezlănţuită, iar a lui era un râu furibund, care îi curgea prin vene.
El se întinse spre gâtul ei şi depuse o serie de sărutări până în dreptul decolteului, apoi îi sărută umflătura sânilor, strecurându-şi degetele sub ţesătură pentru a-i atinge.
Ea chicoti ca şi cum ar fi gâdilat-o, dar lui Leo nu-i păsa. O sărută din nou, exigent, limba lui dansând împreună cu a ei, trupul lui pulsând odată cu al ei. Se simţea febril, mult prea fierbinte. Era îngrozitor de stârnit şi excepţional de plin de râvnă. Scoase un sân perfect din corsetul rochiei şi supse sfârcul în gură, iar când Caroline gemu de plăcere simţi că-şi pierde din control. Ea îşi trecu din nou degetele prin părul lui, trasând uşor o linie în jurul urechilor.
-Spune-mi ceva, Leopold, zise ea cu răsuflarea întretăiată.
- Orice.
-Ce mi-ai face dacă ţi-aş permite?
„O, madam." Îşi ridică privirea de la sânul ei. Ochii ei căpătaseră un luciu pe care nu-l mai văzuse înainte, dar ştiu instinctiv că era lumina profundă a dorinţei. Poate că ea îşi păstra virtutea cu mare stimă, însă tânjea, la fel ca şi el. Ceva primordial şi profund îl lovi puternic pe Leo. îşi propti cotul de braţul fotoliului, apucă o buclă de la tâmplă şi i-o petrecu după ureche.

-Dacă mi-ai permite, te-aş umple cu totul. Te-aş purta cu mine într-o expediţie pe care n-ai mai trăit-o niciodată. O sărută pe obraz şi îi şopti: Te-aş face să plângi de plăcere.
Buzele ei se întredeschiseră când trase aer în piept. Degetele i se încolăciră în jurul braţului lui.
- Şi apoi, poate, ţi-aş face acelaşi lucru?
Era hipnotizat. Provocat. Zâmbetul ei era periculos şi îşi putea imagina cât de uşor ar putea cădea sub vraja ei dacă şi-ar fi dorit asta.
Ea îşi răsuci o buclă în jurul degetului.
- Ce s-a întâmplat?
- Tu, zise el. Totul la tine e greşit şi totuşi vreau mai mult din tine.
Ea oftă.
- Ce ciudat e că simt la fel pentru tine.
Îşi trecu mâna de-a lungul umărului ei, peste clavicula şi sânul ei, în jos pe o parte şi pe un picior, până la gleznă. Îşi croi drum pe sub fustele ei până ii atinse mătasea netedă a ciorapilor. Ea scoase un sunet din gât şi îşi petrecu braţul în jurul gâtului lui, ridicându-se spre el. Leo se afundă în ea şi se mişcă uşor, astfel încât să poată urma o potecă în sus pe piciorul ei, sub rochie, trecând peste mătase, apoi alunecând pe pielea goală a coapsei ei în timp ce o sărută.
Caroline se lăsă mai jos pe fotoliu, cu picioarele puţin mai depărtate, iar Leo îşi strecură un deget prin fanta lenjeriei şi în pliurile umede ale sexului ei.
- 0, făcu ea ca şi când ar fi auzit ceva destul de interesant. închise ochii în timp ce el îşi mişca degetele în ea.
Putea s-o satisfacă acolo, însă nu era suficient. Presără sărutări de-a lungul rochiei ei în timp ce-i împingea tivul rochiei în sus, peste genunchi. Caroline nu-l opri. Apucă ţesătura şi juponul şi le ţinu în loc. Era la fel de nerăbdătoare ca şi el, ceea ce-l stârnea şi mai tare. îi cuprinse talia, trăgând-o în faţă, apoi îşi coborî capul sub fustele ei şi îşi trecu gura peste izvorul de bucle ca mierea.
Caroline gâfâia acum. Leo îi desfăcu şi mai larg picioarele şi îşi strecură limba între buzele sexului ei. Caroline gâfâi surprinsă, degetele ei bâjbâind după umerii lui şi adunând fustele din ce în ce mai sus. Când începu să o guste, ea gemu de plăcerea pe care i-o oferea, făcându-i sângele să zvâcnească fierbinte.

'Bârfe, (jafuri
și săruturi focoase —

O exploră temeinic. Ea se mișcă lipită de el, gâfâind în încercarea de a respira și eliberând mici strigăte de plăcere din ce în ce mai repede, pe măsură ce se apropia de eliberare. El o mângâie, o supse și mușcă pe îndelete din ea ca dintr-o delicatesă, până ce ea ajunse la final, strigând fără să țină cont de intimitatea lor, strângându-l cu mâinile în exaltarea dată de agonia eliberării.
Iar când termină rosti pe nerăsuflate:
-*Extraordinar.*
„Extraordinar."
Leo se ridică și își trecu delicat un deget peste buze. Își îndreptă hainele și urmări cu o doză de plăcere privirea ei trecând peste erecția lui.
Îi trase cu grijă fustele în jos pe picioare. Existau dorințe și sentimente pe care își dorea să le transmită, emoții pe care nu era pe deplin sigur că le înțelege. Cuvintele care îi veneau erau în alucianâ și nu putea găsi o modalitate prin care să redea în engleză acele sentimente. Așa că spuse:
- Ești remarcabilă, Caroline Hawke.
Ea râse încet și își îndreptă spatele.
-Știu. Dar nu știam că și tu ești la fel.
Leo zâmbi larg. Se întinse după mâna ei și o ridică în picioare, îi sărută dosul palmei ca și când tocmai ar fi încheiat un dans, apoi gura, zăbovind acolo.
-Ar trebui să plec.
-Ar trebui.
Ea îi îndepărtă ceva de pe obraz și părul de pe frunte. Nu îi puse nici o întrebare. Nu-l întrebă când avea să-l revadă. Nu spuse nimic și afișă acel zâmbet ca de pisică, arătând sătulă și fericită și având nevoie de un pui de somn.
- Noapte bună, Leopold.
- Noapte bună, Caroline.
El se înclină. Ea făcu o reverență în timp ce își înăbuși râsul. El își aranjă pentru ultima dată hainele, deschise cu grijă ușa și privi afară, apoi păși în hol.
Se îndepărtă repede de ușa ei, dar când dădu colțul întâlni o altă servitoare care se grăbea spre el cu lenjerie de pat în brațe. Părea un moment ciudat din noapte pentru lenjerie de pat, dar Leo nu știa cum se proceda cu aceste lucruri.
- Pardon, domnișoară.
Servitoarea se opri și făcu cu stângăcie o reverență.

-Da, milord? -Aş dori nişte pâine... -Mă duc să aduc...

- Nu, nu, eşti evident ocupată, zise el gesticulând către lenjeria de pat. Arată-mi doar drumul către bucătărie.

- E direct sub noi, milord. Două etaje mai jos.

- Foarte bine, spuse el dând din cap şi continuându-şi drumul. Nu uitase ce avea de făcut, în ciuda interludiului cu Caroline.

Capito(u(19
mgsms'

Ducele şi ducesa de Norfolk au plăcerea să anunţe că ducesa a născut un băieţel sănătos. Vestea a fost primită cu bucurie în Sussex şi la Londra deoarece reprezintă un nou început. Poate că ducele şi ducesa vor putea lăsa în urma lor groaznica ceartă din noaptea naşterii, care i-a făcut pe slujitori şi pe animalele de companie să se grăbească să caute adăpost. Domnilor îi se reaminteşte astfel că nervii unei lady sunt cei mai fragili în orele de dinaintea unei naşteri.

Doamnelor, nu este practic să investiţi în catarame de curea de diferite nuanţe şi culori. Argintul şi perlele completează toate stilurile de rochie. Investiţia într-o cataramă cu o închizătoare solidă merită din plin costul dacă ţine cureaua strânsă atunci când un soţ-a abţiguit.

-Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Caroline fa trezită brusc dintr-un somn foarte odihnitor când Beck intră brusc în camera ei. Inaintă cu paşi mari şi se opri cu picioarele depărtate şi aproape că strigă:

- De ce eşti încă în pat?

- De ce? Cât e ceasul? întrebă Caroline adormită.

-E timpul să te trezeşti, doamnă. Se îndreptă spre fereastră şi deschise draperiile. Lady Norfolk naşte.

Se ridică brusc şi privi în jurul ei. *-Acum?*

-Da, acum. Toată noaptea, de fapt. Nu i-ai auzit alergând încoace şi încolo? Mai multe prosoape, mai multă apă! zise el făcându-i semn să se ridice. Moaşa spune că se poate

întâmpla oricând, îmbracă-te, îmbracâ-te. Caro! Ar trebui să ajuți!

El ieşi hotărât din camera ei.

- Cu ce ar trebui să ajut? mormăi ea când uşa se închise în urma lui. Totuşi, dădu cuvertura la o parte. Acum era trează, în armonie

cu ziua, chiar dacă amintirea nopţii trecute îi inunda gândurile. Tremură când îşi aminti senzaţia mâinii lui pe piele, gura care se mişcase pe corpul ei. Tremură din nou când îşi aminti cât de întunecaţi deveniseră ochii lui albaştri când ea atinsese eliberarea, iar timpul, gândurile şi chiar aerul rămăseseră nemişcate.

Zâmbi în timp ce se îndrepta desculţă spre clopoţel. Nu trăise niciodată ceva la fel ca ceea ce îi arătase Leopold noaptea trecută. Auzise de asta – sora mai mare a PrisciUei le spusese odată că soţul ei punea gura „acolo, jos" Priscilla şi Caroline, care erau mult mai tinere la acea vreme, nu crezuseră aşa ceva. Dar apoi Eliza confirmase că acest gen de lucruri era real intre un bărbat şi o femeie şi destul de plăcut. Acum Caroline putea confirma...

Stai. Nu putea să confirme aşa ceva. Ce era în capul ei? Nu se cădea să vorbească despre asta. Nu, era un secret delicios pe care trebuia să-l păstreze pentru sine. Doamne, cum avea să se uite din nou la Leopold după ce se întâmplase aşa ceva între ei? Ar fi roşit nebuneşte şi toţi cei din jur ar bănui adevărul, era sigură de asta.

încă zâmbea când Janey intră în camera ei ca s-o ajute să se îmbrace.

- Bună dimineaţa, Milady! spuse ea veselă. Ce zi glorioasă este, nu-i aşa, cu naşterea unui alt copil? Au trimis după duce, aşa că trebuie să fie pe-aproape.

- Când a început naşterea?

- O, puţin înainte de miezul nopţii, spuse Janey. Scoase o rochie din cufărul pe care Caroline îl adusese. Dacă mă-ntrebaţi pe mine, a început de fapt în dimineaţa asta, puţin înainte ca focurile din bucătărie să fie aprinse.

Caroline râse.

- Ce făceai pe-acolo la ora aia?

- N-aţi auzit? E o minune că a pus cineva geană pe geană cu toate ţipetele alea.

- Ce ţipete? întrebă Caroline în timp ce păşea în crinolina ei, iar Janey i-o prinse de talie.

Dormise ca un prunc – un somn profund, un somn satisfăcut, îşi zise în sinea ei în timp ce Janey continua să pălăvrăgească. Caroline tocmai aluneca înapoi în acea amintire, când Janey rosti ceva care îi atrase atenţia.
- Pardon?
-Moaşa, repetă Janey.

- Nu, înainte de asta.
-O, da. Sărmana mea stăpână l-a văzut pe duce urcând pe scară de la bucătărie şi bănuiesc că a crezut că el trebuia să fie pe-aproape, nu ştiu, că a luat o vază şi a aruncat-o spre el. Moaşa a zis că n-a ajuns însă prea departe pentru că era grea şi ducesa avea prea puţină putere.
- Din bucătărie? repetă Caroline.
Senzaţia ei de bună dispoziţie începu să se disipeze. Privi spre reflexia lui Janey din oglindă.
- De ce s-ar fi dus în bucătărie în toiul nopţii?
Janey îşi ţuguie buzele şi se prefăcu ocupată cu rochia lui Caroline.
Caroline aruncă o privire peste umăr spre ea.
- Trebuie să fie un motiv, Janey.
Janey se opri în timp ce netezea fustele rochiei.
- Nu prea ştiu, Milady. Tot ce ştiu eu e că dimineaţă bucătăreasa a zis că a fost o ceartă teribilă între prinţ şi duce şi... Aruncă repede o privire peste umăr, ca şi cum s-ar fi temut că cineva era în încăpere. Apoi şopti: *Fata Jacleen a dispărut*.
Şi astfel, pur şi simplu, inima lui Caroline se prăbuşi pe podea, încremeni cu privirea îndreptată spre peretele din faţa ei, neputând să se mişte. Sau să respire.
- Doamnă?
- Cum adică a dispărut? întrebă Caroline.
- Şi-a luat lucrurile şi a dispărut, spuse Janey.
-A trimis ducele pe cineva s-o caute?
- Nu, Milady. Se plimbă de colo până colo în faţa camerei soţiei lui. Ea n-o să-l lase să intre. Şi mama mea a făcut aşa. Nu voia pe nimeni în preajmă când năştea. A avut paisprezece copii, vă imaginaţi?
- Nu, rosti Caroline încet.
Mintea ei gonea. Se simţea îmbujorată. Simţea că mai avea puţin şi leşina şi puse mâna pe noptieră pentru a-şi găsi echilibrul. Leopold plecase în această dimineaţă. Servitoarea era weslo- riană. Leopold luase fata aia şi fugise. Dar *de ce?*
-Despre ce era vorba? întrebă ea. între prinţ şi duce.

- Nu ştiu exact, dar ducele l-a *pocnit* pe prinţ.
Caroline icni.
O bătaie puternică şi bruscă în uşă le făcu pe Janey şi pe Caroline să tresară.
- Un minut! strigă Caroline în timp ce Janey îi ridică rochia peste cap şi o lăsă să cadă în jurul taliei.
- Nici un minut! strigă Beck la rândul lui. A venit copilul! E *băiat!*
Janey icni de încântare.
- Un băiat! Un moştenitor al ducelui!
- Du-te, o îndemnă Caroline. Pot să mă îmbrac singură.
-N-ar trebui...
- Sigur că ar trebui, spuse Caroline. E moştenitorul, îi aminti ea lui Janey, ştiind foarte bine că în această lume a ducilor şi duceselor un moştenitor avea prioritate în faţa a orice altceva.
- Mulţumesc, Milady.
Janey făcu o scurtă reverenţă şi ieşi. După ce uşa se închise în spatele ei, Caroline se lăsă să cadă pe un fotoliu, cu ochii în podea. De ce făcuse el asta? O voia pe fata aceea din acelaşi motiv ca şi ducele? Dar... dar n-avea nici un sens. Dacă voia o ibovnică, putea să aibă oricând una. De ce să ia slujnice?
Iar dacă se îndoise pentru vreo clipă, Beck îi confirmă cea mai mare temere în acea după-amiază, când părăsiră Arundel. El se lăsă să cadă pe perne căscând tare.
- O groază de văicăreli blestemate când se naşte un copil.
- Beck! E foarte dureros să naşti.
- Nu mă refer la efortul depus de Lady Norfolk pentru a-l aduce pe băiat pe lume. La restul.
- Care rest? întrebă Caroline.
- Pentru cineva care adună fiecare frântură de vorbă rostită despre fiecare persoană, sunt surprins că asta ţi-a scăpat, Caro. Mă refer la ciorovăiala de dinainte de naştere, când tu dormeai ca o prinţesă.
- Dormeam cum dorm oamenii normali, Beck. Ce ciorovăială?
El pufni.

- Slujnicele nu-ţi şoptesc pe la ureche?
- Da, Beck, asta fac slujnicele de la marile case dimineaţa. Bârfesc cu oaspeţii ducelui...
-Atunci se pare că nu ştii că alesul inimii tale şi-aluat tălpăşiţa cu o slujnică de la bucătărie. Henry a încercat să-l oprească, dar n-a reuşit.
Caroline rămase cu gura căscată în faţa fratelui ei. Una era să gândească asta. Cu totul altceva era să audă aşa ceva rostit cu voce tare.
- De ce? Cum? se bâlbâi ea.
-Ticălosul a încercat să plece cu servitoarea la primele ore ale dimineţii, când Augusta era în chinurile naşterii. Beck clătină din cap. Leo îmi e prieten. Dar nu-mi place latura asta a lui. îi aruncă o privire critică. Ţine distanţa, Caro. E fermecător, dar e cu totul posibil să aibă miezul putred. O să ai destui pretendenţi la care să te gândeşti.
Lui Caroline i se făcu rău. Nu putea să împace ce se întâmplase între ei noaptea trecută cu plecarea lui Leopold cu o servitoare. Ce spusese asearăă? Ce cuvinte rostise de care se putea agăţa în acest moment?
- N-ai nimic de zis? întrebă Beck curios.
Caroline înghiţi în sec.
- E... e îngrozitor, spuse ea. în ziua naşterii fiului lor.
- Da, zise Beck şi îşi îndreptă privirea spre fereastră. Henry era supărat.
- Sărmanul Henry, bombăni ea.
îşi întoarse capul spre fereastră şi privi în gol spre peisajul rural care trecea pe lângă ei.
Era imposibil de imaginat de ce o făcuse. Era imposibil de acceptat că bărbatul care îi oferise o asemenea plăcere putea, doar câteva ore mai târziu, să-şi ia tălpăşiţa cu o slujnică. Cum putuse să-i facă ceea ce îi făcuse şi apoi să se ducă înapoi şi să ia o servitoare, după cum bănuia ea, spre propria plăcere?
închise ochii, gândindu-se la ceea ce îi spusese el. Că ea tânjea după el. O flatase, iar ea îşi ridicase fustele şi dăduse glas unor lucruri pe care nu le-ar fi spus unui alt gentleman şi, o, era aşa de *proastă*.

CapitofuC 20

Locuitorii din May fairgăzduiesc o înşiruire de adunări estivale îna- inte de a pleca spre zonele mai răcoroase ale ţării.
Zilele călduroase îmbie la plimbări prelungi în parc şi la curtări. Am aflat din surse credibile că fiica unui conte, pe care mulţi au conside- rat-o prea simplă pentru a primi o ofertă, a intrat în graţiile domnului pe care îl admira cel mai mult.
Se pare că sora unui baron popular este preferata acestui sezon estival întrucât gentlemenii se întrec pentru zestrea ei generoasă. Pariurile plasate la cluburile de domni sunt în favoarea unui tânăr viconte din Leeds.
Doamnelor, potrivit experţilor, secretul unui ten clar şi fin, fie că sunteţi blondă sau brună, stă în limitarea excesului de orice, inclusiv de la mâncare şi băutură, exerciţii şi plăcere.

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Ce săptămână spectaculoasă fusese! Şi nu într-un mod bun. Vestea bună era că Jacleen era ascunsă în siguranţă împreună cu Isidora în casa mare a domnului Cressidian, dar, pe parcurs, reputaţia lui Leo avusese rău de suferit.

Gafase cu salvarea lui Jacleen la Arundel, lucru de care nu era deloc surprins. De unde să fi ştiut că ducesa era în travaliu? De unde să fi ştiut că Henry va alege acea noapte, dintre *toate* nopţile, să o viziteze pe biata fată weslorianã la ora patru dimineaţa? Având în vedere cearta pe care o auzise între duce şi ducesă în seara sosirii lor, dar şi starea precară a ducesei, era lesne de crezut că Henry ar fi reuşit să-şi ţină scula în pantaloni. Îşi judecase foarte greşit fostul amic.

Leo se îndreptase spre bucătărie în toiul nopţii, sau cel puţin aşa crezuse el că era, la patru fără un sfert dimineaţa.

însă, când se apropia de bucătărie, pe întuneric, auzise zgomot de oale şi tigăi.

Fusese foarte surprins să dea peste bucătăreasa care aprindea un foc sub o oală mare, suspendată. Ea nu-l observase iniţial, nu până când se ridicase şi se întorsese. Iar când o făcuse, ţipase alarmată.

Leo nu ştiuse ce să spună, aşa că cei doi se uitară unul la altul fără să spună nimic, până când un lacheu intrase pe uşa din spate cu două găleţi. Aruncase o privire spre bucătăreasă, apoi spre Leo, apoi din nou spre bucătăreasă. Apoi cei trei rămaseseră cu ochii unul la altul până când Leo îşi dăduse seama că era singurul care putea pune capăt impasului.

- Mă scuzaţi, spusese el dregându-şi glasul. Cred că m-am cam rătăcit. O să...

înainte să apuce să termine propoziţia insă, Jacleen îşi făcuse apariţia. Îşi lega un şorţ în jurul taliei când intrase în bucătărie de pe acelaşi hol pe care venise lacheul. Părul brunet îi era adunat neglijent în vârful capului, ca şi când o făcuse în grabă. Se oprise pentru a analiza scena şi, chiar şi în lumina difuză din bucătărie, Leo observase cearcănele de sub ochii ei. Făcuse singurul lucru pe care se pricepuse să-l facă şi profitase de ocazie.

-Jacleen, spusese el continuând în weslorianâ. Sunt aici să te ajut.

Ea păruse confuză, nesigură. Aruncase o privire spre bucătăreasă ca şi când femeia mai în vârstă avea să-i explice totul.

Leo repetase. Ea tot nu spusese nimic. El se întrebase în sinea lui dacă nu cumva rostise ceva greşit. Aluciana şi wesloriana semănau, însă nu erau identice, iar wesloriana lui nu fusese niciodată deosebit de bună. Stătuse acolo în timp ce servitorii se uitau la el, simţindu-se alarmat că gafase atât de tare în prezenţa lor. Vorbise din nou în weslorianâ.

- Adună-ţi lucrurile şi vino cu mine. Imediat.

- Jacleen?

Sunetul vocii lui Henry fusese ca un pumn în burta lui Leo. Se răsucise brusc şi dăduse cu ochii de vechiul său prieten din

şcoală care stătea acolo în cămaşă şi pantaloni. Henry ar fi trebuit să fie sus, aşteptând naşterea copilului său, aşa că Leo avusese nevoie de o clipă pentru a înţelege ce căuta în bucătărie. O clipă scurtă însă, pentru că sângele se scursese de pe chipul lui Jacleen.

-A sosit clipa, Alteţă? întrebase bucătăreasa nerăbdătoare.

- Ce? Nu, nu încă, spusese Henry pe un ton indiferent.

Ochii lui era aţintiţi către Jacleen, iar lui Leo nu îi scăpă faptul că bucătăreasa şi lacheul îşi fereau privirile. Mai văzuseră acea scenă, învăţaseră să-şi ferească privirile când ducele venea jos. Iar asta îl făcuse pe Leo iraţional de nervos. Henry o trata pe acea fată ca pe o bucată de carne.

Aşa că în clipa în care Henry îşi îndreptase privirea spre Leo şi îl întrebase ce făcea în bucătărie la acea oră, Leo renunţase la toate scuzele pe care creierul lui fusese în stare să le găsească pe moment şi optase pentru sinceritate.

- O iau cu mine, Henry.

Henry clipise. Apoi izbucnise în râs. Genul de râs pe care cineva îl scoate când ceva i se pare foarte greu de crezut. Iar când o făcuse, bucătăreasa şi lacheul se transformaseră în dervişi ai eficienţei în umplerea găleţilor cu apă fierbinte, probabil pentru naşterea copilului lui Henry.

- Eşti nebun? Nu poţi s-o iei.

Leo îşi aminti că în acel moment sperase sincer că nu va fi nevoit să se lupte cu Henry, pentru că era sigur că Henry avea să-l înfrângă dacă se ajungea la aşa ceva. Ar fi dat tot ce-ar fi putut, desigur – tatăl său insistase ca Leo şi Bas să înveţe să boxeze de la o vârstă fragedă –, dar nu avea inima să lupte. Aşa că se pregătise pentru asta şi îi spusese în engleză lui Jacleen:

- Ia-ţi lucrurile, fato.

Ea ezitase. Aruncase o privire spre bucătăreasă. Aceasta făcea un efort extraordinar să nu se uite înapoi.

- Du-te, spusese Leo apoi în weslorianã. Dacă vrei să te eliberezi de el, vei face cum ţi-am spus. Îţi dau cuvântul meu că vei fi în siguranţă cu mine. Nu te voi atinge, Jacleen, dar e clar că nu putem să zăbovim aici, după cum stau treburile.

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

Ea păruse panicată şi se întorsese către bucătăreasă, implorând din priviri. În încercarea de a-i câştiga puţin timp, Leo îi spusese lui Henry:

-Trebuie să recunosc, sunt destul de surprins. Aş fi crezut că un bărbat de talia ta nu trebuie să se coboare la aşa ceva.

Henry îşi umflase pieptul şi se încruntase spre Leo.

-O, *înţeleg*, zisese el rânjind. Să înţeleg ci nu ţi-ai tras-o nicio-dată cu o slujnică, Alteţă.

Leo fusese momentan redus la tăcere pentru că, deşi nu forţase niciodată o femeie – respectul fusese în totalitate reciproc... sau cel puţin asta îşi spusese el –, chiar şi-o trăsese cu o slujnică. Avea să-şi analizeze comportamentul nepotrivit cu altă ocazie.

- Cel puţin eu nu mi-am cumpărat o slujnică pe care s-o am la discreţie.

în spatele lui, bucătăreasa scăpase ceva.

- N-ar trebui să fii aşa de critic, spusese Henry. Dac-ai fi însurat cu o femeie care ori e gravidă, ori e obosită tot timpul, s-ar putea să susţii altceva.

- Mai degrabă cred că şi Jacleen e obosită.

Leo îşi întorsese privirea către audienţa lor, de data aceasta făcând contact vizual cu bucătăreasa într-o încercare disperată de a-i cere ajutorul.

însă când întorsese capul spre vechiul său prieten, Henry venise mai aproape de el, iar Leo putea să observe furia din ochii lui. Se pregătise mental cât putuse pentru o lovitură.

-Te dai mare şi tare, Leo. Ai uitat că te-am văzut cu o servitoare în Cambridge? Poate-ţi aminteşti că o ţineai lipită de peretele crâşmei.

-Aia, zisese Leo, ridicând un deget, a fost altceva.

Apoi încercase să se gândească cum anume era diferit.

- Măcar Jacleen are un acoperiş deasupra capului şi mâncare în burtă.

- Cât de generos din partea ta. Ce sfânt eşti, Norfolk.

Ochii lui Henry se întunecaseră. îşi încleştase maxilarul şi spusese:

- Vei plăti pentru asta. Tatăl tău vrea relaţii bune cu Anglia, dar pot să mă asigur că asta nu se va întâmpla niciodată.

- Sunt pregătit să plătesc preţul, răspunsese Leo.
Aruncase o privire rapidă peste umăr şi, spre uşurarea lui, Jacleen dispăruse. Poate că nu se mai întorcea. Dar apoi ea reapăruse brusc în colţul privirii lui, ţinând în mână o geantă neagră şi tremurând de parcă ar fi avut paralizie.
-Palda Deo, murmurase el. *Slavă Domnului.* Se îndepărtase de Henry. Îţi mulţumesc pentru ospitalitatea ta, Norfolk. Ştiu drumul spre ieşire.
Spunând asta, întinsese mâna spre Jacleen. Ea ezitase, aşa că el îi făcuse semn cu degetele indicându-i că aşa era cel mai bine, apoi o apucase de mâna firavă.

Henry mai scosese un sunet de uimire, apoi strigase:
- Nu poţi să pleci pur şi simplu cu una dintre slujnicele mele!
-Ea nu e slujnică... e sclavă, spusese Leo.
Henry i se pusese în cale. Leo oftase.
- Chiar speram să evităm asta, spusese el, însă îşi dăduse seama că nu avea cum să evite ceea ce avea să urmeze.
Henry lovise direct în maxilarul lui Leo. 0 explozie de durere îl orbise pentru o clipă, dar printr-un miracol nu căzuse.
Dăduse drumul mâinii lui Jacleen şi se răsucise înapoi lovindu-l pe Henry în piept şi apoi peste cap. Henry se repezise la el cu ambele mâini, dar înainte să le poată înfige în gâtul lui Leo, una dintre servitoare intrase în fugă în bucătărie.
- Excelenţă! strigase ea dând din mâini. E timpul!
Henry nu se dusese la soţia sa imediat, ci uriaşe mai multe lucruri după Leo şi Jacleen, mai ales despre faptul că Leo nu va mai fi niciodată binevenit în Marea Britanie. Biata fată din Wesloria tremura atât de tare, încât el se temuse că ea avea să cadă din picioare. Dar în acel moment Henry se pare că decisese că era mai bine să-şi întâmpine copilul, iar urletele încetaseră.
Leo înaintase grăbit printr-un hol foarte lung până când Jacleen întrebase cu o voce abia auzită dacă voia să iasă afară pentru că pătrundea mai adânc în castel.
-Atunci, dacă eşti bună, îndrumă-mă spre intrarea de serviciu, spusese el.
Jacleen ii indicase direcţia din care veniseră. Ceea ce însemna că trebuiau s-o ia înapoi prin bucătărie. Cu un oftat, Leo o trăsese după el. Evitase să dea ochii cu bucătăreasa care, în mod ciudat, continua să stea în acelaşi loc în care o lăsaseră.
în cele din urmă ieşiseră din castel într-o curte de serviciu, iar acolo, aşa cum se aşteptase, se aflau Kadro şi Artur. Erau călare, iar între ei stătea înşeuat un cal fără călăreţ.
Şi, în mod cu totul neaşteptat, mai era şi un băiat. Acesta îi spusese ceva lui Jacleen în wesloriană, iar ea îi adresase lui Leo o căutătură panicată.
-Fratele meu.
-Fratele tău?

înainte să se poată gândi la ce avea de făcut, o bufnitură bruscă ce se auzise dinspre uşa bucătăriei îi făcuse pe toţi să tresară. Era lacheul care asistase la altercaţia din bucătărie. Avea o legătură din pânză, pe care i-o aruncase băiatului. Spusese către Jacleen:
- Cu Dumnezeu înainte!
Şi dispăruse din nou înăuntru.
Nimic din toate acestea nu era în planurile lui Leo. Nu *avusese* cu adevărat planuri, însă nu anticipase aceste lucruri care îi produseseră o asemenea anxietate încât crezuse că inima avea să-i cedeze. Dar nu era timp pentru aşa ceva. Trebuiau s-o ia din loc. Kadro şi Artur nu se aşteptaseră nici la Jacleen, nici la băiat, însă când Leo îi spusese lui Kadro s-o ia pe ea în faţa lui în şa, el făcuse ceea ce i se poruncise fără să pună nici o întrebare. Artur îl ridicase pe băiat în spatele lui, iar Leo luase al treilea cal.
Leo nu ratase privirea pe care cele două gărzi loiale ale lui o schimbaseră între ele. Bănuia că ei credeau despre el tot ce putea fi mai rău. Cu greu îi putea învinovăţi. De-a lungul anilor, fuseseră nevoiţi să-l dezlipească de pe podele şi să-l tragă afară din paturi. Ştiau ce fel de beţivan era în mod normal şi, fără îndoială, credeau că era vorba despre o mişculaţie făcută la beţie.
Dar aceea nu era o zi normală. La un capăt al ei avusese parte de acele câteva momente pe furiş cu Caroline, care încă îi stăruiau în sânge. La celălalt capăt se aflau o fată înspăimântată din Wesloria *ţi fratele ei,* care cu siguranţă crezuseră că sunt atraşi într-o situaţie şi mai rea. Iar între cele două capete nu băuse nici o picătură.
îi dusese pe Jacleen şi pe fratele ei la Cressidian.
Cressidian îl întâmpinase la uşa casei sale în halat. Se uitase la Jacleen, apoi la băiat şi îi spusese lui Leo;
-Sunt trei. Alteţă.
-înţeleg că e o povară, domnule, dar eu...
Cressidian îl întrerupsese ridicând mâna şi arătând spre hol.
-Ducefi-vă, îi zisese lui Jacleen şi fratelui ei.
Jacleen îi aruncase lui Leo o privire alarmată, apoi îl luase de mână pe fratele ei şi păşise nesigură în direcţia indicată. Cressidian se încruntase spre Leo.

-Am nevoie de bani pentru întreţinerea lor.
- Mai mulţi bani? întrebase Leo surprins. Credeam că ce v-am dat până acum e de ajuns.
-Aţi crezut greşit, Alteţă. Şi dacă nu vreţi să mă plătiţi îndeajuns pentru că-i ţin, cred că ambasadorul weslorian ar fi interesat de ceea ce faceţi.

Leo ridicase din sprânceană.
- îmi cer scuze, dar mă extorcaţi?
- Spuneţi-i cum vreţi. Nu fac decât să cer pentru întreţinerea lor.
Leo oftase. Se uitase la casa măreaţă, la podelele de marmură
şi la armăturile placate cu aur, la candelabrele de cristal. Domnul Cressidian era un om foarte bogat.
-Voi vorbi cu secretarul meu să aranjeze un stipendiu.
- 0 sută de lire pe cap, zisese Cressidian.
Leo se burzuluise.
- Nu sunt vite, sunt fiinţe umane.
Domnul Cressidian ridicase din umeri.
- Din partea mea, e tot aia.
Aşa că acum Leo avea un castel, îşi auzea găinile în spatele hotelului, adăugase un băiat la care nu se aştepta la improbabila sa misiune de salvare, plătea unui om foarte bogat o sută de lire pentru fiecare dintre ei şi jumătate din oraş îl evita cu desăvârşire. Avea de dat multe explicaţii la întoarcerea la Helenamar. Dar mai avea încă trei femei de salvat. Ceea se putea dovedi şi mai dificil pentru că toate invitaţiile lui Leo secaseră. Chiar şi gentlemenii care îl salutau în fiecare zi în holul hotelului Clarendon îl evitau acum.
Citea despre petrecerile care aveau loc în jurul lui în *Gazeta Honeycutt*, petreceri la care nu mai putea să ia parte.
întâmplător, citea despre una dintre ele chiar în acel moment şi coborî ziarul pentru a se uita la Josef.
- Nici o invitaţie? întrebă el din nou.
- Nici una, Alteţă.
Leo se mişcă simţindu-se inconfortabil. Avusese o perioadă aici în care o petrecere nici nu era menţionată în ziare dacă nu participa la ea.
- Dar Hawke? întrebă Leo posomorât. A răspuns la invitaţia mea de a lua masa?
Josef rămase usurător de tăcut.
Leo bănuise că Beck avea să fie nefericit la auzul celor petrecute la Arundel, dar asta întrecea ceea ce anticipase.

Prietenul său dispăruse de pe faţa pământului. Dar, aparent, Caroline continua să se vânture dintr-un salon în altul. Potrivit gazetei, o lady purtase una dintre rochiile create de ea, care devenise ultima modă datorită mânecilor unice.
Leo era complet obsedat de orice menţionare a lui Caroline în acea gazetă. Când nu se gândea la ce avea să facă cu cei trei pe care-i avea în grijă şi la modul în care putea da de Rasa, se gândea la ea. Ba chiar simţea junghiuri de gelozie la menţionarea pretendenţilor ei. *La naiba.* Ce încurcătură crease. Nu putea nici măcar să-l determine pe fratele ei să răspundă invitaţiei.
Oftă şi aruncă o privire spre secretarul său.
- Ei bine, Josef, presupun că ai putea întreba hotelul dacă unul dintre puii mei ar putea fi pregătit pentru noi în seara asta, din moment ce n-am unde să iau masa.
-Ambasadorul Redbane a solicitat să fie primit, Alteţă. Are nişte depeşe din Alucia.
- O, spuse Leo ridicând capul. E aici?
-*Je.*
- Adu-l înăuntru, spuse el dornic de companie.
Ambasadorul Redbane, un gentleman jovial, se trăgea din zona
graniţei de sud a Aluciei – regiunea viticolă, unde oamenii erau cunoscuţi pentru ospitalitatea lor.
Redbane îl salută pe Leo cu entuziasm, ceea ce ii dădu lui Leo o sclipire de speranţă că veştile despre el nu ajunseseră în *fiecare* colţ al lumii. Ambasadorul nu avea cine ştie ce pentru el, în principal o scrisoare de la mama sa, regina, care spunea foarte puţine.
- Nici un cuvânt de la Bas sau de la Eliza?
Redbane clătină din cap. Leo îl studie.
- Ştii ce cred, Redbane? Cred că ar trebui să dăm o petrecere şi să sărbătorim timpul petrecut aici, în Anglia, care se apropie de final.
Pentru prima dată de când sosise, zâmbetul lui Redbane dispăru. Se uită în jos la geanta lui de piele în care ducea corespondenţa oficială şi făcu O grimasă.

- O, vai, spuse Leo. Ce-i cu privirea aia?
Redbane oftă.
-Aş fi neglijent, zise el cu grijă, dacă v-aş permite să credeţi că o astfel de adunare ar fi... foarte frecventată.
- Serios? spuse Leo.
Pufni ofensat. Doar era încă un blestemat de prinţ, nu?
- Nu vreau să ofensez, Alteţă, se grăbi să-l asigure Redbane.
- M-ai ofensat, mormăi Leo.
Faţa lui Redbane începu să devină roz.
- Ăăă... are de-a face cu înclinaţiile dumneavoastră nepotrivite, aşa cum le percep unii.
- înclinaţiile mele? N-am nici o inclinaţie, Redbane. Sunt lipsit de înclinaţii.
- Cu slujnice şi... *femeile* nopţii. Redbane rosti în şoaptă ultima parte. Şi... şi s-a sugerat că poate ar trebui să vă întoarceţi în Alucia.
Leo înţepeni.
- Femeile nopţii, Redbane? Te referi la prostituate, pentru numele lui Dumnezeu. Suntem bărbaţi în toată firea aici.
Redbane deveni şi mai roşu la faţă. Îşi drese glasul. Dar nu era vina sărmanului om. Era doar responsabilitatea lui Leo şi nu-l putea lăsa pe ambasador să sufere şi mai mult. Flutură din mână spre el.
- Nu mă luaţi în considerare, domnule. Am auzit şi eu acelaşi lucru. A auzit şi regele zvonurile?
-Nu pot spune cu certitudine, zise Redbane cu grijă. Dar aş bănui că da. Am primit vestea de la ministrul de externe că trebuie să plecaţi spre Alucia cât mai curând posibil. îi întinse un pergament împăturit, sigilat cu ceară şi ştampilat cu sigiliul oficial al regelui Aluciei.
Leo îi luă pergamentul din mână.
- L-aţi ţinut ascuns, spuse cu un zâmbet ironic. Nu rupse sigiliul imediat. Bine. Dar trebuie să fac ceva înainte să plec din Anglia. Leo se ridică brusc. Trimiteţi-l pe Josef la mine.
Ambasadorul se ridică în picioare. Se înclină şi ieşi. Când Josef apăru, Leo zise:
-Vreau să merg la casa lordului Hawke în după-amiaza asta.

— Bârfe, ba furi şi *săruturi focoase*

- *Je*, cum doriţi, Alteţă.

Ceea ce-şi dorea el depăşea capacităţile lui Josef. Voia să le găsească pe toate cele cinci femei şi să o revadă pe Caroline. Nu ştia nimic mai mult de atât. Nu-şi putea imagina. Nu-şi putea imagina că se va căsători cu Lady Eulalie, gândindu-se în fiecare zi, pentru tot restul vieţii, la o blondă frumoasă din Anglia, însă se temea că aceasta îi era soarta.

CapitoCuC2î

Un domn care a moştenit o avere a investit atât de mult într-o cale ferată scoasă din uz, încât acum a rămas lefter. Relatările indică faptul că există un mare interes pentru reşedinţa sa din Mayfair, care acum

Lady Hogarth a fost la un pas de a lua foc după o întâlnire nefericită cu o lumânare. Este foarte recomandat să nu stap atât de aproape de bufet la cină atunci când sunteţi îmbrăcate în haine elegante.
Numărul potenţialilor pretendenţi pentru mâna surorii unui baron a crescut odată ce vestea despre o zestre considerabilă s-a răspândit precum Marele Incendiu din Londra.

- Gazeta Honeycuttde modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Beck se dovedise pentru întâia dată îngrozitor de serios în încercarea lui de a o vedea pe Caroline căsătorită, mai ales după ce se întorseseră din Sussex.

În urmă cu două zile, intrase în camera ei şi studiase sulurile de pânză şi manechinele de rochie înainte de a-şi îndrepta privirea spre Caroline. Ea stătea aşezată pe podea, cu picioarele încrucişate, încă în capot, analizând cu atenţie ilustraţiile de modă.

-Ce s-a întâmplat? întrebase el, întinzând un braţ. A lovit un ciclon? Un cutremur? 0 bandă ne-a jefuit casa?

- Eşti aşa de amuzant, Beck! După cum poţi vedea, fac rochii.

- Când a devenit asta preocuparea ta obişnuită? Nu te-am mai văzut niciodată acordând atenţie faţă de altceva decât cutiei poştale şi invitaţiilor care s-ar putea afla acolo.

- Nu-i adevărat. M-au interesat foarte multe lucruri, dar eşti atât de ocupat cu desfătarea încât n-ai observat. Dacă te interesează cu *adevărat,* am fost

întotdeauna fascinată de cele mai noi stiluri, însă dorinţa mea de a-l crea pe al meu a început când au sosit alucienii în oraş.

- Alucienii au fost la Londra din vremuri străvechi, subliniase Beck.

-Ai dreptate... interesul meu a atins apogeul când alucienii din familia regală au venit la Londra. De ce-ţi pasă?

- Pentru că aş prefera să nu se sperie nici un potenţial pretendent din cauza sulurilor de pânză şi a manechinelor şi a oricăror alte indicii ale obiceiurilor tale păcătoase de a cheltui bani, spusese el fluturându-şi degetele către mormanele de pânzeturi. Lordul March a fost evident speriat.

Ea ridicase din umeri.

- Robert Ladley şi verişoara lui, Betina, o să vină la masă în seara asta, iar săptămâna viitoare o să ne alăturăm familiei Pennybacker şi o să ne întâlnim cu domnul Trent.

- Domnul Trent? Ea îşi ridicase privirea spre el. Cine-i domnul Trent?

- E un gentleman plăcut la aspect şi la caracter, dar, mai important, a făcut o avere din fabricarea de utilaje agricole pe abur.

-Pardon?

-Treierătoare şi alte cele, zisese Beck cu o fluturare a mâinii.

Caroline nu se putea imagina măritată cu un bărbat care făcea treierătoare şi alte cele. Nu era foarte sigură ce însemna asta, dar nu părea prea fermecător.

Beck oftase nerăbdător.

- Este un om bogat, Caro. E tânăr şi în formă, şi are nevoie de o soţie. Eşti o femeie drăguţă, cu o zestre generoasă, care are nevoie de un soţ. Ai putea la fel de bine să te preocupi de asta. Sunt hotărât să fac ceea ce părinţii noştri şi-ar 6 dorit şi să te căsătoresc bine. Acum, după cum ştii, plec după-amiază la Sussex şi la cursa Celor Patru. Cât timp voi fi plecat, unchiul Hogarth şi soţia lui vor ajunge la Londra împreună cu vărul lor, vicontele Ainsley. Cu siguranţă *unul* dintre aceşti domni va fi pe placul tău.

- Cum poţi să sugerezi aşa ceva? !i *cunoşti* pe domnul Trent sau pe vicontele Hainey?

- Ainsley, spusese Beck. Păşise peste un sul de pânză în drum spre uşă. N-am nevoie să-i cunosc. Trebuie doar să mă asigur că au mijloacele necesare pentru a te susţine şi a avea grijă de tine. O să fiu în Sussex.
-Asta-i tot ce trebuie să ştii? Şi ce te faci dacă-ţi iese măreţul aranjament, îi ataşezi lira atotputernică şi descoperim că suntem iremediabil incompatibili?
- Puţin probabil, spusese el pe un ton frivol.
- De ce nu te îngrijeşti de propria-ţi căsătorie şi nu mă laşi în pace? Sunt perfect mulţumită de lucruri aşa cum sunt.
- Nu e firesc. Şi când n-o să te mai am în grijă poate că voi invita într-adevăr o soţie în asta, spusese el arătând spre camera ei. N-are rost să ne certăm, dragă! O să fii logodită până la sfârşitul anului.
Şi ieşise.
-Asta crezi tu, mormăise Caroline pe un ton ameninţător şi se întorsese la ilustraţiile ei de modă.
Nu era interesată de gentlemenii pe care Beck îi scosese la înaintare pentru ea. Nici măcar de cei doi pe care nu-i întâlnise niciodată şi care, în mod normal, evident, ar fi încântat-o. Adora să întâlnească gentlemeni noi, să flirteze cu ei şi să-şi joace jocul. Cât dura până le sucea minţile? Cât de repede făcea să întoarcă capetele după ea? Hollis îi spusese că era vanitoasă şi Caroline nu pregetase să fie de acord. Dar nu era aşa, nu era aşa deloc. Până de curând nu întâlnise nici un bărbat care s-o merite cu adevărat, a cărui curiozitate s-o încurajeze să-şi expună o altă latură, să-şi asume faptul că, poate, nu era atât de groaznică pe cât se temea... iar când îl întâlnise pe acel bărbat, se dovedise cel mai rău om de pe pământ.
O irita la culme faptul că nu se putea gândi la nimeni altcineva decât la Leopold. Avea să se bucure când el va fi plecat de pe ţărmurile lor, pentru că atât timp cât se afla aici, o mistuiau gândurile despre el. Era o boală, o febră de care nu putea scăpa. Era înnebunitor faptul că atât de des se gândea la el şi că îşi amintea constant acea noapte şi felul în care îi simţise gura pe trupul ei. Era absurd să tânjească după un

bărbat care prefera să-şi înmoaie fitilul în sărmanele slujnice din Mayfair. Era enervant să vrea în continuare să fie lângă el după cele petrecute la Arundel.

Caroline nu se mai înţelegea pe sine. Nu simţise niciodată aşa ceva – întotdeauna ştiuse exact ce-şi dorea şi se grăbise să-şi retragă afecţiunea sau interesul în clipa În care un gentleman devenea deranjant. Dar nu şi acesta – acesta, acest prinţ, o făcuse să se simtă lacomă, ca şi cum nu se putea sătura de el. Ca şi cum ar fi mâncat o întreagă prăjitură de zmeură şi tot ar mai fi vrut să ia cina.

O, dar o făcuse acel ticălos. Era *persona nongrata* în orice casă respectabilă după ceea ce se întâmplase la Arundel. Vestea se răspândise repede... poate pentru că atunci când se întorsese se dusese direct la Hollis.
În plus, nu primise nici o veste de la el de la întoarcerea lor. De fiecare dată când cineva venea la uşă, ea se grăbea spre balustrada de deasupra intrării şi stătea acolo nevăzută pentru a vedea cine venise, aşa cum făcea pe vremea când era fetiţă. Aşa cum făcuse în Palatul Constantin. Nu fusese niciodată nimeni altcineva în afară de Beck şi tovarăşii lui. De ce nu trecuse pe acolo? De ce nu venise măcar la Beck? Era disperată să-l întrebe pe fratele ei dacă pusese punct prieteniei cu prinţul din principiu. Nu-i stătea în fire lui Beck, însă fuseseră situaţii când făcuse gesturi din principiu.
Pe de altă parte, nu îndrăznea să-l întrebe pe Beck, ca nu cumva să rişte ca el să afle gândurile confuze care o frământau.
Indiferent ce se întâmplase între Beck şi Leopold, până la sfârşitul săptămânii devenise evident că o luaseră pe drumuri separate. Beck nu-l pomenise deloc, iar acum plecase în Sussex. Ea rămăsese fără nimic. Fără o explicaţie, fără nimic altceva decât gaura arzătoare din inima ei.

Când prinţul Leopold veni în cele din urmă în vizită la casa Hawke, o făcu în momentul cel mai inoportun. Unchiul Hogarth şi mătuşa Clarissa erau în salonul ei, flancându-l pe tânărul lor prieten, vicontele Ainsley, cel politicos şi chipeş. Lordul Ladley sosise la rândul lui, fiindcă aflase de la Beck de vizita familiei Hogarth şi evident nu dorise să piardă teren în faţa unui intrus care tocmai se întorsese din America.
În general, Caroline ar fi fost peste măsură de încântată să aibă atâţia domni adunaţi în salonul ei. Nimic nu era mai plăcut decât un *prinţ* care venea în vizită în timp ce alţii erau în preajmă, pentru a fi martori. Dar nu şi acest prinţ şi nu de data aceasta. În clipa în care Garrett îi rostise numele, ea îşi dorise ca podeaua să se deschidă şi să-i înghită pe oaspeţi cu totul.

Cei cinci urmau să ia masa la casa familiei Debridge în seara aceea, împreună cu alte zece suflete. Cineva adusese în discuție perspectiva de a dansa, iar mătușa Clarissa se plânsese de faptul că nu învățase cel mai recent dans alucian la modă în saloanele londoneze. Unchiul Hogarth se lăudase spunând despre Caroline că era o dansatoare pricepută și, spre bucuria tuturor, Caroline încercase să-i arate mătușii ei pașii de dans în timp ce gentlemenii beau un porto. Râdeau cu toții când Garrett îi întrerupsese pentru a anunța un vizitator.

- O? spusese Caroline surprinsă. Cine e?

- Alteța Sa Regală prințul Leopold.

Inima îi tresărise numaidecât și se simțise recunoscătoare pentru că stătea în spatele mătușii sale când își simțise fața năpădită de căldură.

-O...

Voia să pară relaxată, dar era sigură că vocea îi sunase pițigăiată. Gâtul îi părea încordat, ca și pieptul, de altfel.

- L-ai informat că Beck a plecat în Sussex?

- Da, doamnă. Dorește să vă salute.

Caroline aruncă o privire din spatele mătușii sale.

-Atunci...

-Atunci trebuie să-l poftești înăuntru, spuse mătușa ei.

Garrett se uită la Caroline.

- Da. Asta trebuie să faci, fu de acord Caroline și se strădui să zâmbească.

Când Garrett se duse să-l aducă, zise:

- Vă rog să scuzați deranjul.

- Nu face nimic, Lady Caroline, se grăbi să spună Ladley.

Lordul Ainsley părea să aibă ceva de spus despre asta. Dar unchiul ei rosti pe un ton jovial:

- O să-mi facă plăcere să-l cunosc. În ciuda celor auzite, chicoti el.

Când Leopold intră, păru surprins de numărul de oameni adunați, dar era clar versat în stăpânirea de sine. Se înclină.

- îmi cer scuze că vă întrerup.

-Alteță, ce *bine* că ați trecut pe aici după atâta timp, spuse Caroline făcând o reverență.

-Mulţumesc. Eu, ăăă...
- îl cunoşti pe lordul Ladley, spuse ea răsucindu-se şi îndepăr- tându-se de el.
îi prezentă pe mătuşa şi pe unchiul său, precum şi pe lordul Ainsley. Când termină prezentările, se întoarse spre el.
- Regret, dar noi eram pe picior de plecare, rosti ea.
- Da, poate ar trebui să ne punem în mişcare, zise Ladley, oferin- du-i braţul. Cina este la ora nouă.
-Aş fi vrut să fi ştiut că vă aşteptăm, zise ea. V-aş fi scutit de călătoria până aici.
- Hmm..., făcu el privind-o fix.
- Să-i transmit un mesaj lui Beck când revine?
El zâmbi uşor. Ea îşi simţi inima bătând cu putere în piept.
-Nu va fi necesar, mulţumesc. Dar dacă pot să vă reţin încă un minut înainte de a pleca... pot să discut cu dumneavoastră, Lady Caroline?
-Păi... Ea aruncă o privire spre oaspeţi.
- Nu vă voi răpi decât o clipă.
-Da, desigur, spuse ea şi îi făcu semn să vorbească. Sprâncenele lui coborâră.
- Speram să discutăm în privat.
-A, ei bine, după cum puteţi vedea...
- Caro, dragă, ar trebui să auzi ce-are de spus, sugeră mătuşa ei.
- Sigur că trebuie, Caro, adăugă unchiul ei. Noi vom fi aici când terminaţi. Staţi cât timp aveţi nevoie.
Caroline ii aruncă lui Leopold o privire.
- Foarte bine. Dar nu voi avea nevoie deloc de mult timp.
Prinţul făcu un pas într-o parte pentru a-i permite accesul la uşă.
Ea ieşi din încăpere. Bănuia că Leopold venea pe urmele ei. Era atât de furioasă, de confuză şi de enervată încât mârşălui pe hol spre micul salon pentru oaspeţi de lângă partea din faţă a casei. Intră în cameră, se răsuci şi îşi încrucişă braţele la piept.
Leopold intră în spatele ei, închise liniştit uşa şi zâmbi.

-în regulă. După primirea de care am avut parte de la tine și de la oaspeții tăi, se pare că reputația mea e chiar mai rea decât mă temeam.
- O, e destul de îngrozitoare, fu ea de acord.
- Ești supărată pe mine pentru Jadeen, spuse el, îndepărtându-se de ușă.
Caroline rămase cu gura căscată. Apoi râse.
- Ce perspicace din partea ta! Nu pot să cred că ai rostit numele ei cu voce tare.
- De ce n-aș face-o? întrebă el înaintând încet spre ea și mă- surând-o cu privirea. Numele ei este Jacleen Bouvan. Este o weslo- riană din munții care se învecinează cu Alucia.
Caroline se încruntă confuză. De ce îi spunea asta? Care să fie motivul? Mai fusese iubita lui înainte? Sau... De ce-i *zâmbea?*
-Credeai că mi se va părea amuzant că ai luat o servitoare de la serviciul ei și...
Se opri înainte de a rosti cu voce tare lucrurile pe care se temea că el le făcuse.
- Nu. Ai o părere atât de rea despre mine încât ai putea crede că voi găsi atâta plăcere cu tine și apoi, doar câteva ore mai târziu, voi profita de acea femeie sărmană?
Chiar avea o părere atât de proastă despre el? Pentru moment, nu voia să se gândească la el deloc. Dar dacă *o făcea*, voia cu disperare să gândească rău despre el. O ajuta să se pregătească pentru inevitabila lui plecare. Pentru perfidia lui.
- Nu știu, Leopold, ești cu adevărat atât de diferit de orice alt bărbat?
El clipi.
- Am plecat cu domnișoara Bouvan pentru că era folosită de duce pentru un scop care m-a ofensat. Am vrut s-o ajut.
Caroline era pregătită să fie indignată și să-l facă să înțeleagă că știa prea bine care era firea bărbaților. Dar nu se așteptase ca el să spună ceea ce știa că era adevărat – Jacleen era folosită. Își frecă ceafa.
- Iar prințul a intervenit și a salvat-o?

El păru surprins şi îşi mută privirea pentru o clipă, ca şi cum ar fi cugetat la asta.
- *Je,* presupun că aşa am făcut. Caroline, trebuie să mă crezi... mi-a plăcut mult prea mult compania ta ca s-o păngăresc cu o aventură fără sens.
Obrajii ei începură să înflorească. Dădu drumul răsuflării pe care nu conştientizase că şi-o ţinea.
-Ţie ţi-a plăcut? întrebă el.
Roşeaţa i se adânci. Sigur era nepoliticos s-o întrebe aşa ceva. Dar apoi el ridică mâna şi îşi lipi palma de gâtul ei.
- Ce întrebare, spuse ea încet. Ştii că da. Foarte mult.
Zâmbetul lui Leopold se ivi încet.
-Totuşi, mă bucur să te aud recunoscând asta.
Sângele lui Caroline se încălzi sub mângâierea lui plăcută, dar era hotărâtă să nu-i ofere nici un indiciu în acest sens.
- Dar de ce? De ce tu? De ce trebuia să fii tu cel care o lua de la Arundel?
El se apropie, iar privirea lui coborî spre buzele ei.
- De ce nu eu?
îşi aplecă capul parcă vrând s-o sărute, dar Caroline îi puse o mână pe gură.
-Am doi vizitatori care aşteaptă în salon.
- Nu voi zăbovi, murmură el şi îşi atinse buzele de ale ei.
Genele lui Caroline fluturară, iar ochii i se închiseră. Mărturisirea
lui nu se potrivea cu povestea pe care ea o crease în mintea ei, cea în care nu-l ierta niciodată şi-l dădea imediat uitării. Totuşi, iată că mâna ei aluneca pe pieptul lui şi îşi înclina capul pentru a-l săruta mai bine. îşi lipi corpul de al lui, iar mâna îi şerpui pe braţul lui, până la umăr. Voia ca el s-o seducă, voia să-i simtă din nou mâinile şi gura pe piele.
Din păcate, undeva în inima ei un clopot bătea, avertizând-o. îşi protejase cu mândrie virtutea timp de douăzeci şi şase de ani. Nu avea să se lase influenţată de frumuseţea lui, sau de atingerea alunecoasă a buzelor lui. Sau de mirosul lui de scorţişoară şi cuişoare.
îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse îndărăt.

-Asta nu e... e ceva ce nu...
-Ceva nu e în regulă, sunt de acord, termină el propoziția. în legătură cu ce simți pentru mine. Sau cu ce simt eu pentru tine. Dar să mă ia dracu' dacă știu ce să fac în privința asta.
Lui Caroline i se opri respirația. Chiar îi spusese cuvintele acelea? Chiar simțea ceva pentru ea? Oare era vorba despre același sentiment ușor și fremătător care o făcea să-și dorească să se așeze și să-și tragă răsuflarea?
- După ce stabilești ce ai de gând să faci în privința asta, voi fi încântată să te ascult. Între timp, ar trebui să mă întorc la oaspeții mei. Mătușa mea o să vină să mă caute dacă n-o fac. în seara asta trebuie să luăm masa la sir Walter Debridge.
Trecu pe lângă Leopold, dar acesta o prinse de mână înainte ca ea să ajungă la ușă și o întoarse. își puse brațul în jurul taliei ei și o trase spre el, apoi îi cuprinse fața în mână.
- Caroline.
Privirea lui îi cuprinse fața și părea că ar fi vrut să spună mai multe. însă nu vorbi – o sărută atât de apăsat încât tot corpul începu să o furnice și din minte îi zburară toate gândurile în afară cât de mult îl dorea pe acel bărbat. Apoi, la fel de brusc, îi dădu drumul lăsând-o puțin năucită de acel sărut.
- Cele mai bune urări pentru o seară frumoasă.
Pielea îi sfârâia. Se forță să privească în jos și să-și netezească poalele fustelor până când reuși să-și recapete răsuflarea sau să aibă vreun gând care nu era încărcat de dorință. își atinse buclele ca să se asigure că se aflau la locul lor și că nimeni nu avea să detecteze ce făcuse, apoi se uită în cele din urmă la Leopold.
- Ce îmi faci? șopti ea.
- Sincer, nu știu.
Ea oftă. Ieși din salon, dar pasul ei era mult mai ușor decât fusese când intrase.
Intră în salon râzând spre oaspeții ei.
- Gata... mulțumesc că ați așteptat! 0, vai, ia te uită cât e ceasul. Mi-e teamă că din cauza mea am întârziat. Mergem?
Ladley aruncă o privire dincolo de ea, spre Leopold. Caroline se uită la el.

- 0! Am uitat complet, izbucni ea. L-am invitat şi pe Alteţa Sa să ni se alăture în această seară. Sir Walter n-o să se supere, nu? întrebă ea veselă şi evită cu mare grijă privirea celor din încăpere. Inclusiv pe cea a lui Leopold.

Nici Caroline nu ştia ce făcea. Avea nevoie de o baie fierbinte şi de un pahar cu vin, şi poate chiar de prezenţa lui Hollis pentru a reuşi să înţeleagă ceva. Trecuse de la a-l dispreţui la disperare, apoi la a se simţi dintr-odată mai bine decât o făcuse de zile întregi.

CapitoM 22

Este o enigmă de primă clasă când un oaspete nepoftit sosește la cină, așa cum s-a întâmplat recent la reședința unui cavaler de pe aceste meleaguri. Unii ar sfătui ca accesul fără invitație să fie refuzat sub pretextul că nu a fost pregătită suficientă mânai re. Dor, uneori, cei neinvitați au o poziție socială atât de înaltă încât s-ar crea astfel discuții nejustificate. În această situație, se cade ca ușile ospitalității să fie deschise și să se îndure situația.

Vom auzi oare curând plânse tul unui nou-născut? S-a constatat că unei femei cu înalt caracter moral, măritată cu un cleric, i-au fost modificate recent niște rochii în așteptarea fericitului eveniment.

Doamnelor, știința sugerează că, în cazul în care nu vă satisfaceți pofta de alimente neobișnuite și în cantități mari în timpul sarcinii, privarea se poate reflecta printr-un semn din naștere pe corpul copilului dumneavoastră. Când sunteți însărcinate, mâncați bine, consumați o varietate de alimente și nu cedați celor care susp'n că nu vă veți recăpăta niciodată silueta după naștere.

- Gazeta Honeycutt de modă
și viață gospodărească
dedicată doamnelor

Jumătate din familia Debridge fusese evident deranjată când Leo îşi făcuse apariţia pe nepusă masă împreună cu grupul lui Caroline. Deloc surprinzător, având !n vedere

reputaţia lui din ultimul timp. era vorba despre jumătatea feminină. De fapt, când el păşi timid în hol, Lady Debridge păru înspăimântată de parcă el era un căpcăun venit să-i mănânce copiii.

Pe de altă parte, sir Walter se arătase destul de bucuros să aibă un prinţ alucian la masă în reşedinţa sa şi se lăudase în faţa celorlalţi oaspeţi că îl avusese odată invitat şi pe vărul german al prinţului Albert, iar acum putea să adauge un prinţ alucian la acea listă foarte scurtă, dar ilustră, de oaspeţi. Bărbatul nu părea să bage de seamă nici privirile pe care mulţi dintre oaspeţii săi le aruncau spre Leo, şi nici furia soţiei sale sau câte persoane se mutaseră în capătul îndepărtat al salonului când el intrase. în schimb, sir Walter îi porunci foarte vesel şi cu voce tare majordomului său să adauge un loc în plus pentru oaspetele lor neaşteptat, dar cu siguranţă foarte binevenit.

Puterea însemna totul, Leo o ştia prea bine, iar conexiunile erau sângele vital al puterii.

Lady Debridge se retrase imediat cu Lady Hogarth şi Caroline. Leo căută în jur un chip prietenos, însă nu găsi nici unul. Până şi Robert Ladley, pe care-l cunoştea de câţiva ani, părea deranjat de prezenţa sa. Când Leo încercă să-i vorbească, Ladley zâmbi uşor şi se scuză.

Aşa că, printr-o bizară întorsătură a destinului, Leo se trezi separat de toţi ceilalţi, alături de un pahar de porto. Se gândi cât de ciudat era că viaţa lui luase această întorsătură. Până în ultimele săptămâni, el fusese cel care evitase atenţia celorlalţi. Bărbaţii voiau să se împrietenească cu el, doamnele voiau să se culce cu el, alţii voiau doar ca el să îi bage în seamă. îşi amintea că, pe vremea când era copil, stătea pe balconul Palatului Constantin, speriat de mulţimile de dedesubt. Tatăl lui îi pusese o mână pe spate şi îl împinsese înainte.

- Dă-le ce vor, spusese el.

Leo le dăduse toată viaţa ceea ce voiau şi se refugiase în sticle pentru a-şi găsi un loc liniştit, în care doar el putea intra.

Vir ingenuus juniperum cădit. Gentelmanul cade.

Sorbi din porto şi încercă să nu strâmbe din nas. Băutura nu mai avea gustul bun pe care-l avusese odată. Nu mai era însoţită de nici o promisiune a amorţirii plictiselii şi a golului pe care le simţea deseori. Se prefăcu că soarbe din ea şi o privi pe furiş pe Caroline mişcându-se prin cameră, amuzându-i pe cei cu care vorbea.

Cum de putuse să fie atât de idiot? Cum de nu o găsise fermecătoare de la început? Cum de nu recunoscuse imediat cât de unică era?

„Ei bine, prinţe. Cât de remarcabil e că doar câteva cuvinte şi câteva sărutări îţi pot schimba judecata într-atât."

Observă cum Caroline vorbea cu fiecare pretendent – sau cel puţin cu cei despre care el bănuia că erau pretendenţii ei. Vicontele se afla în compania unei alte tinere atrăgătoare, dar chiar şi aşa

Caroline vorbi cu el pe larg. Cu atâta atenţie feminină, după cum era de aşteptat, vicontele părea să nu-şi poată ascunde zâmbetul de pe chip.
Caroline conversă şi cu Ladley, care îi urmărea fiecare mişcare ca un căţeluş. Şi cu un alt gentleman care rădea prea tare şi prea mult când ea îi vorbea.
Dar, în cele din urmă, după ce dădu ocol încăperii, Caroline se aventură înapoi spre el, cu zâmbetul ei extraordinar de strălucitor. Ea îl măsură din priviri, apoi aruncă o privire înapoi spre ceilalţi.
- De ce stai singur în colţ, Alteţă?
- Mă simt un pic deplasat. Sau, mai degrabă, simt că acesta e locul meu. Sorbi din porto. îndrăznesc să te întreb dacă te-ai hotărât asupra norocosului domn căruia îi vei permite să-ţi ceară mâna.
Ea se răsuci şi se aşeză lângă el, cu privirea spre încăpere.
-Nu. Nu cred.
- Nu? Din perspectiva mea, par oameni buni. Şi par să te admire îngrozitor de mult.
-Te rog, zise ea dându-şi ochii peste cap. Chiar crezi asta? Lordul Ladley mă cunoaşte de veacuri şi nu şi-a exprimat în nici un fel interesul până de curând.
- Poate pentru că a ajuns să te vadă ca pe o femeie matură şi nu ca pe sora mai mică a lui Beck, sugeră Leo.
îşi imagina că fiecare bărbat aflat acolo în seara aceea vedea femeia din ea.
- Poate, râse Caroline. îşi întoarse privirea sclipitoare spre el. Dar poate fi şi pentru că tatăl lui a adunat o datorie mare, pe care familia n-o poate plăti, iar el ar beneficia de pe urma unei zestre mari?
Leo ridică paharul mimând un toast.
- Extrem de plauzibil, madam. Şi vicontele? Unchiul tău pare să creadă că şederea în America îl recomandă îndeajuns.
Ea chicoti.
- Unchiul Hogarth e obsedat de orice lucru are legătură cu America. A fost acolo când era mic şi n-a uitat absolut nimic.

Ea aruncă o privire în direcţia vicontelui. Ainsley *este* destul de fermecător.
- Fermecător?
- Şi chipeş, nu zici?
Nu voia să fie de acord, dar chiar şi el putea observa farmecul pe care-l avea acel bărbat.
- Poate, zise pe un ton morocănos.
Ea îi adresă un zâmbet obraznic, apoi îl împunse cu umărul, ca pe un vechi tovarăş.
-A băgat toţi banii pe care-iaveain tabac, şopti ea.
- Poftim?
Ea confirmă din cap, iar buclele îi jucară vesel în jurul feţei.
- Hollis mi-a zis totul despre el. S-a dus în America pentru a face avere luând toţi banii de pe moşia lui care nu erau investiţi în altceva. *Toţi.* Îţi imaginezi? Se pare că intenţiona să facă avere din comerţul cu tabac. Dar primul lui vas a naufragiat. Echipajul a fost salvat, dar vasul a fost abandonat, iar marfa s-a pierdut. Toată investiţia a ajuns pe fundul oceanului. Ea clătină din cap.
- E regretabil, spuse Leo cu sinceritate.
-O tragedie teribilă pe care zestrea mea ar putea s-o compenseze. Din nefericire pentru el, pentru că tocmai s-a întors din America, Lady Katherine Maugham, cunoscută de altfel sub numele de Păuniţa...
- Pardon? zise Leo zâmbind.
-Păuniţa. Încearcă să ţii pasul, Leopold. Hollis, Eliza şi cu mine i-am zis aşa lui Lady Katherine pentru că e o păuniţă care-şi etalează mereu penele.
Îl pufni râsul.
- Nu se poate spune că râde ciob de oală spartă?
- Păi, da, dar eu sunt genială la asta, spuse ea în timp ce ochii ii dansau de amuzament. E chiar acolo, cu mătuşa mea, o vezi? spuse ea arătând către un loc din colţul opus al încăperii.
0 femeie atrăgătoare, cu un cap mai scundă decât Caroline, conversa cu mătuşa ei.

- Katherine a pus ochii pe viconte şi nu-l va pierde în faţa mea.
- E ea în măsură să decidă asta?
- Crede-mâ pe cuvânt că ar fi război dacă el ar fi serios interesat de mine. O! Mai e un potenţial pretendent, zise ea, aplecându-se uşor înainte pentru a privi în dreapta lui Leo. Domnul Bishop. Nu te uita.
Leo se întoarse să vadă.
- Nu te uita! spuse Caroline chicotind.
- De unde să ştiu despre cine vorbim dacă nu mă uit?
Caroline mai aruncă o privire.

- Bine. Dar fă-o *repede*. E înalt şi slab, cu părul blond şi subţire, rărit în vârful capului.
- Asta descrie jumătate din bărbaţii din Londra.
- însă doar trei dintre gentlemenii care-s aici în seara asta. *Acum.*

Leo se uită. îl zări pe bărbatul în cauză şi se întoarse spre Caroline.

- L-am văzut, i-am observat părul rar şi înălţimea. Ce-i lipseşte domnului Bishop ca pretendent?
- O, nimic. E foarte amabil şi n-are datorii cunoscute. Din păcate, el aspiră să devină cleric.
- O, vai, zise Leo zâmbind.
-Exact, şopti ea. Nu mă pot gândi la nimeni mai puţin potrivit ca mine în postura de soţie a unui vicar. Tu poţi?
- Nu-mi vine în minte nici un nume, recunoscu el.

Caroline râse.

- Prinţe Leopold, cred că mă cunoşti mai bine decât îţi permit. Uite, vine Lady Debridge. Cina va fi servită curând. O să te aşeze cât de departe de ea posibil şi vei fi servit doar de un lacheu amărât. Ea îi făcu cu ochiul. Poftă bună, Alteţă, spuse pe un vesel şi plecă, oprin- du-se să vorbească cu un cuplu aplecat asupra unei cărţi deschise.

O clipă mai târziu, sir Walter anunţă că cina era servită.

Caroline avusese dreptate – Leo se trezi aşezat la capătul cel mai îndepărtat al mesei, lângă sir Walter şi vizavi de domnul Franzen, un bancher german. în dreapta lui Leo stătea o femeie în vârstă al cărei nume nu reuşi să-l desluşească. Stătea gheboşată deasupra mâncării ca un semn de întrebare.

Caroline se afla în mijlocul mesei, înconjurată de toată tinereţea şi frumuseţea din încăpere. Sau cel puţin aşa vedea Leo din locul în care stătea. Ladley era aşezat la dreapta ei, atent la fiecare nevoie a ei. în stânga ei era un alt gentleman, pe care Leo nu-l cunoscuse şi care părea la fel de captivat de Caroline.

Sau poate că doar i se părea, fiind la rândul lui captivat de ea. Poate mai mult decât toţi acei gentlemeni la un loc. Prea

captivat. Farmecul acela prezenta toate semnele unui posibil obstacol în calea ţelurilor şi îndatoririlor pe care le avea.
S-ar fi mulţumit să contemple în linişte la aceste gânduri, dar sir Walter se arătă foarte dornic să îi descrie lui Leo în amănunţime toate lucrurile pe care le făcuse în viaţă şi să le compare cu experienţele lui Leo. Sir Walter excelase la tir cu arcul. Leo făcuse la fel?
- Ăăă... păi, am fost cu siguranţă învăţat această artă, dar trebuie să recunosc că fratele meu era mai priceput.
- Şi la călărit, domnule? Sunt convins că sunteţi un călăreţ iscusit. Bănuiesc că prinţii sunt învăţaţi să călărească de la o vârstă fragedă.
-Sunt un călăreţ acceptabil.
- Şi serviciul militar? Eu însumi am petrecut patru ani în marina regală a maiestăţii sale. Cei mai buni patru ani din viaţa mea.
- Da, spuse Leo. Era plictisit de acest joc. Am fost patru ani în marină.
- Patru ani! Admirabil, Alteţă, zise el ca şi cum ar fi felicitat un băiat pe terenul de crichet. Şi sunteţi în Anglia de... cât timp să fie?
Leo sorbi din vin.
- întâmplător, de foarte multă vreme. Atât de multă încât, de fapt, a venit vremea să mă întorc în Alucia.
Domnul Franzen chicoti.
- A sosit vremea să lăsaţi deoparte lucrurile copilăreşti, nu?
Leo nu ştia dacă era un comentariu despre viaţa pe care o dusese
în Anglia sau doar o observaţie, totuşi simţi cum se încălzeşte pe sub guler. Obişnuia să râdă de stilul lui desfrânat de viaţă, dar acum i se părea trist să fie un bărbat de douăzeci şi nouă de ani care nu avea nimic cu care să se mândrească. Se gândi la femeile wesloriene şi la ceea ce fuseseră nevoite să îndure în timp ce el dusese o viaţă atât de lipsită de griji.
- Dar nu-i de datoria tuturor să se căsătorească?
întrebarea, rostită de femeia pe care Caroline o numite Păuniţa, se

ridică deasupra celorlalte conversaţii şi, curios, Leo privi peste masă.

- De ce o întrebi pe ea? vru să ştie Lady Debridge. Lady Caroline crede că o lady nu trebuie să se gândească la măritiş până ce nu se simte în largul ei cu ideea asta. Ea îşi dădu ochii peste cap, dând de înţeles ce părere avea despre asta.

- Lady Debridge, zise sir Walter. Dacă aceasta este părerea lui Lady Caroline, e dreptul ei.

- Poate ñ părerea ei, dar e greşită, zise Lady Debridge. Anii buni ai unei femei sunt limitaţi, iar ea trebuie să se mărite curând dacă vrea să aibă un moştenitor.

Caroline râse.

- Tocmai asta vreau şi eu să zic, spuse ea. De ce să mă căsătoresc de dragul de a produce moştenitori dacă nu vreau să-i produc?

-O, *Doamne*, mormăi Lady Hogarth. Caroline, dragă...

- Ce vrei să spui mai exact, Caroline? interveni Păunită cu spatele puţin mai drept.

-Nu credeţi că subiectul e puţin cam nepotrivit pentru cină? se aventură sir Walter.

- Sigur că nu, Walter, răspunse soţia lui. Suntem toţi adulţi aici, nu? Acesta este scopul rasei umane. Te căsătoreşti, faci moştenitori şi viaţa merge mai departe. De ce şi-ar dori altceva o femeie tânără, sănătoasă şi cu ţinută morală? Lady Caroline, doar nu vrei să sugerezi că nu vrei copii.

- Deloc, o asigură ea pe Lady Debridge. Sigur că vreau.

Cuvintele însă nu-i oglindeau expresia de pe chip, iar Leopold se

întrebă dacă ea chiar nu-şi dorea copii.

-Adevărul e că nu prea m-am gândit la asta, din moment ce nu l-am găsit încă pe acel gentleman cu care mi-ar plăcea să împărtăşesc acel eveniment binecuvântat.

- Dragă, uită-te în jurul tău, spuse Lady Debridge. Sunt gentlemeni aici, în seara asta, care ar fi încântaţi să împărtăşească acel eveniment binecuvântat cu tine, n-am nici o îndoială.

Câţiva dintre oaspeţi râseră. Caroline zâmbi privind în jur.

- Şi ce gentlemeni admirabili. Dar eu sper ca interesul unui gentleman faţă de mine să se extindă dincolo de mărimea averii mele.

În jurul mesei se auziră sunete de uimire. Pe Leo aproape că îl pufni râsul. Nu demult ar fi fost primul care ar fi icnit şi ar fi scrâşnit din dinţi şi şi-ar fi exprimat indignarea faţă de îndrăzneala ei, dar în seara asta stătu acolo şi se delectă. Femeia aceea nu voia să-şi reprime nici un cuvin ţel. El o admira pentru că era întotdeauna dispusă să grăiască adevărul.

Chiar şi acum ea privea în jur spre chipurile lor şocate.

-îmi cer scuze, m-am exprimat prea direct? Probabil că n-ar fi trebuit să spun ceea ce ştim cu toţii că e adevărat, râse încet.

- Caroline, zise unchiul ei pe un ton aspru. Ai grijă.

- Da, unchiule. Zâmbi şi se aplecă în faţă. Dar sentimentele cărei persoane trebuie să le menajez? Dacă e cineva care ar trebui să se simtă ofensat, eu aş fi aceea, nu?

- O, *Doamne*! spuse Lady Hogarth ridicând privirea spre ceruri.

- Ceea ce spui poate fi adevărat, zise Păunița. Până la urmă, singurul motiv pentru care toată lumea din Londra îţi cunoaşte mărimea zestrei e acela că te-ai asigurat de asta.

- Nu eu. Dar nu pot spune acelaşi lucru despre fratele meu.

Cineva de la masă chicoti.

- Ei bine, eu, unul, n-am nici un interes pentru zestrea dumneavoastră, Lady Caroline, mărturisi lordul Ladley.

- Cred că nici prinţul Leopold n-are nici un interes, zise Păunița şi aruncă un zâmbet spre Leo. Trebuie să fie destul de mică în comparaţie cu ceea ce deţine.

Lady Debridge pufni.

- Prinţul nu-i un pretendent, Katherine.

- După cum am zis, interveni Ladley. Mie nu-mi pasă de mărimea zestrei dumneavoastră.

-Vă mulţumesc, milord, răspunse Caroline.

- Dacă contează, eu sunt de acord cu Lady Caroline, rosti încet vicontele. 0 zestre e o parte importantă a unei înţelegeri de căsătorie, iar suma trebuie luată în considerare.

Orice gendeman care susţine altceva se amăgeşte, zise el fixându-l cu privirea pe Ladley.

- Însă o zestre nu este un substitut pentru dragoste, sublinie Lady Hogarth.

- Poate nu întotdeauna, spuse lordul Ainsley.

Leo putea observa amuzamentul din privirea lui Caroline. îi făcea plăcere să aprindă acest mic foc.

Când masa luă sfârşit, iar oaspeţii fură invitaţi să se retragă în sufragerie, Leo se pregăti de plecare. Ii ură noapte bună şi îi mulţumi lui sir Walter. Ieşi din sufragerie şi aproape se lovi de Caroline şi de o altă femeie pe care deja o uitase.

- 0! zise Caroline zâmbind spre el. Plecaţi?

~Je.

- Mă scuzaţi, spuse cealaltă femeie şi se grăbi să intre în sufragerie.

Caroline o privi fugind şi râse surprinsă.

- Ce crezi că a însemnat asta? Ii adresă din nou un zâmbet. Sper că v-aţi simţit bine în seara aceasta, Alteţă.

Voia s-o sărute.

- Imens.

Voia s-o ia de mână şi s-o conducă afară din acest loc. Voia s-o ducă la el în pat şi să-i scoată hainele, una câte una.
- Să-i spun lui Beck că o să vii în vizită?
El nu răspunse. Simţi dintr-odată o senzaţie de arsură în piept. Ştia ceva ce ea nu ştia – că avea să plece foarte curând, cu cinci femei, dacă reuşea să se descurce. Iar când va pleca, probabil că nu se va mai întoarce niciodată în Anglia. Cel puţin nu pentru foarte mult timp. Părea să nu mai aibă rost să treacă din nou pe la numărul douăzeci şi doi de pe strada Upper Brook, decât ca s-o sărute. Voia atât de mult s-o sărute încât inima îi bătea în piept ca o tobă.
Zâmbetul ei deveni mai strălucitor, aproape ca şi cum ar fi simţit focul care-l mistuia.
- O să vin. Trebuie, dacă vreau să apelez la ajutorul tău pentru a obţine o invitaţie la balul de la Pennybacker.
-Aoleu. Ai rămas fără invitaţii? Ea veni mai aproape. Eşti un desrăbălat?
- Vinovat.
Ea râse. Se aplecă în faţă, îşi ridică bărbia şi murmură:
- Găseşte-ţi drumul către balul de la Pennybacker.
Spunând asta, plecă de lângă el şi o luă înspre sufragerie. Îşi atinse degetele de ale lui când trecu şi îi zâmbi peste umăr înainte de a dispărea în încăpere.
El aşteptă până când nu o mai zări, apoi se duse la uşă şi îşi primi pălăria şi mantia de la un lacheu.
Leo se simţea ciudat. Ca şi cum corpul nu îi mai încăpea în propria piele. Simţea că ceva înflorea în el.
Părea că se îndrăgosteşte.

Capitofui23

Niciodată nu se ştie ce poate aduce vântul la Londra de pe mare, fnsă pentru o păunită cu o dorinţă arzătoare de a-şigăsi perechea a adus un gentleman care a stat o vreme departe de ţărmurile Angliei. Rămâne de văzut dacă acest gentleman doreşte să-i fie pereche.

Savile Row, o stradă la care se află cele mai la modă adrese, are un nou negustor de haine alese pentru bărbaţi. Dacă se întâmplă ca un soţ să aibă trebuinţă de o ţinută de seară, nu este nevoie decât de o vizită la domnul Henry Poole.
Doamnelor, parfumul cu ambră din belşug va masca mirosurile corporale neplăcute atunci când temperaturile încep să crească.

-Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

În săptămânile care urmaseră călătoriei nefericite pe mare şi bolii ei îngrozitoare, Caroline realizase câteva rochii minunate, care avuseseră parte de o primire atât de bună încât avea o listă cu persoane care-şi doreau creaţiile ei. Manechine, suluri de pânză şi papiote îi umpleau sufrageria. Beck se plânsese în legătură cu asta şi refuzase cu încăpăţânare să asculte vreo vorbă despre faptul că ea intenţiona să-şi deschidă propriul magazin de rochii.

încerca în continuare să găsească o modalitate prin care putea face asta fără el.

- Doamnele rafinate nu se ocupă de comerţ. Caro, pufnise Beck. Lasă asta în seama doamnei Honeycutt.

Caroline nu se certase cu fratele ei – învăţase că uneori era mai bine să facă şi apoi să-i ceară aprobarea. Astăzi, pe drum spre vizita săptămânală la judecătorul Tricklebank, se dusese pe Savile Row să arunce o privire. De ce trebuia să fie o stradă pe care erau doar croitorii la comandă pentru bărbaţi? l-ar fi plăcut foarte mult să aibă un magazin de rochii cu o vitrină minunată pe strada asta.

Celălalt lucru care se petrecuse în acele săptămâni care trecu- seră de la nunta Elizei fusese Leopold. O, dar era o proastă că se încurcase cu el. Dacă Hollis sau Eliza s-ar fi aflat în locul ei, ea le-ar fi avertizat cu fermitate să nu se lase fermecate de cineva ca el. De fapt, chiar o avertizase pe Eliza, însă ea se încăpăţânase să-şi asculte inima şi iată unde ajunsese.

Dar Caroline nu era Eliza şi Leopold nu era fratele său, iar Caroline ştia că păşea pe marginea unei prăpăstii. Însă vorbise serios când spusese că viaţa era plictisitoare dacă nu jucai un pic la noroc.

În această zi luminoasă şi însorită trebuia să-şi reprime un chicotit de câte ori se gândea la el. Nu se putea abţine. Nu se putea abţine de la nimic când venea vorba de el.

Când ajunse la locuinţa modestă a judecătorului, aproape sări din trăsură şi alergă în sus pe trepte către uşă, bătând un staccato plin de entuziasm care îi făcu pe Jack şi pe John, cei doi terieri îngrozitori, să atingă paroxismul. De cealaltă parte a uşii, lătratul lor părea al unei întregi cănise.

Poppy deschise uşa. Poppy era fată în casă de când Caroline era mică, fiind mai degrabă o soră decât o servitoare. Chipul ei se lumină de încântare şi o cuprinse în braţe pe Caroline, strângându-i pe Jack şi pe John între ele.

-Am crezut că ne-aţi uitat! O, ce dor mi-a fost de dumneavoastră, Lady Caroline. Judecătorul a întrebat de dumneavoastră ieri. „Oare Caro ne-a uitat?", a zis el.

- Cum aş putea să vă uit pe vreunul dintre voi? exclamă Caroline lăsându-se pe vine pentru a-i saluta cum se cuvine pe cei doi câini, scărpinându-i în spatele urechilor. Am fost îngrozitor de ocupată. Atât de multe invitaţii. Oftă tare ca şi cum participarea la serate şi petreceri era la fel de solicitantă ca trasul la jug. Mărturisesc, Poppy, zise ridicându-se, se pare că sunt în vogă vara asta. Nu e diferit de debutul meu. Îţi aminteşti, nu? Ziceai că s-a vărsat carul cu pretendenţi şi vizitatori.

- Nu-mi amintesc exact, spuse Poppy gânditoare. Dar sigur că sunteţi în vogă. Uitaţi-vă la dumneavoastră! Îi ridică mâinile pentru a-i admira rochia. Dumneavoastră aţi făcut rochia asta? E uimitoare.

-Chiar eu. Vreau să-ţi fac şi ţie una, Poppy. Cred că una roşu-în- chis te-ar prinde bine. Dar trebuie să aşteptţi până la sfârşitul sezonului estival... Invitaţiile vin una după alta, spuse pe nerăsuflate în timp ce mergea pe hol pe urmele lui Poppy.

-Trebuie să fie atât de dificil să jonglezi cu atâtea invitații, zise Poppy cu simpatie sinceră.
Îi fusese mereu o susținătoare fervent㠄.
- Mulțumesc, Poppy. Nimănui în afară de tine nu-i pasă cu adevărat cât de solicitant e totul pentru mine.
Intră în salon și se opri pentru a privi în jur. Încăperea, la fel de familiară ca propria-i casă, era exact așa cum o lăsase Eliza. Două fotolii uzate se aflau în dreptul ferestrei, cu o masă între ele, pe care se aflau teancuri de cărți și gazete. În mijlocul camerei era o canapea cu perne pline de cocoloașe după atâția ani de utilizare. Pe șemineu stăteau ceasuri în diferite stadii de reparație – Eliza avea un hobby deosebit, care consta în repararea lor. Lângă ușă se afla un birou mic pe care erau stivuite hârtii și registre. Fotoliul judecătorului era în fața vetrei, iar lângă el, pe podea, se afla un coș mare de nuiele, în care motanul negru, Pris, își făcuse loc în acea zi. Judecătorului îi plăcea să tricoteze. Era lucrul pe care-l putea face prin pipăit.
Hollis era acolo, cocoțată pe un taburet, lângă rafturile cu cărți aliniate de-a lungul unui perete și părea că încearcă să le aranjeze. Caroline nu credea că era posibil să se facă ordine într-o cameră atât de aglomerată ca aceasta, dar respecta dorința lui Hollis de a încerca.
- E Caroline? întrebă judecătorul lăsând jos lucrul de mână și îndreptându-și ochii nevăzători spre centrul încăperii.
- Da, onorabile! Eu sunt, în toată gloria mea, care azi, nu mă deranjează să spun, e destul de incomparabilă, spuse Caroline traversând camera și aplecându-se să-l sărute pe obraz. V-a fost dor de mine?
-Aproape la fel de mult cât mi-e de dor de draga Eliza, răspunse el și zâmbi în timp ce o mângâia pe obraz cu mâna. Hollis mi-a spus că te-ai întreținut și tu cu un prinț.
- Să mă întreții cu el! Sigur că nu. L-am *evitat.* Caroline râse în timp ce se întinse să strângă mâna lui Hollis.
-Ha! făcu Hollis. De fiecare dată când mă văd cu tine, ai avut o întâlnire cu el pe care cu greu o poți păstra secretă.

- Nu pot să neg asta, recunoscu Caroline şi îşi dădu drumul fără graţie pe canapea, punându-şi capul pe o pernă decoloratăde la căpătâiul acesteia şi ridicându-şi picioarele pe braţul de la capătul opus, lăsându-le să cadă firesc în partea cealaltă.

-Vara asta a adus cu ea o *furtună* de activităţi, vă spun. Sunt epuizată după toate astea.

Hollis sări jos de pe scăunel şi se aşeză pe podea lângă Caroline.

-Deci? Ce veşti ne-ai adus azi?

- Păi, m-am dus şi am încurcat groaznic lucrurile pentru Beck.

Hollis râse încântată.

- Ce grozav! Mereu mă amuză când lui Beck îi sunt încurcate groaznic lucrurile.

- Hollis, nu fi nepoliticoasă, zise judecătorul. îşi reluase lucrul de mână, iar motanul încerca să prindă firul care urca până la ace. Beckett Hawke a fost foarte bun cu tine.

Hollis îşi dădu ochii peste cap.

-Da, sigur că da, dar asta nu schimbă faptul că e Beck.

- Beck nici măcar nu era acolo când i-am încurcat lucrurile. S-a dus la cursa Celor Patru să concureze cu calul pe care l-a adus din Alucia. V-am spus? L-am auzit spunând că a pariat o sută de lire. Vă puteţi imagina?

- Eu nu, spuse judecătorul.

- Poppy! strigă Hollis. Ne aduci nişte ceai, dragă?

Auzirăcu toţii răspunsul neinteligibil al lui Poppy din cealaltă parte a casei.

- Bine, spune-ne, o îndemnă Hollis.

Caroline se întoarse pe o parte şi îşi rezemă capul în palmă.

- De când ne-am întors din Alucia, Beck e hotărât să mă vadă măritată. I-am spus că nimeni n-o să mă curteze, nu cu adevărat, din moment ce i-am respins pe toţi gentlemenii eligibili din Londra. Nu-i aşa, Hollis?

- N-aş zice că pe tofi.

- Ştiţi ce-a făcut fratele meu? Le-a şoptit prietenilor săi mărimea zestrei mele şi, subit, toţi gentlemenii cu datorii au venit în vizită.

Judecătorul râse.
- E şi asta o modalitate de a pune la cale lucrurile.
Poppy dădu buzna în încăpere cu un serviciu de ceai ponosit.
-Totu-i gata, anunţă ea. Bucătăreasa a făcut o tranşă nouă de gem de agrişe.
- O, vreau şi eu niţel, zise judecătorul.
- Serveşte ceaiul, dragă, apoi ia-l pe al tău şi stai jos, spuse Hollis. Caro tocmai e pe cale să ne povestească tuturor cum a respins un număr fără precedent de pretendenţi.
-Vă rog, spuneţi! zise Poppy nerăbdătoare.
Caroline îşi îndreptă spatele în timp ce Poppy servea ceaiul, mângâi ndu4 pe Pris, motanul, care i se urcase în poală. Apoi îi desfătă pe membrii familiei Tricklebank cu relatări despre noaptea în care fusese vizitată de doi gentlemeni şi de un al treilea, care venise pe neaşteptate, şi despre cum plecaseră cu toţii la cină la familia Debridge, unde anunţase că îşi dorea un pretendent care să fie interesat de ea, nu de mărimea zestrei ei.
- Doamne, *n-ai făcut-o,* spuse Hollis cu o expresie care ar fi putut fi interpretată fie ca îngrozită, fie ca admirativă.
- Ba *am făcut-o.* De ce nu? Era adevărat şi toată lumea ştia asta, inclusiv păuniţa de Katherine Maugham. Şi ştiţi cine a fost singura persoană care nu a fost şocată de ceea ce am spus?
- Cine? întrebă Hollis.
- Prinţul Leopold. El a râs.
Hollis chicoti.
- Papa, mi-ar plăcea să vezi cum *străluceşte* Caro acum. De fiecare dată când îl pomeneşte pe prinţ, o nouă scânteie se desprinde din ea, zise ea strângând genunchiul lui Caroline. E îndrăgostită de el.
Poppy scoase un sunet de uimire.
- încă o nuntă regală!
- Doamne, nu alta, gemu judecătorul.
- Fiţi siguri că nu va mai fi una, spuse Caroline pe un ton încrezător, chiar dacă vorbele îi provocară un val de fiori pe şira spinării, la fel cum simţise la nunta Elizei.

- De ce nu? întrebă Hollis. E un vis minunat, de basm, ca o persoană obişnuită să fie dorită de un prinţ adevărat.
- Chiar e de basm, tocmai de-aia n-o să iasă nimic bun din asta. Dar chiar nu mă deranjează. A fost destul de distractiv şi, sincer, realitatea nu m-a împiedicat să-l sărut.
Poppy şi Hollis ţipară în acelaşi timp.
- Cerul să te ajute, Caroline Hawke! spuse judecătorul pe un ton dezaprobator peste strigătele lor de încântare. Acest gen de discurs o să-ţi aducă ostracizarea din societatea în care-ţi place să faci legea!
Caroline râse.
-încă n-am anunţat asta în piaţa mare, onorabile. Şi, serios, chiar e atât de îngrozitor? Bărbaţii şi femeile se sărută. Am văzut cum se întâmplă mereu. Am zărit-o pe Lady Munro sărutându-l pe domnul Richard Williams la Kew Gardens chiar înainte de a pleca spre Helenamar.
- Ce? Şi abia acum îmi spui asta? exclamă Hollis.
- Ce vreau eu să spun, dacă vreţi să auziţi, este că acest gen de afecţiune ar trebui rezervat soţului şi soţiei, spuse judecătorul cu severitate. Sau cel puţin, dacă nu-ţi poţi stăpâni pofta până nu te căsătoreşti, gentlemanului care urmează să-ţi fie soţ. Ce-ar spune lordul Hawke despre asta?
- M-ar închide departe. Pentru Dumnezeu, trebuie să jurăm cu toţii că n-o să-i spunem! zise Caroline râzând.
- Dar... dar nu eşti îngrijorată în legătură cu slujnicele. Caro? întrebă Hollis.
- Ce slujnice? întrebă judecătorul.
- Prinţul Leopold e celebru pentru o preferinţă destul de lipsită de decenţă pentru slujnice.
- Ce? exclamă Poppy.
Hollis oftă.
- Nimeni din casa asta nu-mi citeşte gazeta? N-aţi auzit ce s-a întâmplat la Arundel, cu servitoarea lui Norfolk?
- Nu! Spune-ne! zise Poppy aplecându-se în faţă în scaunul ei.
- Hollis! Faci să sune totul Îngrozitor, spuse Caroline. Prinţul mi-a explicat. Norfolk a fost cel care se comporta urât, îi făcea vizite sărmanei în timpul nopţii, dacă înţelegeţi ce

vreau să spun, şi o copleşea cu genul de afecţiuni pe care ea nu le dorea. Iar prinţul, ei bine... a ajutat-o să scape. Ea e wesloriană şi cred că s-a simţit obligat.

- De ce s-ar simţi obligat să ajute o wesloriană? întrebă judecătorul.

- Păi..., începu Caroline, dar se opri. Nu prea ştia de ce.

- Ce-a făcut cu ea? întrebă Hollis.

-Adică?

- Dacă a ajutat-o să scape, ce-a făcut cu ea? Unde-i acum?

Caroline nu cunoştea răspunsul nici la această întrebare. Fusese
atât de dispusă să accepte explicaţiile lui ca să nu aibă o părere rea despre el.

-Eu... chiar nu ştiu.

Strălucirea ei se diminua rapid. Ce *făcuse* el cu ea? Şi cu cealaltă?

-Caro, ai face bine să ţii distanţa. Cine ştie ce pune de fapt la cale bărbatul acela, o atenţionă judecătorul.

- Nu fi atât de tulburată, dragă. N-am vrut să-ţi stric bucuria de a fi nimeni alta decât Caroline Hawke, zise Hollis pe un ton vesel. Spune-ne, ce urmează în calendarul tău social?

- O, a... balul de la Pennybacker, săptămâna viitoare. La pomenirea balului îşi reveni din dezamăgire. Am o rochie nouă. Cea albastră, Hollis, ţi-o aminteşti?

- E frumoasă. Eu am de gând să port aceeaşi rochie pe care am purtat-o la balul Elizei... O! Era să uit. Avem o scrisoare de la Eliza.

Se duse la birou s-o ia şi i-o întinse lui Caroline ca s-o citească.

Dragii mei, sper ca scrisoarea asta să vă găsească bine şi sănătoşi. Papa, ai luat ceaiul din scoarţă de salcie ? Ţi-a ajutat la durerea de degete? Regina jură că a scăpat de durere şi îţi trimite cele

Eu şi soţul meu suntem la Tannymeade de suficient de mult timp încât să încep să mă simt un pic ca acasă. Am un câine acum, unul foarte mare. Capul lui îmi ajunge până la mână şi acolo şi-l ţine aproape toată ziua. I-am dat numele Bru, care în alucianâ înseamnă loial. Este destul de frumos aici, dar vă mărturisesc că după-amiaza oceanul miroase îngrozitor de tare a saramură şi am cerut ca ferestrele să fie închise pentru a nu intra duhoarea. Ne face să ne fie prea cald, dar prinţul meu m-a asigurat că la sosirea toamnei mirosul se va risipi. Că veni vorba despre soţul meu, am încercat cu sârguinţă să avem un moştenitor şi, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, s-ar putea să avem veşti fericite foarte curând.

Au ajuns io noi veşti despre comportamentul prinţului Leopold, ce lasă de dorit, iar în majoritatea zilelor ducele îşi face griji în privinţa lui. O să-şî vadă fratele destul de curând, după cum mă aştept, pentru că a zis că regele a trimis vorbă ca el să revină imediat în Alucia.

Alucienilor le place foarte mult ţiparul lor cu care se desfată de cel puţin două ori pe săptămână. Eu abia dacă-l tolerez şi, într-o seară, m-am făcut aşa de verde când l-am văzut încât soţul meu a cerut să mi se aducă imediat supă de ceapă. Stăpânii/ bucătăriilor s-a scuzat teribil şi a încercat să servească bestia aceea ticăloasă în diferite feluri de mâncare, dar, din păcate, fără folos; nu-l pot tolera. L-am asigurat pe bietul om că mă va încânta orice pregăteşte, în afară de acel tipar blestemat.

Eliza continua despre Tannymeade şi despre un ceas care nu funcţiona bine, pe care-l găsise într-una dintre încăperile oficiale, şi despre cum toţi cei din jurul ei se arătaseră neliniştiţi când insistase că voia să-l repare. Ea relata că ceasul se afla acum în încăperea ei cu haine şi îşi petrecea timpul liber reparându-1. Mai erau şi alte lucruri, dar pentru prima dată Caroline nu se agăţă de fiecare vorbă a Elizei. Cuvintele care transmiteau mesajul că ei ştiau despre „comportamentul lui Leopold, care lăsa de dorit", şi despre faptul că regele trimisese vorbă după el dansau în faţa ochilor ei.

După ce Caroline îşi luă în sfârşit rămas-bun, deveni din ce în ce mai deznădăjduită în timpul călătoriei cu trăsura spre casă. Nu era pregătită de plecarea lui, în ciuda tuturor întrebărilor pe care le avea în legătură cu el. Ce sentiment ciudat şi bulversant era să aibă întrebări şi îndoieli faţă de o persoană şi s-o dorească în acelaşi timp. Dar când se gândi la plecarea lui, îndoielile făcură loc unei disperări desăvârşite. Cum va arăta viaţa ei atunci? Ce ar mai amuza-o? Şi cum avea să spere că se va mai putea uita vreodată la un alt gentleman şi va simţi aceeaşi emoţie şi anticipare care o cuprindeau când el era aproape?

Era atât de proastă. încă de la nunta Elizei ştiuse că nu avea să ducă nicăieri, iar după felul în care o tratase la Helenamar, nici măcar nu-l plăcuse prea mult. Dar, o, cât de mult insistase până când ajunsese să-l placă. Până când ajunsese să-l iubească. Şi chiar îl iubea, simţea asta până în măduva oaselor.

Adevărul era că avea să fie îngrozitor de afectată când el va pleca și va fi nevoită să se căsătorească cu un străin pe care va trebui să pretindă că-l prețuiește și își va dori în fiecare zi ca acel străin să fie Leopold. Era cea mai îngrozitoare soartă pe care și-o putea imagina.

Caroline era atât de pierdută în gânduri, încât nu le dădu atenție celor doi gentlemeni care stăteau în fața locuinței ei când se dădu jos din trăsură. Le zâmbi, îi salută din cap și trecu pe lângă ei în drumul spre poarta casei. Dar chiar atunci unul dintre ei spuse:

-Lady Caroline?

Ea se opri și aruncă o privire spre ei.

-Da?

- Domnul Drummond, la dispoziția dumneavoastră, zise unul.

Aducea cu un bunic amabil, înalt și impunător. Își duse mâna la pălărie în timp ce îi întinse o carte de vizită. Ea se uită la inscripție.

Gentlemanul era de la biroul secretariatului de stat pentru afaceri externe. Se încruntă confuză și își ridică privirea.

Zâmbetul domnului Drummond deveni mai plăcut.

- O... acesta este domnul Pritchard, zise el indicând cu capul către bărbatul tăcut din spatele lui. Același birou.

Ea se holba la ei, încercând să înțeleagă acest deranj.

Domnul Drummond făcu un pas în față.

- Dacă sunteți drăguță, ne puteți acorda un moment, Lady Caroline?

- N-ar trebui să discutați cu fratele meu?

- O, fără îndoială. Dar am dori să vorbim și cu dumneavoastră.

Pulsul ei începu să crească. Aruncă neliniștită o privire spre poartă.

- Putem să discutăm aici, dacă doriți. N-o să dureze decât un moment. Am dori să vă punem câteva întrebări despre o cunoștință a dumneavoastră.

- Cine?

- Alteța Sa Regală prințul Leopold de Alucia.

Caroline fu uimită că nu reacţionează deloc la auzul numelui lui, pentru că în mintea ei ţipă şi se sprijini cu spatele de poartă. Nu ştia despre ce era vorba, dar era sigură că nu dorea să poarte această conversaţie.
-Ce-i cu el?
- O... acuzaţie a fost formulată împotriva lui.
Doamne, ce mai făcuse de data asta?
- Este puţin mai complicat, dar, ca s-o spun pe scurt, există o suspiciune că prinţul ar putea complota cu weslorienii. Cu unchiul său Felix, mai exact.
Habar nu avea despre cine vorbeau. Cine era unchiul lui Felix? Ce complotau? O, cât şi-ar fi dorit s-o fi ascultat cu mai multă atenţie pe Hollis în călătoria spre Helenamar când încercase în zadar să o educe pe Caroline în legătură cu istoria Aluciei!
- Unchiul lui este fratele vitreg al tatălui său, regele. Sunt sigur că sunteţi la curent cu ruptura dintre fraţi.
Ştia ceva despre asta, dar în acel moment cu greu putea spune ce.
- Recent, aici, în Anglia, am descoperit un complot al unchiului prinţului din Wesloria pentru a-l detrona pe tatăl prinţului. Poate vă amintiţi de nefericita crimă de anul trecut a unui gendeman alucian?

Caroline se holba uimită la acest bărbat. Bineînțeles că își amintea.
-Da.
- Există unele... speculații potrivit cărora prințul Leopold s-ar fi aliniat cu unchiul său.
-Imposibil, spuse Caroline imediat.
- O, și eu aș zice la fel, încuviință domnul Drummond prea binevoitor. Însă, pentru a pune capăt oricăror speculații, am putea să vă punem o întrebare sau două?
Gândurile i se învârteau nebunește. Slujnica din Arundel era weslo- riană. Dar ce legătură ar putea avea cu asta o servitoare weslorianâ?
- Lady Caroline?
Ea tresări.
- Ați știut că prințul s-a întâlnit cu vreun cetățean weslorian sau a menționat ceva despre așa ceva?
Caroline clătină încet din cap.
- Nimeni? O femeie, poate?
Pulsul ei gonea atât de rapid încât părea să nu poată respira. Clătină din nou din cap.
Domnul Drummond afișa în continuare zâmbetul lui de bunic și veni mai aproape.
-Dacă-mi permiteți, Lady Caroline... acest complot, dacă există, ar putea avea implicații asupra Angliei și în special pentru ducesa de Tannymeade.
Lui Caroline i se opri respirația.
- Poftim? Cum?
- Imaginați-vâ dacă ar fi o lovitură de stat în țara aceea. Cum credeți că o vor trata rebelii pe ducesă?
Caroline icni încet. Ridică încet mâna și apucă mânerul porții pentru a-și menține echilibrul.
- Credeți că puteți ciuli urechile la conversațiile lui? Am observat că vine în vizită în casa aceasta mai des decât în altele.
Un fior rece o străbătu pe Caroline. Ce altceva observaseră? Se uitau pe ferestre?

- Puteţi să vedeţi ce reuşiţi să aflaţi pentru noi? întrebă el cu acel zâmbet ciudat, de bunic, dar cu ochii duri precum cremenea. Luaţi-l ca pe un ajutor pentru ducesă.

Caroline abia mai putea respira. Totul era atât de confuz şi de alarmant... dar ştia când era manipulată şi se răsuci spre poartă. Bâjbâi încercând s-o deschidă, temându-se că vor încerca s-o oprească, poate chiar s-o ia cu ei. Reuşi să treacă dincolo de poartă şi o închise cu zgomot în urma ei.

Cei doi bărbaţi nu se clintiră din locul în care stăteau pe trotuar. Domnul Drummond îşi duse din nou mâna la pălărie.

Caroline urcă treptele în fugă şi intră în casă. Închise uşa şi se lipi cu spatele de ea, respirând adânc, cu mâna la piept, apoi îşi duse palmele la faţă, încercând să înţeleagă ce se întâmplase.

Ceea ce spuseseră ei nu era posibil. Putea crede multe lucruri despre Leopold Chartier, dar nici măcar pentru o clipă nu credea că aşa ceva era adevărat. Era un afemeiat, dar nu un trădător.

Dar cum rămânea cu slujnica? Să fi fost o simplă coincidenţă faptul că era wesleriană?

Dacă nu era deloc o coincidenţă?

Capito(u(24
(msms>

Potrivit surselor, prinţului i-arfifost transmisă o chemare din partea regelui Karl alAluciei, conform căreia fiul său trebuie să se întoarcă acasă. Cei care cunosc situaţia se aşteaptă ca prinţul să plece din Londra în mai puţin de două săptămâni.

Repercusiunile afacerilor unui entuziast al transporturilor feroviare au efect în toată Londra. Unii dintre investitorii respectivului gentleman au pierdut chiar şi două sute de lire sterline fn această schemă.

Doamnele căsătorite, cu constituţii fragile, care doresc să prevină o extindere rapidă a familiei lor, o pot consulta pe madam Bessor din Greenwich Street, o femeie medic, pentru o pulbere preventivă.

— Bârfe, ba furi şi săruturi focoase

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Aparent, Beckett Hawke hotărâse să menţină prietenia cu Leo, din moment ce trimisese vorbă la hotelul Clarendon, rugându-l să vină la ceai În după-amiaza aceea. Leo se simţea uşurat. Îi plăcea prietenia cu Beck şi nu voia s-o piardă din cauza incidentului de la Arundel. În plus, era disperat să găsească o scuză pentru a o vedea pe Caroline.

Avea destule pe cap cât să-l ţină ocupat, având în vedere plecarea lui iminentă spre Alucia. Observase, în timpul pregătirilor, că Josef, Kadro, Artur şi Freddar păreau cu toţii dornici să plece. Bineînţeles că erau – ei nu erau britanici. Erau alucieni şi voiau să se ducă acasă.

Leo nu era dornic să plece, din motive evidente. Trei lucruri îl ţineau treaz noaptea: primul, faptul că nu găsise o modalitate de a intra în reşedinţa Pennybacker pentru a o găsi pe Rasa. Al doilea, faptul că încă nu ştia unde se aflau Nina sau Eowyn. Şi al treilea, suporta cu greu gândul de a o părăsi pe Caroline.

La asta ajunsese – din tot ceea ce iubea în legătură cu Anglia, ea era persoana, era acel ceva care urma să-i lipsească cel mai mult.

Avea cu disperare nevoie să fure câteva clipe cu ea, să o sărute din nou.
Dar, mai întâi, hotărâse să facă o vizită doamnelor pe care le ascunsese la Cressidian şi să vorbească cu ele. Spera ca una dintre ele să-şi amintească ceva care avea să-l ajute să le găsească pe Eowyn sau pe Nina.
înainte de plecare, îi trimisese vorbă lui Cressidian că intenţiona să treacă pe la el.
Dar când ajunse la conacul Mayfair, majordomul îl informă cu răceală, în aluciană, că stăpânul său ieşise în ziua aceea. Leo fu luat prin surprindere de acea veste. Ar fi crezut că acel gentleman îl va primi pe prinţul său. L-ar fi primit pe bărbatul care-l plătise să aibă grijă de doamne.
-Atunci aş dori să văd le văd pe cele două cameriste, spuse el pe un ton lipsit de intonaţie.
Ochii majordomului se măriră uşor.
-îmi cer scuze, Alteţă, dar...
- Dar, se grăbi Leo să intervină şi făcu un pas în dreptul uşii, în- ghesuindu-l pe omul mai scund, sunt prinţul dumneavoastră, domnule, şi îmi veţi permite să le văd pe femeile wesloriene care sunt găzduite aici. Aduceţi-le imediat.
Apoi trecu pe lângă bărbat şi păşi în casa lui Cressidian. Exact ca un prinţ.
Femeile şi băiatul se adunară într-o încăpere mică din spatele casei, care părea să fie folosită de servitori, judecând după mobilierul decrepit. Nu era nici urmă de tapiţeriile bogate, covoarele frumoase, de marmura ori aurul din zonele publice ale casei. Aveau o podea din lemn simplă, o masă lungă cu şase scaune de lemn şi încă două în faţa vetrei. Femeile intrară îmbrăcate cu haine de lucru, ceea ce lui Leo nu-i plăcu. El plătea pentru ţinerea lor acolo. Nu aveau nevoie să lucreze pentru asta.
Cu mâinile în şolduri, se uită cu atenţie la cei trei. Isidora şi Jadeen stăteau una lângă alta, iar băiatul se afla în faţa lui Jadeen, ale cărei braţe îl înconjurau. Cei trei îl priveau cu prudenţă, lucru pe care Leo îl găsea deconcertant – până la

urmă îi salvase. Credeau că el era ca bărbaţii care făcuseră troc cu ele şi le vânduseră?

Oftă. Îşi trecu degetele prin păr.

- Nu-i nevoie să mă priviţi aşa, zise el arătând spre ei. De ce vă temeţi?

Isidora şi Jacleen schimbară o privire. Isidora făcu un pas inainte. Îşi drese glasul şi îşi netezi părţile laterale ale rochiei.

-Alteţă, spuse ea în wesloriană, îndrăznim să întrebăm... ce vreţi să faceţi cu noi? Domnul Cressidian nu ne vrea aici şi a spus... Făcu o pauză şi se uită la Jacleen şi la fratele ei. Jacleen dădu afirmativ din cap, încurajând-o. A spus că vreţi să ne duceţi în Alucia.

Nu părea mulţumită de această perspectivă, ci lăsa impresia că era destul de alarmată.

- Nu vreţi să mergeţi acasă? întrebă el.

Ea îşi muşcă buza.

-Nu e nimic de muncă în Wesloria, Alteţă. Familiile noastre... n-o să aibă cum să dea banii înapoi.

- Familiile voastre nu vor trebui să retumeze banii. După ce depuneţi mărturie împotriva celor care-au făcut asta, o să...

Jacleen icni atât de tare încât îl sperie pe Leo. Ea, flăcăul şi Isidora începură să vorbească deodată în acelaşi timp – unul cu celălalt, cu el –, în wesloriană şi într-o aluciană şi o engleză stricată. Cacofonia vocilor atinsese un nivel febril, iar el ridică mâinile cerându-le să se oprească.

- Bine, atunci, zise lăsându-şi mâinile jos. Pe rând, vă rog. Ce vă nelinişteşte?

Arătă spre Jacleen.

Ea strânse umerii fratelui său aflat în faţa ei.

- Nu vrem să vorbim.

- De ce nu?

- O să ne omoare.

Acest lucru îi repugnă.

- *Cine o* să vă omoare?

- Oamenii care-au făcut asta, spuse Isidora.

-Au zis că o să ne omoare dacă spunem adevărul, interveni băiatul.
- Poftim? Cum te cheamă, băiete? întrebă Leo.
- Bobbin, răspunse el încet.
- Bobbin, *n-o* să vă omoare, zise Leo.
Dar cele două femei începură să-i vorbească în acelaşi timp.
- Doamnelor! spuse el ridicând tonul. N-aveţi încredere în mine? În cuvântul meu?
Isidora continuă să-l privească, dar Jacleen îşi coborî ochii în podea. Iar Bobbin se uită disperat la sora lui. Câţi ani să fi avut? Şapte? Opt?
- Deci aşa stă treaba, spuse Leo pe un ton categoric, inexplicabil de supărat pe ei. Sunt un prinţ al Aluciei. Aţi uitat asta? Am o anumită putere şi integritate.
- Dar... dar ce puteţi face, milord? întrebă Isidora. Dacă vorbim, o să ne trimită acasă şi o să ne găsească acolo. O să ne găsească familiile...
- Nu, spuse Leo cu fermitate ridicând o mână. N-o s-o facă. Dumnezeule, spera că avea dreptate în această privinţă. Asta-i viaţa pe care ţi-o doreşti? o întrebă pe Jacleen. Asta e ceea ce vrei pentru Bobbin al tău? Credeam că te-ai simţit uşurată că aţi fugit din Arundel. Ea se îmbujorâ.
- Da, şopti ea şi îşi trecu braţul protector în jurul băiatului.
-Şi tu, Isidora? N-ai fost uşurată când ai plecat din bârlogul doamnei Mansfield?
Ea se grăbi să dea din cap afirmativ şi făcu un mic pas înapoi.
-Mai important, doamnelor, vreţi ca alte tinere... sau copii, adăugă el arătând spre Bobbin, să afle pe pielea lor ce le aşteaptă în Anglia?
- Nu, bolborosi Isidora.
Leo îşi frecă ceafa. Îi privi din nou şi le spuse pe un ton solemn:
-înţeleg. Ştiu că nu sunt prinţul pe care vi-l doriţi să vină să vă salveze. Nu sunt un erou. Şi am o anumită reputaţie care n-ar trebui să mă recomande în nici o parte a societăţii.
Jacleen confirmă din cap ca şi cum aceasta era o realitate.

- Dar aveţi cuvântul meu că voi şi familiile voastre veţi fi protejaţi. Dacă nu mă credeţi, atunci credeţi-l pe fratele meu.
Isidora îşi ridică privirea.
- Prinţul Sebastian?
~Je, prinţul Sebastian, zise Leo. El o să vă asigure că sunteţi protejaţi cu toţii. Dar trebuie să mă ajutaţi. Ceea ce vi s-a întâmplat este o monstruozitate, iar cei responsabili trebuie traşi la răspundere. Asemenea practici demne de dispreţ nu trebuie să continue şi singura modalitate prin care li se poate pune capăt este să le venim de hac celor care au pus asta la cale. Noi, fratele meu şi cu mine, o să avem nevoie de cooperarea voastră.
Femeile se uitară una la cealaltă.

- O avem? întrebă Leo.
-Da, Alteță, zise Isidora și aruncă o privire tăioasă către ceilalți doi, parcă provocându-i să o contrazică.
După un moment adecvat de tăcere, Leo dădu din cap afirmativ.
- Dar trebuie să găsesc o cale ca s-o eliberez pe Rasa și chiar și atunci nu plecăm fără Eowyn și Nina. Cum le găsesc?
- Doamna Brown, spuse Jacleen.
- Cine-i doamna Brown?
- Bucătăreasa, Alteță.
- Bucătăreasa cui? întrebă Leo confuz.
- E bucătăreasă aici, Alteță. Ea e cea care le pregătește ca să fie trimise.
Un val de greață îl străbătu pe Leo chiar înainte de a înțelege întru totul. O voce din adâncurile minții îi spunea că era cel mai mare prost care trăise vreodată.
- Ce, aici? Doamna Brown pregătește femei din Wesloria...
- Și din Alucia, interveni Isidora.
- Și *Alucia*? întrebă el în pofida răspunsului care se formase în capul lui. Când spuneți că le pregătește...
-Să fie vândute, zise Jacleen pe un ton categoric.
Leo simți cum se lăsă pe un scaun de la masă. Se uită la ei uimit.
- Deci vreți să-mi spuneți că femeile care au fost vândute gentlemenilor englezi trec prin casa *asta?*
Femeile se holbau la el. Isidora spuse:
-Credeam că știți. Ne-ați adus înapoi aici. Am crezut... Se uită la Jacleen. Am crezut că o să fim vândute din nou.
Cressidian, ticălosul acela nenorocit. Nu era de mirare că era într-atât de bogat – era o canalie care făcea un joc dublu. Brusc, Leo văzu totul foarte clar – femeile, vândute de părinții lor, erau aduse aici, unde Cressidian le trimitea la casele gentlemenilor influenți în schimbul unui vot prietenesc sau a orice altceva. Iar Leo, eroul din această poveste, le adusese înapoi chiar în acel loc de unde fuseseră vândute inițial.
Pentru ele nu era un cavaler în armură strălucitoare – nu era decât un alt bărbat care se folosea de ele.

- Bine, atunci, zise el. Trebuie să vă scot de aici. Doamnelor, Bobbin, strângeţi-vă ce lucruri aveţi. Plecăm.
-Unde mergem? întrebă Jacleen.
Leo râse confuz spre tavan.
- O întrebare excelentă. încă nu m-am gândit, dar nu mai staţi nici un moment în casa asta.

Fusese surprinzător de uşor să plece cu femeile. Majordomul păru netulburat când Artur şi Kadro intrară în casă şi le escortară pe cele două femei şi pe băiat afară până la trăsura care aştepta. Leo li se alătură în trăsură şi se aşeză pe bancheta aflată vizavi de cele două femei şi de băiatul înghesuit cu ele. Se gândi să le spună că ar fi mult mai confortabile dacă unul dintre ei s-ar aşeza lângă el, dar avea impresia că nici unul dintre ei n-ar fi vrut să stea foarte aproape de el.
Nu le învinovăţea. Probabil că bărbaţi ca el le bântuiau acum visele.
-încotro, Alteţă? întrebă Artur prin uşa deschisă.
Leo avea nevoie de timp să se gândească. Se uită la Bobbin.
-Ai văzut parcul? Nu? Ar trebui.
îi dădu lui Artur instrucţiuni să îi conducă în jurul Hyde Park cât timp el se gândea frenetic la ce era de făcut.
Dar, după două călătorii în jurul parcului şi o altă jumătate de oră în care ceruse ca trăsura să fie oprită pentru a ieşi cu toţii la aer, Leo tot nu ştia ce să facă cu ei.
La fel de clar era că Isidora şi Jacleen erau conştiente că el nu ştia ce să facă. Continuau să schimbe priviri, apoi se aplecau în faţă pentru a privi pe fereastră, ca şi când ar fi încercat să-şi găsească locul. Se gândeau să scape.
- Nu vă faceţi griji, spuse el cu blândeţe.
Avea nevoie de ajutor. Cunoştea o singură persoană în care ştia că putea avea încredere să-l ajute. Deschise trapa care acoperea o pălnie ce ducea la birjar.
- Strada Upper Brook douăzeci şi doi, comandă el.
Când trăsura trase în faţa casei, Leo le spuse femeilor să aştepte.

- Mă tem că s-ar putea să dureze ceva mai mult, dar, vă rog, nu plecaţi din trăsură.
Isidora dădu din cap aprobator, iar el spera că acest lucru însemna că aveau să-i ofere o şansă.
Îl ceru lui Kadro să se asigure că nimeni nu părăsea trăsura, apoi se duse la uşa din faţă.
Leo nu se simţea în apele lui. Era ca şi cum o parte din creierul său se străduia să adune toate faptele şi să le aşeze într-o similitudine, în timp ce o altă parte încerca să-l facă să pară rezonabil şi prezent şi, cel mai important, deloc neajutorat şi disperat. Tocmai acea disperare il făcea să se simtă extrem de confuz.
Dar când intră în salonul în care o văzu pe Caroline stând pe o canapea într-un nor de crem şi alb, o altă parte a creierului său dădu orice altceva la o parte. Inima îi bătu mai repede şi simţi uşurare.
Caroline se ridică şi îi oferi un zâmbet reţinut în timp ce făcu o reverenţă. Părea în gardă. Nesigură. Atunci îl observă pe Beck, care se ridică din spatele unui birou şi inaintă cu paşi mari, cu mâna întinsă.
-Alteţă, zise el pe un ton jovial. Garrett, o să servim ceaiul în acest caz. Leo, arăţi bine!
- Mulţumesc...
-Ai venit la ţanc. Tocmai m-am întors la Londra, acum o zi, iar fiinţa asta, zise el arătând către sora sa, abia acum m-a onorat cu prezenţa ei.
Caroline nu spuse nimic şi se aşeză la loc pe scaun.
- Nu vorbeşte pentru că, în primul rând, ştie că am văzut facturile pentru mai multe suluri de pânză, zise Beck. De ce nu se mulţumesc doamnele cu două rochii funcţionale? se plânse el. Şi, în al doilea rând, pentru că am auzit ce s-a întâmplat la familia Debridge în timp ce eram plecat.
Poate că acesta era motivul pentru care ea părea atât de rezervată.
- Leo, whisky? întrebă Beck, iar Leo îşi dădu seama că se uita fix la Caroline şi nu băgase de seamă că Beck se dusese la bufet.

- Pardon? Nu, mulțumesc, spuse Leo.
- Nu? Ce s-a întâmplat cu tine, omule?
își turnă o porție generoasă de whisky, apoi se întoarse cu fața spre cei doi, spre Caroline care stătea pe canapea și Leo care era încă în picioare, chiar în fața ușii. Beck arătă cu paharul spre Caroline și îi zise lui Leo:
- L-a respins pe amicul meu Ladley.
Caroline se încruntă spre fratele ei.
- Te-am avertizat.
- Dar nu văd de ce. E un om bun. Nu poți să continui să-i respingi pe toți bărbații buni. Caro, spuse Beck neră bător. Îți imaginezi,
Leo, ce-ar spune bieții noștri părinți dacă ar ști că i-am permis să rămână necăsătorită atâta timp?
-Mi-ai permis?
Leo nu avea timp de ceartă și, după câte se părea, nici Caroline. Ea se ridică brusc și se duse la fereastră ca să privească afară. Părea neobișnuit de neliniștită.
Beck se uită la ea și ridică din umeri, apoi își îndreptă atenția către Leo.
-Tu, prietene, ai ratat o cursă de cai spectaculoasă, zise și se apucă numaidecât să-i povestească lui Leo cum se comportase calul lui alucian la cursa Celor Patru.
Relatarea dură însă ceva timp, Hawke fiind hotărât să nu omită nici un detaliu. Leo făcu toate remarcile potrivite, dar își dădu seama că nu asculta deloc. Majordomul sosi cu ceaiul, iar Beck își întinse gâtul pentru a privi dincolo de el, încă vorbind. Ceaiul fu servit, iar Leo constată că își strângea tot mai tare degetele de la o mână, până când aceasta se făcu un pumn demn de o lovitură în gura lui Beck dacă acesta nu se oprea din vorbit.
- Caro, ceaiul, ii aminti Beck, iar Caroline se întoarse de la fereastră și acceptă o ceașcă de la Garrett.
- Am rezultatele cursei, spuse Hawke și își duse mâna la piept, de parcă le-ar fi fixat acolo cu boldul. Unde sunt? Trebuie să fie în birou. Mă scuzați, zise și ieși din salon.
Leo puse jos ceașca de ceai și se uită la Caroline.

-Ce s-a întâmplat?
- Nimic.
- Evident nu este vorba de nimic.
Ea aruncă o privire prin cameră. Garrett stătea răbdător la uşă.
-Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea încet.
- Şi eu am nevoie cu disperare să vorbesc cu tine, murmură el.
- Iată-le! Beck se întoarse fluturând o bucată de hârtie. O să fii la fel de mândru când o să vezi cum s-a descurcat calul alucian.
Se aşeză lângă Leo şi începu să treacă în revistă timpii realizaţi la cursă de toţi caii înscrişi.
Caroline puse jos ceaşca.
- Beck, dragă, ai uitat? Trebuie să iei cina cu lordul Ainsley în seara asta şi să te asiguri că are de gând să-mi ceară mâna.
Beck tresări.

-Doamne, da. Mulţumesc, Caro. Leo, te rog să mă ierţi, spuse el. Am pierdut noţiunea timpului. Îmi cer scuze, Leo. M-am lăsat dus puţin de val. Caro, îl conduci tu pe prinţ, te rog? întrebă Beck ridicându-se în picioare. Garrett! strigă el ieşind grăbit din cameră. Trimite-l pe Jones la mine! Nu vreau să întârzii!

După ce plecă şi odată cu el ieşi şi majordomul, Caroline spuse:

- Ai întâlnit pe cineva vreodată în viaţa ta mai obsedat de cai? întrebă ea ridicându-se brusc şi ducându-se la fereastră.

Leo făcu la fel.

Nu ştia cum să aducă în discuţia cu ea situaţia delicată.

- Aştepţi pe cineva? întrebă el aruncând o privire pe fereastră, unde putea zări plafonul trăsurii lui.

Caroline se întoarse şi se rezemă de tocul ferestrei.

-Caroline, eu...

- Pot să te întreb ceva? îl întrerupse ea.

- *Je,* desigur.

-Am auzit că o să te întorci în Alucia în curând. E adevărat?

învăţase de mult să nu se întrebe de unde se ştiau lucrurile despre el. Pur şi simplu aşa era.

- Cine ţi-a spus asta?

- Contează?

-Nu, dar eu...

- E adevărat?

Se uită în ochii ei de un verde strălucitor şi încercă să găsească cuvinte. Atât de multe emoţii clocoteau în el. Emoţii care necesitau o băutură pentru a le stinge, dar, din păcate, renunţase la acea soluţie.

- *Je.* Nu poate fi evitat.

Ceva pâlpâi în ochii ei. Era ca flacăra unei lumânări care se stingea.

- Ştiai că o să mă duc înapoi în cele din urmă.

- Da. Dar m-am gândit că o să fie la sfârşitul verii. îşi muşcă buza şi îşi coborî privirea.

Reacţia ei era deconcertantă. Era ceva la Caroline Hawke pe care putea să conteze cu siguranţă – nu se temea să-i spună

exact ce părere avea. Ea nu arăta niciodată tristă. Leo îşi lăsă capul în jos ca să-i vadă chipul.

- O să plâng după tine. în fiecare zi.

Ea îşi ridică privirea.

- Nu mă crezi? O să plâng după tine mai mult decât ai idee, Caroline. Am ajuns să depind de compania ta.

-Serios? întrebă Caroline încet. în ochii ei se zărea o altfel de lumină. Erau atât terni, cât *şi* strălucitori. îl privea printre lacrimi nevărsate.

-*Foarte* mult, spuse el pe un ton serios şi se apropie de ea.

- Pot să te întreb altceva?

„Je, te iubesc, Caroline. Te iubesc."

- întreabă-mă orice. Ce vrei să ştii?

- Nu mă minţi, te implor. Complotezi cu weslorienii să-ţi dai jos de pe tron tatăl?

N-ar fi putut fi mai uluit nici dacă l-ar fi plesnit.

-P... poftim?

-Sunt spioni? Au venit aici să comploteze cu tine? Pentru Dumnezeu, nu înţeleg şi am încercat, dar nimic n-are sens.

- *Cine* a venit? Ce spioni? Despre ce naiba vorbeşti?

- Slujitoarele! şopti ea tare privind spre uşa deschisă.

Se uită la ea, încercând să înţeleagă ceva.

- Mă întrebi dacă slujnicele sunt *spioni*? E absurd.

-Atunci *de ce,* Leopold? Ce-ai făcut cu ele? Sunt wesloriene, nu-i aşa? Şi tu le-ai luat, dar unde sunt acum?

Se albi când toate explicaţiile plauzibile îi ieşiră din minte. La naiba, îşi dorea un ciubăr cu whisky chiar acum. Ceva care să atenueze acest disconfort. Dar nu mai era acel om. Nu mai fusese acel om de când îl întâlnise pe Lysander în grădină.

- Recunosc că sunt multe lucruri, dar nu sunt un trădător. Hristoase Atotputernic, crezi că aş complota să-mi dau jos de pe tron propriul *tată?*

-Atunci, te rog, explică-mi, îl rugă ea.

Leo se simţea sfâşiat de această cerere – o iubea pe Caroline şi dorea s-o protejeze de aflarea răului existent pe lume. Ea era lumină, era fericire, iar el prefera ca urâţenia să n-o atingă. Dar era mai mult decât atât. Nu voia ca ea să-l

privească cu milă. Să vadă ce bănuia el că ea şi toţi ceilalţi ştiau – că era un prinţ fără nici un alt talent deosebit decât la băut. Că se afla într-o misiune imposibilă pentru o persoană ca el. Că era atât de nepriceput la asta, încât acum era nevoit să-i ceară un ajutor considerabil.
Reticenţa lui de a vorbi o făcu însă să tragă propriile concluzii.
- Doamne, e mai rău decât credeam.
- Nu, Caroline, *nu,* spuse ridicând capul. Femeile... fetele, de fapt, servitoarele... nu sunt spioni. Sunt sclave. Şi am încercat – m-am poticnit, de fapt – să le eliberez.
Ea se holbă la el.
-Sclave?
Leo confirmă din cap.
-Unde sunt?
-În acest moment, sunt chiar afară, în trăsură.
Ea rămase cu gura căscată, şocată.
-Aici?
O atinse pe cot.
-Te rog, stai jos şi dă-mi voie să explic.
Îi relată totul. Se simţea bine să spună asta cuiva, să-i povestească unui alt suflet cum fusese acostat în Helenamar şi apoi primise lista de nume. Să descrie cât de greu îi fusese să le găsească pe acele femei de unul singur. Că, fiind prinţ, nu putea fi discret. Şi că, în calitate de prinţ, descoperise că era neştiutor în privinţa mersului lumii. Că încurcase atât de mult lucrurile încât cumpărase un castel, îi dăduse bani unui om de afaceri alucian care îl şantajase şi îl păcălise, că deconspirase un vechi prieten care era un ticălos şi că salvase, destul de neaşteptat, un băiat împreună cu femeile.
Şi, bineînţeles, detaliul care încununa totul – că gentlemanul weslorian implicat în această schemă era viitorul său socru.
Când terminase, Caroline se făcuse palidă.
- Ce ai de gând să faci?
-Plănuiesc să iau cu mine femeile wesloriene la Helenamar şi să le fac să depună mărturie împotriva bărbaţilor care le-au făcut aşa ceva.
- Dar cum rămâne cu logodna ta? Nu se va supăra tatăl tău?

Tatăl lui va fi livid de supărare, Leo era sigur de asta.
- Posibil. Probabil. Nu ştiu ce se va întâmpla, Caroline. Tot ce ştiu e că sunt hotărât să duc aceste femei în Alucia şi să le pun să depună mărturie împotriva bărbaţilor care le-au cumpărat şi le-au vândut pentru favoruri politice. Am de gând să-i dau în vileag, 1a naiba cu consecinţele.
Se uită la el pentru un lung moment, apoi ochii ei începură să se umple de lacrimi.
- Ce s-a întâmplat? întrebă el întinzându-se după mâna ei.
-Sărmanele femei. Şi tu, Leopold. Ce lucru nobil faci, şi totuşi toată lumea crede... ei bănuiesc...
-Ştiu ce bănuiesc. Nu sunt nobil, se întâmplă să mă aflu într-o poziţie unică, atâta tot. Mă crezi?
- Da. îşi trase nasul. Ducesa de Norfolk mi-a spus despre soţul ei. N-am crezut niciodată că există mai multe persoane în situaţia acelei sărmane femei. Dar, Leopold, cum rămâne cu reputaţia ta? Este aproape distrusă şi eu... o, Doamne, cât regret! Am contribuit la asta. I-am spus bârfele lui Hollis să le tipărească...
El o strânse de mână.
- Dragă Caroline, nu te gândi la asta... Reputaţia mea n-a fost oricum una măreaţă.
Ea clătină din cap şi îşi abătu privirea de la el pentru o clipă.
- Ai spus că sunt mai multe femei?
El confirmă din cap.
- Ştiu despre una aflată la reşedinţa Pennybacker. Celelalte două... încă n-am descoperit unde s-au dus.
Caroline icni. îl strânse de mână.
- Trebuie să iei parte la balul Pennybacker, Leopold. Aici eu am fost de vină şi trebuie să îndrept lucrurile. Nancy Pennybacker poate fi convinsă, sunt sigură. Lasă-mă pe mine. Ne vei însoţi pe Beck şi pe mine. Beck jură că nu va participa, că balurile sunt o pierdere colosală de timp, dar ştiu că o va face dacă vii.
-Caroline...
Leopold fu atât de mişcat de acel moment, de faptul că ea voia să-l ajute, încât se aplecă în spaţiul dintre ei, îşi duse mâna la ceafa ei şi o sărută.

Ea îl împinse.
-Garrett...
- Dumnezeule, nu mă pot abține! O să plâng după tine când o să plec, Caroline. Tu m-ai... tu m-ai luminat. Mi-ai arătat cum e să trăiești liber în propria piele. M-ai făcut să simt lucruri pe care nu le-am simțit niciodată...
- Leopold, mai e ceva, zise ea repede. Ești urmărit.

Mayfair vuieşte în aşteptarea balului Pennybacker, Nici o cheltuială nu a fost precupeţită şi, fn mod curios, lista de invitaţi a fost extinsă recent cu un nume nobil. Şi mai curios este că extinderea a avut loc în dimineaţa în care a fost anunţată lista selectă de invitaţi pentru o serată la locuinţa lordului Farrington. Nu există o explicaţie pentru această schimbare, dar ştim cu toţii că rivalităţile mor greu.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

În mod uimitor, Leo nu întrebă imediat cine îl urmărea sau de ce. Oftă obosit, ca şi cum acest lucru n-ar fi fost în totalitate neaşteptat.

Caroline se ridică şi se grăbi spre uşa salonului. Se uită pe hol, apoi închise încet uşa. -Ce...

Îşi duse un deget la buze, ascultând paşii pe hol. Când nu auzi nimic, respiră, reveni pe canapea şi se aşeză lângă Leo.

-Erau de la biroul secretariatului pentru afaceri externe. Mi-au cerut să... să fiu atentă şi mi-au spus că există motive să creadă că tu complotezi cu unchiul tău pentru a-ţi da jos tatăl de pe tron.

Leo trase aer în piept umflându-şi nările.

- La dracu'.

- Pot să-i ţin la distanţă, spuse ea

încrezătoare. El se uită la ea alarmat.

-Astea nu sunt jocuri de salon, dragă. Trebuie să-i spui lui Beck.

-Eşti nebun? Nu m-ar scăpa din ochi, cu atât mai puţin să-mi permită să particip la balul Pennybacker. Ascultă, nu avem timp de pierdut. Trebuie să trec pe la Nancy Pennybacker şi să obţin o invitaţie pentru tine...

El o cuprinse brusc în braţe şi o trase la piept, punându-i mâna pe ceafă şi apăsând-o în dreptul umărului.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu face nimic. Ți-am spus despre fete doar pentru că am vrut să înțelegi, nu să te *implici*. Te iubesc, Caroline. Nu te-aș pune niciodată în pericol.

Caroline icni. Se împinse din îmbrățișarea lui, cu o forță născută dintr-un amestec subit și sălbatic de emoții. Oare *chiar* își mărturisise dragostea pentru ea? Și *chiar* credea că ea va fi atât de ușor de oprit? Îi luă fața în mâini și îl făcu să se uite la ea.

-O să te ajut, Leopold, și nu poți să-mi poruncești să fac altfel. Sunt singura care te poate ajuta.

El îi mângâie lobul urechii cu degetul mare.

- Ai dreptate. Am venit aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. De fapt, tu ești singura care mă poate ajuta, singura în care pot să am încredere. Trebuie să le ascund.

Nu era genul de ajutor la care ea se gândea.

-Unde? Aici?

- E mai bine decât la hotelul Clarendon. Poți să-ți închipui speculațiile?

0, chiar putea.

- Nu aici, zise ea în timp ce gândurile i se învârtejeau. Beck...

-*Je*, desigur, oftă Leo și își lăsă capul într-o parte. Știam că-ți cer
prea mult, dar a meritat încercarea.

-Nu aici. Acasă la Hollis.

Capul lui Leo se ridică brusc.

- N-o s-o implic nici pe ea, Caroline.

- Nu poți să le duci tu acolo, evident, dar le poți trimite cu una dintre gărzile tale?

- Caroline! Hollis Honeycutt nu știe nimic despre asta. N-o fac.

- N-o faci tu, dar o fac eu, spuse Caroline. Hollis o să facă tot ce poate pentru a ajuta. Și o va face pentru că o voi ruga eu, Leopold. Mă iubește așa cum o iubesc și eu.

El părea pregătit să riposteze. Dar n-o făcu. Zise:

-Dumnezeu mi-e martor, n-am făcut nimic în viață ca să te merit. Chiar te iubesc.

Nu avea de unde să știe ce însemnau acele cuvinte pentru ea – mai mult decât viața însăși, în acel moment. Dar erau aproape prea dureroase pentru a fi auzite. Nu suporta să-l audă mărturisindu-și dragostea și apoi plecând să se căsătorească în Alucia.
- Nu spune asta, șopti ea. Te rog, nu spune asta.

Nu o mai spuse. O trase spre el şi o sărută. Caroline simţi că încăperea se închide în jurul lor, ferindu-i de lume. În miezul ei avea loc o erupţie, cu toată acea dorinţă pe care o simţise pentru el în noaptea petrecută la Chichester, un vulcan minuscul de poftă, nevoie şi speranţă. Fusese prima dată când observase cu adevărat cât de chipeş era şi cât de înalt, cât de frumos se îmbrăca, cum zâmbetul lui părea să radieze de undeva din interiorul său. Şi apoi toată acea dorinţă pe care o simţise în ziua căsătoriei Elizei, când îl zărise arătând atât de regal lângă fratele său.

Iar în ultimele câteva săptămâni simţise toată această dorinţă de fiecare dată când el o atinsese sau o sărutase. Buzele lui erau sursa ei de lumină, căldura lui, adăpostul, puterea lui era protecţia din jurul lor. Iat-o din nou, stârnită de toate acele trăiri, buzele lui alungându-i orice îndoială, orice îngrijorare sau teamă. Nu mai exista nimic în afara lor, iar singurul lucru care rămânea era o dorinţă profundă de a-l ţine în braţe şi de a-l iubi. îşi dorea cu disperare să-l iubească. Excitarea îi pârjolea sângele. Se lipi de el, de formele dure şi unghiurile corpului lui. îi atinse colţul gurii cu degetele, inclinându-şi capul astfel încât să poată adânci sărutul, îi simţea excitarea, tensiunea dorinţei în corpul încordat, în reţinerea care iradia din el.

El o ţinu strâns lipită de corpul lui şi o parte din ea spera ca el să nu-i dea drumul niciodată. Spera că nu aveau să părăsească niciodată camera aceea, că nu vor pune niciodată capăt acelui sărut. Dar Leo o făcu. îi muşcă uşor buzele, îi sărută obrazul, fruntea, apoi îşi ridică capul.

- Caroline, *mang leift,* iubirea mea, nu putem să continuăm, şopti el. Am trei suflete sărmane care mă aşteaptă.

Corpul îi vibra. Mângâierea vocii lui, mâna lui... dar dădu din cap afirmativ. Corpul îi pulsa umed şi simţea că mai avea puţin şi ar fi putut exploda la cea mai mică atingere, dar nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva.

însă nici nu voia să se termine. Pentru că în clipa în care deschideau uşa, putea fi ultima oară când el o atingea.

Leo se ridică şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să facă la fel. 0 sărută încă o dată, de data asta cu o tandreţe aparte.
-Ar fi sfârşitul tău şi, probabil, moartea mea dacă cineva din casa ta ne-ar prinde astfel, şopti el.
Îşi cobori mâinile, se îndepărtă şi se duse la uşă. Se uită înapoi spre ea, cu privirea plină de dor.
-în seara asta? La ora opt?
Caroline confirmă din cap. Apoi îşi apăsă mâinile pe abdomen şi îl privi ieşind.
Când el plecă, îşi ridică privirea spre tavan şi spre sulurile din papier mâché de acolo, clipind pentru a-şi reţine lacrimile. Nu-l auzi pe Garrett intrând până ce acesta nu vorbi.
- Doamnă?
Caroline era o maestră a stăpânirii de sine-, după cum constată.
-A, Garrett, aici eşti. O mantie, te rog. Trëc pe la Hollis şi nu voi fi acasă la cină.
Se cunoştea suficient de bine încât să ştie că avea probleme disperate. Inima ei se îndrepta spre ciocnirea cu realitatea şi avea să se frângă în bucăţi foarte curând, pentru că Hollis avea dreptate – îl iubea pe Leopold. Iar el strica totul acum pentru că era un om bun.
Inima ei avea să fie frântă iremediabil, de asta era sigură. Dar, până la momentul fatal, nu era nimic de făcut – trebuia să-l ajute.

O slujnică de zi o lăsă pe Caroline să intre în reşedinţa lui Hollis. Îşi găsi prietena în salon, nu în birou. Hollis stătea pe marginea unui fotoliu în faţa şemineului şi citea un ziar cu o mină concentrată. Caroline se aşează pe fotoliul aflat lângă ea şi aruncă o privire prin încăperea ordonată. Aceasta contrasta destul de mult cu înghesuiala din biroul ei. Chiar şi cele două pisici păreau la locurile lor, ghemuite una într-alta la capătul canapelei.
- Unde-i Donovan? întrebă Caroline.
- Nu ştiu, murmură Hollis.
Caroline se aplecă în faţă pentru a surprinde privirea lui Hollis.

- Bună seara, Hollis! Cum ești? Ce faci?
- Citesc *Daily News*. Hollis oftă și lăsă în jos ziarul. E editat de Charles Dickens. îl cunoști?
- Nu l-am întâlnit.
-Tipărește lucruri care sunt... *valoroase.* Caro. Știri care ar trebui să fie răspândite. Nu bârfe. Știai că parlamentul intenționează să înființeze un întreg nou sistem de instanțe de comitat?
Caroline râse.
-Sigur că nu știam și refuz să știu acum. Dragă, lasă asta deoparte. Am nevoie de tine chiar în momentul ăsta.
Hollis clipi. Puse ziarul deoparte.
- De ce? Ce s-a întâmplat?
-Trebuie să-l invit pe Leopold la balul Pennybacker.
Hollis se uită la ea. Apoi râse. Atât de tare încât se lăsă pe spate.
- Caro, tu ești cea care s-a asigurat că el rt-o să fie invitat.
- Da, știu asta, mulțumesc, Hollis. Dar acum îmi dau seama că a fost o greșeală teribilă.
Hollis nu încetă însă să râdă.
- Ceea ce semeni, aia culegi, dragă. Să îndrăznesc să ghicesc? Tu *chiar* îl iubești.
Caroline nu avea răbdarea necesară pentru a fi timidă azi. Timpul era esențial.
-Da! Sunt îndrăgostită de prințul Leopold. Gata, ești fericită acum? Mă ajuți?
Hollis încă chicotea. întinse mâna spre Caroline.
- Sunt fericită acum. Vă potriviți perfect. Tu, prea îndrăzneață și teribil de impetuoasă uneori, iar el, prea pasionat de bere. în regulă. Dar o să fie nevoie de puțină viclenie.
Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, cu o mână în șold și bătând cu degetul în buză.
-A, iată. Soțul lui Lady Farrington a dat peste o sumă destul de mare de bani, după cum sigur știi.
Caroline pufni.
- *Toată* lumea știe. Priscilla se asigură de asta.

- Nancy Pennybacker nu suportă când Priscilla are ceva ce ea nu are. Dacă Nancy ştie că Priscilla îl are pe prinţ invitat la masă... pentru că îi spui tu... o să-l vrea pe prinţ la bal. Indiferent ce crede ea despre prinţul Leopold, n-o să-i permită Priscillei să aibă o faţă regală la ea acasă înaintea ei.
Un zâmbet se răspândi uşor pe buzele lui Caroline.
- Este absolut *diabolic,* Hollis.
- Studiez ştirile, dragă. Dar trebuie s-o convingi pe Priscilla că ar trebui să-l aibă invitat.
Caroline se ridică.
-Este cel mai uşor lucru pe care l-aş putea face săptămâna asta. Dar, Hollis, mai e ceva.
-Nu, zise Hollis şi se lăsă să cadă deloc graţios pe fotoliul ei, cu un picior sprijinit pe paravanul şemineului.
- Nu te pot ajuta cu Lady Norfolk.
- Nu, altceva... am nevoie de o favoare destul de mare. Am nevoie să iei la tine două tinere şi un băiat. Dar doar temporar, adăugă în grabă.
Hollis îşi lăsă piciorul jos şi se ridică.
- Caroline? Ce-ai făcut? întrebă pe un ton grav.
- Nimic. Cel puţin, nu încă.
Hollis se aplecă în faţă.
- Spune-mi.
Caroline îi povesti totul. Hollis nu rosti nici un cuvânt în timp ce vorbea, apoi rămase cu gura căscată, cu ochii mari din cauza şocului. Când Caroline termină, Hollis se lăsă pe spate în fotoliu şi se uită lung în tavan, analizând totul.
- N-aş fi crezut că prinţul Leopold, dintre toţi oamenii, va fi cel care îi va salva de aşa ceva.
- Nu, spuse Caroline cu un râs sfios.
Hollis se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe din nou.
-Tocmai despre asta vorbeam, Caroline. Acest nivel de corupţie în rândul oficialilor guvernamentali nu poate fi lăsat să continue! Ar trebui să fie expus. Vreau să scriu un articol...
- Hollis? Fetele? întrebă Caroline.

- Ce? Da, da, Caro, desigur, spuse ea dând din mână. Dar înțelegi ce vreau să spun? În loc să public cine purta ce, sau invitația la serata cui e cea mai râvnită, ar trebui să public *adevăratele* scandaluri... O! Donovan, aici ești. Avem oaspeți. Două tinere și un băiat.

Donovan intrase în salon cu vin. Puse sticla și două pahare pe o masă între cele două fotolii.

- Foarte bine.

- Să îi punem în camere alăturate? Cât timp vor sta aici, Caro?

Ea se foi puțin.

- Până când prințul ridică ancora?

-A, da, camere alăturate.

- O să mă ocup de asta, spuse Donovan, apoi se întoarse și ieși fluierând în barbă.

Hollis continuă să-i împărtăşească lui Caroline părerile ei foarte ferme despre cum ar trebui să arate o gazetă până la ora opt şi zece, când, într-un final, se auzi o bătaie la uşa din faţă.

-Sunt aici! şopti Caroline, iar ea şi Hollis săriră de pe fotolii şi îşi netezirăfustele ca şi cum ar fi avut o întâlnire cu feţe regale.

Câteva clipe mai târziu, Donovan intră în cameră cu două femei şi un băiat.

-Aceştia sunt cei pe care ii aşteptaţi, madam?

- Cred că ei sunt. Mulţumesc, Donovan.

El zise:

-Atunci le iau lucrurile şi le duc sus, în camerele lor.

Noroc cu Hollis, căci Caroline rămăsese fără cuvinte. Cele două femei păreau epuizate. Amândouă erau îngrozitor de subţiri, însă nu era genul de suplete dată de alegere, judecând după paloarea pielii şi părul fragil. Iar băiatul, o! Sărmanul se pierdea în haina pe care o purta şi se agăţa de mâna femeii – fetei, de fapt – pe care Caroline o recunoştea de la Arundel.

Cei trei păreau înspăimântaţi şi temători, iar experienţa de viaţă pe care o avea Caroline nu putea cuprinde genul de viaţă pe care trebuie să-l fi dus până acum. încercarea de a-şi imagina ceea ce înduraseră o făcea pe Caroline să se simtă râu.

Hollis îşi puse mâna pe braţul ei.

- Caro, dragă, vrei să dai o fugă s-o rogi pe Emily să aducă ceai şi sendvişuri? Cred că oaspeţilor noştri le este foame.

- Da! zise Caroline recunoscătoare că avea ceva de făcut. Ieşi în grabă din cameră, lacrimile înceţoşându-i vederea pentru a doua oară pe ziua de azi.

Simţea atâta tristeţe şi disperare pentru acele femei. Dar simţea şi o senzaţie de mândrie. Nu pentru ea... pentru Leopold, după tot ce riscase pentru a le ajuta.

Caroline nu închisese ochii mai deloc în acea noapte, mintea ei rătăcind înapoi la Leopold şi la femeile care dormeau sub acoperişul lui Hollis.

Dezvăluirea legată de ceea ce se întâmpla chiar în casele pe care le vizitase o făcea să se simtă tristă şi ciudat de superficială. Când se gândea la orele şi zilele pe care le petrecuse făcându-şi griji pentru nimic altceva decât ce avea să poarte la o petrecere sau la o serată, în timp ce femeile cu o situaţie mai puţin fericită munceau din greu doar pentru a fi în siguranţă, se simţea furioasă. Pe viaţă, pe ea însăşi, pe bula privilegiată, pe ticăloşia din lume.

Îşi dorea cu disperare să-l ajute pe Leo să le găsească pe celelalte femei. Pentru a contribui *într-un fel*. Şi avea nevoie cu disperare să-şi îndrepte gândurile către altceva decât către faptul că el pleca în curând.

Caroline trecu pe la Priscilla în acea după-amiază ca să termine proba rochiei pe care o făcuse pentru balul Pennybacker. Una galbenă, care, privind retrospectiv, făcea ca pielea Priscillei să pară palidă. Însă Priscilla nu părea să observe şi era încântată de ea.

- Este frumoasă, spuse ea emoţionată.

- O să te numeri printre cele mai invidiate, Priscilla.

Priscilla îşi îndreptă atenţia către oglindă, admirându-se.

- Nancy poartă lila. Nu-i o culoare care o prinde. O face să pară albă ca varul.

Caroline se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap şi se ocupă de aranjarea fustei în jurul corpului amplu al Priscillei, impingându-i în acelaşi timp din calea ei pe căţeii curioşi.

- Se crede mai bună decât noi toate, ştii, şopti Priscilla pe un ton confidenţial. Ar fi trebuit s-o auzi pe madam Brendan.

- Madam Brendan? Modista?

- Am comandat mănuşi de la ea şi am intrat să ne ia măsurile, în timp ce stăteam după doamna de dinaintea noastră, Nancy a început să vorbească destul de tare despre cum toată Londra abia aşteaptă balul ăsta. „N-am vrut să fie cel mai anticipat eveniment al verii, dar iată că este", a zis ea de parcă era însăşi regina.

-Tivul e prea lung la spate. Ar trebui să-l prind cu bold, observă Caroline. Ai o cutie sau un scăunel?

Priscilla sună dintr-un clopoţel de lângă măsuţa ei de toaletă.

- Pretinde că n-are nici măcar un singur răspuns negativ. *Toate* răspunsurile au fost afirmative.
- Doar n-o să participe toată lumea, zise Caroline. Prinţul alucian n-a fost invitat.

Priscilla pufni.

- Nimeni nu-l vrea, dragă. Chiar tu ne-ai spus asta.

Da, cu siguranţă o făcuse. Nu existase niciodată un moment în care să nu vorbească despre ceva şi îi trecu prin minte că poate era cazul să înveţe arta prudenţei.

- Ei bine, spuse ea cu lejeritate în timp ce împingea un alt căţel, se întâmplă să nu fie întocmai adevărat. Prinţul a luat masa cu soţul reginei chiar săptămâna trecută.

Era o minciună sfruntată, iar Caroline speră numaidecât să nu fie deconspirată. Se simţi îngrozitor că îşi minţea prietena... pentru un minut. Apoi însă, efectul fu cel dorit. Nu trebuie niciodată subestimată puterea regalităţii asupra celor care doresc să fie primiţi în acel cerc închis.

- Da? N-am auzit nimic despre asta. Cred că Tom ar şti dacă ar fi aşa.

Caroline se înroşi puţin din cauza panicii.

- Da, dar... dar de unde ar fi putut Tom să ştie? Prinţul Leopold nu primeşte invitaţii de la nimeni în afară de Buckingham, deci cred că nimeni nu ştie de fapt ce face. Adică, în afară de Beck.

Se prefăcu că analizează tivul rochiei lui Priscilla.

- Într-adevăr, spuse Priscilla.
- Mram... L-aş chema chiar eu pe prinţ la masă dacă n-ar fi Beck. Se tot duce în Sussex din cauza calului ăluia. Nu ştiu niciodată când o să fie acasă pentru a primi oaspeţi la masă. Cred că preferă să mănânce cu caii.

Trecură câteva momente. Caroline se temea că subtilitatea sugestiei ei avea să treacă pe lângă Priscilla. Dar apoi Priscilla zise:

-Aş putea să-l invit la masă.

Caroline fu la un pas de a scoase un strigăt de triumf. Ridică capul, cu ochii mari.

- Ce? Ai putea?

- Da, de ce nu? întrebă Priscilla pe un ton nepăsător.
- Dar... reputaţia lui...
- Dragă! Dacă gentlemanul e suficient de bun ca să ia masa cu prinţul Albert, sigur e bun pentru *mine.*

Caroline se lăsă pe vine ca să mângâie unul dintre câini pentru a-şi ascunde zâmbetul.
- Dar n-ai nici o serată în plan nu-i aşa, dragă?
Priscilla îşi ridică bărbia.
-Tom a fost foarte dornic să aibă la masă toţi oamenii potriviţi de când a obţinut locul în parlament. Are planuri foarte mari, să ştii.
O, da, Caroline ştia, la fel ca toată lumea din Mayfair. Ambiţia lui era bine cunoscută.
- *Ce* bărbat isteţ e soţul tău. Prinţul este exact genul de relaţie de care are nevoie, nu-i aşa?
- Da, spuse Priscilla ca şi cum ar fi crezut acest lucru în tot acest timp. Unde-i fata aia? Sună din nou din clopoţel.
O tânără brunetă intră grăbită.
-Cer scuze, doamnă, spuse ea cu un uşor accent.
- Un taburet, fato, grăbeşte-te. N-avem toată ziua, spuse Priscilla.
Fata ieşi, dar reapăru o clipă mai târziu cu taburetul şi doi câini
tropăind pe urmele sale. Puse scăunelul în faţa Priscillei. Dar, din cauza trupului corpolent al Priscillei şi al numeroşilor câini care se precipitau în jur, ea nu putea să vadă foarte bine scaunul, aşa că ii porunci fetei să o ajute să urce. Fata ridică mâna pentru ca Priscilla să o apuce, iar când o făcu, privirea lui Caroline fu atrasă de mâini – şi de un fulger de verde-pădure. Nu era nici măcar un petic verde, însă se afla acolo, pe manşeta rochiei negre, de lucru, a fetei.
Verde weslorian.
Caroline rămase uitându-se la fata care, eliberată de îndatori-rile ei, făcuse un pas înapoi, cu privirea în jos. Ce spusese Priscilla? Ceva despre servitorii străini, că sunt mai buni decât cei englezi. Servitori *străini.* Slujnice wesloriene. Asta însemna... Tom era... Lui Caroline i se opri respiraţia. Cu greu

mai putea face o mişcare, posibilităţile începând să se înghesuie în mintea ei.
- Ce părere ai? întrebă Priscilla.
- Pardon? O, este frumoasă, spuse Caroline. Perfectă pentru balul Pennybacker.
-Tivul, dragă.
- 0! Aşa-i. Caroline se lăsă în genunchi ca să se uite la tiv. Luă un bold de pe perniţa de la încheietura mâinii. Pentru cina ta, cred că ar trebui să porţi albastru.
- Crezi că ar trebui? întrebă Priscilla.
Totul avea sens. Prietenul drag al lui Tom era Henry, duce de Norfolk. Dacă Tom se folosea de această fată, Caroline era hotărâtă s-o scape. Şi pe cealaltă, de la familia Pennybacker! Da, sigur că da! Lordul Pennybacker şi Tom erau la rândul lor prieteni, iar dacă Priscilla avea o slujnică nouă, străină, Nancy trebuie să fi insistat.
-Nimeni nu arată aşa de bine ca tine în albastru, Priscilla, spuse Caroline veselă în timp ce fixa câteva bolduri în tiv pentru a marca locul în care trebuia să ia din el. Şi ştii ce mai cred? Că ar trebui să dai serata după balul Pennybacker, săptămâna viitoare, dar înainte ca lumea să înceapă să plece la ţară. Va fi binevenită după balul acela îngrozitor, nu-i aşa? Şi n-ai vrea ca Nancy să fugă în nord pentru vară şi să nu afle până la toamnă că l-ai avut pe prinţ la masă, nu?
- O, nu-mi pasă ce crede Nancy Pennybacker despre asta, zise Priscilla, ceea ce era ridicol de neadevărat. Dar, dacă ar fi s-o dau săptămâna viitoare, pe cine altcineva ar trebui să invit?
începu să înşire nume de persoane pe care trebuia să le invite, în timp ce Carolinei se învârtea capul. Cumva, reuşi să vorbească, aprobând câte o persoană care ar ii trebuit să fie invitată, când, de fapt, nu-i păsa decât de modalitatea în care putea să-i dea vestea lui Leopold.
- O să servesc miel, zise Priscilla făcându-i semn cu mâna fetei să se apropie după ce Caroline termină de prins tivul. Măcelarul din Newgate m-a simpatizat. Apucă din nou mâna fetei, iar Caroline se aplecă mai aproape. Verdele acela weslorian era inconfundabil.

O privi pe fată ieşind cu taburetul.
- Caroline! Unde eşti?
Caroline tresări şi se răsuci. Priscilla se întorsese cu spatele la ea ca să-i desfacă rochia. Caroline rămăsese fără suflare. *Găsise o wesloriană.*
- Ce zici de prăjituri cu marţipan? sugeră ea.

Cum aveau s-o salveze pe biata fată? *Ei?* Da, desigur, ei! Ea şi Leopold. El venise la ea pentru a-i cere ajutorul, iar ea avea să-l ajute. Trebuia s-o facă. Pentru el şi pentru ea.
însă celălalt lucru care îi făcu inima să bată mai tare fu gândul că Leopold va pleca odată ce le va aduna pe toate.
Avea să plece foarte curând. Prea curând.

Capitofu[26 •^mms[1]

Balul Pennybacker a avut loc în Mayfair cu mare fast. La miezul nopţii a fost servită o cină uşoară, cu şuncă şi cartofi, precum şi îngheţată. pentru a-i răcori pe oaspeţi.
Cele mai bune rochii de seară din sezonul estival şi-au făcut apariţia la bal, printre cele mai râvnite numărându-se cele mai recente din moda franceză, cu funde elaborate care curg în cascadă pe partea din faţă a rochiei.
Prinţul Leopold de Alucia şi-a anunţat plecarea iminentă din Anglia. Se aşteaptă să ridice ancora peste câteva zile şi să revină la Helenamar, unde îşi va anunţa oficial logodna cu o moştenitoare din Wesloria. într-un moment oportun, din moment ce lordul Pennybacker l-a acuzat că a încercat să o seducă pe una dintre slujnicele sale în timpul balului.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Leo era, într-adevăr, urmărit. A doua zi după ce Caroline îi spusese despre cei doi bărbaţi de la biroul secretariatului pentru afaceri externe, observase un bărbat care înainta cu

pas grăbit în spatele lui. Kadro şi Artur mergeau şi ei în spatele lui, dar fie nu îl observaseră pe acel gentleman, fie... sau era posibil să fi făcut parte din conspiraţia împotriva lui? Leo nu i-ar fi crezut în stare, dar, din nou, nici anul trecut nu crezuse că putea exista un complot pentru răpirea fratelui său. Totuşi, fusese adevărat. Ce motiv putea avea cineva să planteze un zvon atât de îngrozitor despre *el*? Ca să-l împiedice să descopere identitatea acelor femei?

Nu ştia cum sau ce, dar îşi dădea seama instinctiv că avea ceva de-a face cu Cressidian.

Hotărî că se va gândi la asta când va fi necesar. Deocamdată, avea ceva presant la care să se gândească. Rămânea fără timp pentru a le găsi pe ultimele două femei wesloriene şi pentru a o elibera pe Rasa din cătuşele lordului Pennybacker. Trebuia să găsească măcar femeile despre care ştia. Nu putea să se apuce să ghicească câte dintre cele despre care nu ştia mai existau. Femei tinere. Femei sărmane. Femei neajutorate.

Spera să o poată lua pe Rasa foarte curând. Urma noaptea balului Pennybacker şi Caroline reuşise cumva să-l pună pe lista de invitaţi.

Săptămâna trecută, un lacheu din casa de pe strada Upper Brook adusese un bilet, care spunea simplu: Va *rog să acceptaţi toate invitaţiile pe care le primiţi*. I se păruse un sfat ciudat, dat fiind că nu primea mei *o* invitaţie, numele său fiind şters de pe toate listele de oaspeţi bineveniţi. Apoi însă, în mod curios, o zi sau două mai târziu, sosi o invitaţie la masă la reşedinţa Farrington. În ciuda notificării venite de la Caroline, fusese mai degrabă surprins – de-abia îl cunoştea pe lordul Farrington. Cu toate acestea, lordul Farrington îi trimisese invitaţia şi părea dornic să-l cunoască pe Leo. Data fusese stabilită pentru următoarea sâmbătă.

Invitaţia la balul Pennybacker sosise a doua zi, împreună cu o notă personală scrisă de Lady Pennybacker, care îi cerea scuze Alteţei Sale Regale pentru că nu trimisese invitaţia mai devreme. Balul urma să aibă loc în doar patru zile şi cu trei zile înainte de cina de la familia Farrington.

Nota spunea că invitaţia fusese „rătăcită din neatenţie"
- Rătăcită din neatenţie, repetă Leo. Cum naiba a reuşit Caroline?
-Să acceptăm? întrebase Josef, cu o expresie de nepătruns. Este
miercuri seară, iar calendarul dumneavoastră este liber.
Leo rezistă să-i adreseze lui Josef o privire critică. Voia să-i spună că vor accepta, din moment ce era urmărit şi suspectat de trădare împotriva propriului tată, iar aparenţele erau extrem de importante.
- *Je,* spuse el simplu. Cred că o să-mi prindă bine înainte de a părăsi aceste meleaguri. Ar trebui să-ţi iei liber seara, Josef. Poate să te duci la teatru.
- Mulţumesc, Alteţă.
Era genul de răspuns vag pe care i-l dădea întotdeauna Josef. Nici da, nici nu, ci un simplu mulţumesc. Avea să se ducă la teatru? Sau va complota împotriva angajatorului său?
Leo îl privise puţin mai atent pe Josef în ultimul timp. Dintr-o-dată, nu mai avea încredere în el. Josef fusese întotdeauna imposibil de citit, dar acum acea postură enigmatică părea suspectă, mai ales în lumina faptului că Josef fusese cel care i-l sugerase pe Cressidian.
Leo îşi aminti cum se simţise Bas la Londra în acele zile după ce Matous fusese ucis – nu avea încredere în nimeni altcineva decât în Leo şi într-o femeie drăguţă care locuia într-o casă modestă, căreia îi plăcea să repare ceasuri. În fiecare zi semăna tot mai mult cu fratele său.
- O să-l anunţ pe Freddar că veţi avea nevoie de îmbrăcăminte oficială pentru seara aceea, zise Josef făcând o notiţă în jurnalul său din piele.
Leo se întreba despre acel jurnal din piele. Ce alte notiţe mai conţinea?
- Mulţumesc. Poţi pleca.
Josef ridică privirea. Leo era rareori cel care punea capăt întrevederilor – în general, Josef era cel care se grăbea să plece pentru a se ocupa de una sau de alta. Dar el îşi adună lucrurile, se ridică, apoi îşi plecă capul.

- Trimite-l pe Kadro la mine, adăugă Leo uitându-se din nou la invitație.
- *Je*, Alteță.
Câteva minute mai târziu, Kadro intră și făcu o plecăciune.
Leo își studie acum garda. Kadro era alături de el de șase ani – sigur ar fi observat ceva pe parcurs în cazul în care Kadro ar fi fost implicat în ceva nefast. Sau petrecuse atât de mult timp printre sticle încât nu observase absolut nimic? Cu totul posibil.
-Ai observat pe cineva care mă urmărește? întrebă el.
Kadro părea confuz.
-Nu, Alteță.
- Poate pe stradă, când mă plimbam, spuse el gesticulând leneș cu mâna.
Kadro se încruntă. Scutură din cap.
Leo se ridică încet.
- Ei bine, cineva m-a urmărit. L-am văzut și mă întreb de ce nu l-ai văzut. Aș vrea să știu cine este.
Sentimentele lui Kadro cu privire la asta îi străbătură chipul ca un fulger într-o expresie de confuzie, apoi de alarmă și apoi de îndoială. Dar dădu din cap afirmativ și spuse:
-*Je*, Alteță. Eu și Artur o să fim atenți.
- Și fii cu ochii pe Josef, adăugă Leo.
Kadro clipi. Părea că ar fi vrut să spună ceva. Era clar că voia să înțeleagă ce dusese la acest avertisment. însă Leo nu avea de gând să-i spună mai multe.
Kadro dădu din cap scurt.
- Mulțumesc. Poți să pleci, spuse Leo și se întoarse cu spatele la garda lui.
Se simțea diferit. O persoană complet diferită de bărbatul care ocupase această piele timp de douăzeci și nouă de ani. Nu-i plăcea să trăiască cu suspiciuni plictisitoare și cu nevoia de a privi peste umăr. Nu-i plăcea deloc.
Cu o zi în urmă, primise un bilet de la Hawke:

Alteță, salutări. Vă scriu pentru a vă invita să participați la balul Pennybacker, cu Lady Caroline și cu mine. Ea mă asigură că v-a fost adresată o invitație și

— Bârfe, ba furi şi săruturi focoase

susţine foarte mult că nu ar trebui să intraţi singur fn acel „bârlog de zvonişti şi mame anxioase". Am sugerat că sora mea este şefa zvoniştilor şi, drept replică, ea mi-a spus nişte lucruri foarte neplăcute. Dar este dorinţa ei şi îi extind această invitaţie pentru că am dovedit în repetate rânduri că sunt incapabil să o refuz. Prin urmare, ar fi marea noastră onoare dacă ap participa la bal în compania noastră, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-i împiedica pe frate şi pe soră să se mutileze reciproc. Aşteptăm cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră favorabil. B.H.

Leo nu se putu abţine să nu zâmbească în timp ce îşi imagina scena dintre frate şi soră. Cei doi Hawke erau singurul lucru luminos din această lume nouă şi ciudată pe care şi-o crease. Trimise răspunsul favorabil. Era gata să participe şi s-o elibereze pe Rasa.

Era totuşi neobişnuit de îngrijorat, având în vedere că încercările lui anterioare de a le elibera pe servitoare nu decurseseră uşor. O parte din el îşi dorea să se poată bucura de bal aşa cum ar fi fost cu un an în urmă – cu vin din belşug, cu dans, poate cu un joc de cărţi sau două.

Pe de o parte, era uşurat că acele zile erau de domeniul trecutului. Mai avea ceva de făcut înainte de a ajunge la reşedinţa Hawke. Spre consternarea lui Freddar, insistase asupra unui palton mare, care să-i acopere îmbrăcămintea oficială, şi asupra unei pălării înspăimântătoare, cu borurile atât de late încât o persoană era nevoită să se aplece ca să-i vadă faţa. Trebuia să facă câteva vizite în drum spre strada Upper Brook.

Prima fu la casa lui Cressidian. Era timpul să se ocupe de acel nemernic.

Domnul Cressidian păru surprins să-l vadă. Avea ochii puţin înceţoşaţi. Leo cunoştea acea privire – era privirea unui stil de viaţă desfrânat. Cressidian, bănuia el, avea să se dreagă cu nişte mâncare şi băutură, înainte de a o lua de la capăt în seara aceea.

-Alteţă, spuse ticălosul pe un ton nesigur când Leo fu introdus în biroul lui. Nu vă aşteptam.

- Bănuiesc. Nu vă reţin. Dar sunt curios... domnule, cu cât v-au plătit pentru defăimarea mea?

Una dintre sprâncenele lui Cressidian se ridică.

- Pardon?

Leo oftă nerăbdător.

- Haideţi, domnule Cressidian. Sunteţi un maestru în umplerea propriului buzunar. Când le-aţi spus celor care se ocupă de oribila afacere de a vinde femei din Wesloria că am aflat despre acest plan, cât v-au plătit pentru a mă defăima?

Sângele se scurse de pe chipul lui Cressidian.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi, zise el calm.

- Pe naiba nu ştiţi.

- 0 să vă rog să plecaţi, spuse el şi se grăbi spre uşă. pe care o deschise şi se uită apoi pe hol, unde probabil bănuia că erau bărbaţi alucieni, care aşteptau să-l ia.

Aveau să vină mai târziu după el, Leo urma să se asigure de asta.

Leo se duse încet spre uşă, dar se opri în faţa bărbatului. îi simţea mirosul acru al fricii.

- într-o zi, domnule Cressidian, veţi fi chemat să răspundeţi pentru crimele dumneavoastră. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş aşeza în genunchi şi aş cere milă.

- Sfaturi venite din partea unui fluieră-vânt regal. Tu să te aşezi în genunchi.

- Ce te face să crezi că nu am făcut-o? întrebă Leo cu un zâmbet ironic.

Şi apoi, cu o viteză şi cu o forţă de care nu se ştia capabil, îl lovi pe Cressidian în maxilar şi-l trânti pe spate. Râse surprins când ieşi – nu s-ar fi crezut capabil de o lovitură aşa de uluitoare.

Următoarea vizită fu la reşedinţa lui Hollis Honeycutt. Trebuia să se asigure că protejatele lui se simţeau confortabil şi erau pregătite de plecare. Ajunse la adresa unde le trimisese pe femei şi bătu la uşă. Bărbatul care ii deschise uşa, purtând protecţii la mâneci şi şorţ, era la fel de înalt ca el şi puţin mai

lat în spate. Era posibil să fie cel mai chipeş bărbat pe care Leo îl văzuse vreodată.
Probabil că părea confuz pentru că bărbatul spuse:
-Da?
- Pardon. Doamna Honeycutt este acasă?
- Este, zise el, măsurându-l pe Leo cu privirea. Nu se dădu la o parte din uşă.
- Cine-i acolo, Donovan?
Hollis Honeycutt apăru la uşă, aplecându-se sub braţul pe care bărbatul îl ţinea sprijinit de tocul uşii. Era îmbrăcată pentru bal.
-O! Alteţă!
Bărbatul arcui o sprânceană.
- îmi cer scuze, dar am profitat de ocazie şi m-am gândit că aş putea să-i văd pe oaspeţii dumneavoastră.
-Intraţi, spuse ea zâmbind. Sunt la masă. Bucătăreasa mea a plecat în weekend, dar Donovan a gătit o friptură de miel. E un bucătar excelent.
Leo se strecură pe lângă bărbat şi intră în hol. Fu imediat surprins de mirosul a ceva delicios şi de ceva şi mai uimitor – de sunetul râsetelor.

O oră mai târziu, Leo ajunse pe strada Upper Brook împreună cu Hollis, care-i însoţea la rândul ei la bal pe cei doi Hawke. Îşi dădu jos paltonul şi pălăria şi îşi îndreptă manşetele mânecilor. Purta cele mai frumoase haine oficiale şi, probabil pentru prima dată după nunta fratelui său, îi păsa de propria înfăţişare. Purta o panglică din mătase albastră cu medaliile sale regale şi îl pusese pe Freddar să-i facă un nod alucian la cravată. Avea pe el haina oficială alucianâ şi îşi pieptănase cu grijă părul după urechi, tot în stil alucian. Dacă avea de gând să părăsească Anglia în dizgraţie, măcar avea s-o facă cu capul sus.
Garrett îl conduse în salonul familiei. Beck se plimba nerăbdător prin faţa şemineului.
- O aştept pe Caro de o jumătate de oră, spuse el nerăbdător. Ce *fac* femeile la ele în budoar? Pare destul de

simplu, nu? Un jupon, câteva ace în păr, spuse el, fluturând din degete în dreptul capului.
- Iar te plângi, Beck?
-Caro! exclamă Hollis când Leo şi Beck se răsuciră spre uşă. Rochia ta e superbă!
- Mulţumesc, Hollis! Şi ţie-ţi stă bine în albastru, dragă. Ar trebui să-l porţi mereu.
Lui Leo i se opri respiraţia – Caroline era frumoasă. *întotdeauna* era frumoasă, dar în seara asta strălucea. Pe cap purta o podoabă din aur şi cristale strălucitoare, care aducea puţin cu o coroană şi din care se ridicau într-o parte trei pene aurii. Rochia ei avea o nuanţă strălucitoare de auriu, atât de deschisă încât semăna cu praful de stele. Fusta, un strat diafan de mătase peste un alt strat de mătase mai densă, era împodobită cu perle minuscule. Strâns pe gât avea un colier cu perle, iar de corset avea prinsă o broşă cu o perlă mai mare. Un şal din acelaşi material ca şi rochia îi acoperea lejer braţele.
Era elegantă, magnifică – el se simţea ca un corb, iar ea era cel mai strălucitor dintre obiecte. Nu se putea uita în altă parte.
- A meritat din plin aşteptarea, dragă, spuse Beck. Tu şi Hollis le veţi eclipsa pe toate celelalte doamne.
-Neaşteptat de amabil din partea ta să spui asta, Beck, zise Caroline făcând o reverenţă.
Ea îşi îndreptă zâmbetul către Leo, iar el simţi că i se înmoaie picioarele. Spera să nu uite niciodată acel zâmbet.
- Alteţă! Cum vă simţiţi în această seară glorioasă? Vremea este atât de frumoasă, încât cred că vor ţine uşile deschise, nu-i aşa?
- Eu sunt... ăăă... Se simţea de parcă avea limba legată. Mă simt foarte bine. Mulţumesc.
Zâmbi. Rămăsese fără cuvinte. Cu totul fermecat. îndrăgostit. Zâmbetul ei se lărgi, parcă înţelegând ce gândea el.
Beck spuse:
- Dacă o să încetaţi să vă holbaţi unul la altul, putem să ne vedem de drum.

— Bârfe, ba furi şi *săruturi focoase*

Beck şi Hollis erau deja în dreptul uşii, însă Leo nu observase.

Călătoria până la conacul Pennybacker fu rapidă, fiind la doar câteva străzi distanţă, dar aşteptarea pe stradă pentru a putea cobori fu interminabilă. Când în cele din urmă traseră în faţa casei, Beck ieşi primul, apoi le ajută pe Hollis şi pe Caroline să coboare. Leo coborî prin spate. Hollis îl luă de braţ pe Beck, iar Leo o escortă pe Caroline înăuntru. Era prima ocazie pe care o avea pentru a vorbi cu ea în particular.

- Eşti o viziune, murmură el. N-am văzut niciodată o privelişte mai frumoasă.

Ea zâmbi cu încântare.

- Şi tu eşti foarte atrăgător. Alteţă. Un adevărat prinţ. Voi fi invidiată de toată lumea la braţul tău şi nu ştiu cum o să ne ocupăm de povestea cu slujnica... nu-mi pot imagina că cineva îşi va lua ochii de la noi. Ea zâmbi şi salută o pereche de cunoscuţi, apoi şopti: Am o idee cum să o găsim.

- Nu vreau să te implici în seara asta, Caroline. E prea riscant.

-Chiar aşa? zise ea în timp ce coborau treptele. Şi cum naiba crezi că o să te descurci fără mine? Locul ăsta e prea mare pentru a te putea plimba în voie. Probabil e însoţitoare la toaletă, sărmana.

Avea dreptate. Balul avea să fie atât de aglomerat încât urma să fie imposibil de depistat o slujnică anume. Nu se gândise cum va proceda, dar îi trecu prin cap dintr-odată o imagine cu el rătăcind în ţinută de prinţ întrebând de Rasa.

-Am o surpriză pentru tine.

El îi aruncă o privire.

- Ei bine, curiozitatea mea nu are limite.

Ea chicoti.

- O să-ţi spun când nu e nimeni în jur. Poate când dansăm.

Ridică privirea spre el, cu ochii strălucitori. Aveai de gând să mă inviţi, nu?

Se uită la ea, la ochii verzi care licăreau şi la buzele pline. La pielea netedă, ca de porţelan. Era visul oricărui bărbat.

-Aveam de gând să te invit.

Se alăturară unui şir, apropiindu-se de cei care aşteptau să fie primiţi de conte şi de soţia sa. Hollis şi Beck erau angajaţi

într-o discuţie plină de viaţă şi oarecum aprinsă, care, în mod curios, părea să aibă de-a face cu ouăle. În timp ce înaintau, Caroline vorbi cu mai multe persoane, salutând prieteni, oprindu-se din când în când pentru a-i face cunoştinţă cu câte cineva. Însă când se apropiară de conte şi de soţia acestuia şi Caroline rămase fără cunoştinţe de salutat, ea se aplecă spre el şi ii şopti:

- Surpriza mea pentru tine e că am dat de altcineva.

- Altcineva, cine? întrebă el şi privi în jur, aşteptându-se ca un alt oficial de la ministerul de externe să se apropie de el.

- De încă o wesloriană!

Inima lui Leo încetini. Apoi începu să bată repede din nou.

-Ce? Aici? Unde?

- La familia Farrington. Ea zâmbi, mulţumită de sine. A fost o întâmplare! Mă dusesem să-mi văd prietena,-pe Lady Farrington, şi s-o conving să te invite la masă pentru că, bineînţeles, dacă *ea* te avea la masă, atunci Lady Pennybacker urma să te invite la bal. Şi era chiar acolo.

- Ce? întrebă el confuz.

-Milord!

Caroline făcu brusc o reverenţă.

Leo văzu abia atunci că ajunseseră în dreptul soţilor Pennybacker. Pentru a doua oară în acea seară, oamenii, spaţiul şi timpul se mişcau în jurul lui în timp ce el stătea nemişcat, captivat de Caroline.

- Lady Caroline, ne onoraţi cu prezenţa dumneavoastră, tună Pennybacker. Alteţă, bine aţi venit, spuse el şi apucă mâna lui Leo pe care o strânse în amândouă palmele.

- Mulţumesc, zise Leo. Trebuie să vă mulţumesc pentru amabila invitaţie. O consider ultima ocazie de a-mi vedea prietenii înainte de plecare.

- Deci e adevărat ce se spune? Vă întoarceţi în Alucia?

- E adevărat.

- în regulă. Să nu-mi luaţi nici o servitoare, zise Pennybacker şi râse cu poftă. Leo se forţă să râdă la rândul lui.

După ce o salută pe Lady Pennybacker care afişa o mină foarte oficială şi fură anunţaţi la intrarea în sala de bal, Caroline fu trasă de trei doamne, toate dornice să-i admire rochia. Leo rămase singur în acea încăpere aglomerată, minunându-se de modul foarte studiat în care îl evita toată lumea. înainte de nunta regală fusese luat cu asalt la astfel de evenimente de oameni care doreau să se prezinte în faţa lui. în seara aceasta, avu parte de câteva priviri curioase, însă nimeni nu se apropie de el. Era un paria.

Curând, dansul fu în plină desfăşurare, iar Leo o ajunse din urmă pe Caroline, pe care o invită la dans.

- Ar trebui să par încântată, zise ea. Toată lumea se uită la noi, aşa că nu te uita în jur ca să vezi dacă o fac.

- N-o s-o fac, spuse el cu un zâmbet afectuos.

Voia s-o întrebe ce intenţionase să spună în legătură cu găsirea unei alte wesloriene, dar îşi dorea şi mai mult să danseze cu ea, să trăiască senzaţia de a o ţine în braţe, purtaţi de muzică şi de sentimentele pe care le aveau unul faţă de altul. Se înclină înainte de a o lua de mână şi de a valsa. în timp ce se mişcau, o privea în ochi. Nu-i păsa cine se uita la ei.

- Sunteţi un dansator priceput, prinţe Leopold, spuse ea. Bănuiam asta.

- La fel şi dumneavoastră, doamnă.

- Chiar n-ar trebui să mă priveşti aşa.

- N-ar trebui să te privesc cu adoraţie?

Ochii ei scânteiară şi mai mult.

-*Aşa* se numeşte? Nu, chiar n-ar trebui. Doamnele vor şuşoti şi vor mocni de resentimente. Nu putem să le lăsăm să mocnească.

- Lasă-le, nu-mi pasă.

Ea râse.

-Toate se vor întreba dacă m-ai sedus. Dacă am fost ademenită de farmecele tale princiare şi dacă i-am dispreţuit pe toţi ceilalţi pentru tine. Se vor întreba dacă mă seduci chiar acum, cu ochii tăi.

- încerc, zise el. Cum mă descurc?

- Chiar foarte bine. Zâmbetul se estompă brusc. O, Leopold. S -ar putea să mă crezi nebună pentru că spun asta, dar o să-mi fie dor de tine când vei... când se va termina.
O învârti, trâgând-o puţin mai aproape de trupul lui.
- Şi mie îmi va fi dor de tine, Caroline. Cuvintele nu reuşesc să descrie cât de mult.
-Adevărul e că n-am cunoscut pe nimeni ca tine. Mă rog, pe fratele tău, evident. Iar Eliza seamănă puţin cu tine, uşor nepăsâtoare şi lejeră. Dar adevărul e că nimeni nu-i ca tine şi sunt sigură că n-o să mai fie niciodată. Asta mă face impardonabil de tristă.
El oftă şi îi strânse mâna.
- Nici eu n-am cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Sunteţi destul de incomparabilă, doamnă.

Zâmbetul ei reveni.
- Este exact genul de linguşire pe care o ador.
- Tocmai asta iubesc la tine.
Ea îl privea fix şi încercă să-şi păstreze zâmbetul, dar în timp ce se învârteau pe ringul de dans, parcă toate cuvintele şi promi[srun°] nespuse dintre ei se învârteau şi ele. Părea că se aflau pe o planetă minusculă, numai ei doi, învârtindu-se pe propria axă specii-
Dar în timp ce dansul se apropia de final, ochii lui Caroli[ne] reau întrucâtva mai trist.
- Avem o soartă potrivnică, nu-i aşa? De ce n-.am putut fi [n°']
El nu întrebă la ce se referea; înţelesese. De ce nu puteau fi [ei] doi care se întâlneau şi se căsătoreau?
- Mai mult decât orice, aş fi vrut să fim noi, recunoscu el-
Melodia se încheie. Ea se dădu un pas înapoi şi făcu o reverenţă,
apoi se îndepărtă de el. Nu făcuse nici câţiva paşi când lordul Ainsley o intercepta şi, după un scurt schimb, ea reveni pe ringul d[e] dans şi dispăru în mulţimea de dansatori.
Leo avea nevoie de aer. Dar în timp ce ieşea din sala de bal, HoUis îl prinse din urmă.
-Aici eraţi! spuse ea veselă.
Il luă de braţ, iar când el privi în jos spre mâna ei, zise:
- Practic, suntem frate şi soră. Le-am spus asta aproape tut[uror']
că nu vor gândi nimic despre noi dacă ne plimbăm împreună- Acum, Alteţă, toată lumea vă urmăreşte pe dumneavoastră şi pe Caroline... E teribil de priceputâ să atragă atenţia, nu-i aşa? O face şi ac[um]- [că"d] dansează cu vicontele Ainsley, însă atrage şi furia Păuniţei,[care cr] că oferta lui pentru mâna ei e iminentă. O să menţină atenţi[3] tuturor pentru o vreme. Între timp, v-am găsit cunoştinţa.
- Cunoştinţa? întrebă el confuz pe moment, crezând că [se re^erea] laBeck.
- Cunoştinfa dumneavoastră, zise ea din nou, ridicând privirea spre el. Aleargă cu prosoape în toaletă şi ştiu exact unde *s~°g*[asesc]- aşa că vreţi să veniţi cu mine?

- Hollis... nu vreau să te implici, zise el în timp ce ea îl conducea pe hol şi apoi cotiră pe un alt hol.
- Eu *sunt* implicată. Credeţi că n-am vorbit cu oaspeţi mei? Zâmbiţi, Alteţă! Păreţi mult prea serios. Oamenii vor bănui ca puneţi ceva la cale sau că aţi primit veşti urâte.

Le o se forţă să-i zâmbească.

Pe hol erau servitori şi două toalete pentru doamne, judecând după câte intrau şi ieşeau din cele două încăperi. Era şi un dulap cu lenjerie. Hollis îl răsuci astfel încât să stea cu spatele către holul principal şi spuse:

- Pretindeţi că vorbim despre sora şi fratele nostru, aşa cum am face, şi eu voi fi cu ochii pe... 0! lat-o.

Se îndepărtă brusc de el şi îi aţinu calea unei servitoare cu păr roşu şi o bonetă uşor înclinată.

- Pardon, spuse servitoarea.
- Scuze, domnişoară, aş dori să vi-l prezint pe prinţul Leopold de Alucia. Are ceva ce ar dori să vă spună, zise Hollis pe un ton blând.

-Pardon?

Hollis o luă pe servitoare de braţ şi o trase în faţa lui Leo.

- Grăbeşte-te, îl îndemnă ea.
- Bună seara, Rasa, spuse el în wesloriană.

Ea scăpă prosoapele. Hollis le luă repede şi i le puse înapoi în braţe.

- Intră în dulapul cu lenjerie! insistă Hollis.

Fata părea panicată.

-Dar eu...

- Intră *înăuntru,* dragă, spuse Hollis pe un ton mai ferm.

Fata păşi în dulapul îngust. Leo nu încercă să se înghesuie înăuntru cu ea, dar blocă intrarea.

- Iartă-mi intruziunea, dar am venit să te iau, spuse el în wesloriană.
- Să mă luaţi pentru ce?
- Să te duc în Alucia, împreună cu celelalte femei care v-au însoţit.

Ea rămase cu gura căscată. Strânse prosoapele mai aproape.

- Dar de ce?

Ea nu-l înţelegea.
- Rasa... ai fost tratată urât. Ai fost vândută ca sclavă şi vreau să te eliberez. Dacă îţi iei lucrurile şi ne întâlnim...
-Nu vreau să merg! exclamă ea. îmi place postul meu de aici! Lordul Pennybacker mi-a dat hainele fiicei lui, care i-au rămas mici.
Leo era confuz.
-Dar nu-i aşa că... îmi cer scuze, dar trebuie să vorbesc pe şleau. Nu vrea ceva... şi prin asta vreau să spun nu te vrea pe *tine*... În schimb?
La început ea nu păru să priceapă, iar când o făcu, icni.
-Nu!
-Haideţi, Alteţă, şopti Hollis. Avem companie.
Leo se apropie.
-înţelegi, fată? Ai fost cumpărată şi vândută de oameni puternici.
- N-am fost! L-am implorat pe tata să accepte oferta, Alteţă. El e bolnav, iar mama trebuie să-mi hrănească fraţii şi surorile. Cum să supravieţuiască? îmi *place* Londra. Am camera mea, pantofii mei, patul meu.
Leo rămase blocat la gândul că ea nu avusese pantofii ei.
- Vă rog, lăsaţi-mă în pace, îl imploră ea. Nu vreau să mă întorc în Wesloria. Vreau să stau aici.
Nu anticipase asta şi nu ştia ce să spună.
-A, Alteţă! spuse Hollis deodată. Iar v-aţi rătăcit? Veniţi, vă arăt drumul către sala de bal.
Leo o ignoră pe Hollis şi se aplecă în faţă.
- Rasa, te rog să te gândeşti.
Ea clătină din cap şi intră mai adânc în dulap.
- Probabil căutaţi sala de jocuri, zise Hollis cu o voce piţigăiată.
Ezitant, Leo făcu un pas în spate, apoi se întoarse către Hollis. Fu
surprins şi enervat să o vadă pe Lady Katherine Maugharn în hol, privindu-i curios. îi spuse lui Rasa:

- Mulțumesc. Doamna Honeycutt m-a salvat și mă va duce înapoi în sala de bal. Zâmbi spre Lady Katherine. Se pare că m-am rătăcit.
Lady Katherine nu era proastă. îl privi suspicioasă.
Hollis își trecu brațul prin al lui și zise:
-Ați băut puțin cam multă bere, nu-i așa. Alteță?
Nu băuse nici o picătură.
- Je, prea multă, spuse el pe un ton jovial.
Lady Katherine făcu o reverență.
- Bună seara, Alteță.
- Doamnă Honeycutt, dacă sunteți amabilă să mă îndrumați către sala de jocuri și către cea mai apropiată halbă cu bere, aș fi încântat.
Se prefăcu că se poticnește, iar Hollis strigă veselă:
- Bună seara, Katherine.
Ei doi se îndreptară spre sala principală.
- Ei bine? șopti Hollis în timp ce mergeau pe coridor.
- Refuză să plece. îi place aici. Susține că Pennybacker o tratează bine.

-O, făcu Hollis surprinsă. Păi... poate că e fericită.
Leo nu înţelegea cum putea să fie fericită o femeie în astfel de circumstanţe. Ea nu avea libertate. Era o marfă. Chiar dacă se simţea bine acum, nu însemna că aşa avea să fie mereu. Dar nu voia să discute despre asta cu Hollis. Făcuse destule pentru el şi nu voia s-o implice şi mai mult. Când ajunseră în sala de jocuri făcu o plecăciune.
-Vă mulţumesc, sincer, pentru ajutor. Sunteţi atât de amabilă să daţi mai departe veştile?
-Desigur, zise Hollis şi zâmbi cu compasiune. Aţi încercat, şi asta contează.
Leo nu era sigur de asta. Pentru el, a încerca nu însemna a face suficient. Se uită după Hollis care dispăru în mulţime, apoi intră în sala de jocuri unde îl găsi pe Beck. Prietenul său chiar băuse prea mult şi era foarte vorbăreţ.
Leo se aşeză ameţit, cu mintea tulburată, luptându-se să se gândească ce ar trebui să facă mai departe... până când Pennybacker îşi făcu apariţia în sala de jocuri şi întrebă cu voce şoptită, dar suficient de tare, ce voise Leo de la slujnica wesleriană, apoi ii ceru să plece.

CapitoCuC 27

O anumită păunită care se zburleşte uşor işi înfoaie din plin penele pentru a atrage atenţia unui viconte burlac. Avem mari speranţe că cineva va cere mâna micuţei păsări înainte ca aceasta să-şi piardă penele.
Două doamne au fost văzute în rochii create de Lady Caroline Hawke. Se zvoneşte că Lady Caroline va investi într-un magazin pentru a-şi putea împărtăşi talentele cu toate doamnele din Londra.
Doamnelor, ar fi de prisos de spus că griul nu este o culoare potrivită pentru un bal estival şi poate ar trebui rezervat doar pentru o perioadă de doliu.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Fu nevoie atât de Leopold, cât şi de Garrett pentru ca Beck să fie dus în casa şi în patul său, în timp ce Caroline se grăbea să îndepărteze orice obstacol din calea lor. Când se găsi în sfârşit aşezat pe pat, cu un picior atârnat pe o parte a acestuia, Beck deplânse suma pe care o pierduse la masa de joc.

Pentru că Garrett era în cămaşa de noapte, Caroline zise: -Ai grijă de Beck, Garrett. Eu o să-l conduc pe prinţ. -Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă, spuse Beck din pat şi se ridică cu greu într-un cot. Leo... promite-mi că dacă mi se întâmplă ceva, vei avea grijă de Caro.

-Beck! exclamă Caroline. Nu ţi se întâmplă nimic. Eşti beat şi spui prostii.

-Promite-mi, omule, insistă Beck. Ştiu că ai pus ochii pe ea... să nu crezi că n-am observat, zise el dând din deget în gol.

~Je, prietene, promit, spuse Leo zâmbind. -Vino s-o iei dacă trebuie s-o faci. I-ar fi mai bine în Alucia decât cu şacalii ăştia.

Ochii i se închiseră.

-Doamne, spuse Caroline. Alteţă, să vă conduc.

Ieşiră în timp ce Garrett încerca să-i scoată pantofii lui Beck.

În hol, când Caroline închise uşa camerei lui Beck, Leo se rezemă de perete, zâmbind cu tristeţe. Îşi desfăcuse cravata şi îşi pusese panglica peste un braţ. Era atât de atrăgător stând acolo, încât inima începu să-i palpite. Il apucă de mână şi îl trase, coborând în grabă scările şi intrând în salon.

Şemineul era rece, draperiile trase. Bâjbâi pe masă după o lumânare, găsi una, aprinse un chibrit şi făcu puţină lumină. O ridică şi se întoarse. El apucă lumânarea din mâna ei şi o puse pe masă, apoi o luă în braţe.

Ea nu ştia ce face, în afară de faptul că nu suporta gândul de a pierde nici măcar o clipă petrecută cu el.

-Totul s-a dat peste cap, nu-i aşa? Hollis mi-a povestit ce s-a întâmplat, dar nu înainte să aud de la Katherine Maugham, care a venit la mine să-mi zică, preocupată de sentimentele mele, că ar fi bine să ştiu că te-a văzut încercând să seduci o servitoare şi că n-ar trebui să cred că atenţia ta faţă de mine a fost altceva decât una de ochii lumii.

- Ce-a zis? întrebă el nevenindu-i să creadă.
Caroline dădu din mână.
- Poţi să fii sigur că i-a făcut plăcere să-mi spună asta.
- I-a făcut plăcere să-i spună şi lordului Pennybacker, zise el făcând o grimasă. Nu contează. Rasa refuză să plece. Îi place postul ei. I-am spus lui Pennybacker că sărmana fată mi-a refuzat avansurile şi a fugit.
- Leopold!
- Ce puteam să zic? Nu puteam risca să las ca vina să cadă asupra ei. O mângâie pe Caroline pe faţă. Am încercat tot ce-am putut, dar cred că trebuie să accept că nu le pot salva pe toate. Rasa m-a refuzat, iar fata de la Farrington ar putea face la fel. Ceea ce înseamnă că mai rămâne una de găsit.
- Poate că fata din casa Priscillei o să ştie unde-i cealaltă, sugeră Caroline cu speranţă. O să te ajut oricum pot.
Dar Leopold clătina deja din cap.
- Indiferent ce se va întâmpla la cina familiei Farrington, o să plec o zi sau două mai târziu, în funcţie de maree. Îşi trecu degetul mare peste obrazul ei.

Deci asta era – momentul finalului. Caroline ridică mâna şi îşi înfăşură degetele în jurul încheieturii lui.
-Leopold...
Nu reuşi să pună în cuvinte gândurile din inima şi mintea ei. îşi trecu brusc braţele după gâtul lui pentru a-l săruta. El o apucă de talie, scoţând un sunet ca un râs în dreptul gurii ei. Dar lui Caroline nu-i ardea de râs. îl găsise pe cel pe care şi-l dorea. Bărbatul care o făcea să-şi dorească să-i uite pe toţi ceilalţi. Bărbatul care o făcuse să se gândească la altceva în afară de propria persoană, care văzuse ceva în ea dincolo de aspectul ei.
Nevoia de a ii cu el o lovi aproape cu violenţă. Senzaţia de adoraţie pe care o avea era atât de puternică încât o făcea să se simtă ameţită, aproape ca într-un vis cu ochii deschişi.
Braţele lui se strânseră în jurul ei, limba lui căutând-o pe a ei. Dorinţa pe care o simţea o învăluia ca un văl de durere şi plăcere – o durea inima, care se mărise şi îi bătea cu putere în coaste. Avea impresia că părţi din ea se deschideau, iar căldura lui i se scurgea în măduva spinării. Se agăţă de corpul lui, de buzele lui, iar gândurile o părăsiră.
Leo gemu de undeva din adâncimi. îşi ridică capul şi o strânse tare în braţe.
- Nu, Caroline. Am atins un punct în care nu pot continua aşa, nu fără...
- N-o să mă opresc, spuse ea şi îi căută cu nerăbdare gura în timp ce-şi trecu degetele prin părul lui.
Leo o ridică brusc şi o duse pe canapea. Se aplecă până în dreptul gâtului ei.
- N-am uitat ce-ai spus. Că o să-ţi aperi virtutea până când te căsătoreşti, zise cu voce aspră şi îşi trecu degetele prin buclele ei, eliberând câteva dintre ele.
Ea îl împinse în umăr şi îl făcu s-o privească.
- Nu am zis asta. Am zis că n-o să renunţ la ea decât dacă e vorba de dragoste.
Ochii lui albaştri se întunecară în acea lumină slabă şi se aplecă din nou.
- Eşti îndrăgostită?

- Chiar trebuie să întrebi? îi cuprinse chipul în palme. Te iubesc, Leopold. Te admir cu atâta ardoare. Te *ador.* Dacă ai fi oricare alt bărbat, te-aş implora să-mi ceri mâna.

Expresia lui Leopold deveni sălbatică. O apucă de mână şi îşi lipi palma de pieptul ei ca să-i poată simţi bătăile nebuneşti ale inimii. Intensitatea acestora o surprinse. Păru aproape îndurerat când o mângâie pe faţă şi degetele îi coborâră pe umflătura sânilor.

-Te iubesc, Caroline. Nu ştiu cum s-a întâmplat, cum mi te-ai strecurat sub piele şi în inimă. Nu ştiu cum ai pătruns în fiecare gând al meu. Nu trebuia să fie aşa. N-afost niciodată menit să fie aşa.

- Ştiu, ştiu, dar nu-mi pasă, zise ea rămasă fără suflare. Ştiu că nu pot să te am, Leopold, dar nu te pot lăsa să pleci şi să nu rostesc sau să nu trăiesc aceste sentimente nebune pentru tine. Sunt disperată de dorinţă. Tu nu?

- Disperată, mormăi el. Îi mângâie chipul, ochii lui cercetându-i pe-ai ei. Dar apoi privirea lui coborî asupra buzelor ei. închide ochii!

Caroline închise ochii şi se întinse pe spate pe canapea, cedând în faţa dorinţei. El îşi trecu gura peste pielea ei, atingerea lui lăsând în urmă o dâră arzătoare. Se simţea încinsă pe dinăuntru; dorinţa fremăta şi pulsa în ea, anticiparea şi o intensitate arzătoare şi atât de incredibilă îi străbăteau degetele de la picioare şi de la mâini.

El îşi lăsă mâna să alunece spre glezne, apoi îşi strecură degetele sub tivul rochiei, către gambe şi mai sus, spre coapse şi spre sex. Ea îşi trecu insistent mâinile peste umerii lui şi peste piept. îl sărută şi îşi apăsă corpul de al lui, dorind mai mult, dorind să aibă totul.

Sărutările lui deveniră arzătoare şi mâinile îi alunecară intre picioare, mângâind-o. Dar, de data aceasta, nu mai era suficient. Caroline îşi lăsă mâna să alunece pe trupul lui şi îi mângâie erecţia. Leo mormăi şi se apăsă pe ea, pentru ca ea să simtă cât de tare era, cât de mult o dorea.

Era extraordinar că dorinţa putea să ardă atât de puternic în ea încât era în stare să abandoneze barierele pe care le ridicase pentru a-şi păstra virtutea. El dărâmase cu uşurinţă

porţile ei de apărare şi o făcuse a lui. Caroline nu ştia decât că nu simţise niciodată ceva atât de urgent, atât de imperativ, precum dorinţa de a-l avea.

El îi cuprinse în mână sânul, îi sărută bărbia, gâtul şi carnea ce se revărsa peste corsetul rochiei. El coborî pe trupul ei, sărutându-i abdomenul prin rochie şi corset, apoi se mută în sus, îşi înfipse degetele în decolteul ei şi îi eliberă un sân. Îl supse, apoi îi cuprinse vârful între degetul mare şi arătător. Caroline icni de plăcere.

-Trebuie să fii *sigură,* zise el lipindu-şi fruntea de a ei, cu respi raţia la fel de precipitată. Trebuie să fii sigură că asta vrei, pentru că, să mă ajute Dumnezeu, nu sunt suficient de bărbat încât să te ajut să te decizi. Nu sunt decât la o suflare distanţă de a te avea. Mă înţelegi, Caroline?

Era un om bun. Un om decent. Ea se ridică într-un cot şi îi să - rută gura.

- Nu-ţi cer să mă ajuţi să decid ceva, Leopold. Îţi cer să mă iei.

Lumina din ochii lui părea să licărească în întuneric. Mormăi ceva în aluciană şi îşi coborî capul către al ei, sărutând-o tandru, cuviincios. Dar tandreţea cedă repede loc căldurii, iar mâinile şi gura lui erau parcă peste tot. îşi smulse haina de pe el, apucă cămaşa şi o trase peste cap. Mâinile ei îi atinseră pentru prima dată pieptul, iar Caroline gemu.

El întinse mâna între picioarele ei şi începu s-o mângâie, mişcân- du-şi degetele în interiorul ei, ajutându-i corpul să se deschidă. Se simţea dusă de val şi nu ştia ce să facă sau unde să-şi pună mâinile. Respiraţia îi era atât de precipitată, de parcă ar fi alergat kilometri întregi până la el. Simţea cum inevitabila eliberare se ridică în ea şi îl apucă de ceafă, trăgându-i capul spre al ei, sărutându-i buzele şi muşcând-o pe cea de jos.

- E timpul.

- Doamne, femeie, mă duci la nebunie, zise el. Stai nemişcată acum. Ia-o încet, şopti el.

Ea nu putea să o ia încet. Putea face orice, în afară de asta. închise ochii, îşi înfipse degetele în gâtul şi în pieptul lui şi îşi permise să se cufunde în plăcerea pe care el i-o oferea.

Degetele lui alunecau adânc în ea şi apoi ieşeau într-un ritm primordial, în timp ce îşi trecea gura peste obrazul ei, peste buzele ei, peste ochii ei, alunecând atât de uşor încât pielea ei clocoti până în punctul în care cu greu mai putea îndura până şi şoapta sărutului lui. Când el îşi aplecă din nou capul pe sânul ei expus, simţi că alunecă de pe o stâncă şi cade prin spaţiu.

Ştia că se chinuie să-şi dea jos hainele. Gemu când el o îndrumă să-l atingă. Dar nimic nu se compară cu momentul în care el îşi strecură vârful în umezeala ei. Era pierdută. Simţea durere, simţea plăcere. Era o senzaţie dincolo de orice cunoscuse ea vreodată.

Leo îi ridică mâna deasupra capului şi o ţinu acolo, apoi o sărută tandru în timp ce începu să se împingă încet în ea, cu grijă.
Dorinţa şi dragostea se amestecară şi începură să bată în interiorul ei ca o tobă. Era cuprinsă de flăcări în acea intimitate şi, în ciuda unui mic disconfort, ar fi făcut asta din nou şi din nou cu el. Dar, pe măsură ce el se mişca mai adânc, înspre fecioria ei, ea înţelegea cât de profund era acest moment din viaţa ei, cu acest bărbat. Nu avea să mai simtă niciodată ceva atât de intens pentru cineva. Niciodată în viaţa ei nu avea să mai trăiască ceva atât de remarcabil.
- Respiră, şopti el şi, în timp ce Caroline trase aer în piept, trecu de fecioria ei.
Corpul i se încordă pentru a absorbi disconfortul, dar apoi începu să se întâmple ceva remarcabil – îşi simţea corpul adaptându-se la al lui.
El îi mângâie faţa, îi sărută buzele şi începu să se mişte în ea. Îi şopti încurajări, dar la un moment dat încetă să vorbească. Respiraţia îi deveni mai precipitată şi se mişcă cu mai multă hotărâre. Caroline începu să se mişte odată cu el. Era ca şi cum corpul ei ştia ce să facă, cum să ajungă la destinaţie cu el şi tot ce trebuia să facă era să ţină pasul.
Corpul ei se grăbea spre eliberare, inima bătându-i tare în piept. Apoi el îşi duse mâna între picioarele ei şi începu să o mângâie odată cu mişcarea corpului lui. O clipă mai târziu, ea atinse eliberarea.
El o urmă – se retrase din ea în ultimul moment posibil, apoi se prăbuşi deasupra ei.
Caroline îşi lipi uşor buzele de gâtul lui, cu mâna pe pieptul lui. Rămăsese fără cuvinte. Nu-şi putea imagina aşa ceva cu un alt bărbat. Nu-şi putea imagina aşa ceva cu nimeni altcineva în afară de Leopold.
Ceea ce reprezenta o mică problemă, dar una la care Caroline avea să se gândească a doua zi. În prezent, nu voia decât să se bucure de senzaţia corpului acestui bărbat alături de al ei.

-Te iubesc, spuse el în dreptul umărului ei. Am nevoie să ştii asta. Ridică capul. Te iubesc, Caroline Hawke. Şi, indiferent ce s-ar întâmpla, o voi face mereu.
Era prea întuneric pentru ca el să-i vadă lacrimile.
-Te iubesc, Leopold. Da, cu disperare.
Se ţinură în braţe foarte multă vreme. Dar, în cele din urmă, Leopold se ridică. Luă o batistă şi ii curăţă pe amândoi, apoi îşi puse hainele. Pirul i se desfăcuse, iar rochia ei frumoasă era încreţiţi şi fusta rupţi într-un loc. Abia de îi păsa de asta.
El o ajută să se ridice de pe canapea, apoi o cuprinse într-o îmbrăţişare caldă.
- Caroline, eu... Vocea i se stinse, ca şi cum cuvintele l-ar fi părăsit.
- Ştiu, şopti ea.
Nu voia să-l audă spunând că trebuie să plece. Nu voia să i se amintească faptul că se îndreptau spre momentul în care el avea s-o părăsească pentru totdeauna. O sărută pe obraz. Pe guri. Pe mână. îi sărută buzele şi zăbovi... apoi se îndreptă spre uşă. Se uită peste umăr, măsurând-o cu privirea înainte de a privi direct în ochii ei. Ea nu se simţea de pe Pământ. Lumânarea aproape se consumase, iar el stătea în umbră, ca un vis. Visul ei de vară.
Caroline rămase în locul în care el o lăsase mult timp după plecarea lui. Părea că nu-şi putea convinge picioarele să se mişte. Că nu putea face nimic altceva decât să respire, şi asta cu greu.

Caroline era culcată încă a doua zi dimineaţă, când Martha intră şi îi spuse că are vizitatori. Caroline se ridică ameţită.
-Cine?
- Nu ştiu, domnişoară. Garrett m-a trimis să vă chem.
Inima ei tresări. Era Leopold? Zâmbi şi dădu deoparte învelitorile. Îşi puse pe ea o rochie simplă, de zi, îşi lăsă părul liber pe spate, prins în coadă, şi coborî în grabă, nerăbdătoare să-l vadă. Dar când dădu buzna în salon, chiar în încăperea în care, cu câteva ore înainte, trăise ceva atât de profund, nu îl văzu pe Leopold. Ci pe domnul Drummond, de la biroul secretarului ministerului de externe, alături de Beck, care era verde la faţă.

— Bârfe, ba furi şi săruturi
focoase

CapitoCuC28

<smms>

O serată intimă la reşedinţa unui lord proaspăt numit s-a transformat în haos după ce s-a constatat că o slujnică nouă în gospodărie a fugit în toiul serii. Adunarea s-a dizolvat rapid. În zilele următoare, gazda noastră îndrăzneaţă şi familia au plecat la ţară pentru restul verii şi de atunci nu s-a mai auzit nimic de ei.
Doamnelor, pentru praful rămas în colţuri, care nu iese cu un pă- mătufbun, tamponarea cu nişte pâine brună strânsă în pumn va face minuni.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicară doamnelor

Ambasadorul Redbane îi făcu o vizită neaşteptată lui Leo, în sala comună a hotelului Clarendon, în dimineaţa de după serata de la familia Farrington. Părea agitat, ca şi cum o haită de lupi s-ar fi aflat pe urmele lui.

- Bună dimineaţa, Redbane, zise Leo ridicând privirea spre el din spatele ziarelor de dimineaţă. E totul în regulă?

-Alteţă, spuse Redbane cu pălăria în mâini. Este imperativ să plecaţi spre Alucia la flux. Vasul regal e pregătit. Leo îngheţă pentru moment.

- Mâine? De ce?

Redbane scoase o scrisoare din buzunar.

-Aşa a cerut Ministerul britanic al Afacerilor Externe. Au o idee revoltătoare că aţi complota cu weslorienii împotriva regelui sau că sunteţi implicat în ceva chiar mai abject. Au venit la mine, solicitând ca regele să vă îndepărteze numaidecât din Anglia.

- Poftim?

Leo puse ziarul deoparte şi se ridică.

Redbane îi înmână epistola. Leo îi analiză rapid conţinutul. Era o solicitare oficială adresată tatălui său de a fi îndepărtat imediat, din motive de „conduită

necorespunzătoare" -Conduită necorespunzătoare? întrebă Leo.

-Este o scuză mai acceptabilă pentru acuzaţiile lor că aţi complota împotriva tatălui dumneavoastră. Nu vor probleme, Alteţă. Nu pot permite nici un fel de complot aici.

- Nu complotez împotriva tatălui meu, zise Leo. Şi dacă cineva bănuieşte că este aşa, nu trebuie decât să mă urmeze înapoi în Alucia unde voi dezvălui adevărul despre activităţile mele de aici, spuse Leo scurt. Se frecă la ochi. A fost trimisă o depeşă tatălui meu?

Redbane dădu din cap afirmativ.

Ei bine, asta cu siguranţă făcea să stagneze lucrurile. Leo bănuia că tatăl său nu va da crezare discuţiilor legate de trădare, dar ştia că va acorda destul de multă credibilitate acuzaţiei de conduită necorespunzătoare.

- Este în interesul Aluciei, adăugă Redbane.

- Bine, înţeleg că trebuie să plec. Dar luni.

-Dar, Alteţă...

- Nimic nu poate să mă influenţeze, Redbane. Mai e un ultim lucru de care trebuie să mă ocup înainte de a pleca.

Redbane strânse din buze.

- Mai e şi altceva? întrebă Leo.

-Nu, Alteţă.

-Atunci poţi să te duci, zise el iritat, făcându-i semn ambasadorului să plece.

Fu tulburat de veste. încă nu ştia unde se afla una dintre femei şi nu ştia ce avea să se întâmple în seara aceea. Dar gândul de a o pierde pe Caroline îi făcea foarte rău. Ştiuse că acest moment va veni, că va trebui să-şi ia la revedere, dar se străduise să nu zăbovească asupra lui. Trebuia să-i facă faţă. Ea ajunsese să însemne atât de mult pentru el. Ajunsese să însemne *totul*. Era lumina de care sufletul lui avea nevoie. Cum putea să plece? Nu ştia cum avea să reuşească să meargă mai departe ştiind că nu o va vedea pentru foarte multă vreme, iar când o va face, va fi în Alucia şi probabil că va fi însurat. Dacă nu cu Eulalie, atunci cu altcineva.

Starea de spirit i se înrăutăţi pe parcursul zilei în timp ce încerca să rezolve această dilemă. Se îmbrăcă pentru noapte,

dar avu din nou acel sentiment ciudat de a nu se simţi bine în propria piele. De parcă această persoană nouă care devenise nu îşi găsea locul în corpul lui. Ca şi cum nu era făcut să iubească. Corpul îi ardea de dorul ei. Chiar o făcea. Ba chiar îşi ridicase cămaşa, aşteptându-se pe jumătate să vadă acolo o rană letală. Ce făcuse? Luase virtutea unei femei pe care o iubea cu adevărat doar pentru a o părăsi? La acea vreme i se păruse imperativ, singurul lucru care se putea întâmpla între ei.

Astăzi, cu această ameninţare care plana deasupra capului său, ceea ce făcuse i se părea în întregime greşit şi egoist.

Aruncă o privire spre Freddar, care era mai în vârstă decât el cu douăzeci de ani.

-Ce zici, Freddar, eşti pregătit de întoarcerea în Alucia?

-Je, Alteţă. îmi e dor de familia mea.

Lui Leo nu-i era dor de familia sa. De Caroline avea să-i fie dor mai mult. *Mult mai mult.*

La uşa reşedinţei Farrington fu întâmpinat de însuşi lordul Farrington.

- Bun-venit, *bun-venit,* Alteţă. Mulţumesc că aţi venit, zise el în timp ce Leo îi întindea mantia lacheului care aştepta. Sper să nu vă deranjeze că suntem un grup restrâns în seara asta. Aştept cu nerăbdare să vorbesc cu dumneavoastră în seara asta pentru că am lucrat îndeaproape cu domnul Vinters, din Alucia.

Leo se opri în timp ce-şi scotea pălăria.

-Da? întrebă el.

Era numele pe care i-l dăduse Lysander. Cel mai de încredere consilier al tatălui său şi negustor de carne vie.

- E un om inteligent. Cred că am putea găsi numeroase căi de cooperare între cele două ţări ale noastre. Comerţ, firește. Dar şi în arte. Sunt foarte interesat în special de această idee, afişă el un zâmbet larg.

- Un ţel nobil, mormăi Leo.

îl urmă pe Farrington într-un salon mare care părea recent decorat, judecând după mirosul de ipsos şi starea impecabilă a covoarelor şi a draperiilor. Fu întâmpinat de lordul Ainsley şi

de Lady Katherine Maugham, şi de mama acesteia, Lady Maugham. Lady Katherine se ferea să îl privească.
Hollis şi tatăl său, judecătorul Tricklebank, ajunseseră, iar el fu prezentat domnului Edward Hancock şi soţiei acestuia, Felicity Hancock. Şi, desigur, Caroline şi Beck. O, dar el era un actor nepriceput – nu-şi putea reţine zâmbetul când o văzu. Ea purta o altă rochie frumoasă, de un verde strălucitor.
-Ce rochie încântătoare, Lady Caroline, zise el politicos în timp ce se apleca deasupra mâinii ei.
-Vă place? Eu am creat-o. Ea zâmbi timidă. Nu v-am văzut de două zile, Alteţă. V-aţi plictisit de noi?
-Dimpotrivă. Din păcate, am fost prea ocupat.
- În regulă, spuse Beck. Caro, du-te, te rog, şi ţine-i judecătorului companie. Aş vrea să discut ceva cu prinţul.
- Serios? Ce? întrebă ea.
- Nu este evident că dacă aş fi vrut să ştii, te-aş fi invitat să rămâi? Du-te, zise Beck fluturând din degete către ea.
Ea ii adresă lui Leo un zâmbet strălucitor şi traversă încăperea pentru a li se alătura lui Hollis şi tatălui ei.
Beck indică cu bărbia către un colţ al camerei.
- S-a întâmplat ceva? întrebă Leo când se separară de restul oaspeţilor.
- Eşti urmărit, murmură Beck cu ochii pe ceilalţi. Au venit nişte gentlemeni de la ministerul de externe. Par să creadă despre Caro că ar putea şti ceva despre un complot pentru a-l da jos de pe tron pe tatăl tău. Îşi mută privirea spre Leo. Ei cred că s-ar putea să-i fi mărturisit ceva ei. Ce dracu* se întâmplă, Leo? De ce cred ei că sora mea ar putea şti ceva despre planurile tale? Care sunt planurile tale?
- Beck, spuse Leo. Nu am planuri. Nu complotez împotriva tatălui meu, pentru numele lui Dumnezeu. Îl iubesc. Nici măcar nu-mi cunosc unchiul.
Beck părea sceptic.
- E cu totul altceva.
-Ce?
Leo se gândi la ce urma să spună.

-Are legătură cu trădarea în rândurile celor din apropierea tatălui meu, dar chiar nu pot spune mai multe. îţi cer să ai încredere în mine, Beck.
-Şi Caroline?
Leo înghiţi în sec. Nu-şi putea minţi prietenul.
-Ea m-a ajutat să întâlnesc nişte oameni pe care aveam nevoie să-i cunosc.
Leo ştia că nu era un răspuns real şi, judecând după expresia încruntată a lui Beck, nici el nu credea asta. Însă Leo nu spuse mai mult. Nu risca s-o implice pe Caroline în faţa nimănui.
Beck strânse din buze şi privi prin încăpere, spre locul unde stătea Caroline.
-Uite, nu ştiu despre ce-i vorba, dar oamenii ăştia erau serioşi. Sfatul meu este să părăseşti Marea Britanie cât mai curând posibil.
-Am de gând să plec săptămâna aceasta, zise Leo.
Beck îi puse mâna pe braţ.
- Ascultă-mă, Leo. Nu contează ce-i adevărat... contează ce cred ei. Iar oamenii cred că eşti corupt.
- Am înţeles.
Chiar înţelegea. Oamenii aflaţi în spatele acestui lucru erau în stare să caute orice ţap ispăşitor pentru a-şi păstra profiturile. Cum dracu' intrase în mizeria asta?
- De dragul surorii mele, sper că aşa e, spuse Beck şi plecă.
Leo reveni fără tragere de inimă la ceilalţi. Voia să vorbească cu Caroline, dar părea că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. urmărind tot ce făcea. Iar ea, desigur, le atrăgea atenţia aşa cum numai ea putea face.
La cină, stătea aşezat vizavi de Caroline. Ea râdea şi vorbea aşa cum făcea de obicei, aproape prea frumoasă ca să fie privită. Arăta de parcă nimic nu se întâmplase între ei. El ar fi fost perfect mulţumit să o privească toată.noaptea, însă Lady Katherine Maugham şi prietena ei, doamna Hancock, aveau altceva în gând. îl asaltară cu întrebări pe care le găsi confuze şi stupide şi era sigur că părea la fel de plictisit pe cât se simţea.
Singura alinare era că, din când în când, o surprindea pe Caroline privindu-l cu o licărire în ochi. Acea licărire

încântătoare şi acel zâmbet strălucitor aveau să-l însoţească mereu, întipărite în inima lui. Avea să privească înapoi la această seară, să-şi amintească de ea şi să-şi imagineze ce-ar fi putut fi.

Ea îl acuză râzând pe domnul Hancock că voia să le fure birjarul, se pare, după o încurcătură de trăsuri pe Park Avenue petrecută într-o zi. O felicită pe doamna Hancock pentru rochie. Relată întregii mese o poveste despre trei fete tinere care ieşiseră când nu ar fi trebuit şi care se pierduseră într-un desiş.

- Unde s-a întâmplat asta? întrebă Lady Farrington.

-O, la casa noastră din Bibury. Obişnuiam să ne petrecem vara acolo, cu toţii.

- Ce-mi amintesc eu e că le-am tras o chelfăneală celor trei, zise judecătorul.

- Nu le-aţi tras niciodată o chelfăneală, din câte-mi amintesc, zise Beck râzând. Recunoaşteţi, domnule, le permiteţi teribil de multe.

- Nu mai multe decât tine, Hawke, fu de acord judecătorul.

Discuţia se îndreptă către noile instanţe judeţene care urmau să
fie înfiinţate. Judecătorul Tricklebank mărturisi că şi-ar fi dorit să se retragă la una dintre ele.

-Nu ne poţi părăsi pentru a merge la ţară, protestă Caroline. Cum rămâne cu mine şi cu Hollis?

- O să fiţi măritate până atunci. E rugăciunea mea cea mai fierbinte, adăugă el stârnind din plin râsul.

- Evident, rugăciunea ta n-a fost suficient de arzătoare, tată, zise Hollis râzând.

După ce farfuriile fură golite, Caroline se rugă să fie scuzată. Toţi domnii se ridicară, iar ea părăsi sala de mese.

La uşă, ea se uită înapoi la Leo, atât de rapid încât era posibil ca el să-şi fi imaginat. Apoi ieşi. El se uită în jos la farfuria lui. Stomacul i se strângea de emoţie. Nu voia ca şederea lui aici să se încheie astfel. Şi totuşi, ajunsese atât de departe. Dacă putea să o salveze pe încă una dintre ele, nu merita riscul?

- Poate că doamnele ar trebui să se retragă şi să-i lase pe domni cu trabucurile lor? sugeră Lady Farrington când Caroline ieşi.
Doamnele fură de acord şi părăsiră camera.
Timpul dedicat fumatului dură la infinit în acea seară. Leo nu fumă, ci rămase la fereastră, ascultându-i pe gentlemeni discutând despre lucrurile care le făceau plăcere: vânătoare, curse. Femei. Nervii continuau să-i zvâcnească. Se simţea puţin rău. Îşi dorea nişte whisky.
în cele din urmă, se întoarse de la fereastră şi se scuză.
-Avem o găleată pentru pişat în colţ pentru dumneavoastră, Alteţă, strigă Farrington.
Bărbatul băuse prea mult, la fel şi majoritatea oaspeţilor săi – izbucniră în râs.
Leo râse la rândul lui, dar merse mai departe ieşind în hol şi trăgând uşa în urma sa. Se uită în jur şi o văzu pe Caroline stând chiar la uşa salonului. îl aştepta, din câte îşi dădea seama. Ea aruncă o privire înapoi în salon, apoi ieşi repede afară şi se grăbi spre el.
- Ultima uşă, pe dreapta, şopti ea arătând cu degetul.
Leo privi în direcţia indicată.
-Te aşteaptă.
Caroline făcu o mişcare parcă vrând să se întoarcă în salon. Dar Leo o prinse de mână.
- Caroline, stai, trebuie să-ţi vorbesc.
- Da, desigur. Dar trebuie să mergi mai întâi să vorbeşti cu ea. E speriată, dar vrea să fugă.
îşi desprinse degetele din ale lui şi plecă repede peste hol, dispărând în salon.
Leo privi în lungul holului, către ultima uşă pe dreapta. *încă una.* încă una de salvat şi putea să înceteze să se mai joace de-a eroul.

Caroline era sigură că nimeni nu o observase ieşind din salon, iar când se întoarse, nici o persoană nu-şi ridică privirea – toată lumea vorbea. Era bucuroasă – stătuse ca pe ghimpi, iar nervii îi erau franjuri. Se duse la fereastră şi încercă să vadă afară, dar era întuneric şi tot ce zărea era

reflexia ei, ca o umbră. Părea că nu putea să-şi calmeze respiraţia şi continua să ia mici înghiţituri de aer.
-Aici erai, Caroline. Unde ai fost?
Caroline tresări. Se întoarse şi o văzu pe Lady Katherine.
- O, la toaletă.
- O... Aş dori să mă duc şi eu înainte ca domnii să ni se alăture. E pe hol?
Pe Caroline o cuprinse panica. Nu era nimic pe hol în afara unui birou şi chiar în acel moment Leo se afla acolo cu Eowyn.
- O, nu m-aş duce chiar acum. Cred că o curăţă.
- *O curăţă? Acum?*
- Păi..., spuse Caroline făcând o grimasă şi îşi duse mâna la burtă. Mă tem că cina nu mi-a priit. Cred că a fost peştele. Niciodată nu poţi să ştii cât timp a stat pe tarabele din piaţă. Minciuna ei dezgustătoare cusută cu aţă albă funcţionă ca prin farmec. Katherine păru afectată.
- O, vai. Aruncă o privire spre uşă. Sigur au avut timp să curețe.
Doamne, această femeie! Era o pacoste care continua s-o urmărească pe Caroline. îi venea să-şi pună mâna peste gura lui Katherine şi să-i zică să tacă. Iat-o pe Katherine bâgându-şi din nou nasul. Evident, bănuitoare. Voia s-o prindă pe Caroline făcând ceva despre care putea bârfi.
-Ai dreptate. Mă duc să verific pentru tine, da?
Katherine îşi înclină capul într-o parte.
-Nu-i nevoie.
- *Mă întorc tout de suite.*
Caroline zâmbi. Era o scuză amărâtă, dar nu ştia ce altceva să facă. O ocoli pe Katherine şi ieşi pe uşă, grăbindu-se pe hol, aruncând o privire înapoi pentru a se asigura că nu o urmărea. Chiar în clipa în care ajunse la birou, îi auzi pe gentlemeni. Se pregăteau să se alăture doamnelor şi nu avea să dureze mult până când cineva va observa că atât ea, cât şi Leopold lipseau.
Panicată, Caroline intră prin uşa întredeschisă a biroului şi îi făcu să tresară pe Leopold şi pe fată. Eowyn plângea. Leopold

îi vorbea în alucianâ, cu vocea lui calmă şi liniştitoare. Apoi se uită la Caroline.

- Ei... Vi s-a simţit lipsa.

El înţelese numaidecât. Se întoarse către fată, îşi puse mâna pe braţul ei şi îi vorbi în alucianâ. Însă Caroline auzea voci venind pe hol, spre cameră. Închise uşa.

- Vin chiar acum! îi avertiză ea,

- Du-te şi ia-ţi lucrurile. Vino în partea laterală a casei, îi spuse Leopold lui Eowyn. Ia doar ce poţi să porţi şi nu vorbi cu nimeni.

Vocile se apropiau. Caroline îl recunoscu pe Tom, soţul Priscillei, şi era aproape sigură că auzise şi vocea lui Katherine.

- E prea târziu! Ascunde-te, Eowyn!

- Caroline! zise Leopold în timp ce Eowyn se ascunse în spatele unui scaun.

Chiar nu avea unde altundeva să se ascundă biata fată. Aveau s-o observe imediat şi vor presupune ce era mai râu despre ea şi Leopold.

Caroline îl auzi pe Farrington la uşă. Ştia instinctiv că singura modalitate de a o ascunde pe acea fată era să creeze o diversiune. Alergă spre prinţ.

- îmi pare râu, zise ea, apoi îşi aruncă braţele în jurul lui Leopold cu atâta forţă încât el se clătină în spate şi fu nevoit s-o prindă. Tocmai când uşa se deschise, Caroline îl sărută. îl sărută cu tot regretul şi dorul pe care avea să le poarte cu ea în restul zilelor.

Leopold îi răspunse la sărut cu tot regretul şi tot dorul lui. Erau uniţi în îmbrăţişarea îndrăgostiţilor. Ultima lor îmbrăţişare. Ultimul lor sărut.

Caroline auzi ţipătul alarmat al lui Katherine, apoi pe Farrington strigând la ei să se oprească imediat. Caroline se îndepărtă de Leopold şi se repezi spre uşă.

- Nu e ceea ce pare! spuse ea tare.

- Pe naiba, nu e! strigă Farrington. Şi dumneavoastră, Alteţă, o corupeţi pe această tânără!

Mai mulţi oameni veneau, iar Caroline se duse spre Farrington.
- M-am bucurat s-o fac! strigă ea şi îl apucă pe bărbat de rever.
- Caroline! tună Leopold şi se repezi după ea.
Se revărsară cu toţii în hol, Caroline plângându-se că nu făcuse nimic rău, că doar îşi urmase inima, iar Leopold cerându-i iertare lui Farrington. Toată lumea striga, câinii Priscillei lătrau, iar Katherine plângea, ceea ce o nedumerea pe Caroline. Cumva, Hollis ajunsese la ea, îi luase mâna şi i-o strângea, cu chipul pământiu şi ochii mari.
Beck fu cel care o sperie cel mai tare. Nu-l văzuse niciodată atât de supărat. îşi înfipse degetele în cotul ei şi o împinse înainte. Ea nu ştia ce le spusese el gazdelor – încercase să se întoarcă, să-l vadă pe Leopold, însă Farrington se luase de el, ameninţându-l cu încheierea relaţiilor bune cu Marea Britanie, în timp ce şi el încerca să-şi croiască drum până la intrare. Iar Priscilla, buna ei prietenă Priscilla, o privea îngrozită.
- În *casa* mea, Caroline? în casa mea?
Cumva, Beck reuşi s-o forţeze pe Caroline să iasă şi să intre într-o trăsură care se afla acolo. Ea aşteptă, temându-se că avea să i se facă rău, încercând să vadă pe fereastră ce se întâmpla. Dar era întuneric şi nu putea desluşi nimic. Câteva minute mai târziu, Beck intră în trăsură şi lovi în plafon atât de tare încât ea crezu că pumnul lui avea să treacă prin acesta.
- Pot să explic, încercă ea, dar Beck ridică o mână.
-Nu, zise el încet şi pe un ton ucigător. Nici un cuvânt, Caroline. Să n-aud nici un blestemat de cuvânt de la tine.
Călătoriră într-o tăcere incomodă până acasă şi, odată ajunşi acolo, Beck nu se obosi să o ajute să coboare din trăsură. El sări afară, păşi hotărât dincolo de poartă şi urcă treptele spre suita lui de camere. Trântitul uşii lui reverberă în toată casa.
Caroline se îndreptă încet spre camera ei. îşi simţea picioarele grele şi o durea inima. Se lăsă să cadă pe pat, cu faţa în jos. Era epuizată, stoarsă emoţional. îşi distrusese reputaţia, era posibil să nu-l mai vadă niciodată pe Leopold şi nici măcar nu ştia dacă Eowyn scăpase.

— Bârfe, ba furi şi săruturi focoase

Când lacrimile începură în sfârşit să-i cadă, nu curgeau din pricina reputaţiei. Ci pentru durerea cauzată de pierderea lui Leopold.

CapitofuC29

Destul de mulţi oameni au venit ţi au plecat dintr-o anumită casă de pe strada Upper Brook, în ultimele două zile. S ar putea crede că cineva s-a îmbolnăvit. Este cu totul posibil ca acest lucru sd fie adevărat, având în vedere că evenimentele petrecute la reşedinţa unui prieten au provocat multe sentimente ostile şi confuze în rândul cunoştinţelor apropiate.

Doamnelor, dacă soţul dumneavoastră se confruntă cu letargie şi lipsa dorinţei de a lucra, o linguriţă cu rădăcină de lemn-dulce adăugată în ceai îi va reda vitalitatea. Rădăcina de lemn-dulce de la Carson este disponibilă în doze măsurate pentru soţul nebănuitor.

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Caroline plânse până adormi şi apoi până târziu în noapte, intre lacrimi şi somn. Ziua următoare fu trezită cu greu de soarele care pătrunse brusc prin ferestre. îşi duse un braţ peste ochi şi gemu.

- Cât e ceasul?

- Unu, zise Martha de undeva din cameră.

Caroline deschise ochii. Erau umflaţi de plâns şi îşi simţea capul ca într-o menghină. Se împinse încet în sus, iar o perdea de păr îi ascunse vederea către Martha.

-Cel mai groaznic lucru s-a întâmplat aseară, Martha.

Martha nu spuse nimic la început. Caroline închise ochii, apoi îşi dădu părul la o parte şi se uită la slujnică. Martha îi aruncă o privire jalnică.

-Am auzit, doamnă. încă o servitoare a dispărut, iar povestea despre cum a dispărut s-a răspândit rapid. Se spune că e un triunghi amoros.

- Un triunghi amoros?

Martha îşi întoarse privirea.

- Dumneavoastră, prinţul şi servitoarea.

-O, Doamne, zise Caroline în şoaptă. Sunt ruinată, nu-i aşa?
Martha nu o contrazise. Se aşeză lângă ea pe pat şi îşi puse braţul în jurul umerilor ei, aşa cum făcuse de multe ori de-a lungul anilor.
- Nu vă supăraţi, Milady. Domnia Sa o să îndrepte lucrurile.
Dar Beck nu îndreptă lucrurile. Nu putea să îndrepte nimic, oricât ar fi vrut. Dacă ar fi vrut. O chemă la el în birou, mai târziu în acea după-amiază. Cumva, i se părea că arată mai bătrân. Ochii lui erau umbriţi de epuizare, iar ridurile din jurul lor erau mai pronunţate decât observase înainte. Stătea smerită în faţa lui, cu braţele în jurul corpului, ruşinată, obosită şi sfidătoare.
Beck oftă.
- Ce să mă fac. Caro? *Ce,* te rog, spune-mi. Reputaţia ta s-a dus pe apa sâmbetei. Am trecut pe la club în dimineaţa asta şi toată lumea auzise ce s-a întâmplat acasă la familia Farrington.
O rază de lumină străpunse norii şi ateriză între frate şi soră, ca o barieră invizibilă. Caroline avea senzaţia că urca munţii. îşi simţea picioarele şi braţele nesigure. Se lăsă să cadă pe o canapea.
-Am încercat să ajut.
- *Seducându-l?* Asta se va spune, ştii bine. în astfel de situaţii, vina e întotdeauna atribuită femeii.
- Nu l-am sedus. N-a fost aşa.
Beck ocoli biroul şi trase un scaun pentru a se aşeza în faţa ei.
-Atunci cum a fost? Spune-mi, Caro. Ajută-mă să înţeleg.
Caroline nu avu puterea să-l scutească pe Beck de nici un detaliu, îi spuse totul – despre fetele din Wesloria şi despre lucrul teribil care li se întâmplase şi despre cum Leopold făcea tot posibilul să le salveze. îi mărturisi că se îndrăgostise de Leopold şi că nu era un simplu sentiment, ci dragoste adevărată, iar el ajunsese să simtă acelaşi lucru pentru ea. îi spuse lui Beck că noaptea trecută, când părea că Leopold avea să fie prins, iar fata trimisă în camerele ei şi numai Dumnezeu ştia ce pedeapsă o aştepta, ea făcuse singurul

lucru care îi venise în minte în acel moment şi crease un alt scandal pentru a-l acoperi pe cel care era cât p-aci să se creeze în acel birou.
Când termină, Beck înţelese. Se înmuiase considerabil. Oftă şi se lăsă pe spătar, frecându-şi bărbia în timp ce privea spre fereastră.
- De ce nu i-ai spus toate astea domnului Drummond când a venit?
- Nu ştiam dacă pot să am încredere în el şi n-aş face nimic care să-i facă rău lui Leopold.
Beek îşi desfăcu degetele larg pe genunchi.
-Asta e, atunci. Va trebui să pleci din Londra o vreme.
- De ce? N-o să ies, promit.
-Caro... nu înţelegi? Eu nu voi permite să ţi se întâmple ce i s-a întâmplat Elizei. Societatea asta pe care o iubeşti atât de mult e ca un câine turbat. Se vor întoarce împotriva ta şi te vor pune la stâlpul infamiei cu cea mai mică ocazie. Tu şi Martha veţi merge la casa noastră de la ţară din Bibury, şi să sperăm că, odată cu trecerea timpului, apele se vor limpezi.
Pieptul i se strânse dureros. Nu-şi putea imagina să trăiască la ţară pe termen nedefinit. Ce va face? Cum va supravieţui fără prieteni? Cum va rămâne cu rochiile şi planurile ei de a deschide un magazin de rochii? Cu seratele şi balurile şi gentlemenii veniţi în vizită, toate ţele din tapiseria vieţii ei? Cine era ea fără toate acele lucruri?
-Dar... cum rămâne cu Leopold?
- Nu, Caroline, zise Beck tăios. îmi pare rău, dragă, ştiu că-l iubeşti. Am bănuit de ceva vreme. Dar nu trebuie să întrebi despre el, nu trebuie să te gândeşti la el. Mâine ridică ancora şi nu se va mai întoarce. Reputaţia lui este şi mai zdrenţuită decât a ta. Se întinse, o luă de mână şi i-o strânse. înţeleg, dragă. Am cunoscut inima frântă. Dar va trece cu timpul şi cu schimbarea locului. Treptat, o să te gândeşti la alte lucruri.
Caroline nu-l crezu. Nu-şi putea imagina că se va gândi vreodată la altceva decât la prinţul ei.

Hollis sosi în dimineaţa următoare. Beck o primi în salonul mare şi îi spuse că nu era un moment bun.

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

- Nu va fi niciodată un moment bun, Beck, zise Hollis. Dă-te deoparte.
- Chiar crezi că eşti în măsură să intri în casa mea şi să-mi poruncești, Hollis Honeycutt?
- Da, Beck! Da! Ea este ca o soră pentru mine şi nu-ţi voi permite să-mi stai în cale.

Beck pufni.

- De ce eşti incapabilă să mă asculţi? vru el să ştie. De ce sunteţi *toate* incapabile să mă ascultaţi? strigă el în timp ce ea trecea pe lângă el şi urca treptele.

Hollis îl ignoră. Chipul ei era întors spre Caroline, care privea totul de sus.

-Dragă! strigă ea. O, Caro.

Ajunse la primul etaj şi îşi trecu braţul prin cel al Carolinei, răsucind-o şi trăgând-o în sufragerie, unde zăceau şi atârnau rochii în diferite stadii de execuţie. O trase pe Caroline pe canapea, ii luă ambele mâini într-ale ei şi zise:

-Caro... a plecat. A urcat de dimineaţă pe nava regală alucianâ, cu trei servitoare şi un băiat.

Ea icni de uşurare. Cel puţin ei reuşiseră.

- De unde ştii?
- L-am trimis pe Donovan să-i ajute pe toţi. Nimeni altcineva nu ar fi făcut-o.

Caroline nu putea respira. Hollis îi strânse mâinile.

- Le-a spus tuturor adevărul înainte de a pleca, spuse ea pe ton coborât. L-a chemat la el pe ambasadorul alucian, precum şi pe oamenii de la biroul ministerului de externe. Doamna Parker era la hotelul Clarendon cu soţul ei când s-a întâmplat şi a zis că el le-a explicat că descoperise un complot infam. Ea n-a auzit toate detaliile pentru că soţul ei a trimis-o din salonul comun, însă a auzit suficiente pentru a şti că erau implicate femei tinere. Ea a zis că oamenii din guvern nu l-au crezut şi că au vrut să-l chestioneze în continuare, dar fluxul trecea, iar el a spus că dacă nu aveau motive să-l reţină, el avea să plece, ceea ce a şi făcut. S-a urcat pe o navă către Alucia, împreună cu ceilalţi. Donovan a spus că e un erou.

Caroline simţi că se îneacă încercând să respire. El era un erou. Era bun, milos şi sensibil şi o făcea să simtă anumite lucruri, iar Caroline rămase fără suflare.

- N-o să-l mai văd niciodată, Hollis. Iar dacă o voi face, va fi un bărbat cu soţie şi copii şi eu... O, Doamne!

- Dragă, a încercat să te vadă, dar Beck nu i-a permis. I-a spus că a făcut destule şi că nu se poate.

- A fost aici? strigă ea.

În timp ce ea plângea de mama focului, el venise.

- Dar în dimineaţa asta, un bărbat a apărut la uşa mea cu o scrisoare. Una dintre gărzile lui, cred. Oricum, a spus că prinţul mă roagă să mă asigur că ţi-e livrată în siguranţă. Apăsă hârtia împăturită în mâna Carolinei. Lacrimile începură să-i inunde ochii şi se ridică. Trebuie să plec. Vreau să demasc această corupţie, zise ea şi se aplecă să sărute obrazul lui Caroline.

Caroline nu ştia ce voia să spună prin asta şi nu avea energia necesară ca să întrebe. Se ridică lipsită de expresie şi o urmă pe Hollis pe hol, ţinând strâns scrisoarea în mână. Îşi privi prietena dragă grăbindu-se să coboare treptele în spirală, o văzu vorbind cu Beck, apoi, surprinzător, îi văzu imbrăţişându-se. Se simţea de parcă ar fi murit.

Se întoarse în sufrageria ei şi închise uşa, cu ochii la scrisoare. Trase aer în piept. Apoi inspiră din nou. Şi apoi citi:

Dragă Caroline, până când vei citi această scrisoare, probabil că voi fi pornit spre Helenamar, Având fu vedere evenimentele, evident că nu mai sunt binevenit în Anglia. Sufăr pentru tine si regret că nu a fost posibil să-ţi vorbesc.

Par să fie destul de multe lucruri care ar trebui spuse, dar timpul nu-mi îngăduie, aşa că voi scrie asta: nu am crezut niciodată că dragostea mă va găsi. Nu am crezut niciodată că, având în vedere poziţia mea, voi cunoaşte luxul de a iubi. Lumea mea era o ceaţă de plăceri şi privilegii, dar apoi ai venit tu şi ai străpuns această ceaţă.

N-am visat niciodată că voi întâlni pe cineva ca tine, cu atât mai puţin să iubesc pe cineva ca tine. Mă tem că această dragoste pe care o simt mă va duce la nebunie.

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

Mă gândesc la tine în fiecare zi şi o voi face pentru tot restul vieţii mele. Voi păstra aproape ceea ce am trăit împreună.

Nu voi avea puterea să mai simt aşa ceva vreodată şi vreau să ştii, indiferent de orice altceva, că te-am iubit dincolo de orice închipuire şi dragostea mea va arde pentru tine pentru tot restul zilelor mele.

Aşa îl iubea şi ea, dincolo de închipuire. Aşa va arde şi ea pentru el, până avea să fie consumată în totalitate.
Nu-i păsa dacă era trimisă la ţară. Nu-i mai păsa câtuşi de puţin de ceva.

CapitoCuC30

Bibury, Cotswolds

Toţi cei care-şi permit au fugit de temuta căldură din sezonul estival londonez, doar câteva suflete au rămas în urmă, iar printre acestea, ţi o păunită care ţi-a pierdut câteva pene în această vară şi, din câte se pare, nu are energie să zboare.

Lady Caroline Hawke anunţă că nu va primi comenzi pentru rochii deoarece a decis că aerul din Londra nu îi face bine şi a hotărât să-şi ia ceva timp pentru a se recupera la ţară.

După o plecare scandaloasă a unei slujnice, o anumită lady al cărei soţ este o vedetă în devenire în politică ţi-a mai luat două noi servitoare în turma sa. Norocoasele tinere sunt londoneze.

Zvonuri tulburătoare despre un cerc de sclavie care funcţionează în cele mai înalte zone ale guvernului britanic continuă să circule şi vom urmări lucrurile cu atenţie pentru a vă aduce mai multe ştiri pe acest subiect.

Doamnelor, noi studii în domeniul sănătăţii fizice sugerează că exerciţiile de calistenie ar trebui încorporate în rutina zilnică a fie-

- Gazeta Honeycutt de modă
şi viaţă gospodărească
dedicată doamnelor

Cele trei doamne adunate în salonul reşedinţei rurale Hawke veniseră din satul parohial. Două dintre ele stăteau aşezate politicos pe canapea. Una era cocoţată pe o cutie, cu braţele întinse în timp ce Caroline îi lua măsurile. Trecuseră patru luni de când se afla la ţară. Vara se dusese de mult şi o toamnă răcoroasă îi luase locul. începuse să-şi poarte părul lung şi prins într-o coadă, pe spate – nu părea să merite efortul de a-l coafa şi de a-l ondula, neavând o societate pe care s-o impresioneze. Purta, de asemenea, o fustă simplă şi una dintre cămăşile vechi ale lui Beck înfipte în ea, dar şi unul dintre puloverele lui mai vechi, care îi atârna până la genunchi.

Peste tot prin salon erau rochii în diferite stadii de execuţie. Nu-i păsa să le mai poarte, dar crearea lor îi abătea mintea de la... alte lucruri.

- Cred că o să arătaţi minunat în albastru, doamnă Carter. Vă place mătasea albastră? întrebă ea.

- O, e foarte frumoasă, zise femeia.

- Puteţi să lăsaţi braţele jos, spuse Caroline. îşi consultă notiţele şi le zâmbi celor trei femei. în regulă, am trei rochii de făcut pentru Yuletide. Una roşie, spuse ea arătând spre una dintre doamnele de pe canapea. Una în mătase cu dungi verzi şi crem şi cea albastră.

Toate femeile dădură din cap în semn de acord.

- Minunat! zise Caroline şi făcu un semn din cap spre Martha, care se ridică de la biroul ei şi se duse la doamne.

-Vă mulţumesc foarte mult tuturor pentru că aţi venit.

-Mulţumim, Lady Caroline, spuse doamna Carter entuziasmată.

Martha le însoţi pe doamne către uşă. Se opri pentru a pălăvrăgi cu ele, ceva despre noul doctor din sat, şi apoi le conduse până afară. Marthei îi plăcea aici, constatase Caroline. Se apucase de copt, iar ea şi bucătăreasa care

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

venea din Bibury patru zile pe săptămână deveniseră numaidecât prietene.

Şi Carolinei îi plăcea aici, ca oriunde altundeva, după cum bănuia. Poate chiar mai mult. în mod straniu, nu îi era dor de societate. De fapt, adesea se întreba de ce fuseseră atât de importante pentru ea acele cercuri din înalta societate. I se părea de-a dreptul stupid acum. *Ba* fusese stupidă. îşi permisese să se golească, să se gândească doar la propriul înveliş, prea temătoare să vadă ce se afla în interiorul său. Ei bine, acum ştia.

în ultimele luni se schimbaseră multe pentru ea. Era ca şi cum, departe de Londra şi de vârtejul constant al petrecerilor şi seratelor, s-ar fi împăcat în cele din urmă cu cine era. Ca şi cum acel cocon al Londrei, pe care ea îl crease, o ajutase să-şi evite adevăratele sentimentele în legătură cu orice.

După plecarea lui Leopold, înţelesese treptat că mare parte din viaţa ei era dedicată lucrurilor superficiale. Acum ştia ce voia. îşi dorea o iubire precum cea pe care o trăise cu el. Voia ca viaţa ei să însemne ceva. îşi dorea să-l facă pe Beck mândru de ea. Să-şi petreacă zilele făcând ceva mai important decât să se imbrace şi să fie văzută şi admirată. Voia să-i ajute pe alţii. Să aibă un ţel.

Nu primise veşti de la Leopold, lucru la care se aşteptase. Era un bărbat onorabil şi n-ar fi corespondat cu ea în timp ce se pregătea să se însoare cu o altă femeie.

O, dar primise o mulţime de veşti de la Eliza şi de la Hollis. Eliza scrisese că Leopold sosise la Helenamar într-un moment în care circulau zvonuri despre presupusa lui trădare. El dăduse însă apoi în vileag complotul vânzării sărmanelor femei wesloriene, dar şi a unor femei aluciene, după câte bănuia Eliza, şi transformarea lor în sclave. *El e un erou, Caro. Toată lumea spune asta. Şi-a riscat reputaţia şi logodna pentru a expune acea conspiraţie îngrozitoare.* Eliza scrisese că el fusese celebrat pentru faptele sale nobile. Că toată curtea vorbea despre el, din moment ce nu era persoana căreia era de aşteptat să-i pese atât de mult de ceva. Caroline zâmbise când

citise acea parte. Se întreba ce credea Leopold despre toate acestea.

Hollis îi adusese veşti de la oraş când venise în vizită, într-un weekend prelungit. Fusese foarte bună cu Caroline în gazeta ei, dar alţii nu fuseseră la fel. Tot felul de zvonuri ieşiseră la suprafaţă despre Caroline şi despre moravurile ei uşoare. Vorbe din partea gentlemenilor cu care se întreţinuse, despre întâlniri, despre minciuni pe care le spusese intenţionat pentru a ascunde astfel de lucruri. Şi ce o afectase cel mai mult? Zvonul că *nu* ea făcuse rochiile pe care le oferise cu atâta bunăvoinţă prietenelor ei, ci folosise serviciile secrete ale unei croitorese profesioniste.

Hollis adusese şi alte veşti – lordul Ainsley ceruse mâna unei moştenitoare din domeniul cărbunelui şi, din nou, Katherine Maugham rămăsese pe dinafară. Adevărul era că îi părea rău pentru ea. Katherine îşi dorea cu disperare să găsească pe cineva şi să se mărite. Hollis îi relatase de asemenea că domnul Cressidian, alucia- nul, avea să fie judecat pentru acuzaţii de sclavie. Potrivit spuselor ei, faptele ieşite la iveală indicau că nu profitase doar din intermedierea vânzării femeilor, dar se oferise şi să-l defăimeze pe prinţ pentru bani.

- E aşa de tulburător, zise Caroline.

- E îngrozitor, fu de acord Hollis. Ştii care cred că e cel mai remarcabil lucru dintre toate?

Caroline clătină din cap.

- Faptul că prinţul Leopold ar permite ca statutul său să aibă de suferit, aşa cum a făcut, pentru binele acelor femei. Eliza a spus că a jurat să le găsească pe toate acele tinere care au fost vândute pentru sclavie, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l va face.

- Întotdeauna am ştiut că e un om bun, murmură Caroline.

Hollis râse.

- Nu, n-ai ştiut, dragă. L-ai dispreţuit.

Caroline zâmbi uşor.

-Adică întotdeauna am ştiut că e, *după* ce l-am dispreţuit. O, Doamne, Hollis, îmi lipseşte aşa de mult!

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

Hollis se duse să stea lângă ea şi îşi rezemă capul pe umărul Carolinei.
-Ştiu, dragă. Şi mie îmi lipseşte Percy.

Caroline se apucase de grădinărit la sfârşitul toamnei, intrigată de trandafirii care reuşeau să înflorească în ciuda îngheţurilor timpurii. Eliza îi scrisese din nou, aducându-i o veste care, la început, o surprinse şi o încântă pe Caroline. Logodna cu Eulalie Gaspar fusese anulată, întrucât tatăl ei fusese implicat în schema legată de sclavie. Nu avea să i se întâmple nimic ducelui de Brondeny, desigur, deoarece weslorienii îl acuzau pe Leopold că fabricase aceste detalii calomnioase la adresa lui. Nici domnului Vinters nu i se întâmplă nimic, întrucât regele se baza prea mult pe sfatul său. *Asta l-a nemulţumit foarte mult pe prinţ şi cred că şi pe soţul meu. Le este greu să înţeleagă cum îşi poate dori tatăl lor sfatul unui om implicat iîntr-un asemenea plan.*
Caroline înţelegea. Pentru astfel de bărbaţi, femeile cărora li se făcuse rău erau nişte simple fete. Nu exista nici un motiv real de supărare în asta.
Dar surpriza şi încântarea ei la vestea despre Eulalie dispăru curând. înţelese în sfârşit că Leopold avea să se căsătorească, pur şi simplu, cu altcineva. Ea n-avea să fie niciodată aleasa. Nu putea să găsească alinare decât în faptul că figura îngâmfată a lui Lady Eulalie îşi va mai pierde din trufie.
însă ea nu avea să fie niciodată aleasa.
Continuă să facă rochii până la începutul iernii, mai multe decât putea fi nevoie într-un sat atât de mic precum Bibury. Făcea plimbări lungi după-amiaza, până când cizmele ei începură să se uzeze la călcâie. Vremea era mai rece, aşa că începu să poarte hainele de piele ale lui Beck, legându-le cu centuri în talie. Şi continuă să se ocupe de grădinărit, înfigându-şi mâinile în pământ, intorcându-l, pregătindu-l pentru primăvară.
Beck venea în vizită din când în când. El remarcă într-o seară că ea părea diferită.
- Cum aşa? îl întrebă ea în timp ce îşi puse picioarele sus pe un scaun de la masă şi luă un trabuc.

- Mai matură, zise el. Mereu ai fost sigură pe tine, dragă, dar acum pari... confortabilă în pielea ta, cumva. Nu pot spune exact. E ca şi cum nu ţi-ar păsa că a fuma un trabuc e ceva inacceptabil şi asta ar însemna să nu mai primeşti nici o altă invitaţie.

Ea râse.

- Nu vreau decât să încerc să văd cum e, Beck. Viaţa e atât de plictisitoare fără o aventură ici-colo.

Beck se aplecă înainte.

- Eşti fericită, Caro?

Ea ridică din umeri.

- Nu sunt nefericită. Presupun că sunt cât se poate de fericită pentru moment. Ea trase din trabuc şi tuşi puternic. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, Beck. Întotdeauna îmi găsesc drumul.

- N-am nici o îndoială, dragă.

Zilele deveniră mai scurte, iar acum, în fiecare zi, aerul era puţin mai înţepător. Caroline îşi înfăşură un şal în jurul gâtului şi îşi puse haina de vânătoare a lui Beck când ieşi afară. Avea acum doi câini ca însoţitori, peste care dăduse într-o piaţă din sat. Părură încântaţi s-o însoţească în aventura ei, ţinându-se după ea ca şi cum i-ar fi aparţinut.

Caroline nu mersese decât un kilometru şi jumătate când îşi dădu seama că umezeala de pe obrazul ei era zăpadă. Ea şi câinii se întoarseră din drum.

O apucară pe o potecă din pădure şi coborâră un deal până în locul în care la picioarele lor se ivi moşia Hawke. Caroline observă trei călăreţi apropiindu-se de casă. La fel făcură şi câinii. Alergară înaintea ei, lătrând la intruşi. Doamne, spera că oricine ar fi fost oamenii aceia vor merge mai departe. Nu-i plăcea ideea de a face pe gazda pentru nişte străini într-o seară cu ninsoare. În astfel de seri, ei şi Marthei le plăcea să joace gin rummy.

Dar, în timp ce cobora dealul, un curent mic şi ciudat îi străbătu şira spinării. Primul călăreţ îşi struni brusc calul în faţă, galopând înaintea celorlalţi doi. Pieptul i se umplu de

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

căldură şi obrajii i se înflăcărară. Se uită la călăreţ, sigură că trebuia să fi fost o apariţie. Probabil îşi imagina. Nu i-ar fi dat cineva de ştire înainte?

Dar nu era nici o îndoială că acesta era Ticălosul din Alucia, iubitul ei. Îşi aruncă pălăria şi începu să alerge, derapând şi alunecând în jos pe deal până la drum.

El sări de pe cal şi alergă spre ea, croindu-şi drum printre câini şi în sus pe deal. Se întâlniră la jumătatea drumului, unde Caroline sări în braţele lui. El o prinse, ii cuprinse chipul în palme şi o sărută. O sărută atât de apăsat încât se prăbuşiră la pământ şi se rostogoliră puţin până când el reuşi să ti oprească pe amândoi. Când în cele din urmă el îşi ridică capul, îi zâmbi.

- Cum? întrebă ea.

- O, e o poveste lungă şi plictisitoare, dar e de ajuns să spun că m-am opus dorinţelor tatălui meu şi sunt destul de sigur că în prezent nu sunt binevenit la Palatul Constantin. Sau în Mayfair.

Caroline se ridică. Îşi puse mâinile pe faţa lui, pe pieptul lui, pentru a-l simţi, pentru a vedea dacă era real.

- M-am dus mai întâi la Beck, zise el în timp ce ea continua să se asigure că el era real. Mi-a spus unde eşti. M-a avertizat că te-ai schimbat şi că s-ar putea să nu vrei să mă vezi.

- El nu vrea să mă vezi, spuse ea fără suflare.

- Da, zise Leopold şi o prinse de mâini. Caroline, ascultă-mă. Mi-am petrecut ultimele luni dorindu-mi în fiecare zi să te am. În fiecare blestemată de zi. N-am reuşit să mi te scot din cap. Nici o clipă.

Ea râse pentru că era atât de fantastic, atât de extraordinar. Literalmente *visase* la momentul acesta.

El îi cuprinse faţa în mâini.

- înţelegi de ce sunt aici?

- Eliza a spus că ai jurat că o să le găseşti pe toate femeile pe care ei le-au abuzat.

El râse. Se ridică şi o trase în picioare.

- Aşa este. O *s-o fac*. Dar sunt aici pentru tine, Caroline. Doar pentru tine. Nu ştiu exact unde o să mergem, dar am

cumpărat ruinele unui castel vechi şi am un flăcău, pe Bobbin, care a venit cu mine să mă slujească – se pare că l-am impresionat în călătoria spre Alucia... dar nu contează asta. Nu ştiu ce altceva îţi pot oferi în afară de inima mea, de iubirea mea, de devotamentul meu nemuritor.
Caroline clipi.
-Beck n-o să...
- Ba o s-o facă. A fost singura condiţie cu care m-a lăsat să te văd.
Inima începu să-i bată tare în piept.
- E un vis, murmură ea.
- Nu-i un vis, *mang leift.* Sunt aici, în faţa ta, acum.
- Dar, Leopold... eu nu mai sunt *ea,* zise Caroline. Uită-te la mine! Nu sunt ea, acum sunt altcineva. Totul s-a schimbat. Eu m-am schimbat.
El îşi trecu mâna pe capul ei.
-Şi eu la fel. Acum ştiu ce vreau. Ştiu ce contează.
Ea fu confuză pe moment pentru că el exprimase gândurile pe care ea însăşi le avusese.
- Şi niciodată nu mi-ai părut mai frumoasă ca acum, Caroline. Dacă n-ar fi Kadro şi Artur în spatele nostru, ţi-aş arăta cât de mult te iubesc aici şi acum. Se lăsă brusc într-un genunchi.
Caroline scoase un sunet de surpriză.
- Lady Caroline Hawke. îşi duse o mână la piept. Sunt un prinţ fără casă. Un bărbat fără chemare. Îţi pot oferi foarte puţin, doar ruina unui castel, însă îţi promit să-ţi dedic toată viaţa. Tu eşti femeia cu care vreau să-mi petrec restul vieţii. Tu eşti femeia cu care vreau să-mi cresc copiii. Tu eşti femeia care m-a făcut să mă trezesc la viaţă şi să înţeleg că viaţa merită trăită şi că trebuie preţuită. Dacă mă vrei, mi-ar plăcea foarte mult să fiu soţul tău.
Dacă acesta era un vis, Caroline nu voia să se trezească niciodată din el. îi veni dintr-odată în minte o imagine cu rochia pe care avea s-o creeze pentru propria nuntă. Zâmbi şi îşi întoarse faţa spre cer pentru a savura acel moment. Peste tot în jurul lor cădeau fulgi de zăpadă. Câinii se

'Bârfe, (jafuri
şi săruturi focoase —

întorseseră să cerceteze şi îl adulmecau pe prinţul ei. Unul dintre însoţitorii lui stătea pe drum cu caii, celălalt se aşezase pe spate, cu mâinile sub cap.

- E o aşteptare agonizant de lungă pentru un răspuns, spuse Leopold.

Caroline se uită în jos la el. Se aplecă şi îl cuprinse cu braţele.
-Da, Leopold. *Da.* Pentru totdeauna. într-o ruină, într-un palat, într-o rochie frumoasă sau într-un sac de nutreţ. în viaţa asta şi în următoarea. Cu totul. *Da.* Apoi se lăsă în genunchi şi îl sărută.
Căzură într-o parte în toiul acelui sărut şi continuară până când câinii începură să-i lingă pe feţe şi să-i facă să rădă.

'EpiCofj

>

O lună mai târziu

Nunta Alteţei Sale Regale prinţul Leopold din Alucia cu Lady Caroline Hawke din Londra a avut loc în biserica Saint Mary din satul Bibury. Având în vedere perioada anului şi drumurile devenite impracticabile din cauza ninsorilor abundente, lista de oaspeţi a fost /imitată la membrii de familie apropiaţi.

Mireasa a purtat o rochie creată de ea însăşi, realizată dintr-o combinaţie dintre recent descoperita rochie de mireasă a regretatei sale mame şi o mătase de culoare crem pal, importată din Franţa. Rochia era brodată cu mici boboci de trandafiri care curgeau în cascadă pe corset şi pe trenă.

Alteţa Sa Regală a purtat o ţinută oficială în stil alucian, împodobită cu medalii şi insigne din ţara sa. Lordul Beckett Hawke a fost cavaler de onoare, iar doamna Hollis Honeycutt a stat alături de mireasă. Fericitul cuplu îşi va stabili reşedinţa la casa Hawke din Bibury până în momentul în care castelul Herstmonceux va putea fi renovat pentru a fi folosit ca locuinţă privată. Cu toţii ne alăturăm dorinţei arzătoare a celor doi de a vedea castelul renovat înainte ca tisus să-i cheme acasă. Fericitul cuplu şi-a donat timpul şi fondurile unei noi şcoli care va fi construită lângă biserică. Cei doi au fost văzuţi lucrând cot la cot cu sătenii" pentru a finaliza clădirea înainte de noul trimestru.

Ministerul de externe a Anunţat săptămâna aceasta că Majestatea Sa Regală regina va găzdui un summit de pace intre regatele Alucia şi Wesloria, la sfârşitul acestui an. Alucienii vor fi reprezentaţi de Alteţa Sa Regală ducele de Tannymeade. Acesta va fi însoţit de ducesa de Tannymeade

şi, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, de pruncul regal, care urmează să vină pe această lume în primăvară.

Wes/orienii nu şi-au numit încă reprezentantul.

Datorită demersurilor acestei gazete, politia metropolitană a anunţat că un anumit domn Hemphill din Marylebone a fost acuzat de furt în cazul fondurilor parohiale dispărute, colectate de enoriaşii bisericii
Saint Mark din Mayfair, şi dedicate orfelinatului. Domnul Hemphill a recunoscut fărădelegile comise.
Doamnelor, medicii atenţionează că în cazul în care o persoană se bucură de obiceiul de a lua o masă grea la cină în timpul iernii, trebuie să aibă grijă să lase suficient timp să treacă înainte de a intra în patul conjugal. Consecinţa unei sincronizări nefericite poate duce la un accident vascular cerebral.

- Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

în aceeaşi colecţie au apărut:

May McGoldrick, Giuvaierul scoţian Lorraine Heath, Fantezia unui conte Nicola Cornick, Nopţile unei lady Scarlett Scott, O lady necruţătoare May McGoldrick, Sabia scoţiană Scarlett Scott, 0 lady timidă Christi Caldwell, În patul unui conte Suzanna Craig, Secrete scandaloase Kerrigan Byrne, Un scopan adevărat Elizabeth Hoyt, Dulce răsplată Sabrina Jeffries, Cine îşi doreşte un duce?

Christi Caldwell, Aleasa inimii mele Valerie Bowman, Un conte sub acoperire Elizabeth Hoyt, O pereche pe măsură Anna Campbell, Sărutul unui crai Valerie Bowman, Şarada ducelui Lorraine Heath, Când Frumoasa seduce Bestia Joanna Shupe, Seducătorul din Manhattan

Johanna Lindsay, Tentape irezistibilă Valerie Bowman, Marchizul care mă iubea Anna Campbell, Curajul unui duce Shana Galen, Cum se amuză nobilii Kate Bateman, Contele meu iubit Vanessa Riley, Ducele, doamna și bebelușul